

Sam Christer

Moștenirea Stonehenge

Traducerea din limba engleză
CĂTĂLIN SIMION

Editura Litera
2012

The Stonehenge Legacy

Sam Christer

Copyright © 2011 Sam Christer

Prima ediție publicată în 2011, în Marea Britanie, de Sphere

Moștenirea Stonehenge

Sam Christer

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Copyright © 2011 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactori: Silvia Dumitrache, Mira Velcea

Corector: Georgiana Enache

Copertă: Andrei Gamarț

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza

ISBN ePub: 978-606-600-639-2

ISBN PDF: 978-606-600-660-6

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Sam Christer este pseudonimul literar al lui **Michael Morley**, romancier britanic contemporan, născut în Manchester, în cartierul săracilor. Rămas orfan la naștere, a fost adoptat la vârsta de nouă ani și crescut în nordul comitatului Manchester. A fost mai întâi corespondent pentru *The Daily Mirror* și *Sunday Mirror* în Manchester, apoi a lucrat ca regizor, producător, prezentator și reporter pentru câteva studiouri de televiziune importante. Programele și documentarele produse de Morley despre diferite descoperiri științifice, cazuri de răpire și anchetări de crime au fost foarte apreciate și premiate. În prezent, este director de creație al unei filiale a studiourilor Sony. A mai scris: *Spider* (2008), *Viper* (2009), două thrillere semnate cu numele adevărat, dar și *The Venice Conspiracy* (2010) și *The Rome Prophecy* (2011), sub pseudonimul Jon Trace.

Moștenirea Stonehenge, cel mai recent roman al său, este bestseller în Marea Britanie și a fost vândut deja în 35 de țări.

Fiului meu, Elliott,

care este în ultimul an de liceu.

Sunt tare mândru de tot ceea ce ai făcut

și de modul în care ai procedat.

PARTEA ÎNTÂI

„Mari sunt pietrele Și tainice puteri dețin. Cei ce-s bolnavi La ele toată ziua vin. Și dacă pietrele le spală, S-a dus cu apa-aceea orice boală.” Laghamon

*Lună nouă, duminică, 13 iunie
Stonehenge*

Vălătuci de ceață purtați de vânt plutesc asemenea scaieților deșertului în noaptea adâncă din Wiltshire. Afară, pe câmpia întinsă și plată, Observatorii, de sub glugile ce le ascund chipurile, își înalță privirile spre cer să vadă prima felie de argint din astrul nopții. Luna este nouă și trimite ochilor pământești doar o scânteiere slabă, de un alb pur, de sub mantia enormă de catifea neagră, bogată, ce o învăluie.

O figură palidă se ivește de sub gluga rasei, profilându-se pe cer. Mâna unui bătrân ridică o torță aprinsă. Observatorii își șoptesc ceva tainic, de mare importanță. Jertfa este pregătită și adusă după ce a fost pusă să postească timp de șapte zile. Fără mâncare, fără lumină, fără a auzi, a simți sau a mirosi ceva. Trupul i-a fost purificat de necurățeniile din el. Simțurile îi sunt ascuțite. Nu se gândește decât la ce i-a hărăzit soarta.

Observatorii sunt îmbrăcați în haine lungi din pânză groasă, țesute de mână, încinși cu frânghii împletite din plante, și poartă încălțări din piei aspre de animale. Așa se îmbrăcau strămoșii lor, fondatorii Breslei.

Purificatorii îi scot hainele murdare de funingine. Omul va părăsi lumea aceasta gol, așa cum a intrat în ea. Îi scot inelul de pe deget și ceasul de la mână. Iar de la gât îi iau un lanț gros de aur, de care atârna simbolul unui zeu fals.

Se luptă cu el să-l târască la râu și îl scufundă. Apa rece îi umple gura, bolborosind și gâlgâind în plămânii însetați de aer. Se zbate ca un pește pe uscat, căutând cu disperare curentul care să-l scape din mâinile celor care-l țin prizonier.

Dar nu are nici o șansă.

După ce l-au purificat, îl readuc pe țărm, cu apa șiroind pe el. Purtătorii se reped să-l lege cu o sfoară din scoarță de copac de o targă din lemn de pin, copacul nobil care i-a însoțit încă din vremea când ghețurile acoperiseră pământul. Apoi îl ridică pe umeri, purtându-l exact așa cum ar face-o niște tovarăși iubitori cu sicriul unui frate drag. Pentru ei, este de neprețuit.

Călătoria e lungă, peste trei kilometri. La miazăzi de vechea tabără de la Durrington. Merg pe drumul cel mare, către locul unde se află pietrele albastre și lespezile de patruzeci de tone.

Purtătorilor nu le scapă nici un geamăt. Știu prin ce chinuri au trecut strămoșii lor când au cărat pietrele imense, cale de sute de kilometri. Astroarhitecții au străbătut dealuri și văi, au traversat mările furtunoase. Cu coarne de cerb și cu oase de vită au săpat gropile care formează acum cercul. După Purtători urmează Discipolii. Numai bărbați. Înveșmântați cu toții la fel, în rase cafenii și aspre, cu glugi. Au venit din Anglia, din Europa, din toate colțurile lumii, căci în această noapte noul Maestru al Cercului va face primul lui sacrificiu. O ofrandă întârziată către zei, dar care va reda

pietrelor puterea spirituală.

Purtătorii se opresc în fața Pietrei Călcâiului, enorma stană de gresie care-l adăpostește pe Zeul Cerului. Tot ce e în jurul ei pare mic și neînsemnat, cu excepția blocurilor uriașe de piatră ce se înalță la optzeci de metri mai încolo.

Un rug își aruncă flăcările în întuneric, chiar în mijlocul bolții megalitice, încercând parcă să înșface luna cu degete de fum. Maestrul Cercului stă în lumina lui și își ridică brațele. După o clipă de nemișcare, începe să și le legene, arcuindu-le ușor, împingând înapoi zidul de energie care se înalță ca un val între el și baza impunătorului monument.

— Zei măreți, vă simt prezența veșnică. Nesfârșită Mamă Pământ, supreme Tată Cer, ne-am adunat aici ca să vă venerăm, să îngenunchem în fața voastră și să ne supunem vouă.

Tainica adunare de fețe acoperite de glugi se lasă în tăcere la pământ.

— Noi, copiii voștri preasupuși, Adepții Sacrosanctelor, ne-am adunat aici, la mormintele străbunilor noștri, ca să vă onorăm și să vă dovedim dragostea și devotamentul nostru.

Maestrul bate din palme, lipindu-le una de alta și ridicându-le deasupra capului. Degetele i se înalță drept spre cer, în rugăciune. Purtătorii se ridică din genunchi și își pun din nou pe umeri targa pe care bărbatul gol este ținut cu funii.

— Vă mulțumim, zei mari ce vegheați asupra noastră și ne acoperiți de binecuvântări. Vă oferim această jertfă, în semn de prețuire pentru voi și pentru căile străbunilor.

Purtătorii își încep ultima călătorie, prin imensele arcade de piatră. Se îndreaptă spre locul jertfei, aflat pe linia solstițiului.

Piatra Sacrificiului.

Îl așază pe tânăr pe lespede lungă și cenușie. Maestrul Cercului privește către el și își lasă în jos mâinile împreunate, atingând fruntea celui destinat jertfirii. Nu se teme să privească în ochii albaștri, plini de groază, ai celui alt. Se pregătise să-și alunge orice urmă de milă ce l-ar fi putut cuprinde. La fel ca un rege care ar exila un trădător.

Își rotește încetisor mâinile împreunate deasupra chipului bărbatului, în timp ce continuă să rostească vorbele ritualice:

— În numele taților noștri, al mamelor noastre, al apărătorilor și al învățătorilor noștri, te absolvim de păcatele lumești și, sacrificându-ți viața, îți purificăm spiritul și te trimitem în călătoria spre viața veșnică, spre paradis.

Maestrul Cercului își desface abia acum palmele și își deschide larg brațele. Silueta sa are forma unei cruci, pe fundalul imenselor pietre.

În mâinile-i întinse, Purtătorii pun uneltele sacre. Maestrul Cercului le apucă, iar degetele i se înfășoară pe mânerele de lemn lustruite, sculptate cu multe veacuri în urmă.

Primul silex lovește țeasta celui jertfit.

Apoi al doilea.

Și din nou cel dintâi.

Loviturile curg una după alta, până când oasele și pielea crapă ca o coajă de ou. Mugetul mulțimii însoțește moartea celui sacrificat. Văzduhul răsună de strigăte de triumf în clipa când Maestrul se întoarce către ei, cu brațele larg deschise, lăsând să se vadă sângele jertfei pe rasa și pe trupul lui.

— După cum tu ai vărsat sânge și ai frânt oase pentru a face ca această poartă a zeilor să ne apere, tot astfel ne vom vărsa și noi sângele și ne vom frânge oasele pentru tine.

Unul după altul, Discipolii se îndreaptă către victimă, își înmoaie degetele în sângele celui sacrificat și își mângâie frunțile cu el. Apoi, se întorc în cercul principal și sărută pietrele.

După care, binecuvântați și însemnați cu sânge, fac cu toții o plecăciune înainte de a dispărea în tăcere pe câmpiile întunecate din Wiltshire.

2

Ceva mai târziu, în aceeași dimineață Tollard Royal, Cranborne Chase, Salisbury

În conacul ce datează din secolul al XVII-lea, profesorul Nathaniel Chase stă la birou, în cabinetul lui de studiu lambrizat cu panouri de stejar. Prin ferestrele plumbuite contemplă crepusculul gonit de răsăritul soarelui de vară. E bătălia zilnică pe care n-o pierde niciodată.

Un fazan pictat în culori strălucitoare se plimbă țănoș pe iarba înrourată a pajiștii, luminat de primele raze ale zilei. Femelele, cu penajul lor modest, urmăresc plimbarea păsării, ciugulind apoi cu un aer voit nepăsător din cojile nucilor de cocos aruncate de grădinarul lui Chase.

Masculul își răsfirea mândru aripile, într-o pelerină de aramă fluorescentă. Are capul, urechile și gâtul de un verde tropical, iar gușa și obraji - smălțuite într-un purpuriu exotic. O bandă albă distinctă, care îi înconjoară gâtul, îi dă un aer de preot, iar fața și bărbia îi sunt colorate într-un roșu-închis. Pasărea este destul de închisă la culoare, ceea ce indică probabil vreo mutație față de fazanul clasic. Profesorul o privește cu atenție, bănuind că, în urmă cu câteva generații, s-a petrecut probabil și vreo încrucișare cu unul sau doi fazani verzi, păsări foarte rare.

Chase este un om care a reușit în viață. Mai bine decât ar visa cei mai mulți. A strălucit în timpul studiilor, fiind considerat una dintre cele mai scilpitoare minți de la Cambridge. Volumele lui de artă și arheologie s-au vândut în întreaga lume și au devenit cărți de căpătâi nu numai pentru cei care le folosesc la studiu. Numai că averea și stilul de viață luxos și rafinat nu se datorează studiilor sale. A plecat de mult timp de la Cambridge, consacrându-și talentele căutării, identificării, cumpărării și vinderii unora dintre cele mai rare artefacte din lume. Această îndeletnicire i-a adus un loc permanent pe lista celor bogați și o reputație apropiată de cea a unui jefuitor de morminte.

Bărbatul în vârstă de șaiszeci de ani își scoate ochelarii de citit cu

rame maronii și-i pune pe biroul în stil antic. Problema pe care o are de rezolvat este urgentă, dar mai poate aștepta până la terminarea spectacolului de afară.

Umilul harem al fazanului se oprește din ciugulit, acordându-i cocoșului atenția pe care o reclamă. El face câțiva pași sacadați de dans și își duce găinile maronii spre o tonă cu arbuști de mălin, îngrijit tăiați. Chase ia un binoclu mic pe care îl ține lângă fereastră. Nu vede, pentru început, decât cerul albastru-cenușiu, dar, când lasă în jos binoclul, priveliștea neclară a păsărilor umple tot cadrul. Învârte roțița aparatului, ca să ajusteze claritatea, până când imaginea devine tot atât de limpede și de exactă ca această dimineață răcoroasă de vară. Acum, bărbătușul este înconjurat și scoate triluri scurte ca să-și arate plăcerea. Într-un colț, în dreapta, bătrânul zărește un cuib nu prea adânc de frunze, ascuns la rădăcina gardului viu.

Chase se simte mișcat, cuprins de emoție. Priveliștea de dincolo de fereastră lui îl impresionează aproape până la lacrimi. Bărbătușul, înconjurat de numeroasele lui admiratoare, în floarea vieții, vibrând de culoare și de vigoare, se pregătește să-și facă o familie. Își amintește și el de zilele acelea. Acel sentiment. Acea căldură.

Toate s-au dus.

În conacul cel mare nu există fotografii ale răposatei lui soții, Marie. Nici ale lui Gideon, fiul de care s-a înstrăinat. Casa e goală. Zilele în care profesorul se înfoia în pene s-au dus de mult.

Lasă jos binoclul, lângă rama cu lucrătură fină a ferestrei, și revine la importantele lui hârtii. Ia în mână un stilou vintage, un Pelikan Caelum ediție limitată, admirându-i greutatea și echilibrul. Este unul dintre cele doar cinci sute de exemplare fabricate, un omagiu dedicat orbitei de 58 de milioane de kilometri a lui Mercur în jurul Soarelui. Astronomia a jucat un rol esențial în viața lui Nathaniel Chase. Mult prea esențial, dacă se gândește bine.

Cufundă penița într-o călimară de modă veche, din alamă, umple stiloul și se întoarce la treabă.

Nathaniel scrie timp de o oră pe hârtia dintr-un bumbac fin, incrustată cu filigranul său personalizat. Recitește meticulos fiecare rând, închipuindu-și ce efect o să aibă scrisoarea asupra destinatarului. O marchează, o împăturește în trei părți egale și o pune într-un plic pe care îl sigilează cu ceara lui de modă veche și cu un timbru personalizat. Ceremonialul este foarte important. Mai ales azi.

Pune scrisoarea pe biroul imens și apoi se lasă pe spate, simțindu-se trist, dar totodată ușurat că a terminat de scris.

Soarele s-a ridicat deasupra livezii, în cel mai îndepărtat colț al grădinii. Altădată, s-ar fi plimbat pe acolo către sfârșitul dimineții, poate chiar ar fi prânzit în casa de vară, s-ar fi bucurat de priveliștea animalelor din grădină, iar apoi ar fi tras un pui de somn. Altă dată.

Deschide sertarul de jos al biroului și rămâne o clipă nemișcat, fixând cu privirea obiectul aflat înăuntru. După care, cu o mișcare hotărâtă, scoate

revolverul din Primul Război Mondial, și-l duce la tâmplă și apasă pe trăgaci.

Dincolo de fereastra împrăscată cu sânge, fazanii cârâie și-și iau zborul către cerul cenușiu.

3

A doua zi Universitatea Cambridge

Gideon Chase așază telefonul în furcă, iar privirea lipsită de expresie îi rămâne fixată pe pereții biroului său, în care citea despre descoperirile făcute în timpul săpăturilor la un templu megalitic din Malta.

Polițista îi spusese cât se putea de clar: „Tatăl dumneavoastră este mort. S-a împușcat”.

Nu putea fi mai concisă de atât. Fără vorbe în plus. Fără hiperbole. Doar un pumn verbal în stomac, tăindu-i respirația. Cu siguranță mai aruncase și un „îmi pare rău” și bâiguise ceva condoleanțe, dar creierul strălucitului lector universitar, în vârstă de douăzeci și opt de ani, nu mai putuse procesa nici o altă informație.

Tata. Mort. Împușcat.

Trei cuvintele care zugrăviseră o imagine de o grozăvie copleșitoare. El nu reușise să scoată decât un „Oh”, în semn de răspuns. Îi ceruse apoi să repete cele spuse, ca să fie sigur că înțelesese. Bineînțeles că pricepuse. Se simțea însă foarte stânjenit că nu fusese în stare să scoată decât o exclamație de uimire.

Trecuseră ani buni de când tatăl și fiul își vorbiseră pentru ultima oară. Avuseseră una dintre cele mai groaznice dispute ale lor. Gideon ieșise valvârtel, furios, jurându-și să nu mai vorbească vreodată cu țăpul acela bătrân, și nu-i fusese deloc greu să se țină de cuvânt.

Sinucidere.

Ce șoc! Bătrânul îl bătuse toată viața la cap să fie îndrăzneț, curajos și să privească lucrurile cu optimism. Dar există oare un act de lașitate mai mare decât să-ți zbori creierii? Pe Gideon îl trec flori. Dumnezeu, cât de urât trebuie să fi fost!

Se învâрте buimac prin birou. Cei de la poliție vor ca el să vină în Wiltshire și să răspundă la câteva întrebări. Să-i ajute să umple niște goluri. Numai că el habar n-are dacă poate să găsească drumul până la ușă, darămite până la Devizes.

Amintirile din copilărie i se învâртеjesc prin minte ca niște piese de domino care se prăbușesc una după alta. Un brad de Crăciun imens. Un om de zăpadă ce se topește pe pajiștea din fața casei. El, preșcolarul Gideon, în pijamale, coboară să deschidă cadourile. Tatăl lui vine să se joace cu el, în timp ce mama a gătit atâta mâncare, că ar putea hrăni un sat întreg. Își amintește cum se sărutau părinții lui sub vâsc, iar el le îmbrățișa picioarele, până când ei erau nevoiți să se aplece și să-l ia și pe el în brațe. Când avea șase ani, fusese nevoit să îndure suferința provocată de moartea mamei.

Tăcerea cimitirului. Pustietatea din casă. Schimbarea tatălui său.
Singurătatea școlii cu internat.

Prin minte îi trec o mulțime de gânduri în timp ce se îndreaptă spre Wiltshire, comitatul în care se născuse mama sa, pe care ea îl numise întotdeauna, cu drag, „Ținutul lui Thomas Hardy“.

4

Wiltshire

Doar puțini știu că există. O grotă tainică din piatră rece, căreia arhitecții preistorici i-au conferit dimensiuni epice. Un loc în care neinițiații n-au ce căuta.

Sanctuarul Discipolilor este o minune neștiută. Are mărimea unei catedrale, dar prezența abia dacă îi e ghicită de o ușoară ridicătură a terenului în iarba pajiștilor din jur, aproape neobservată de ochiul omului. Sub pământ, se află o bijuterie creată de o civilizație străveche, rodul muncii unui popor al cărui geniu încă uluiește cele mai strălucite minți ale epocii moderne.

Construcția, creată cu trei mii de ani înainte de venirea lui Hristos, iese parcă din granițele timpului, un templu vast, la fel de năucitor și de imposibil ca Marea Piramidă din Gizeh.

În mormintele de sub templu au fost înmormântați arhitecții care au ridicat Stonehenge și Sanctuarul. Peste două milioane de blocuri de piatră, aduse din același loc, le adăpostesc osemintele. Dacă Marea Piramidă din Gizeh este aproape perfectă, tot astfel Sanctuarul este o emisferă aproape perfectă, un dom ce se arcuiește deasupra unei podele circulare, o lună rece tăiată în două.

Acum, se aud pași de-a lungul Pasajului Descendent, răsunând ca picurii de ploaie în încăperile boltite. În lumina lumânărilor din Sala Mică, se adună Cercul Interior. Sunt cinci, reprezentând pietrele uriașe care se află în cercul de la Stonehenge. Toți poartă rase lungi și au capetele ascunse sub glugi, în semn de respect față de generațiile trecute, față de cei care și-au dat viețile pentru a crea acest loc sacru.

Atunci când sunt inițiați, Discipolii primesc numele unei constelații care începe cu prima literă a numelui lor. Acest vâl de taină este încă o tradiție străveche, un ecou al unui timp în care lumea era condusă de stele.

Draco este înalt, bine făcut și emană putere din toți porii. Este mai-marele lor, Păzitorul Cercului Interior. Numele lui vine din latină, înseamnă „dragon“ și desemnează constelația în care, în urmă cu aproape 3000 de ani, se afla Steaua Polară, cel mai important astru al nordului.

— Ce se spune? rostește el, iar dinții perfecți i se întrezăresc pentru o clipă de sub glugă. Ce fac ei?

Acest „ei“ se referă la poliție, la jandarmii din Wiltshire, cea mai veche organizație polițienească de comitat din țară.

Grus¹, un bărbat voinic, la vreo cincizeci de ani, izbucnește:

— S-a împușcat.

Musca se plimbă gânditor, însoțit de umbrele fantomatice pe care le aruncă lumânările pe zidurile dimprejur. Cu toate că este cel mai tânăr dintre toți, prezența lui fizică domină încăperea.

— N-aș fi crezut niciodată că ar face așa ceva. Era la fel de devotat ca noi toți.

— A fost un laș, se repede Draco. Știa ce așteptam de la el.

Grus nu dă atenție izbucnirii celui alt.

— Asta ne pune *anumite* probleme.

Draco se apropie de el.

— Citesc semnele la fel de bine ca tine. Avem destulă vreme să stăpânim furtuna, înaintea vârtejului sacru.

— A lăsat o scrisoare, adaugă Grus. Aquila cunoaște pe cineva care lucrează la caz și a aflat că a lăsat un bilet de sinucigaș pentru fiul său.

— Fiul său? repetă Draco, făcând un efort de memorie, iar o amintire ștersă îi răsare în minte. Îl vede pe Nathaniel cu un copil, un băiețel slăbănog, cu o claie de păr negru. Uitasem că avea un fiu. Parcă a devenit profesor la Oxford, nu?

— La Cambridge. Și acum se întoarce acasă, subliniază Grus, ca să fie clar. Acasă la *tatăl* lui. Și cine știe ce ar putea să descopere acolo!

Încruntând dintr-o sprânceană, Draco îl țintuiește cu privirea pe Musca.

— Fă tot ce e de făcut! L-am stimat cu toții pe fratele nostru. Pe când trăia, a fost aliatul nostru cel mai de nădejde. Trebuie să ne asigurăm că, în moarte, nu va deveni cel mai mare dușman al nostru.

5

Stonehenge

Seara aduce cu sine vapori de ceață ce se învârtesc la baza pietrelor, devenite, printr-o scamatorie meteorologică, un soi de arhipelag într-o mare de nori. Pentru șoferii de la volanul mașinilor care trec șuierând pe șosea este doar o priveliște pitorească, dar pentru Discipoli ea înseamnă mult mai mult.

Acesta este crepusculul. *L'heure bleue*². Sunt momente prețioase, ce caracterizează două perioade ale zilei: cea dintre zorii zilei și prima rază de soare și cea dintre apusul soarelui și lăsarea întunericului. Când lumina și întunericul sunt în echilibru, iar spiritele din lumi ascunse își găsesc un echilibru fragil.

Maestrul Cercului înțelege. El știe că primul este crepusculul nautic, când soarele se cufundă la orizont între șase și douăsprezece grade, dându-le navigatorilor primele indicații sigure despre poziția astrelor. Urmează crepusculul astronomic, când soarele alunecă de la douăsprezece la optsprezece grade sub linia orizontului.

Grade. Geometrie. Poziția Soarelui. Un triunghi sacru, controlat de oameni ca el dintr-un secol în altul. Stonehenge nu s-ar fi aflat aici fără ei. Amplasarea lui nu este întâmplătoare. Imaginat de cei mai mari

arheoastronomi și de sfredelele oamenilor acelor timpuri, locul în care a fost construit a fost ales cu grijă de cele mai strălucite minți. Construirea lui a fost atât de migăloasă, încât a durat mai bine de o jumătate de mileniu până să fie desăvârșit.

Iar acum, la mai bine de patru milenii după, Discipolii se apleacă asupra pietrelor cu aceeași fascinată încântare față de detalii.

Maestrul Cercului se așază la locul ce-i este rezervat exact în momentul în care crepusculul maritim este urmat de cel astronomic. Stă în picioare, la fel de nemișcat ca soldații de piatră vânăta care formează cercul din jurul lui, păzind și protejând locul.

Este singur.

Asemenea unui străvechi haruspiciu, el așteaptă răbdător ca zeii să-i vorbească.

Și, curând, asemenea unui foșnet blând, zeii îi vorbesc. Maestrul soarbe înțelepciunea pe care zeii i-o oferă, știind acum ce are de făcut în continuare. Nu mai trebuie să fie îngrijorat de sinuciderea profesorului, ci de fiul acestuia. Trebuie să verifice dacă cel sacrificat a fost înhumat cum se cuvine - ar fi de-a dreptul dezastruos dacă rămășițele ar fi descoperite. Apoi, mai important decât orice, se va asigura că a doua etapă a reînnoirii este dusă până la capăt.

Ceremonialul trebuie încheiat.

Aburii lăptoși îi învăluie picioarele. În miraculoasa lumină crepusculară, blocurile monolitice prind viață. Să fie doar o iluzie optică? Un *trompe-l'oeil*? Nu crede. Pentru profani, Luna Nouă este aproape invizibilă, dar, pentru un arheoastronom ca el, acesta este farul călăuzitor din cer. Dincolo de bolțile cerești, hărțile orbitale se ordonează ele însele, ciclurile celești se ițesc unul după altul, iar el simte, cu fiecare atom al ființei sale, încheierea transmutării Soarelui din Beltane la solstițiul de vară.³

Mai sunt șapte zile până la *solstitium*, moment în care Soarele rămâne neclintit pe cer. Iar atenția tuturor are să se concentreze asupra aurorei. Când, de fapt, ar trebui să fie ațintită asupra amurgului ce va urma.

După miezul nopții din 21 iunie, vor trece cinci zile întregi, apoi, în rodnică lumină crepusculară a acelei seri magice, va apărea prima Lună Plină de după *solstitium*. Timpul reînnoirii. Când maestrul trebuie să se întoarcă la Sacrosancte și să termine ce a început.

Cerul se întunecase. Maestrul căuta cu privirea Polaris, Steaua Nordului, Steaua Polară, cea mai luminoasă din Ursa Mică. Cea mai apropiată sclipire de dumnezeire de polul ceresc. De la cortina neagră a cerului, privirea-i coboară brusc spre pământul preistoric, la Piatra Sacrificiului, și se înfioară ascultând poruncile Sacrosanctelor.

Zeii nu vor tolera eșecul.

Inspectorul de poliție Megan Baker vrea să uite ziua aceea. Și mai are încă multe de făcut până la sfârșitul programului. Are treizeci și unu de ani și e slabă băț, are un copil răcit acasă, e singură de când i-a dat papucii soțului ei și mai are și un șef arțăgos care a potcovit-o cu investigarea unui caz complicat de sinucidere. Acum, trebuie să stea până târziu pentru a se întâlni cu fiul îndurerat, față-n față. Toate acestea, plus facturile neplătite care dau pe-afară din geantă, sunt motive suficiente să se apuce iar de fumat. Dar nu o face.

Părinții ei i-au spus că o vor lua din nou la ei pe Sammy, că doar o iau mereu și, în fond, „nu e nici o problemă”, dacă nu pui la socoteală dojana spusă cu o oarecare superioritate care însoțește replica aceasta și privirile chiorășe pe care le primește când vine să-și ia fetița de patru ani, sărăcăcios îmbrăcată, câteva ore mai târziu decât promisese.

Dar nu va renunța. Asta este ce și-a dorit dintotdeauna: să lucreze ca polițist. Este ceea ce își dorește în continuare, chiar și după un mariaj ratat.

Își alungă pofta nebună de nicotină cu o gură de cafea și cu mai multe gume de mestecat. Îi sună mobilul, și se uită la ecran să vadă cine este. CN – prescurtarea pentru Curvar Nenorocit. Nu s-a putut încumeta să treacă în agenda telefonului numele fostului ei soț, Adam Stone. Curvar Nenorocit i s-a părut mai potrivit. Adam este tot ofițer de poliție, într-o altă secție din localitate, dar drumurile lor se mai intersectează. Uneori, chiar prea des. Se văd la serviciu și cu ocazia vizitelor lui de-a dreptul dureroase.

CN nu a fost de acord cu vizitele regulate, stabilite de comun acord. Lucrul acesta i-ar încurca programul domnului „călărește-tot-ce-mișcă”. Are pretenția să poată veni oricând are el chef să o vadă pe Sammy. Iar lui Megan nu i se pare corect. Nici față de Sammy, nici față de ea.

Are un chef nebun să ia telefonul și să dea cu el de perete. Îl înșfacă de pe birou cu o secundă înainte de a intra mesageria vocală.

— Da, răspunde ea tăios.

Nici Curvarul Nenorocit nu are chef de amabilități:

— De ce nu mi-ai spus că Sammy e bolnavă?

— Are febră, atâta tot. Se va face bine.

— Ce, acum ești și doctor?

— Ce, acum ești și părinte?

CN oftează din greu.

— Meg, sunt îngrijorat pentru fata mea. Ai fi țipat la mine dacă nu sunam, acum țiți pentru că am telefonat.

Megan numără până la zece.

— Adam, Sammy este bine. Copiii iau tot timpul tot felul de microbi de la grădiniță. Are temperatură și i-a fost un pic rău azi-noapte.

— Sigur nu are pojar sau altceva de genul ăsta?

— Nu. Dintr-odată, Megan își pune aceeași întrebare. Nu cred. E cu mama, nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Tu ar trebui să fii cu ea. Când e bolnavă, o fetiță vrea să stea cu mama ei, nu cu bunica.

— Du-te naibii, Adam!

Îi închide telefonul, în timp ce-și simte inima bubuind în piept. Adam îi face asta de fiecare dată. O stârnește. O face să-și iasă din fire.

Telefonul fix zornăie, iar Megan mai că sare în sus de spaimă. Sunt cei de la recepție. Gideon Chase o așteaptă jos. Le spune că vine imediat și mai ia o ultimă înghițitură din cafeaua care s-a răcit. Nu e niciodată ușor să vorbești cu rudele celui decedat.

La recepție nu e nimeni, cu excepția unui bărbat înalt, cu părul negru, aflat într-o stare evidentă de șoc, vizibilă pe fața lui palidă. Megan inspiră adânc în timp ce se apropie de el.

— Sunt inspectorul de poliție Baker. Megan Baker.

Îi întinde mâna și observă pe loc că plasturele albastru și uzat de pe degetul arătător stă să cadă.

— Gideon Chase, spune el încet, atent să nu-i desfacă și mai mult ciudatul plasture. Îmi pare rău că am întârziat. Traficul.

Ea îi zâmbește cu compasiune.

— Întotdeauna e groaznic. Vă mulțumesc că ați ajuns atât de repede. Cred că vă este foarte greu.

Cu cardul de acces, Megan deschide o ușă.

— Să mergem pe-aici până în spate. Acolo vom găsi un loc liniștit unde să putem vorbi.

7

Devizes

Pentru un arheolog ca Gideon Chase, felul în care arată un loc și prima impresie contează foarte mult. O întindere de nisip roșu, pârjolit de soare, din Egipt sau un câmp verde-închis din Anglia îi spun deja foarte multe despre posibilele descoperiri pe care le-ar putea face acolo. La fel se întâmplă și când vede ușa din lemn de proastă calitate, fără geam, pe care inspectorul de poliție Baker i-o deschide în timp ce-l conduce.

Intră împreună într-o încăpere mohorâtă, ce arată ca o cutie, cu podeaua acoperită de gresie neagră și cu pereții zgâriați, văruiți în tonuri de gri. Un decor la fel de primitiv ca un mormânt. Singurul lucru strălucitor din încăpere este femeia inspector. Trasă prin inel, roșcată, îmbrăcată sever cu un jersey roșiatic și cu niște pantaloni negri, evazați. Gideon se cocoată pe un scaun inconfortabil de birou și, curios, împinge marginea mesei din fața lui. E țintuită de podea.

Dar și Megan Baker se pricepe să facă o caracterizare după prima impresie. Ca absolventă de psihologie și capabilă să realizeze profilul unui infractor, Megan îl evaluează deja pe bărbatul cu păr negru, tuns *à la* Hugh Grant. Are ochi câprui, buze groase, maxilar puternic și pomeți proeminenți. Unghiile de la mâini nu sunt pătate de nicotină și au fost tăiate, nu roase. Nu poartă verighetă. Mulți bărbați însurați nu o poartă, dar cei cu principii solide își pun verigheta, iar acest bărbat pare extrem de conservator. Se vede după jacheta albastră din lână, cu petice din piele aplicate pe coate, articol de îmbrăcăminte tipic mai degrabă sihastrului universitar decât

bărbatului pus pe făcut bani. Și care, oricum, nu se potrivește cu puloverul negru din cașmir sau cu cămașa verde cam largă. Dacă ar fi existat o femeie în viața lui, cu siguranță i-ar fi atras atenția.

Megan pune ușor pe masă un plic deschis.

— Acesta-i biletul lăsat de tatăl dumneavoastră.

Gideon se uită la plic, dar nu schițează nici un gest. Este împrôscat cu niște pete închise la culoare.

Megan își dă seama ce anume captează atenția lui Gideon și spune:

— Îmi pare rău. Nu mi s-a părut potrivit să-l pun într-un alt plic.

„Nu mi s-a părut potrivit.”

De mic copil, fusese educată să facă numai ce „părea potrivit”. Însă nimic nu te putea pregăti pentru ziua în care cineva îți înmânează un plic împrôscat cu sângele tatălui tău.

— Vă simțiți bine?

Bărbatul își trece degetele printr-o șuviță de păr care-i acoperă fața și își înalță privirea către ea.

— Da, sunt în regulă.

Amândoi știu că nu e așa.

El privește în jos la plic, de pe care propriul nume se holbează la el, scris cu litere mari, caligrafice, după cum obișnuia tatăl său.

GIDEON

Pentru prima dată în viață, e încântat că tatăl lui își păstrase stilul excentric și folosisese un stilou cu rezervor, nu un pix sau o cariocă, așa cum păreau să facă majoritatea oamenilor.

Deodată, își dă seama că se gândește cu drag la bătrân și se întreabă atunci dacă o fi doar un moment trecător, dacă nu cumva una dintre consecințele morții cuiva este că începi dintr-odată să simți respect față de lucrurile pe care le disprețuiseși până atunci. Oare moartea poate șterge cumva totul cu buretele, obligându-te să gândești numai de bine despre cei pe care îi disprețuiseși până atunci?

Atinge un colț al plicului. Îl ridică ușor, dar nu-l întoarce.

Nu încă.

Inima lui începe să o ia razna, exact ca atunci când se certa cu tatăl lui. Poate să simtă spiritul bătrânului în scrisoare. Înșfacă plicul și-l deschide. În timp ce despăturește scrisoarea, se simte enervat de faptul că polițiștii au citit-o înaintea lui. Nu că n-ar fi priceput din ce motiv: se aflau în fața unui cadavru, a unui pistol și a unei scrisori. Aveau nevoie să citească scrisoarea. Dar n-ar fi trebuit. Îi era adresată lui. Era ceva intim.

Iubitul meu Gideon, Sper ca distanța dintre noi să fie mai mică în moarte

decât a fost în viață. Acum, că m-am dus, vei afla multe lucruri despre mine. Nu sunt toate bune, dar nici toate rele. Unul dintre lucrurile pe care s-ar putea să nu-l descoperi este cât de mult te-am iubit. În fiecare clipă a vieții mele te-am iubit și am fost mândru de tine. Fiul meu iubit, iartă-mă pentru că te-am respins. Pentru mine, a mă uita la tine în fiecare zi însemna a mă uita la mama ta. Ai ochii ei. Zâmbetul ei. Bunătatea și drăgălășenia ei. Dragul meu, era tare dureros pentru mine să o văd pe ea în fiecare mișcare a ta. Știu că am fost foarte egoist. Știu că n-am făcut bine că te-am trimis la școala aceea și că am fost surd la rugămințile tale de-a te întoarce acasă, dar, crede-mă, mă temeam că inima mea s-ar fi frânt dacă aș fi făcut altfel. Iubitul, minunatul meu copilăș, sunt atât de mândru de ceea ce ai devenit, de tot ce ai realizat! Să nu te compari cu mine. Ești un om mult mai bun decât am reușit eu să fiu vreodată, și sper că, într-o zi, o să fii și un tată mult mai bun decât am fost eu. Probabil te întrebi de ce mi-am luat viața. Răspunsul nu-i deloc simplu. În viață, faci diferite alegeri. În moarte, vei fi judecat pe vecie în funcție de ele. Nu toate judecățile sunt bune. Sper doar că mă vei judeca bine și cu blândețe. Crede-mă, moartea mea este una nobilă, nu e deloc lipsită de sens și nici o dovadă de lașitate, așa cum ar putea părea. Ai dreptul să înțelegi despre ce vorbesc, după cum ai și dreptul să nu-ți pese nici cât negru sub unghie și să-ți trăiești viața fără să te mai gândești vreodată la mine. Sper să alegi a doua variantă. Avocatul meu o să te contacteze și o să afli că tot ce am agonisit îți aparține de-acum înainte. Fă tot ce vrei cu averea, dar rugămintea mea fierbinte este să nu fii prea darnic. Gideon, când erai copil, jucam niște jocuri, îți mai aduci aminte? Eu născoceam vânători de comori, și tu urmai indiciile pe care ți le dădeam. Și acum, în moarte, îți las niște indicii și dezlegarea unui mister. Cea mai mare comoară dintre toate câte există este să iubești și să fii iubit; sper, mai mult decât orice pe lume, că vei descoperi și tu asta. Cel mai bine ar fi să nu încerci să găsești dezlegările altor taine, dar înțeleg că e posibil să-ți dorești asta și, dacă așa va fi, atunci ai de pe acum binecuvântarea mea, cu rugămintea de a fi precaut. Să nu te încrezi decât în tine însuși. Iubitul meu fiu, ești copilul echinocțiului. Uită-te dincolo de Soarele solstițiului și urmărește răsăritul Lunii Noi. Lucrurile pe care le consideri la început rele se pot dovedi bune în cele din urmă. Iar lucrurile despre care crezi că sunt bune se dovedesc rele. Viața înseamnă cumpănire și bună judecată. Iartă-mă că nu am fost aproape de tine, că nu ți-am spus, că nu ți-am arătat că v-am iubit, pe tine și pe mama ta, mai presus de toate în viață.

Tatăl tău umil, plin de pocăință și de iubire, Nathaniel

E prea mult. Sunt prea multe de priceput dintr-odată.

Mângâie ușor scrisul. Simte cuvintele „Iubitul meu Gideon“. Își lasă degetele ambelor mâini să se odihnească peste rândurile „Iubitul, minunatul meu copilăș, sunt atât de mândru de ceea ce ai devenit...“ Și, în cele din urmă, ca și cum ar citi în Braille, degetele lui găsesc vorbele care l-au zguduit cel mai mult: „Iartă-mă că nu am fost aproape de tine, că nu ți-am

spus, că nu ți-am arătat că v-am iubit, pe tine și pe mama ta, mai presus de toate în viață”.

Zăgazul lacrimilor se rupe. Are senzația, de-a dreptul imposibilă, că tatăl lui încearcă să ajungă până la el. Se simte ca un vizitator la închisoare, despărțit de cel închis de un perete de sticlă, suprapunându-și mâinile pentru a-și lua rămas-bun, atingându-se doar cu ajutorul emoțiilor, dar nu și fizic. Despărțiți de viață și de moarte. Scrisoarea a devenit un perete de sticlă, felul în care tatăl lui a ales să-și ia rămas-bun.

Megan se uită la el fără să-l întrerupă, mulțumindu-se doar să arunce din când în când câte o privire la ceasul de mână, ca să-și potolească sentimentul tot mai puternic de vinovăție pentru că-și lasă fetița bolnavă, în vârstă de patru ani, s-o aștepte la bunica. Îi e clar că scrisoarea de adio îi sfâșie sufletul lui Gideon.

— Ați dori să rămâneți puțin singur?

El nici măcar n-o aude. Durerea i-a cuprins capul într-un ghem de vată.

Megan își drege glasul.

— Domnule Chase, s-a făcut foarte târziu. Credeți că putem aranja să ne întâlnim mâine?

Întrebarea îl trezește din amorțeală.

— Poftim?

— Mâine, rostește ea, cu un zâmbet înțelegător, făcând semn cu capul către scrisoare. Aș dori să vă întreb câte ceva despre cele întâmplate. Și bănuiesc că și dumneavoastră aveți câteva întrebări.

Are mii de întrebări pe care nu le mai poate ține în frâu.

— Cum a murit tata? Știu că mi-ați spus că s-a împușcat, dar ce s-a întâmplat, de fapt? Unde era? Cât era ceasul...? Și glasul i se frânge de emoție. Când a făcut-o?

Pe fața lui Megan nu tresare nici un mușchi.

— S-a împușcat cu un pistol mic. Nu se poate abține să nu dea detalii. Un Webley Mark IV, un pistol folosit în Primul Război Mondial.

— Nici măcar nu știam că are o armă.

— Era înregistrat pe numele lui. L-a folosit de câteva ori la un poligon de tragere din zonă.

Este tot mai șocat.

Polițista ajunge la partea mai grea:

— Puteți să-l vedeți, dacă doriți. A fost identificat oficial de către menajera lui, doamna care l-a descoperit, așa că nu-i nevoie s-o mai faceți și dumneavoastră, însă, dacă doriți, pot aranja asta.

Nu prea știe ce să zică. Cu siguranță, nu vrea să vadă ce a mai rămas din tatăl lui după ce și-a tras un glonț în cap. Dar se simte obligat. N-ar fi urât din partea lui să n-o facă? Oare nu așa se cuvine?

Polițista își dă scaunul în spate și se ridică. Dacă nu face ea ceva, băiatul mortului o s-o țină aici până la miezul nopții.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să ne grăbim.

— Scuzați-mă! Știu că e târziu.

Ia scrisoarea, o împăturește și o pune înapoi în plicul improșcat cu sânge.

— Pot s-o iau?

— Da, cum să nu!

O vâra cu grijă în buzunarul interior de la sacou.

— Vă mulțumesc. Și vă mulțumesc și pentru că ați rămas până la ora asta.

— Nici o problemă, spune ea, întinzându-i o carte de vizită pe care sunt notate numele și numărul ei de telefon.

— Vă rog să mă sunați mâine-dimineață, ca să putem stabili o întâlnire.

El ia cartonașul și o urmează afară din încăpere, trecând de ușile sigilate din motive de securitate, până în noaptea întunecată și rece, pe strada care este acum pustie. Ușa de la intrare se închide apoi în urma lui, cu un pocnet sec, iar Gideon se simte gol pe dinăuntru. Își descuie bătrânul Audi și rămâne nemișcat pe scaunul șoferului, cu cheile tremurându-i în mână.

8

Tollard Royal, Cranborne Chase, Salisbury

Proprietatea se află pe un platou istoric, de o frumusețe fără seamăn, situat undeva la intersecția dintre comitatele Dorset, Hampshire și Wiltshire, nu departe de refugiul somptuos în care au locuit, cândva, Guy Ritchie și Madonna.

Gideon n-a mai fost acolo niciodată, iar căutarea proprietății după lăsarea întunericului îi ia mai bine de o oră, dovedindu-se o sarcină extrem de dificilă și de istovitoare. Își dorește să se fi gândit mai mult înainte să vină, să-și fi rezervat vreo cameră la hotel sau să-i fi rugat pe polițiști să-i găsească un loc unde să stea peste noapte. Acum se confruntă cu situația de a nu avea unde să doarmă decât dacă sparge ușa ca să intre în casă.

Roadele ocupației dubioase pe care o avusese tatăl lui sunt impresionante. Conacul trebuie să valoreze vreo zece milioane de lire sterline, poate și mai mult. E posibil ca „afacerea” tatălui său – jefuirea de morminte, cum îi spunea adesea Gideon – să fie chiar unul dintre motivele care l-au determinat să-și ia viața.

Gideon trece de porțile înalte, din metal, spre grădina întunecată, la fel de prevestitoare de rău ca un cimitir. Alea care duce către casă șerpuiește mai bine de o jumătate de kilometru înainte de a da un ușor ocol fântânii arteziene din marmură frumos lucrată, așezată în mijlocul drumului și luminată strălucitor, însă nefuncțională. Luminile slabe, galbene, din grădină aruncă sclipiri chihlimbarii printre crengile copacilor bătrâni și desfrunziți. Oprește motorul și rămâne pentru o clipă cu privirea ațintită spre vechea casă. Arată ca o cochilie din care a fost extrasă orice formă de viață.

Iese din mașină și o ia pe o potecă acoperită cu dale care înconjoară

aripa de răsărit. Se gândește că, deși nu are cheile, e puțin probabil să aibă necazuri cu poliția pentru intrarea cu forța într-o casă pe care tocmai a moștenit-o.

Tot mergând, ajunge în dreptul altor lumini de siguranță, care se aprind dintr-odată, albe și foarte puternice, forțându-l să clipească. Aude agitație în gardul viu și în tufișuri, nu departe de casă - vulpi sau iepuri, presupune el.

Privirea îi este atrasă de un dispozitiv de securitate atârnat pe un perete. Probabil nu funcționează. Doar nu activezi alarma când ai de gând să te sinucizi. Și, dacă poliția a fost atât de neglijentă încât să nu pună lacătul la poartă, e puțin probabil să fi sunat la firma de securitate ca să afle codul și să repună alarma în funcțiune sau să fi pus pe cineva de pază.

Apoi, Gideon se uită atent prin geamurile unei sere de portocali, o clădire de modă veche, aflată în continuarea casei, dar tot nu se poate hotărî să intre cu forța. Mai face câțiva pași și se uită pe fereastră într-o cameră ce pare a servi de magazie și de spălătorie. Ușa este modernă. Din câte a văzut până acum, înlocuirea costă cel mai puțin.

O lovitură zdravănă cu călcâiul cizmei ar rezolva situația. O izbitură sănătoasă pe undeva în dreptul zăvorului. Se uită mai de aproape. Mai bine să vezi cum stau lucrurile înainte să te-apuci să dai șuturi.

Tocul ușii pare să fi fost deja făcut țândări în dreptul mânerului.

Numai ce-l împinge puțin, și ușa se deschide.

„Fir-ar...”, îi înjură Gideon pe polițiști. Porțile lăsate descuiate și, acum, o ușă avariata care ar fi trebuit securizată cumva.

Aerul din casă e foarte uscat și miroase a mobilă veche. Așa să fi intrat poliția? Să fi năvălit sticleții și să fi spart ușa cu piciorul, ca nebunii, după ce au primit un telefon de la o menajeră îngrozită?

Gideon aprinde lumina și își dă seama că ideea lui nu are sens. Probabil menajera care l-a găsit pe tatăl lui avea cheile casei. Polițiștii nu ar fi avut nici un motiv să spargă ușa.

Casa fusese, cel mai probabil, jefuită.

Sau, și mai rău, se întâmpla asta fix acum.

9

Musca nu găsisese nimic.

Răscolise tot holul, scotocise prin toate cele opt dormitoare, prin mai multe băi și prin două camere de primit oaspeți, dar, până acum, nu găsisese nimic din ceea ce-l interesa. A, desigur, casa moșului e înțesată de obiecte fabulos de scumpe. Fără îndoială, un hoț obișnuit și-ar umple un sac cu astfel de obiecte, și l-ar atârna în spate și s-ar plimba pe somptuoasele holuri fluierând un cântecel vesel. Dar Musca nu venise acolo pentru toate acele obiecte de lux.

El scotocește în bârlogul vânătorului de comori după cărți, jurnale, documente, fotografii, fișiere din calculator și orice înregistrare.

Musca a devastat deja biblioteca, aruncând pe podea, frunzărind, scuturând și răsfoind sute și sute de cărți vechi, iar acum se îndreaptă spre

birou, unde i s-a spus că s-ar fi sinucis profesorul.

Străbate încăperea până la cadrul ferestrei și se apropie de draperia roșie și groasă. Aprinde lanterna și o îndreaptă spre birou, unde vede o lampă veche de alamă pe care o dă mai încolo. În lumina slabă, privirea i se oprește mai întâi pe scaunul rotativ din lemn de nuc, apoi pe biroul victorian și pe marea hartă de un roșu-închis formată de sângele împrăștiat pe suprafața bej a sugativei.

Îl trece un fior. Bezna în care este cufundată casa pare că-l încolțește. Că-l amenință.

Poc!

Musca se întoarce brusc spre ușă. „Să fie oare doar zgomotele obișnuite dintr-o clădire veche?”

Trosc!

Se întinde să apuce întrerupătorul lămpii. Se depărtează ușor de birou, furișându-se înapoi către ușă. Cu spatele lipit de zid, își dorește ca inima să nu-i mai bată așa tare.

Peste toate se așterne tăcerea.

Apoi, din nou, un pârâit ușor de lemn.

Știe exact de unde vine sunetul ăsta. În partea din spate a casei, podeaua e acoperită cu scânduri vechi, multe dintre ele deformate sau cu spații mari între ele. A văzut cu ochii lui când a intrat. Lasă rucsacul să-i alunece de pe umăr și bagă o mână înăuntru. Degetele apucă strâns o mică rangă de fier, tocmai bună ca să spargă o ușă de serviciu subredă sau țeasta cuiva.

Mai trece o clipă.

Apoi alta.

Și încă una.

Începe să se întrebe dacă este sau nu singur în casă. Sau dacă nu cumva cineva a intrat după el și l-a observat. Dacă n-o fi sunat deja la poliție. Musca nu mai suportă starea asta de nesiguranță. Se scotocește prin buzunarele de la pantaloni și găsește bricheta. Dacă el nu descoperă nimic acuzator, măcar să se asigure că nimeni altcineva n-o face.

Se strecoară tiptil lângă birou, deschide încet de tot unul dintre sertare și găsește un top de hârtie A4 pentru xerox. Perfect. Rupe învelișul pachetului, îl face cocoloș și ține bricheta aprinsă și nemișcată până când hârtia începe mai întâi să fumege, apoi se aprinde. O îndreaptă, asemenea unei torțe, către draperii. În întuneric, flăcările se înalță biciuind aerul, iar Musca plimbă vâlvătaia de-a lungul draperiilor până când încep să ardă.

Materialul pârâie, creând o coloană de foc, un laviu de negru și portocaliu. Musca face doi pași înapoi. Un val de fum se înalță în jurul său.

Când se întoarce, vede în prag silueta unui bărbat înalt.

O lumină puternică se aprinde și se stinge imediat, ca și cum cineva ar fi apăsât pe întrerupător și apoi l-ar fi stins la loc, iar silueta fantomatică trage brusc ușa spre ea, închizând-o. Musca scapă hârtia aprinsă și aleargă spre ușa groasă de mahon. Cheia se învârtește de două ori în broască.

E încolțit.

Gideon nu este un erou.

Era elev când s-a bătut pentru prima și ultima oară – și nu fusese decât o încăierare. Încasase câțiva pumni în față de la bătaușul clasei și se alesese cu nasul spart și fără banii de cofetărie.

De-atunci, a crescut foarte mult. S-a făcut mare și înțelept. Din Gideon cel de altădată au rămas doar genele, iar din cel de acum, doar anii în care a exersat vâslitul la Cambridge. Dar, începând de la acel incident îngrozitor, Gideon a căpătat un simț acut al pericolului și a înțeles că o minte ageră e întotdeauna mai folositoare decât mâinile antrenate ale unui bătauș.

Gideon a sunat deja la poliție. Acum înaintează cu precauție, cât mai tăcut posibil, ca să se asigure că nu a făcut vreo greșală prostească.

Ușa de la birou este larg deschisă, iar lumina din hol cade exact pe o cheie enormă, aflată în broască. Văzându-l pe bărbatul dinăuntru cum dă foc draperiilor, Gideon plănuiește pe loc să încuie ușa și să-l lase închis acolo până la venirea polițiștilor.

Dar acum se gândește dacă a procedat bine.

A închis pe cineva într-o cameră în flăcări, iar acum omul acela riscă să moară. Ei, și ce? O parte a lui chiar își pune această întrebare. Și ce dacă moare? Va duce cineva dorul unui individ atât de josnic încât intră ca să jefuiască locuința unui om mort când acesta nici nu s-a răcit bine?

Gideon descuie ușa.

Flăcările se înalță cu vuiet când curenții de aer pătrund în cameră. Gideon face câțiva pași înapoi, acoperindu-și cu brațele fața pârjolită. Parcă s-ar fi lovit de un zid de lichid topit, portocaliu, din care o formă neagră se năpustește asupra lui, izbindu-l de peretele din spate. Tot corpul îi este zguduit în urma impactului. Curând, primește și un pumn zdravăn peste obrazul stâng. Un genunchi îl lovește între picioare. Se încovoiaie de durere. Primește un bocanc în plină figură.

Întins pe podea, mai mult mort decât viu, respiră greu și are buzele sângerânde. Ultimul lucru pe care îl vede înainte ca amețea să-l înghită ca un vârtej este valul gigantic de flăcări și fum care se rostogolește către el.

Musca fuge mâncând pământul pe gazonul din spatele conacului, cu inima gata să-i spargă pieptul. Peste zgomotul produs de flăcări, aude sirena – pare să fie doar o mașină. E trecut de miezul nopții, și știe că poliția nu va mobiliza cine știe ce forțe. Probabil a fost trimis un singur echipaj format din maximum doi polițiști.

Cu toate acestea, a fost înțelept din partea lui să parcheze pe o alee aflată mult în spatele proprietății. Pe gazon nu întâlnește nici un obstacol, așa că, nu peste mult timp, iese din bătaia luminilor orbitoare. Are totuși o mare problemă: întunericul este total și nu reușește să găsească fix acea porțiune de zid pe care s-a cățărat ca să intre, locul de la care ar ști precis cum să se întoarcă la mașină.

Calcă greșit când trece pe lângă o tufă înaltă de trandafiri, împiedicându-se de tulpinile lor groase, și mai că dă cu nasul de pământ, poticnindu-se de un mușuroi de cârțiță uriaș. Până la urmă, găsește acel reper vizual care-i spune pe unde să o ia: o seră, cu partea de jos făcută din cărămidă, iar acoperișul, din lemn masiv și geamuri termopan. Face treisprezece pași de-a lungul zidului și găsește locul pe unde trebuie să se cațăre.

Dar are o mare problemă.

Când intrase în grădină, se urcase într-un copăcel aflat de cealaltă parte a zidului. Nu-i fusese greu să sară de la trei metri și jumătate înălțime: are peste un metru optzeci, așa că a putut să-și arunce sacul peste zid, să se agațe cu mâinile de marginea gardului și apoi să alunece în partea cealaltă.

Acum nu mai poate trece dincolo.

Oricât de sus ar sări sau chiar dacă și-ar lua avânt și apoi ar sări, tot nu ar ajunge cu mâinile aproape de marginea zidului. Musca își pune rucsacul jos și caută înnebunit ceva pe care să se poată urca: o cutie veche pentru bălegar, poate vreo cazma sau măcar o furcă pe care s-o sprijine de gard. Ar fi un adevărat noroc să dea peste o scară.

Nu găsește nimic.

Trage cu coada ochiului spre gazonul întunecat: flăcările au ieșit deja în afara casei. Polițiștii par foarte ocupați. Se liniștește. Are timp să găsească o soluție fără să facă greșeli.

Sera.

Zgâlțâie ușa. E închisă. Prin fereastră, vede rafturile din lemn pe care sunt așezate plantele. Unul dintre rafturile alea ar fi numai bun. Se întoarce repede la rucsac și, tot scotocind, își dă seama că a uitat ranga în biroul bătrânului. N-are importanță. Puțină forță va fi de-ajuns.

Musca se dă puțin înapoi, după care înfige tocul bocancului, prin geam, spulberând cerceveaua din lemn de esență tare. Smucește ușa ca s-o deschidă și se strecoară înăuntru.

Are dreptate, rafturile sunt tocmai bune. Scoate unul dintre ele din pământ. E înfipt bine, așa că zeci de roșii se rostogolesc pe pământ, când încearcă să îl scoată de la locul lui. Se uită iar spre casă.

Ai zice că cineva a suspendat în întuneric o minge săltărească de lumină. Lumina unei torțe aprinse. Un polițist cu o lanternă inspectează grădina, îndreptându-se în grabă către el.

Musca a mai ucis și e gata să ucidă iar, la nevoie. Se face nevăzut în stânga luminii și ia de pe jos o piatră grea din interiorul serei.

— Oprește-te! Poliția!

Zâmbește văzând cum lumina se grăbește către locul de unde vine zgomotul. Câteva secunde mai târziu, el este în spatele fasciculului de lumină, iar polițistul zace pe jos inconștient.

Musca se întoarce la planșa de lemn și o sprijină de zidul ce înconjoară grădina.

Douăzeci de secunde mai târziu, s-a făcut nevăzut.

Megan e atentă la fetița ei de patru ani, care are nasul înfundat și respiră greu. La fiecare jumătate de oră, se trezește și pune mâna pe capul copilului. Sammy are temperatură mare. Pentru a opta oară în acea noapte, Megan umezește un prosop de față și îl pune cu grijă pe fruntea fiicei ei.

Îi sună telefonul mobil. Soneria o scoate brusc dintr-o stare de moțăială, și înșfacă repede telefonul de frică să n-o trezească pe Sammy.

— Inspector de poliție Baker.

— Doamnă inspector, sunt Jack Bentley de la dispecerat.

— Stai puțin, șușotește ea în timp ce coboară din pat. O secundă, te rog. Reușește să se dea jos fără să facă zgomot. OK, continuă...

— Tocmai am avut un incident pe o proprietate din Tollard Royal, ofițerul de serviciu m-a rugat să vă sun.

— Cam departe de zona mea de acțiune, Jack.

Aruncă o privire pe coridor. Mama ei stă în cadrul ușii de la dormitor, furioasă.

— Știu asta, doamnă. A avut loc un incendiu într-una dintre casele acelea mari de acolo. Și o spargere, după cum scrie în raport. Un ofițer de poliție a fost atacat de infractor înainte ca acesta să fugă de la locul faptei.

— Și trebuia să mă suni la ora asta ca să-mi comunici?

— E vorba despre un civil pe care l-au transportat la spital. Au găsit asupra lui cartea dumneavoastră de vizită.

Megan îi întoarce spatele mamei ei, ca să nu-i mai vadă privirea acuzatoare.

— Știi cum îl cheamă? Sau cum arată?

— Nu am nici o descriere fizică, dar avem un indiciu, o mașină parcată în fața casei, un model vechi de Audi A4. E înregistrat pe numele unui anume Gideon Chase din Cambridge.

Megan e sigură că știe despre cine e vorba, dar pune totuși întrebarea:

— Cine este proprietarul casei?

Îl aude pe Bentley cum tastează căutând informația pe care i-a cerut-o.

— Proprietatea e pe numele lui Nathaniel Chase. Pe listele electorale apare că locuiește singur.

— *Apărea*... Cred că bărbatul pe care l-au dus la spital este fiul lui. M-am întâlnit cu el acum câteva ore. A venit până aici deoarece l-am sunat eu să-l anunț că tatăl lui a murit.

— Bietul om... Nu se poate spune că asta a fost ziua lui norocoasă. Lui Bentley îi cade, în sfârșit, fisa. E vorba despre profesorul acela care s-a sinucis?

— Exact.

— În orice caz, doi ofițeri de poliție s-au prezentat la locul faptei: sergenții Robin Featherby și Alan Jones. Jones primește îngrijiri pentru că a fost rănit la gât, iar Featherby m-a rugat să sun și să vă informez. A spus că

își cere scuze că vă deranjează la o oră atât de nepotrivită, dar a preferat să vă comunic acum decât să țipați la el mâine.

— S-a gândit bine. Mulțumesc, Jack. Noapte bună!

Închide telefonul exact când mama ei intră în dormitor să vadă cum se simte Sammy. Vor avea iar o ceartă. Pur și simplu, e sigură că asta urmează. Pentru a evita acest lucru, preferă să fugă la parter ca să facă un ceai.

În timp ce pune ibricul cu apă la fiert, își amintește de scurta întrevvedere cu Gideon și de scrisoarea aceea ciudată și tulburătoare pe care i-o lăsase tatăl lui. Nu poate crede că incidentul de la Tollard Royal a fost doar o spargere care n-a decurs bine.

Nici în ruptul capului.

13

Marti, 15 iunie
Salisbury

Când Gideon deschide ochii, e deja dimineată, și are impresia că e acasă, în patul lui. Într-o secundă, își dă seama cât de rău se înșală. E la spital. Își amintește de incendiul și de spargerea de la casa tatălui său, dar și de doctorii de la spitalul din Salisbury care au insistat ca el să rămână peste noapte „pentru investigații”.

Se străduiește să se ridice în capul oaselor când asistenta Suzie Willoughby, cu ținuta ei care impune respect, își face apariția în salon.

— Așadar, v-ați trezit. Cum vă simțiți?

Gideon își duce mâinile la cap, care pare să protesteze pulsând.

— Groaznic.

Suzie ridică un tabel, desprinzându-l de pe bara de jos a patului, citește în el și se uită la Gideon cu mai multă atenție.

— Aveți un cucui, o buză spartă și o tăietură urâtă pe obrazul stâng, dar radiografia nu arată oase rupte.

— Adică ar trebui să-i mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat doar cu atât.

— Cam așa ceva. Se uită la fața lui tăiată. E mai puțin umflată decât ieri, dar poate nu ar fi rău să punem vreo două copci.

— O să fiu OK, îmi revin repede.

Asistenta își dă seama că are de-a face cu un fricos.

— Nu doare. Nu cum dureau altădată. Ați făcut recent vreun vaccin antitetanos?

— N-am mai făcut din copilărie.

— Atunci, o să vă facem un vaccin și niște analize de sânge, să fim siguri că nu aveți vreo infecție. Mai bine să previi decât să tratezi. Vă doare în gât?

Gideon se simte de parcă s-ar fi întors în copilărie, în vremea când stătea la internat și era mereu verificat de către soră ca nu cumva să sară peste lecții.

— Sunt puțin răgușit, dar mă simt bine. De fapt, cred că n-am nimic și

că pot pleca acasă. Dacă se poate...

Ea îi aruncă o privire care spune clar că nu se putea.

— Doctorul trebuie să apară în maximum douăzeci de minute. Vă va face o examinare de rutină și, dacă totul este în ordine, vă va da drumul acasă. Asistenta se agită cu aranjatul păturilor subțiri. O să vă aduc imediat ceva împotriva durerii de cap și niște apă pentru gât. Cel mai bine este să beți tone de apă. Spală tot sistemul. Incendiul în care ați fost prins a degajat mult fum, pe care l-ați aspirat în plămâni. Probabil o să vă simțiți gâtul foarte inflammat pentru câteva zile și veți tuși mult.

Gideon încuviințează din cap recunoscător:

— Mersi.

În timp ce asistenta iese din salon legănându-se, Gideon se gândește la ce i-a spus Suzie. *Incendiul*. Dintr-odată, își amintește tot ce s-a întâmplat: intrusul din biroul tatălui său, draperiile aprinse, lupta de pe coridor.

Asistenta se întoarce cu o cană de plastic cu apă și două tuburi mici de medicamente.

— Aveți reacții alergice la paracetamol sau la ibuprofen?

— Nu.

Suzie scutură tubul până când ies două pastile de paracetamol.

— Luați-le pe acestea, și, dacă nu își fac efectul, doctorul vă va da ceva mai puternic.

E nevoit să bea toată apa ca să le poată lua. Vicky, fosta, era capabilă să înghită dintr-odată pastilele, orice tip de pastile, fără să ia măcar o gură de apă, în timp ce el trebuie să dea jumătate din Tamisa pe gât ca să reușească să înghită o biată pastilă. Ce ciudat că se gândește la ea tocmai astăzi. Trebuie să fie din cauza loviturii puternice la cap. S-au despărțit de mai bine de un an. „Regina Vic” s-a întors la Edinburgh după ce și-a terminat doctoratul, așa cum l-a amenințat mereu că avea să facă, iar separarea le-a arătat amândurora că era timpul ca fiecare să-și vadă de viața lui. „Păcat”, își spuse Gideon. Sunt momente când încă îi mai este dor de ea. Ca acum.

Sora Willoughby pare să șovăiască.

— Credeți că sunteți în stare să primiți o vizită?

După voce, ai zice că-și cere scuze că pune o astfel de întrebare.

Gideon nu știe ce să-i răspundă.

— Ce fel de vizită?

— Poliția. O doamnă inspector de poliție tocmai a venit la recepție.

Ochii lui Suzie licăresc pentru o clipă ca ai unui drăcușor. Nu sunteți obligat să o primiți dacă nu vă simțiți în stare. Pot să pun pe cineva să-i ceară să plece.

— Nu, e în ordine. O voi primi. Mersi.

Simte cum capul îi pulsează, în semn de protest. E de la sine înțeles că nu în compania unei femei ca Megan Baker și-ar dori să fie acum.

Membrii Cercului Interior se adună într-una dintre camerele marginase ale Sanctuarului. Un inel foarte mare format din lumânări din cea mai pură ceară de albine învăluie într-o lumină spectrală adunarea extraordinară convocată de Gardian.

Musca stă în picioare în mijlocul adunării, iar eșecul pare să-i atârne ca o piatră legată de gât.

— Ai dat greș! Vocea lui Draco sună ca un tun, lovindu-se de golurile din zidurile de piatră. I-ai dezamăgit pe frații tăi, ai dezamăgit Breasla noastră și ai pus în pericol tot ce apărăm noi.

Musca știe că e mai bine să nu protesteze.

Vocea lui Draco devine și mai nemiloasă:

— De dragul fraților noștri, mai spune o dată ce „cadouri” le-ai oferit polițiștilor.

Musca repetă privind în gol:

— O geantă cu scule. În ea erau o rangă de fier, o șurubelniță, un ciocan, o bandă adezivă izolantă, foarfeci pentru tăiat sârmă...

Draco îl întrerupe:

— Și suficiente probe ADN ca să fii condamnat pentru furt și intrare prin efracție, incendiere premeditată și tentativă de omor.

— Dar nu-i poate conduce la mine.

— Deocamdată.

— Nu am cazier, protestează Musca. Amprente mele digitale sau cele genetice nu există în vreo bază de date.

Draco îi trage o palmă peste față.

— Nu fi insolent după ce ți-ai dovedit incompetența. Acordă-mi respectul cuvenit unui Gardian al Cercului Interior.

Musca își duce mâna la obrazul care-l ustură.

— Îmi cer iertare.

Draco cercetează cu privirea camera întunecată.

— Grus, putem face în așa fel încât proba aceasta să dispară?

— Adică să o facem pierdută?

Draco dă aprobator din cap.

— Nu încă. Mai e și mica problemă a polițistului pe care l-a atacat. Dar, după ce lăsăm să mai treacă puțin timp, da, e posibil. Sunt sigur că se poate.

— Bine. Se întoarce iar către Musca. Ți-a văzut careva fața?

— Polițistul nu m-a văzut, era întuneric. Dar sunt sigur că fiul bătrânului m-a văzut.

Draco lansează o întrebare către întreaga adunare:

— Știm cumva *cum* se simte și *unde* se află?

Cel mai scund dintre ei, un frate roșcat, cunoscut sub numele de Fornax, îi răspunde:

— Este într-un spital din Salisbury, ținut sub supraveghere peste noapte, fără răni grave. Măine i se va drumul, poate chiar astăzi, mai pe seară.

Grus ia cuvântul, vorbind calm și moderat:

— Observatorii vor fi cu ochii pe el imediat ce iese din spital.
 — Bun.
 Draco mai are o întrebare pentru Musca.
 — Ca să fim bine înțeleși, spui că nu ai găsit nimic în casă care poate atrage atenția lumii asupra noastră?
 — Nimic. Am căutat în toate camerele. Și la parter, și la etaj. Am dat peste sute, poate mii de cărți, dar nici o înregistrare, nici un document și nici o scrisoare care să facă referire la Sacrosancte sau la Breasla noastră.
 Grus ia din nou cuvântul:
 — Poate ne-a rămas loial până la sfârșit.
 Draco nu crede asta nici în ruptul capului.
 — Știm cât de mult țineai la fratele mort, dar cred că te-ai înșelat în ceea ce-l privește. Sinuciderea lui este mai mult decât prematură. Este un gest egoist și care poate provoca un adevărat dezastru. Știa care ne sunt planurile și ce așteptări aveam de la el. Gardianul își îndreaptă iar atenția spre Musca. Ești absolut sigur că nu există nimic în acea casă care face vreo referire la noi și la Breaslă?
 — Dacă exista ceva, acum sigur nu mai e. Sunt convins că focul a distrus tot ce se afla în birou.
 Mânia și îngrijorarea lui Draco încep să se înmoaie. Poate greșeala cu sacul de unelte uitat este prețul pe care trebuie să-l plătească ei toți pentru focul purificator ce va proteja secretele Breslei. Dar rămâne de rezolvat o problemă și mai gravă. Nathaniel Chase juca un rol foarte important în destinul Breslei, ocupând un loc de seamă în a doua fază a ritualului.
 Acum, că el nu mai este, cineva trebuie să-și asume acest rol.
 Și asta, rapid.

15

Megan Baker își netezește fusta până la genunchi de la costumul gri-închis și se așază pe scaunul inconfortabil de lângă patul lui Gideon.
 — Așadar, pentru numele lui Dumnezeu, ce vi s-a întâmplat?
 — Mă tem că nu-mi amintesc prea multe.
 Megan îi aruncă o privire asistentei, care acum stă în picioare lângă ea.
 — Există în clădirea asta un loc mai izolat? Vreo cameră unde putem vorbi în liniște?
 Asistenta se gândește o secundă.
 — Este o cameră de consultații la capătul coridorului, zice ea indicând direcția cu mâna. Puteți merge acolo. Întoarceți plăcuța de pe ușă ca să nu fiți deranjați.
 Megan se uită la Gideon.
 — Credeți că puteți merge pe propriile picioare?
 Gideon se ridică și mai mult pe perne.
 — Sigur, n-am nimic.
 Își trage încet picioarele de sub pătură și le coboară dincolo de marginea patului, după ce are grijă ca pijamalele de la spital să nu lase să

se vadă mai mult decât se cuvine.

— Scuzați ținuta, vă rog.

Și arată spre pantalonii dungați și decolorați care se termină mult deasupra gleznei.

Intră amândoi în camera de consultații. Megan întoarce plăcuța pe partea pe care scrie „Ocupat”, închide ușa și trage două scaune, unul de sub un birou.

— Așa, ia spuneți, ce s-a întâmplat după ce ați plecat de la secție?

Gideon se simte jenat de prostia lui.

— Nu m-am gândit dinainte la tot ce ar fi trebuit să fac. Abia după ce am plecat mi-am dat seama că nu am unde să stau peste noapte. Mi s-a părut o idee bună să mă duc la casa tatălui meu și să dorm acolo. Presupun că, la nivel inconștient, eram atras de locul acela.

— Mi se pare destul de firesc.

— Da, posibil. Cum spuneam... Ușa din spate fusese spartă, așa că am sunat la poliție și m-am dus să arunc o privire înăuntru.

Megan se așază picior peste picior.

— Ar fi trebuit să așteptați sosirea polițiștilor. Nu v-au cerut să așteptați?

El nu își amintește dacă i-au spus lucrul acesta sau nu, dar nu vrea să creeze nimănui neplăceri:

— Ba cred că mi-au spus. Dar am vrut doar să arunc o privire înăuntru, să fiu sigur că nu i-am pus pe drumuri de pomană.

— Ceea ce, evident, nu a fost cazul.

— Exact. Apoi, l-am văzut pe acel bărbat în biroul tatălui meu. Se pregătea să dea foc încăperii.

— Cum? Spuneți-mi mai exact ce făcea.

În mintea arheologului, imaginea este foarte clară.

— Avea în mână, în mâna stângă, mai multe hârtii, pe care le-a aprins cu o brichetă. Una din acelea ieftine.

— O brichetă obișnuită deci. Gen Bic?

— Ceva de genul ăsta. A aprins hârtiile, apoi a dat foc draperiilor și se pregătea să incendieze și biroul...

— Când ați intrat dumneavoastră și l-ați oprit.

— Nu, nu tocmai. Mai întâi, am tras de ușă și l-am închis înăuntru cu cheia. Apoi, mi-am dat seama că trebuia să-l las să iasă, altfel ar fi murit ars.

— Altcineva ar fi fost poate tentat să-l lase acolo.

— Și eu am fost.

— E bine că n-ați făcut-o. Dacă l-ați fi lăsat acolo, în dimineața asta aș fi venit să vă citesc acuzația de crimă.

— Știu.

Megan se uită lung la Gideon. Omul e profesor universitar, nu boxer. Genul acela de bărbat care pare destul de înalt și de bine făcut ca să se descurce într-o bătaie, dar care, evident, n-a învățat niciodată cum să se bată.

— Așadar, ați deschis ușa, și imediat a sărit să vă atace?

— Exact. M-a împins la o parte din calea lui, iar eu l-am apucat de mijloc, știți, ca la rugby... Doar că nu l-am trântit la pământ, iar el a început să dea cu pumnii și cu picioarele.

Megan se uită atent la vânătaie. E ciudată.

— V-a tăiat destul de urât la obraz. După cum arată, așa zice că purta ceva la mâna dreaptă, poate vreun inel cu sigiliu.

— Nu am putut observa, am simțit doar durerea.

— Îmi imaginez, zice ea, ridicându-și geanta lăsată pe jos. Vă supărați dacă fac o poză tăieturii ? Conturul este foarte vizibil.

— Nu, e OK.

Megan trage ușor husa de pe micuțul aparat de fotografiat Cyber-shot⁴ pe care îl poartă tot timpul cu ea, apoi îl orbește de-a dreptul cu lumina blițului.

— Scuze, spune ea dindărătul obiectivului, încă una și gata.

Gideon mai vede o dată lumina puternică și, imediat după aceea, aude clicul care indică închiderea aparatului.

— S-ar putea să vrem ca Biroul de Investigații Criminalistice să se uite la pozele astea. Megan lasă aparatul să cadă înapoi în geantă. Dacă-l găsim pe tipul care v-a lovit, cu siguranță va fi arestat pentru atac, intrare prin efracție, furt și incendiere cu premeditare. Cu așa capete de acuzare, ar putea sta vreme îndelungată după gratii.

— Ar putea?

— Da, mă tem că nu e sigur. Justiția engleză se poate lăsa impresionată de orice poveste lacrimogenă despre cum acuzatul făcea pipi în pat când era mic, deoarece avea un tată alcoolic sau ceva de genul ăsta. Se numesc circumstanțe atenuante, și se ține cont de ele. Ați reușit să-i vedeți fața?

Pe chipul lui Gideon se poate citi dezamăgirea.

— Nu, mă tem că nu. Totul s-a petrecut extrem de repede și era foarte întuneric.

Megan are o diplomă de psiholog și a lucrat doi ani ca adjuncta unuia dintre cei mai mari psihologi criminaliști britanici. Poate recunoaște o minciună încă dinainte de a fi spusă. Se încruntă, încercând să pară foarte confuză.

— Chiar nu reușesc să înțeleg. Ați văzut foarte clar ce tip de brichetă ținea în mână, dar nu i-ați văzut fața?

Gideon este vizibil stânjenit.

— Nu știu cum se face. Presupun că privirea mi-a fost atrasă de flacăra brichetei.

— Desigur, se poate. Dar a mai fost și lumina de la hârtiile aprinse pe care le ținea în mână și de la draperiile care ardeau. Nu i-ați aruncat măcar o privire, atât cât să-l puteți descrie fie și aproximativ?

Gideon ridică din umeri.

— Nu, îmi pare rău.

— Domnule Chase, vreau să vă ajut. Dar va trebui să aveți încredere în mine.

Gideon pare surprins.

— Dar am încredere. De ce n-aș avea?

Megan se face că nu aude întrebarea.

— Sunteți sigur că nu ne puteți da nici un fel de informații despre acel bărbat? Cât era de înalt, ce greutate aproximați că avea, culoarea părului, orice vă puteți aminti?

Gideon mai că simte cum Megan îl sfredește cu privirea, dar tot nu poate încă să-i spună că știe exact cum arată individul. Nici că are chiar și o fotografie a lui, prinsă repede cu telefonul mobil, cu câteva secunde înainte de a-i închide ușa. E clar că bărbatul din casa tatălui său are o legătură cu secretele de care era înconjurat Nathaniel, iar Gideon intenționează să afle cu mult înaintea poliției care erau aceste secrete.

Megan tot așteaptă un răspuns. El clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Ea îi aruncă un zâmbet atât de strălucitor, încât Gideon aproape că se înspăimântă.

— Veți putea, spune ea cu un ton care-l îngheață. Credeți-mă, veți putea.

16

Stonehenge

A proteja prețioasele pietre ale monumentului înseamnă, în primul rând, a-i împiedica pe oameni să se cațare pe ele sau să le strice forma prin diferite acte de vandalism. Organizația English Heritage a pus la punct mai multe metode de conservare a celebrului sit, ridicând garduri de nuiele, montând bariere de trecere, cordoane de oprire și permițând accesul liber al oamenilor în apropierea străvechilor vestigii doar cu anumite ocazii sau cu permisiune scrisă din partea autorităților.

Organizația primește finanțare de la guvern și își îndeplinește misiunea cu profesionalism, dar habar nu are cât de fideli acestei misiuni sunt unii dintre membrii personalului de securitate angajați de către ea. Oameni ca Sean Grabb sunt membrii devotați ce fac parte din rândul Discipolilor Sacrosanctelor. Cu mult după terminarea programului plătit, ei continuă să păzească locul.

La treizeci și cinci de ani, Grabb este unul dintre acei bărbați veșnic puși pe treabă, ușor supraponderali, gata tot timpul să rezolve o problemă și care nu se zgârcesc cu laudele adresate celor care muncesc pentru ei. Grabb conduce o echipă de Observatori care păzesc Stonehenge în permanență. La trei sute șaiszeci de grade. Douăzeci și patru de ore pe zi. Șapte zile pe săptămână. Trei sute șaiszeci și cinci de zile pe an.

El și Observatorii din subordinea sa nu se întrerup nici un moment din observare. O parte din această sarcină este îndeplinită în mod public, lucrând pe bani, în mai multe ture, pentru Heritage, cealaltă parte petrecându-se pe furiș, cu ajutorul unor camere minuscule de luat vederi, dirijate de la distanță și plasate strategic în jurul monumentului.

Grabb este Observator de zece ani. Cunoscut în cadrul Breslei ca Șarpele, el a luat-o pe urmele tatălui său, ale bunicului și ale tuturor strămoșilor lui bărbați pe linie paternă. Alături de el, astăzi se află Lee Johns, noul recrut de numai douăzeci și cinci de ani, gata să facă parte, oficial, din ierarhia sacră a Breslei. Lee este înalt și slab, plin de coșuri, cu tenul uscat și, când nu este la serviciu, poartă niște blugi soioși și tricouri de rocker. Nu e un tip prea inteligent, și a avut deja de înfruntat o serie de probleme legate de consumul de droguri și de lipsa unei locuințe. La douăzeci de ani și-un pic, societatea îl catalogase deja drept „scandalagiu eco-hipiot”. O vreme, a căutat să-și rezolve frământările vârstei preferând compania altor protestatari și agitatori, dar nu a reușit niciodată să se adapteze.

Viața lui a început să capete un rost abia în ziua când s-a abătut pe la Stonehenge, în drumul lui spre Glastonbury, unde spera să facă rost de niște haine ieftine și să strângă eventual ceva bănuți vânzând cantități mici de droguri. Dar n-a mai ajuns niciodată la festivalul de muzică. Lumina de la solstițiu era atât de frumoasă, încât i-a tăiat răsuflarea, și nu a mai avut puterea să iasă din mijlocul monumentului. Așa s-a întâmplat. A rămas să ajute la curățarea locului, oferindu-se voluntar pentru orice activitate care avea legătură cu pietrele magice.

Lee lucrează cu Sean de mai bine de trei ani, iar relația lor pare una de tipul maestru - ucenic. Sean este sponsorul lui Lee și îi oferă acestuia mostre din înțelepciunea lui cu aceeași dărnicie cu care îi oferă din ceaiul maro, noroios, pe care îl ia zilnic la el în nelipsitul lui termos. De fiecare dată când sunt amândoi de serviciu, Sean își chestionează protejatul, străduindu-se să se asigure că este pregătit pentru a fi primit în cercul restrâns al Discipolilor.

— Întrebarea numărul unu... Grabb se uită la elevul său cu acea căutătură care spune „Fii atent la mine!”. Ce sunt pietrele și ce reprezintă ele pentru orice membru al Breslei?

Johns rânjește. Ce întrebare simplă!

— Pietrele sunt Sacrosanctele noastre. Ele stau la originea întregii energii de pe Pământ. Ele sunt protectorii noștri, ocrotitorii noștri și forța care ne guvernează viața.

Ca recompensă, Grabb toarnă un pic de ceai în cana lui Lee, pe care e desenat un cerc maro.

— Bun. Și *de ce* ne binecuvântează Sacrosanctele cu asemenea daruri?

Johns leagănă un pic elixirul negru în timp ce stau amândoi sprijiniți de bariera de la intrarea în parcare.

— Pentru că noi suntem Discipolii Sacrosanctelor, urmașii celor care au așezat în acest loc preamărețele pietre cu mii de ani în urmă. Oasele și sângele strămoșilor noștri le hrănesc pe Sacrosancte din locurile lor de odihnă veșnică, așa cum și rămășițele noastre le vor urma într-o bună zi, desăvârșind cercul.

Din ceașca de inox a termosului se ridică aburi. Grabb soarbe cu

înghițituri mici din ceaiul fierbinte și continuă cu întrebările:

— Și *în ce fel* ne binecuvântează Sacrosanctele?

— Dându-ne din energia lor spirituală. Ne-o transmit prin intermediul pietrelor, iar această binecuvântare ne ferește de ravagiile provocate de diferite boli sau de umilințele sărăciei.

Grabb este mulțumit. Elevul său și-a învățat lecția, ceea ce îl face pe profesor să fie mai prietenos cu el. Îi mai toarnă niște ceai în cană.

— Și ce așteaptă, în schimb, Sacrosanctele de la noi?

— Respect, spune cu multă sinceritate Johns. Trebuie să le recunoaștem autoritatea, să le respectăm, să credem în ele și să urmăm învățăturile pe care ni le transmit prin oracolul desemnat chiar de către ele, adică prin Maestrul Cercului.

— Așa e, Lee. Adu-ți aminte mereu cine sunt cei care vor să ne fure moștenirea. Adu-ți aminte de catolici și de poruncile lor scrise în piatră despre care susțin că sunt transmise posterității de către Dumnezeu însuși. Au născocit povestea asta la două mii de ani după ce Sacrosanctele fuseseră așezate aici, în Anglia.

Lee dă aprobator din cap. Înțelege. Nu trebuie să fie atras sau să se lase sedus de alte religii, de sisteme false de credință, care și-au construit palate imense, aurite, strălucitoare, pentru a-l adora pe Dumnezeu, dar care colectează săptămânal bani de la enoriași, creându-și propriile bănci sau state.

— Sean, zice el, dorind să primească noi asigurări, eu știu că arborele tău genealogic se poate înălța până la marii oameni care au adus aici pietrele albastre și blocurile de piatră. Înțeleg acum de ce meriți binecuvântarea și protecția Sacrosanctelor, dar ce se întâmplă cu oameni ca mine? Noi suntem din afara acestui neam. Noi nu suntem de pe-aici.

Grabb își dă seama că Lee se simte nesigur; e ceva tipic lui.

— Noi toți suntem *de pe-aici*, prietene. Cu cinci mii de ani în urmă, populația insulelor britanice era puțin numeroasă. Dacă am trăi în acele vremuri de demult, probabil noi doi am fi frați. Sau veri, în cel mai rău caz.

Lui Johns îi place o astfel de idee. Unde mai pui că e și cât se poate de logică. Până și creștinii cred în Adam și Eva și în acel moment când primii oameni au făcut sex, dând naștere întregii omeniri. Sau ceva de genul ăsta, nu-și amintește prea bine. El și Sean frați – chiar îi place.

— Te descurci foarte bine, Lee.

Grabb cuprinde cu un braț umerii scheletici ai tânărului, arătându-i cât de mândru este de el.

În realitate, Grabb este mai degrabă îngrijorat. Îngrijorat pentru că nu știe cum va face protejatul său față de ororile misiunii ce îi va fi încredințată.

Spre seară, după un vaccin antitetanos și după ceea ce lui i s-a părut o recoltare inutilă de sânge, lui Gideon i se dă drumul din spital. Singurul lucru bun în povestea asta este că inspectoarea de poliție reușise să pună mâna pe cheile de la casa tatălui său și să i le dea înainte să i se facă

externarea.

Pe măsură ce se apropie de casă, din taxiul care îl luase de la spital Gideon poate vedea că pagubele sunt foarte serioase. Mașinile pompierilor au făcut praf gazonul, iar urmele de fum au acoperit acea parte a casei într-un soi de giulgiu negru. Căldura incendiului a spulberat ferestrele, care au fost deja acoperite cu niște scânduri de lemn, iar fațada din cărămidă a crăpat de sus până jos.

Doar că acum lui Gideon nu-i pasă de toate acestea. Pentru el, locuința tatălui său încă nu reprezintă altceva decât cărămizi și mortar. Abia când pătrunde în casă prin ușile monumentale de la intrare, simte o tristețe bruscă.

La moartea mamei lui, Gideon a fost înnebunit de durere. Evenimentul l-a transformat, din individul încrezător în forțele proprii și extrovertit, care crede în oameni și în locul lui din această lume, într-o persoană îngrijorător de introvertită și extrem de suspicioasă. Moartea tatălui aduce cu sine o altă schimbare. Nu știe prea bine ce are să se întâmple cu el, dar simte că se va schimba ceva. Simte cum înăuntrul lui se amestecă furia, frustrarea, resentimentele, precum și senzația vagă că i s-a făcut o nedreptate. Un cocktail ce îi va modifica definitiv structura personalității.

Gideon cutreieră prin casa mare și goală, singur, așa cum este în lumea asta. Nu are frați sau surori, nu mai are bunici. Nu are copii. El este ultimul reprezentant al familiei Chase. Ce va face cu timpul care i-a mai rămas de trăit va fi hotărâtor atât pentru modul în care va fi privit el de lume, cât și pentru întregul neam Chase.

Își lasă haina în hol, urcă scara impunătoare care duce la primul etaj și străbate palierul larg și lung, căutând un loc unde să se poată spăla și odihni puțin.

Este evident că vila nu fusese echipată conform standardelor moderne de confort nici la patru sute de ani de la construirea ei. Trebuie să coste o avere să încălzești camerele mari, cu tavane înalte. Se pare că tatăl lui a locuit, de fapt, doar în două încăperi, ceea ce nu este de mirare. E curent, din cauză că ferestrele nu sunt etanșe și trebuie înlocuite. Aproape toți pereții sunt coșcoviți, din cauza igrasiei. Pardoseala scârțâie mai rău decât puntea unei corăbii zgâlțâite de furtună, și trebuie să fie mai bine de cincizeci de ani de când casa n-a mai văzut o zugrăveală mai de Doamne-ajută.

Dormitorul tatălui său este cel mai mic dintre toate și îi provoacă cel mai ciudat sentiment. Este un spațiu ticsit cu vid. Lucrurile bătrânului sunt aruncate peste tot, dar au devenit depersonalizate, ca și cum ar fi fost lovite de un nor radioactiv care a șters orice urmă.

O grămadă de cărți sunt puse una peste alta lângă pat. Lângă ele, o cană albă, cu puțin ceai rămas pe fundul ei și cu o pojghiță de mucegai deasupra. Gideon presupune că e ultima ceașcă de ceai pe care tatăl lui a băut-o în dimineața dinaintea sinuciderii sau cu o seară înainte.

Cuvertura e trasă pe o parte a patului dublu, înalt, cu numeroase decorațiuni din lemn. Adâncitura din somiera veche, pe arcuri, așternutul în

nuanțe de gri, perna umplută cu pene, boțită și ea, indică exact locul unde a dormit Nathaniel. Cealaltă parte a patului este neatinsă. Gideon simte o mare tristețe: în ciuda inteligenței sale legendare și a bogăției de necontestat, tatăl lui a trăit ca un intrus și a murit singur.

Aruncă o ultimă privire prin dormitorul micuț și observă ceea ce a rămas din firul unui vechi clopoțel, agățat deasupra ușii, o moștenire de pe vremea când camera era ocupată de vreo doică sau de vreun majordom, care dormeau aici, putând fi însă oricând chemați de către stăpânul casei. Își amintește de o excursie făcută în copilărie, într-un weekend ploios, în care au vizitat o casă aflată în grija celor de la Patrimoniul Național, și de unicul comentariu al ghidului pe care el îl considerase interesant: casa, spusese acesta, era înțesată de pasaje secrete, construite pentru ca servitorii să poată ajunge repede și discret de la etaj la parter și invers.

Gideon se întreabă dacă nu cumva și casa tatălui său este la fel. Iese pe coridor, stârnind fără să vrea un nor fin de particule de praf. Stă puțin pe gânduri. Oare n-o exista vreo altă cameră în spatele dormitorului micuț?

Nu este.

Palierul coboară spre o fereastră batantă care dă spre grădină. Mergând către fereastra aceea, Gideon observă o linie de îmbinare ciudată în modelul tapetului. Se oprește și ciocănește ușor în perete. Sună ca și cum ai ciocăni într-o placă de rigips. Ciocănește mai tare un metru la stânga și un metru la dreapta.

Piatră.

Bate din nou în placă, pe toată suprafața ei și de jur-împrejur. E destul de mare ca să fie o ușă. Nu vede nici clanța, nici balamalele, dar e sigur că sunt pe acolo, pe undeva. Se lasă în genunchi și cercetează cu atenție peretele, ca pe un vestigiu arheologic. Găsește cu vârful degetelor locul unde placa de rigips atinge podeaua. Încearcă să o deschidă trăgând de ea, dar este închisă etanș. Deja enervat că nu găsește soluția să vadă ce e în spatele presupusei uși, Gideon renunță să mai tragă de placă și încearcă să împingă în ea.

Ușa se deschide brusc, lăsând să iasă afară un miros urât, de aer stătut.

Gideon se ridică. În fața ochilor are ceva ce pare o felie de întuneric tăiată în zid. Trece pragul ciudatei încăperi și descoperă un întrerupător. Aprinde lumina și rămâne uimit de ceea ce vede: o cameră îngustă, care seamănă cu un dulap întins pe un întreg perete. Unul dintre pereți este ticsit de cărți, de jos până la tavan. Pe celălalt sunt numai vechi casete video și câteva DVD-uri. Pe peretele din fundul camerei este fixat un televizor cu plasmă, un model mai vechi.

Mintea lui Gideon lucrează frenetic. De ce să fi avut tatăl lui o cameră secretă? Ce este pe casete și de ce sunt toate în această încăpere? Ce caută aici zeci de cărți, și nu jos, la vedere?

Ce voia tatăl lui să ascundă cu orice preț?

- 1 În limba latină, în original, „cocor” (n.tr.)
2 În franceză, în original „ora albastră”, adică amurgul, crepusculul (n.tr.)
3 Beltane este, pentru celți, luna mai sau numele dat festivalurilor care se organizează pe 1 mai în întreaga lume celtică (n.tr.)
4 Cameră digitală marca Sony (n.red.)

PARTEA A DOUA

18

*Miercuri, 16 iunie
Soho, Londra*

Jake Timberland are treizeci și unu de ani, dar spune tuturor celor care nu-i sunt apropiați că are douăzeci și șapte. E ceva cu vârsta de treizeci de ani sau peste, nu știe ce, dar pur și simplu nu se simte pregătit să-și pună eticheta asta. În cercul lui de prieteni, vârsta este ca insigna aceea mare pe care o porți pe piept de ziua ta, când ești copil, și pe care scrie: „AM CINCI ANI”. Numai că, la treizeci de ani, ai putea la fel de bine să-ți prinzi o insignă pe care să scrii: „Am papuci de casă. Covoare. Câini. Familie. Volvo. SUNT NEINTERESANT”.

Iar Jake numai neinteresant nu e. Mai ales într-o noapte când a prizat mai mult decât Pete Doherty și Amy Winehouse la un loc.

Jake nu e bogat. Dar tatăl lui este. Bogat ca un bancher. Genul acela de familie care e atât de bogată de când se știe, că ai zice că arborele familiei își are originile tocmai în vreun butaș din Grădina Edenului, pe când Adam se plimba încă pe-acolo. Într-o bună zi, Jake va pune laba pe lozul cel mare, dar, până atunci, trebuie să se mulțumească cu un apartament de numai cinci milioane de lire, în Marylebone, și cu banii de buzunar care-i ajung numai cât să-și acopere cheltuielile cu automobilul său Aston Martin, să-și achite notele de plată de la club, să facă investițiile ocazionale și să se distreze în extravagantele baruri londoneze.

Jake este fiul unic și moștenitorul lordului Joseph Timberland. A fost surprins de către paparazzi alături de cele mai atrăgătoare modele din zilele noastre sau la brațul fiicelor neastâmpărate ale unor vedete rock. Sigur, e de mare folos ca prietenul tău cel mai bun să fie fotograf la revista *Heat*, dar, în fond, la ce-s buni prietenii?

Astă-seară, Jake e pus la patru ace: un costum albastru lucios din bumbac și mătase, sub care se remarcă o cămașă uni, de un albastru mai deschis. Poartă pantofi negri din piele, italienesti. De cum ajunge, Jake este atras de o puicuță bună, care-și face veacul prin cercul vedetelor de la Chinawhite și care se poartă de parcă ar fi patroana clubului. Dantura perfectă îți spune că e americană înainte să auzi cât de tare râde și vorbește cu cei din anturajul ei. Pomeții săi proeminenți, ochii calzi, căprui,

părul lung și negru, cârlionțat cu foarte multă atenție, picioarele ireal de frumoase care se ivesc de sub fusta mini, retro, în nuanțe de verde, roz aprins și roșu ca mărgeanul, toate acestea o fac să arate ca o stea de cinema din perioada hippie.

Deși o privește de la distanță, Jack simte deja cum sângele îi năvălește în creier.

Apoi ea se uită spre el.

Doamne, Dumnezeule! Jake are senzația că o să țâșnească precum o sondă de țigăi. Plutește către ea, atras de gravitația sexuală din jurul ei. Tipa cea mlădioasă e înconjurată de numeroase bucățele tinere, fete și băieți, dar lui i se pare că ea are ochi doar pentru el.

— Ho, tipule! Oprește-te!

Vocea și mâna mare, neagră, proptită în pieptul lui par să fi apărut din neant.

— Scuză-mă... Jake se uită lung și disprețuitor la degetele mari ale mâinii deschise ca fălcile unui crocodil lângă gâtul lui alb și firav. Te dai, te rog?

Îi vorbește drept în față unui bărbat atât de masiv, încât Jake nu poate vedea nimic dincolo de umerii lui lați.

— Trebuie să vă îndepărtați, domnule. Domnișoara de-acolo dă o petrecere, și nici un străin nu are permisiunea să intre în această zonă.

Jake izbucnește într-un râs nervos.

— O petrecere fără străini? Lasă-mă să-i spun domnișoarei cine sunt. Numele meu este...

Crocodilul se năpustește fără să-l avertizeze. Degetele ca o falcă îl înșfacă pe Jake de gât și îl târăsc, fără răsuflare, tocmai în fundul sălii, unde îl așază pe un scaun în cel mai îndepărtat colț din salonul VIP. În timp ce Jake se zbate să respire, un alt bărbat, mai în vârstă, cu părul cărunț și tuns scurt, se așază pe vine în fața lui, privindu-l fix în ochi.

— Fiule, ne pare rău că a trebuit să te tratăm astfel. Acum îți vom comanda o băutură, din partea casei, iar tu vei sta aici nemișcat și o vei bea. OK?

— Acesta e clubul meu, protestează Jake cu voce stridentă. Se miră și el cum de reușește imediat să se ridice. Dar apoi, nu prea știe ce să facă în continuare. În față, calea îi este blocată de omul-crocodil și de un alt animal în costum. I-ar trebui o scară ca să se cațăre peste capetele lor.

Dincolo de lanțul muntos format de umerii lor lați, privirea lui reușește să o întâlnească pe cea a tinerei americane. Șoptește ceva unei blonde de lângă ea și, spre marea lui mirare, începe să se apropie de el.

E clar că vine către el, nu se înșală. Nu și-au dezlipit o clipă privirile. Oricine ar fi, ea străbate întreaga sală pentru a vorbi cu el.

Munții se clintesc amenințători spre el, dar lui Jake nu-i pasă. Se spune să dragostea doare. Jake bănuiește că e pe cale să afle exact cât de tare poate dura dragostea.

Mobilul lui Gideon țârâie undeva la parter, ca o pasăre prinsă într-un burlan.

Știe că n-o să ajungă înainte să intre mesageria, dar tot iese în goană din camera secretă, încercând să răspundă la timp.

Ratează apelul la mustață.

Mesageria vocală moare și ea până când cotrobăie el după hârtie și pix pe bufetul din bucătărie. Găsește totuși un post-it lângă frigider. Pe prima filă e scrisă la repezeală o listă de cumpărături – brânză, biscuiți, fructe, ciocolată –, probabil pentru cina pe care tatăl lui n-a mai apucat-o.

Se uită la apelurile pierdute, notează numărul, dar sună înapoi imediat ce l-a scris și pe hârtie.

La celălalt capăt se aude vocea unei femei.

— Secția de criminalistică. Inspector Baker.

— Sunt Gideon Chase. M-ați sunat adineauri pe mobil.

— Domnule Chase, vă mulțumesc că m-ați contactat. Am telefonat ca să stabilim împreună când vă convine să-l vedeți pe tatăl dumneavoastră.

Fraza aceasta îl năucește. Sigur, se aștepta să vină și momentul acesta. Megan îl mai întrebase o dată dacă voia să-și vadă tatăl. Dar acum se simte complet nepregătit.

— Da, foarte bine. Vă mulțumesc.

— Firma de pompe funebre se numește Abrahams and Cunningham și se află pe Bleke Street, în Shaftesbury. Știți unde este?

— Nu sunt de aici. Nu cunosc deloc zona.

— E ușor de găsit. Pe partea dreaptă, imediat după ce treceți de sensul giratoriu de la Ivy Cross... Ei au propus ora zece mâine-dimineață. Dacă nu vă convine, vă pot da un număr și stabiliți dumneavoastră direct cu ei.

Nu există oră de pe cadranul ceasului pe care să o poți considera *cea mai potrivită* pentru a vedea cadavrul semimutilat al tatălui tău. În stil tipic englezesc, Gideon spune exact opusul a ceea ce gândește.

— Da, la ora zece este foarte bine.

— Bine, le confirm eu.

— Mersi.

Megan simte tensiunea care a pus stăpânire pe Gideon.

— Dacă vreți, pot ruga un ofițer de poliție să vă însoțească. Nu credeți că ar fi mai bine așa?

— Nu, mă descurc de unul singur.

— Înțeleg, spune ea cu o voce plină de compasiune. Sunați-mă dacă vă răzgândiți.

Gideon închide telefonul și se îndreaptă înapoi spre etaj. Intră din nou, cu oarecare teamă, în camera secretă, îngrijorat că pe casete ar putea găsi filme porno. Își tot spune că asta nu ar fi mare scofală. Doar să nu fie ceva și mai rău. Să nu aibă cumva legătură cu jefuirea de morminte, cu furtul de obiecte funerare, cum numea Gideon „comerțul” dubios, cu obiecte de mare valoare, care îl îmbogățise pe Nathaniel.

Stă un moment în prag și cercetează cu atenție încăperea.

Îndelungata experiență de arheolog îl învățase că trebuie să se obișnuiască bine cu terenul, să-i cunoască fiecare denivelare înainte de a se apuca de săpături. Există o zicală care circulă printre arheologi și care spune că trebuie să vezi cum te minte terenul. Se pare că e adevărată, terenul poate minți, asemenea unei iubite necredincioase, și să te facă să pierzi ani buni din viață.

Știe că tatăl lui a fost ultima persoană care a intrat acolo înaintea lui. Camera este așa cum a lăsat-o el. Toate lucrurile sunt la locul lor, acolo unde ar trebui să fie. Aspectul camerei este îngrijit, cu excepția a două carcase ale unor DVD-uri, uitate deschise. Totul e pus în ordine. În fața televizorului fixat pe perete și a unei măsuțe joase, puse în mijlocul camerei, tronează tipicul scaun de birou, din piele. Pe muchia stângă a măsuței se văd urme de cremă de ghetă, probabil unde tatăl lui și-a sprijinit picioarele în timp ce se uita la televizor. Pe măsuță se află și un pahar de cristal care miroase a whisky, dar nu se vede vreo carafă sau vreo sticlă. Presupune că băutura este depozitată într-unul dintre dulapurile încastrate în perete, aflate sub polițele care umplu camera. Se uită și vede că în fundul fiecărui raft sunt cutii întregi cu băutură. Se întreabă cât de mult a băut, de fapt, tatăl lui înainte să-și pună capăt zilelor. Lângă pahar se află un laptop vechi, genul care are unitate pentru dischete, un carnețel și suport mic și urât pentru creioane, din lut, pe care Gideon îl recunoaște imediat. L-a făcut la școală când avea vreo șase ani și i l-a dăruit lui Nathaniel de Ziua Tatălui.

Este clar că încăperea servise pentru înregistrare, verificare și ca depozitare. Dar ce înregistra Nathaniel? Gideon găsește telecomanda lângă scaun și dă drumul la televizor. Sub acesta, fixate în perete, sunt trei rafturi: primul conține un player de casete video, mare și urât, al doilea este pentru un DVD-player, iar cel de jos de tot pare a fi pentru aruncat cablurile uzate, casetele demontate și alte nimicuri.

Când pornește televizorul, pe ecran apare o imagine neclară, alb-negru. DVD-ul bâzâie ușor, semn că revine la viață și se luptă să obțină supremația asupra canalelor de transmisie. Sus, pe ecran, apare o imagine care se tot mișcă, formată din puncte. După cum arată, se pare că e o casetă video veche copiată pe un DVD. Imaginea devine clară, arătându-l pe Nathaniel, mult mai tânăr și vorbind cu multă încredere de la tribuna unui amfiteatru, ținând probabil o conferință într-o universitate: „Stonehenge este o minune a Antichității. Ar fi impresionant și greu de construit chiar și astăzi, cu toate mașinile și cunoștințele pe care le avem la dispoziție. Faptul că strămoșii noștri au început să-l construiască acum cinci mii de ani, fără să se servească de calculatoare, fără să-l proiecteze mai întâi pe computer, fără macarale, camioane și șleपुरi care să care acei monoliți, este mai mult decât impresionant”.

Gideon e deja plictisit. Toată copilăria lui nu auzise decât teorii aberante despre Stonehenge, care era ba un templu, ba un străvechi loc de veci pentru regi. Când era primul observator astronomic al lumii, când o legătură cosmică spre piramidele din Egipt. Cea mai cretină dintre toate i se părea ideea că Stonehenge este locul de naștere al druizilor.

Chipul tatălui său era lângă cameră, atât de aproape, încât Gideon îi putea vedea porii pielii, barba țepoasă, petele și toate semnele pe care i le lăsase viața. Ochii săi luceau de acel entuziasm nebunesc care scânteia doar atunci când vorbea despre lucruri din preistorie. Ceasul se dădu brusc înapoi. Își prezentă din nou teoriile, dând din mâini și făcând legătura între Stonehenge și alte situri megalitice din Europa Occidentală.

— Această creație – această *minune* – din spatele meu nu e nici pe departe singulară. Plimbați-vă prin câmpiile Franței și veți înțelege că anticii aveau de fapt un *plan principal colectiv*, unul care se întindea în toată lumea cunoscută de ei. Miile de *menhire*, vechile pietre răspândite din Bretania până în sudul Franței, reprezintă indicii ale legăturilor pe care aceștia le construiau; la fel și *dolmenele*, criptele-poartă și mormintele de pe Loara. Și să nu uităm de *Carnac*! Acel cuvânt aduse pe chipul lui Nathaniel un zâmbet mai larg și mai fericit decât văzuse Gideon vreodată. Vechea cameră de luat vederi micșoră imaginea, iar tatăl său se întoarse către priveliștea deschisă a pietrelor din spatele lui. Arheologii denumesc de obicei Carnac Stonehenge-ul francez. Poartă același nume cu Karnak, faimosul complex de temple egiptene care alcătuiește cel mai mare sit religios antic din lume. Carnac a fost construit cu patru mii de ani și jumătate înainte de nașterea lui Hristos. La fel ca Stonehenge, a fost ridicat în două etape distincte și – într-un mod fascinant – este amplasat pe unica latitudine a pământului la care soarele solstițiului – atât vara, cât și iarna – formează un triunghi pitagoreic perfect relativ la paralela latitudinii. Această minune arheo-astronomică nu a fost construită deloc întâmplător; este lucrarea unor vizionari, lucrarea zeilor.

Oprește filmul și dă drumul bătrânului videoplayer. Acesta pocnește și trosnește în timp ce capetele de redare se plimbă și se fixează pe banda lăsată în aparat. Pe ecran apare un prim-plan cu chipul unei femei frumoase. Atât de frumoasă, încât lui Gideon i se taie răsuflarea.

E mama lui.

Râde. Întinde o mână înspre cameră și pare jenată că este filmată. Gideon găsește butonul pentru volum: „Oprește-o, Nate. Știi că urăsc chestia asta, *te rog*, oprește-o”.

Vocea ei îl face să tremure. Nu se poate abține, așa că face un pas în față și își plimbă degetele pe ecran. „Nate. Ajunge acum!”

Cadrul se lărgeste. Marie Chase este într-o gondolă, la Veneția, iar imaginea ei se profilează pe cerul ca albăstreaua. Își întoarce capul, nu vrea să se uite la camera de filmat, prefăcându-se supărată pe soțul ei. Părul ei e negru, lung și des, semănând mult cu al lui Gideon, iar un vânticel blând, vărat, i-l furcă pe umeri. În fundal, bazilica San Marco urcă și coboară, în timp ce gondolierul care poartă o cămașă cu dungi îi plimbă de-a lungul lagunei. Acum cadrul se lărgeste și mai mult, iar Gideon poate observa că mama lui e gravidă.

Oprește imediat caseta și își plimbă privirea înlăcrimată peste rafturile care împânzesc pereții. Nu sunt toate pline cu filme de familie, Gideon e sigur de asta. Ultimul film la care s-a uitat tatăl lui a fost unul în

care apărea mama lui, pentru că încerca să re trăiască acele clipe de fericire, probabil cele mai fericite din întreaga lui existență. Asta fac, de obicei, oamenii când trec prin cele mai rele momente din viața lor.

Tot ce se afla pe acele rafturi părea foarte important pentru tatăl lui. Oricum, suficient de important pentru a fi rânduie cu grijă și protejat. Dar nu la fel de important ca amintirea lui cea mai dragă, cea a singurei femei pe care a iubit-o cu adevărat.

Gideon se îndreaptă către cărți. Toate sunt roșii, jurnale legate în piele, genul acela de jurnal neliniat, preferat de către artiști și scriitori. Încearcă să scoată un volum de sus, din partea stângă, dar copertele par lipite între ele. Trage tare de fiecare volum.

Deschide jurnalul la prima pagină, și e zguduit de un nou șoc emoțional. În susul paginii apare data la care tatăl lui a împlinit optsprezece ani.

Scrisul e același, doar că aici pare ușor nesigur.

Numele meu este Nathaniel Chase și astăzi împlinesc optsprezece ani. Aceasta este ziua în care am devenit major. Mi-am promis eu mie ca, de-acum înainte, să țin un jurnal detaliat, care să surprindă ceea ce sper să fie o viață lungă, fericită, plină de evenimente și de succese. Voi nota ce e bun și ce e rău, ce îmi face cinste și ce nu, lucrurile care mă tulbură și cele care mă lasă rece. Profesorii mei îmi spun că istoria ne poate învăța foarte multe lucruri, așa că poate, odată cu trecerea timpului, voi învăța mai multe despre mine însumi dacă țin o evidență strictă și onestă a ceea ce se întâmplă în viața mea. Fără îndoială, dacă voi deveni celebru, voi publica acest jurnal. Iar dacă nu, măcar la bătrânețe îmi voi încălzi sufletul privind spre trecut și încercând să regăsesc avântul tinerească de acum. Am optsprezece ani. Mă așteaptă o mare aventură.

Lui Gideon i se pare atât de dureros, încât renunță să citească mai departe. Se uită atent la volumele înșirate pe rafturi. Oare astfel de confesiuni se regăsesc în toate acele jurnale? Fiecare eveniment, fiecare emoție și detaliu din viața tatălui său?

Își trece un deget peste cotoarele roșii, numărând anii: când Nathaniel a împlinit apoi douăzeci și unu de ani, douăzeci și șase, anul în care a cunoscut-o pe viitoarea lui soție; douăzeci și opt de ani, vârsta pe care o are acum Gideon; treizeci – anul în care Nathaniel Gregory Chase și Marie Isabel Pritchard s-au căsătorit în Cambridge; și anul când a împlinit treizeci și doi – anul nașterii lui Gideon.

Degetele tremurânde se opresc din căutare. Gideon a intrat acum în propria lui viață. Privirea îi alunecă direct spre anul treizeci și opt al vieții lui Nathaniel. Anul în care a murit Marie.

Măinile i se opresc pe volumul subțire, și încearcă să-l tragă în sus din strânsoarea ca de menghină a celor două caiete între care se află, dar nu reușește să-l clintească. Nu se mai chinuiește și sare direct peste doi ani.

Când tatăl lui a împlinit patruzeci de ani.

Reușește să scoată jurnalul. La doi ani de la moartea mamei lui, Nathaniel trebuie să fi trecut într-o altă etapă a vieții. Gideon crede că în acest jurnal nimic nu-l poate surprinde. E pregătit să vadă ce are să-i spună tatăl lui prin intermediul acestui jurnal, ținut când el nu avea decât opt ani.

Doar că nu-i spune nimic.

Nu e scris în engleză. Nu e scris în nici o limbă cunoscută.

Este scris într-un cod.

Gideon scoate și jurnalul din anul următor.

Cod.

La fel și cel din următorul an.

Cod.

Se repede în capătul încăperii și se apleacă după ultimul volum. Sângele îi îngheață – acest volum ar trebui să conțină ultimele însemnări din viața lui Nathaniel Chase.

Inima îi bate ca un taur furios care-l lovește cu coarnele în coaste, gata să-i sară din piept. Își înghite cu greu saliva, ridică volumul de pe raft și îl deschide.

20

Soho, Londra

Ea miroase a scortişoară. Și e înaltă și subțire ca o trestie.

Jake Timberland observă toate acestea în timp ce frumoasa americană îl sărută de rămas-bun pe trotuarul din fața clubului. Are cel mult douăzeci și doi de ani. Și nu-i dă doar un pupic pe obraz. E un sărut în toată regula. Îi ia fața între palmele ei extrem de îngrijite, iar buzele ei le ating ușor pe ale lui. Dar Jake o lasă pe ea să acționeze.

Iar ea nu ezită. Își trece ușor limba pe dedesubtul buzei de sus a lui Jake. El se topește de plăcere și închide pleoapele. Apoi, ea se retrage.

— Pa, spune ea, aruncându-i un zâmbet și îndepărtându-se.

— Așteaptă...

Ea îi zâmbește iar, în timp ce se așază cu grație pe bancheta din spate a limuzinei. Tipul negru cu mâini de crocodil trânteste ușa și îi aruncă o privire care e mai mult decât un avertisment; e o declarație de război.

La naiba! Jake îi ocolește umerii uriași și se apropie de geamul fumuriu din spate. Pentru a doua oară în acea seară, un ditamai pumnul explodează ca o grenadă direct în pieptul lui, trântindu-l la pământ. Bodyguardul alunecă în scaunul din dreapta șoferului, iar limuzina pleacă cu mult înainte înainte ca el să se poată ridica. Cea mai frumoasă femeie pe care a întâlnit-o vreodată tocmai l-a văzut căzând în fund. Nu e un mod prea bun de a-ți încheia seara.

Se alege și cu niște căutături mirate din partea mai multor cupluri care se pierd repede în inima cartierului Soho. Trotuarul este ud, din cauza unei ploi scurte, iar acum hainele-i sunt learcă. Se aranjează puțin și caută în buzunar o batistă ca să-și șteargă noroiul și pietricelele lipite de mâini.

Vede ceva futurând pe jos. Se apleacă să-l ridice. E un suport de hârtie pentru pahare, de pe care a fost smulsă partea cu reclama și a fost scris un mesaj cu stiloul: „Sună-mă mâine la numărul de mai jos...” Lângă urma de ruj sub formă de sărut apare mai mult mâzgălit decât desenat un lacăt⁵.

Jakes se holbează, încercând să înțeleagă ce vrea să spună mâzgălitura. Acum pricepe. „Doamne, Dumnezeule...” Acum înțelege de ce era însoțită de atâția bodyguarzi.

21

Gideon ține cu mâini tremurânde jurnalul vieții lui Nathaniel Chase. Stă pe jos, pe podeaua tare, cu spatele sprijinit de șirul de rafturi, și îi este frică să citească. Se simte frânt de oboseală, ca și cum ar fi fost atacat și învins de un dușman invizibil. Pus la pământ de fantoma tatălui său.

Ridică privirea și se uită la toate jurnalele scrise de mână care se află în jurul lui și care reprezintă istoria personală completă a unui tată pe care nu l-a cunoscut niciodată. Și care și-a consemnat cifrat mai bine de douăzeci de ani din viață.

De ce?

Gideon clatină din cap și clipește. Întunericul pare că apasă ca un val sufocant de pământ pe fiecare ochi de geam al casei. Ridică ușor de tot coperta și descoperă, pe pagina din dreapta, următoarele cuvinte: „**ΓKNΔMY**”.

Zâmbește fără să vrea. Își plimbă degetele pe prima pagină și simte cum alunecă cu gândul în copilărie. Tatăl lui nu jucase niciodată fotbal cu el, nu împărțiseră niciodată un baston de crichet și nici nu-l luase vreodată să înoate împreună. În schimb, se jucase mereu cu el jocuri ale minții. Nathaniel petrecuse ore întregi ca să conceapă diverse jocuri de cuvinte, probleme care de care mai dificile și jocuri care să-i dezvolte logica, în același timp cu punerea bazelor unei educații clasice.

Literele care compun inscripția „**ΓKNΔMY KAY**” sunt din greaca veche, tatăl lui considerând că alfabetul grec este primul alfabet în adevăratul sens al cuvântului, din care se trag toate alfabetele europene, precum și din America Latină și din Orientul Mijlociu. Mai mult, Nathaniel recunoștea importanța acestui alfabet pentru matematică, fizică și astronomie, punându-l pe fiul său să învețe fiecare literă în parte. Pentru a-l verifica dacă a învățat și ca să-l facă să nu se plictisească, profesorul născocise un cod foarte simplu. Cele douăzeci și patru de litere ale alfabetului grec dobândeau în engleză valori inverse, adică Omega reprezenta litera A și tot așa până la Alfa, care devenea X. Vechile litere grecești Digamma și Qoppa reprezentau ultimele litere ale alfabetului englezesc: Y și Z. Ani la rând, Nathaniel îi lăsase fiului său bilețele scrise în acest cod prin casă, până când relația dintre ei devenise prea încordată pentru orice formă de comunicare.

Gideon se străduiește să-și aducă aminte codul. Au trecut mai bine de cincisprezece ani. Apoi, brusc îi revine în minte. „**ΓKNΔMY KAY**” înseamnă

„volumul unu”. Mai aruncă o privire către zecile de caiete și se întreabă câte cuvinte codate au fost scrise. Probabil că i-ar trebui o viață ca să le descifreze.

O viață întreagă ca să înțelegi o altă viață.

Mai dă o pagină și simte că i se face rău. Scrisul din jurnal îi amintește brusc de cel din scrisoarea de adio. Încearcă să descifreze primul paragraf, dar nu a mai exersat de mult și se simte ca un mecanism ruginit, așa că nu reușește să citească mai mult de câteva cuvinte. Ia o hârtie și două pixuri de pe măsuta joasă – unul cu pastă neagră și unul cu pastă roșie –, apoi compune un tabel care-i amintește codul conceput de tatăl lui, cu literele grecești în stânga și cu cele englezești în dreapta.

Q	Qoppa	Z	M	Mi	M
F	Digamma	Y	N	Ni	L
A	Alpha	X	Ξ	Xi	K
B	Bêta	W	O	Omicron	J
Γ	Gamma	V	Π	Pi	I
Δ	Delta	U	P	Rhô	H
E	Epsilon	T	Σ	Sigma	G
Z	Dzêta	S	T	Tau	F
H	Êta	R	Υ	Ypsilon	E
Θ	Thêta	Q	Φ	Phi	D
I	Iota	P	X	Khi	C
K	Kappa	O	Ψ	Psi	B
Λ	Lambda	N	Ω	Oméga	A

Cu tabelul sub ochi, cercetează cu grijă prima pagină și traduce fără probleme „LWERWPUN” prin Nathaniel și „CRWZU” prin Chase. Jurnalul este scris la persoana întâi și conține gândurile de zi cu zi ale tatălui său.

Răsfoiește grăbit vreo doisprezece pagini, poate chiar mai multe, fără să caute ceva anume, uimit și fascinat că poate călători înapoi sau înainte prin zilele, lunile sau anii din viața tatălui său. Pe la jumătatea caietului, scrisul devine mai apăsător. Pasajele arată ca și cum ar fi fost scrise într-un moment de vitalitate și de exaltare. Anii de lectură rapidă îi obișnuiseră ochii să sară peste pasaje neinteresante și să parcurgă paginile unui document după cuvintele-cheie.

„ZEKΛYPYΛΣY”, „ΨNKKΦ” și „ZQXHPTPXY” îi sar în ochi.

Speră să fi citit greșit. Se roagă ca oboseala să-l fi făcut să ajungă la niște concluzii pripite. Cuvântul „ZEKΛYPYΛΣY” este destul de inofensiv; se aștepta ca tatăl lui să-l menționeze. Înseamnă STONEHENGE.

Celelalte două cuvinte îl fac să înlemnească de frică.

„ΨNKKΦ” înseamnă SÂNGE.

Iar „ZQXHPTPXY” se traduce prin SACRIFICIU.

Marylebone, Londra

Jake Timberland își aruncă într-un colț al camerei costumul și se așază pe marginea gigantului pat din piele neagră, în tăblia căruia este încastrată o plasmă cu diagonala de o sută douăzeci și șapte de centimetri și cu sistem de adaptare a luminozității ecranului la lumina din încăpere. E prea agitat ca să poată dormi și, în mod ciudat, nu prea are dispoziția de a merge în noaptea asta la agățat pipițe. În tot cazul, întâlnirea nu se poate sfârși așa. Grație telefonului mobil, e pe cale să devină o întâlnire virtuală. Avantajele tehnologiei.

În mâna stângă ține un iPhone, iar în dreapta, bucățica de hârtie pe care i-a dat-o frumoasa americană. Caitlyn, ca să fim mai preciși. Caitlyn Lock.

Simplul fapt că a fost văzut în apropierea „Încuietorii”, cum i se spune lui Caitlyn, îi rezervă un loc pe lista celor mai celebri oameni din lume. Jake presupune că la ora asta ea poate face doar trei lucruri. Poate să mai chefuiască încă, lucru de care se îndoiește totuși, căci gorilele nu îi permit atâta libertate. Poate s-a mai oprit să bea ceva cu ceilalți frumusei din anturajul ei. Posibil. Sau ar putea fi o fată cuminte și să fie deja în pat, pregătindu-se de culcare. Foarte probabil. Oricare dintre variante ar fi cea corectă, cu siguranță se gândește la el. Nu săruți pe cineva așa cum l-a sărutat ea, ca, pe urmă, să nu te mai gândești la acea persoană.

E clar ce are de făcut: trebuie să persevereze. Bate fierul cât e cald, așa se zice. Să găsească modalitatea prin care să înfiripe o idilă. Iar cea mai bună metodă ca să-i iasă o astfel de șmecherie este să-i scrie mesaje excitante. Nimic pornografic, desigur. Doar vreo două mesaje scurte în care să-i spună că nu reușește să și-o scoată din minte. Trebuie ca, la început, să fii nonșalant și politicos, apoi să procedezi cu prudență, să lași să se vadă doar puțin din ceea ce simți. În nici un caz nu îți trâmbezezi sentimentele de la primul mesaj. Dacă faci așa ceva, fata nu îți va răspunde, te va lăsa în așteptare până când vei încerca din nou.

Începe să scrie: „Sper că ai ajuns cu bine acasă. A fost super că ne-am întâlnit în seara asta. Jake”. Nu, nu e bine. Rescrie o parte: „Sper că ai ajuns cu bine acasă. A fost SUPER că ne-am întâlnit în seara asta. Jake”.

Tot nu e bine. Își amintește câți ani are Caitlyn. E mult mai mică decât el. Rescrie textul: „Sper k eshti ok. Ce tare k te-am cunoscut! Jakex”.

Își zâmbește sieși satisfăcut și apasă pe butonul de trimitere. Cât de minunate sunt telefoanele! Se uită pe ecran cum micul plic virtual se împăturește, apoi îi cresc aripi și își ia zborul direct spre inima femeii iubite. Da, mă rog, să zicem. Până una, alta, este doar dorință trupească și atât. Dar, hai să fim cinstiți și să recunoaștem, fără dorință probabil nici n-ar exista dragostea.

Telefonul scoate un bip. Mamă, ce repede a răspuns... Semn bun.

„Suna dak vrei.”

Nu e răspunsul pe care-l aștepta. Nici cel pe care-l dorea. Un textuleț, un mic flirt înainte de culcare i se părea o idee perfectă, dar o conversație,

acum, ar putea da lucrurile peste cap. Stă și se gândește. Când o fată spune că poți suna „dacă vrei”, asta nu e o cerere, ci un ordin.

Jake își scoate șosetele și cămașa, înșfacă un pahar de apă din baie și se cațără în pat. O sună, aproape panicat.

— Bună. Sunt Jake.

— Bună, se aude vocea ei la celălalt capăt, moale și puțin adormită.

Mă întrebam dacă vei suna sau dacă vei trimite mesaj.

— Chiar și după ce m-ai văzut stând într-o băltoacă?

Ea râde ușor.

— *Mai ales* după ce ți-ai udat fundul într-o băltoacă.

— De fapt, nu mi-am udat intenționat fundul, ci una dintre gorilele tale m-a ajutat.

— Pe gorilă o cheamă Eric și are o slăbiciune pentru mine. L-am văzut făcând și mai mult pe durul cu alții. Și-au luat-o mai rău decât tine, și nici măcar nu i-am sărutat.

— Amintește-mi să nu-l pun pe Eric pe lista celor care vor primi cadouri de Crăciun.

— E doar protector.

— Am observat. De ce ai făcut-o?

— Ce anume?

— De ce m-ai sărutat?

— A... fiindcă am vrut s-o fac. Și, hai să recunoaștem, *tu* ai vrut să te sărut.

— Am vrut?

— N-am văzut nici un bărbat atât de chinuit de dorința de a fi sărutat.

Jake râde.

— Caitlyn, jabar n-ai cât eram de chinuit...

— Ba am habar. Ți-ai frecat „chinul” de șoldul meu. Un „chin” destul de mare.

Jake se preface șocat.

— O, Doamne, asta am făcut?

— Da, sigur, tu nu știi nimic...

— Hai să schimbăm subiectul înainte ca vreunul dintre noi să se simtă jenat.

— Eu nu am de ce.

— Așa e. Cum fac să te văd din nou?

— Bună întrebare.

— Deci?

— *Deci* va trebui să fii răbdător. Mă poți suna pe acest telefon, dar va trece ceva timp până când vom putea să ne întâlnim.

— Și cum rămâne cu „chinul” meu?

— Fii inventiv. Noapte bună!

Caitlyn închide brusc, lăsându-l pe Jake cu ochii holbați la ecranul telefonului și întrebându-se cum are să se descurce cu inima care-i bubuie în piept și cu o erecție ce-ar fi putut sparge pietre.

După noaptea albă de ieri, Megan este ușurată că fetița sa e acum învelită în pătuțul ei și respiră liniștită în somn. Deși e pornită împotriva lui, Adam a avut dreptate. Stinge lumina din dormitor, închide ușa, lăsându-și îngerașul să sforăie ușurel, înconjurată de armata ei de jucării de pluș. Lui Sammy i-a scăzut temperatura, nu mai arde și nici nu mai transpiră. Probabil că până mâine-dimineață o să-și revină cu totul.

Megan se duce în bucătăria căsuței ei și își toarnă într-un pahar ultimul strop dintr-o sticlă de Chianti. Ar putea să deschidă televizorul și să se uite la vreo tâmpenie, ca să-și elibereze mintea de grijile pe care și le face în legătură cu Sammy, cu banii și cu veșnica problemă a felului în care să împace responsabilitatea de mamă și slujba.

Însă cazul Chase nu-i dă pace, îi bâzâie în cap ca o viespe. În general, sinucigașii își pun un pistol la tâmplă și-și împrăstie creierii pe pereți într-una dintre următoarele trei situații: fie nu pot trăi cu vinovăția și rușinea pentru o faptă pe care au comis-o, fie le e frică să nu iasă la suprafață un lucru pe care l-au făcut și să le fie distrusă reputația, fie sunt bolnavi fără speranță, fizic sau mintal.

Nathaniel Chase nu pare să se încadreze în nici una dintre aceste categorii. A scotocit prin toate datele despre el pe care le-a putut găsi. Conturi în bancă, probleme cu ipotecile, afaceri la bursă, orice informație financiară sau personală, referitoare atât la tată, cât și la fiu. O familie fascinantă – și înșelător de bogată. Sau, cel puțin, așa e fiul acum. A moștenit totul, așa i-au spus avocații. Din câte își poate da ea seama, averea lui se ridică la peste douăzeci de milioane de lire în proprietăți, mașini, acțiuni la diverse companii și în conturi de economii. Și, pe lângă casă și cele două mașini din garaj – un Range Rover vechi de șapte ani și un Rolls Royce de epocă, evaluat la peste un milion de lire sterline –, mai sunt tablouri și antichități păstrate în cutii de valori, care, la un loc, valorează pe puțin cinci milioane de lire. Mai este apoi portofoliul lui Nathaniel Chase de investiții personale și de afaceri private cu băncile, toate rulate în Elveția prin banca UBS. Asta mai aduce vreo șase milioane. În mod ciudat, UBS nu s-a ocupat de activitățile companiei sale. Pe acestea le-a încredințat altei bănci, Credit Suisse, iar cifrele de anul ăsta indică un profit final de peste un milion. Bătrânul profesor era și proprietarul mai multor terenuri din țară, care, fără îndoială, au cine știe ce valoare arheologică ascunsă.

Acum totul este al lui Gideon.

Se uită iarăși la sursele de venit. Dacă ai îndoieli, urmărește banii! Dacă nu e ceva legat de sex, atunci are de-a face cu banii. Dacă nu există nici o explicație, atunci e ceva legat de bani. Întotdeauna de bani.

Să fie oare posibil ca fiul să fi înscenat sinuciderea tatălui? Avea atâta de câștigat de pe urma ei, iar ea știe că el minte. Asta ar putea fi o explicație a faptului că nu l-a putut identifica pe bărbatul care l-a atacat în biroul tatălui său. Poate că atacatorul era, de fapt, un complice. E posibil oare ca Gideon Chase să fie, în realitate, un ucigaș și un hoț?

Totuși, poate că ea e prea obosită și nu are mintea limpede. Deschide

televizorul și dă peste *X Factor*⁶. Fantastic. O colecție de tâmpenii. Exact ce-i trebuie ca să uite de problemele de serviciu.

24

E miezul nopții, dar Sean Grabb nu poate să doarmă.

Știe că n-a mai avut de mult parte de un somn cu adevărat bun. De ani de zile. Scoate o sticlă neatinsă de vodcă din frigider, îi deșurubează dopul și dă pe gât aproape un sfert din conținut, fără să se mai obosească să-și toarne în pahar. Nu-i chiar atât de tâmpit încât să nu înțeleagă ce se întâmplă. Orice om cu mintea întreagă care ar fi făcut măcar jumătate dintre lucrurile comise de el ar goli sticla la fel ca și el.

Așa își explică totul, în timp ce ia un pahar din dulapul deschis, din bucătăria prăpădită a casei lui cu terasă. În unele nopți, amintirile devin pur și simplu de nesuportat. Îi izbesc retina ca niște secvențe dintr-un film de groază. Iar acum are parte de o astfel de noapte. Imaginea craniului zdrobit al bărbatului nu vrea să se șteargă, după cum nu dispar nici privirea goală a ochilor lui, nici amintirea cărnii luminate de lună, din care s-a scurs tot sângele.

Grabb mai ia o dușcă de vodcă. S-a procedat așa pentru un bine suprem. Este un lucru pe care-l înțelege. Însă nu poate împiedica rostogolirea neîncetată a imaginilor de coșmar prin creierul lui. Clipește o dată și se întoarce în timp la momentul în care s-a ocupat de cadavru împreună cu Musca. Carne tranșată; așa l-a numit Musca. I-a spus să se gândească exact așa la puștiul ăla. Să-și închipuie că trupul este o costiță de miel sau o pulpă de porc.

Au aruncat cadavrul mutilat în spatele camionetei lui Musca și s-au îndreptat spre abator, ale cărui chei erau la ei. Puștiul părea să cântărească o tonă când l-au pus pe banda de procesare. Musca l-a atârnat cu capul în jos, ca pe o vacă înjunghiată, după care i-a tăiat beregata, și sângele i s-a scurs tot printr-un grătar de deversare.

Lui Grabb încă îi răsună în urechi zăngănitul lanțurilor, bâzâitul motorului electric și ecourile fantomatice ale aparatelor care se trezeau la viață și trăgeau trupul mortului pe bandă. Apoi, momentul monstruos al ciopârțirii. Decapitarea. Îndepărtarea organelor. Jupuirea pielii de către dispozitivele hidraulice. A fost cât pe ce să vomite când Musca a fost nevoit să scoată carnea care se înfundase în ghearele complicilor lor automați.

Mai ia o gură zdravănă de vodcă. Dar imaginile nu i se dezlipesc de retină. I s-au înțepenit în minte. Sunt blocate acolo la fel de zdravăn ca înfiorătoarele hălci de carne care blocau banda de procesare. Încearcă să se liniștească, spunându-și că amintirile vor păli, dar, în sinea lui, știe că nu va fi așa. Vor rămâne mereu acolo. În sfârșit, acum începe să fie cuprins de valul moale și cald. Nu vine atât de repede cât ar fi vrut el, însă vine. Poate să simtă cum se învâртеște în el. Dar nu va putea să înlăture sentimentul de vinovăție. Sau teama c-ar putea fi prins.

Banda de procesare a curățat oasele puștiului de orice urmă de carne sau de dovezi care ar fi putut fi folosite împotriva lor sau a oricui altcuiva.

Sistemul profesionist de colectare a cărnii din aparat a transformat totul în carne de consum extrasă mecanic, pregătită pentru consumarea de către oameni sau animale. Aparatul era atât de al naibii de eficient, că a scos direct pachete curate de oase, untură și grăsime. Sângele și materiile fecale au fost, pur și simplu, aruncate, spălate.

„N-ai de ce să fii îngrijorat, îi spunea Musca neîncetat. N-ai de ce să te agiți.”

Dar el *era* îngrijorat. *Este* agitat. Și nu numai din cauza coșmarurilor. Sau a sentimentului de vinovăție. Ci pentru că totul urmează să fie luat de la capăt.

În curând.

25

*Joi, 17 iunie
Londra*

Caitlyn Lock aruncă o privire prin aburul amar și gălbui al dimineții, peste apele vâlurite ale Tamisei. E cuibărită în patul moale și cald din apartamentul tatălui ei, una dintre numeroasele lui proprietăți. Are o casă la Roma. Alta la Paris. Și două sau trei în Spania și în Elveția. Și mai sunt și proprietățile de acasă: în Los Angeles, la New York și în Washington. Babacul e celebru și plin de bani. Iar Caitlyn o să devină chiar mai faimoasă și mai bogată decât el. Sau decât mama ei.

Despre tatăl ei ar putea vorbi fără ezitare, însă nu și despre mama ei. A, nu. Nici gând! Kylie Lock este o starletă de la Hollywood care i-a părăsit ca să-și facă o nouă viață cu jucăria ei sexuală, un tip cu care a jucat într-un film. Caitlyn abia dacă se gândește la ea, cu atât mai puțin să-i facă publicitate pe gratis. Dacă ar fi cinstită, poate ar recunoaște că înțelege ce vede mama ei la François, un francez cu ochii negri, înalt de peste un metru optzeci și care arată de parcă ar fi numai bun pentru a face reclamă la șorturi de baie.

Își aruncă pledul de pe ea și coboară, goală, din pat. Cu mâinile în șolduri, se admiră în oglinda mare, aflată lângă uriașa fereastră cu vedere panoramică spre London Eye⁷. Se întoarce. Se uită peste umăr și face o rotire la trei sute șaiszeci de grade. Mama ei ar ucide pentru un corp ca al ei.

Se uită și dintr-o parte, ca să-și vadă tatuajul cu Union Jack⁸ pe care și l-a făcut pe umăr. Nu i l-a văzut nimeni, în afară de ea și de specialistul în tatuaje care i l-a făcut. Pășește pe covorul gros, de blană deasă, îndreptându-se către măsuța de toaletă unde și-a lăsat telefonul mobil. E dintre cele care nu pot fi ascultate, cu cartelă, și numai ea și prietenele ei știu de existența lui. Îl deschide și introduce codul PIN. În timp ce așteaptă ca acesta să găsească o rețea, își admiră din nou fundul, gândindu-se ce bătaie o să ia dacă babacul ei o să afle ce pune la cale.

Telefonul are, în sfârșit, semnal și ea îl setează să facă fotografii. Are nevoie de ceva timp ca să se oprească din chicotit și să pozeze. Majoritatea fotografiilor sunt neclare și prost încadrate; în sfârșit, face una care va fi

numai bună.

Se așază pe marginea patului, selectează numărul lui Jake și adaugă un scurt mesaj. Apasă tasta de trimitere și începe să se tăvălească de răs.

26

Chepstow, Chepstow & Hawks seamănă mai degrabă cu o firmă de licitații de antichități decât cu un cabinet de avocatură. Un profesor de drept de la Cambridge i-a spus cândva lui Gideon că orice client poate fi clasificat în funcție de avocații pe care și-i angajează, iar Chepstow & Co. pare dovada vie a acestei teorii. Sunt tradiționaliști și de încredere, fără îndoială, însă de modă veche și cam prăfuiți. Locul i se potrivește ca o mânășă lui Nathaniel.

O doamnă cu părul grizonant, cu ochelari, pe la vreo cincizeci și ceva de ani, îl anunță politicos că domnul Chepstow e gata să-l primească și o ia înaintea lui spre o ușă cu furnir de mahon pe care se află o plăcuță de alamă, purtând pe ea numele ocupantului încăperii. Acesta se ivește din spatele unui birou de nuc, care tronează pe un pedestal într-un colț al camerei, încadrat de o fereastră cu toc mobil, fără perdele.

— Lucian Chepstow.

Întinde mâna la care poartă un ceas Rolex ce se ițește de sub manșeta costumului albastru, cu dungi foarte fine.

— Gideon Chase, încântat să vă cunosc, zice el, blestemându-și în gând politețea automată.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl dumneavoastră. Vă rog să luați loc!

Gideon se așază într-unul dintre cele două fotolii plasate cu fața la enormul birou, iar Lucian, un bărbat abia trecut de patruzeci de ani, dar cu părul deja aproape alb, se întoarce la locul său, își aranjează sacoul și ia loc.

— Vi s-a oferit deja ceai? Sau poate apă?

— Nu-i nevoie, mulțumesc.

Chepstow duce mâna la telefonul de pe birou.

— Sunteți sigur?

Pe Gideon îl enervează să fie întrebat de două ori. Pune însă nervozitatea ce nu-i stă în fire pe seama circumstanțelor neobișnuite și neplăcute în care se află.

— Vă mulțumesc, dar chiar nu-i nevoie.

Ușa se deschide. Un bărbat în vârstă, destul de epuizat, cu umerii ușor aduși, intră cu greu în încăpere. Fără urmă de dubiu, este tatăl lui Lucian, fondatorul firmei.

— Cedric Chepstow, mormăie el, ca și cum ar răspunde la o întrebare. Nu-i întinde mâna, ci se așază pe fotoliul de lângă Gideon. Sper că nu vă deranjează că am venit. Doresc să-mi exprim condoleanțele. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl dumneavoastră. A fost un om minunat. Sunt avocatul lui de douăzeci de ani.

Lui Gideon îi vine să spună că tatăl lui nu a candidat niciodată la titlul de „minunat”, însă renunță.

— Nu, nu mă deranjează deloc. Vă mulțumesc. Pe urmă adaugă,

surprins până și el: Cât de bine l-ați cunoscut? Ce făceați pentru el, mai exact?

Cei doi avocați schimbă o otheadă. Întrebarea i-a luat, evident, prin surprindere, fapt ce-i stârnește interesul lui Gideon.

— Rezolvam probleme profesionale, mai degrabă decât personale, recunoaște bătrânul. Ne ocupam de toate hârtiile legale care aveau legătură cu afacerile lui – întocmeam memorii, contracte, înțelegeri, documentație pentru export și import și alte asemenea lucruri. Era unul dintre clienții noștri importanți.

— Sunt sigur de asta, vine replica lui Gideon, ceva mai acidă decât și-ar fi dorit.

Lucian se simte obligat să intervină:

— Tatăl dumneavoastră era foarte hotărât. Un om de mare succes. Era o plăcere să lucrezi cu dumnealui.

Gideon nu-și dezlipește ochii de la Chepstow senior.

— Și din punct de vedere personal?

Bătrânul își face pungă buzele uscate.

— Îmi place să cred că am fost prieteni. Aveam în comun aceeași pasiune pentru istorie, același respect pentru generațiile trecute.

Lucian ia un plic dintr-un sertar al biroului, nerăbdător să se întoarcă la partea de afaceri a întâlnirii. Dar Gideon nu e la fel de doritor.

— Tatăl meu mi-a lăsat o scrisoare.

Avocatul cel vârstnic tresare.

— Un bilet de sinucigaș. Vă vine în minte ceva care l-ar fi putut face să-și ia viața?

Cedric face ochii mari.

— Ați putea să-mi spuneți, oricare dintre dumneavoastră, ce l-ar fi putut face să se simtă rușinat sau atât de disperat, atât de deprimat?

Chepstow senior se trage de o cută de bărbia dublă.

— Nu, nu cred că putem. Nu-i nimic de genul acesta. Cel puțin, nu din punct de vedere legal. Și, chiar dacă am avea o asemenea informație, n-am putea să v-o destăinuim, din cauza contractului de confidențialitate cu clientul.

Gideon nu-și mai poate ascunde nervozitatea.

— Dar a murit. Prin urmare, presupun că, în acest caz, clauza de confidențialitate nu se mai aplică.

Bătrânul clatină încetișor din cap, la fel ca un profesor care corectează o greșeală elementară.

— Noi nu lucrăm așa. Noi respectăm pe veci legăturile stabilite cu clienții noștri. Apoi îl măsoară de sus până jos pe Gideon. Domnul Chase, permiteți-mi să vă asigur că, din tot ceea ce știu eu, atât din punct de vedere personal, cât și profesional, nu există nici un lucru cu care tatăl dumneavoastră să se fi rușinat. Nu există nici un secret murdar, nici un schelet ascuns în dulap.

— Schelet? Gideon râde. Tatăl meu a fost un jefuitor de morminte. A jefuit morminte în Siria, în Libia, în Mexic și Dumnezeu mai știe unde. A

vândut obiecte istorice de neînlocuit unor guverne străine sau unor colecționari particulari care nu aveau dreptul să le dețină. Sunt sigur că avea un cavou întreg de schelete.

Lungii ani de experiență l-au învățat pe Cedric Chepstow când are șanse de a câștiga o dispută și când nu.

— Lucian, te rog să-i dai informațiile necesare domnului Chase în legătură cu testamentul tatălui dumnealui și să ai grijă să primească un exemplar, încheie el discuția, ridicându-se cu greu din fotoliu. Vă doresc o zi bună, domnule!

Lucian rămâne tăcut până când tatăl său iese și închide ușa după el.

— Au fost prieteni foarte buni, explică el. Tatăl dumneavoastră a fost unul dintre puținii apropiați ai tatălui meu.

— Par să fi făcut pereche bună, vine replica lui Gideon, căruia nu i-a trecut enervarea.

Avocatul cel timid nu răspunde. Îi întinde o scrisoare sigilată peste birou și împinge încă un exemplar peste mapa de birou roșie, cu margini de piele.

— Acestea sunt ultimele dorințe și testamentul lui Nathaniel Chase. Este semnat de martori și se află în concordanță cu legislația engleză. Doriți să vi-l prezint?

Gideon ia plicul cu ambele mâini. Gândul i-a rămas încă la Cedric Chepstow. Probabil că bătrânul știe ce ascundea tatăl lui. Dacă nu, de ce ar fi reacționat în felul cum a făcut-o? De ce ar fi recurs la pretextul cu „confidențialitatea”, ascunzându-se sub jalnica scuză „din tot ceea ce știu eu“?

— Domnule Chase, doriți să vă prezint eu testamentul?

El își ridică privirea și dă aprobator din cap.

— Trebuie să vă previn că una dintre cererile sale este neobișnuită. Tatăl dumneavoastră și-a făcut aranjamentele pentru propriile funeralii la crematoriul West Wiltshire.

— Și asta e ceva neobișnuit? întreabă Gideon, încruntat.

— Nu faptul în sine. Mulți oameni plătesc dinainte și își planifică propriile funeralii. Însă dorința lui a fost să-i fie împrăștiată cenușa la Stonehenge.

27

Londra

Jake Timberland s-a privit în oglindă pe când ieșea de la duș și mai că a turbat. A scos cântarul de sub chiuveță și s-a urcat pe el. Optzeci și nouă de kilograme. La un metru optzeci, cât are, optzeci și trei de kilograme ar fi rezonabil, dar la optzeci și nouă ajungi imediat să arăți ca un grăsan care are dublu cât tine.

Dezamăgirea i s-a transformat în determinare. După vreo șaizeci de flotări, a putut să-și vadă iar mușchii abdominali conturați și s-a simțit mai bine.

Acum se lăfăie într-un fotoliu cu brațe și savurează cel de-al treilea cappuccino al întâlnirii de la micul dejun. În acest timp, îl ascultă pe Maxwell Dalton care îi vorbește despre problemele fluxului monetar, despre criza economică, despre panta din veniturile din publicitate și despre faptul că trebuie să atragă investiții, altfel s-ar putea să piardă afacerea. Dalton se uită pe un site care prezintă filmulețe făcute de genul ăla de oameni care nu reușesc să-și găsească slujbe bune la televiziuni.

— Cât vrei și cât primesc în schimb?

Dalton râde nervos.

— O sută de mii cu zece la sută?

Expresia de pe chipul lui Jake îi spune clar că nu merge așa.

— Douăzeci la sută?

El nu scoate o vorbă, ci se uită cu atenție la ouăle ochiuri din farfuria lui Dalton.

— Douăzeci și cinci? licitează Dalton, după care adaugă: La limită, aş putea ajunge până la treizeci.

Lui Jake îi place ideea de a spune că lucrează în media. Asta îi va mări, fără doar și poate, puterea de atracție. La o adică, ar putea să se prezinte ca producător de film și distribuitor de plăceri.

— Poate ajungem la o înțelegere. Dar nu pentru o sută de mii și nu cu treizeci la sută.

Dalton pare dezamăgit.

O sută de mii e o nimica toată pentru Jake. Ar putea chiar să-i ceară tatălui său să pună toți banii. Dacă nu, ar putea strânge chiar el banii dacă o lasă mai moale cu șampania Cristal⁹, renunță la vacanța de schi din iarnă și folosește descoperirea de card.

— Ascultă, Max! Eu bag cincizeci de mii în compania ta, dar pentru asta îmi dai cincizeci și unu la sută din ea.

— Să controlezi dobânzile?

— Exact!

Mohorât, Dalton răspunde în cele din urmă:

— Îmi pare rău. Nu pot oferi mai mult de patruzeci și nouă la sută, iar pentru asta vreau șaptezeci și cinci de mii.

— Vreau să te ajut, nu să ți-o trag, zice Jake zâmbind. Dar bucățița asta nu merită șaptezeci și cinci de miare. Pot să-ți dau cincizeci de mii pentru patruzeci și nouă la sută. Ultima ofertă.

Dalton e băgat la înghesuială, mai ales că proprietarul bate la ușă, cerându-și chiria.

— În regulă.

În momentul când Jake se ridică pentru a-i strânge mâna noului său partener, telefonul lui iPhone începe să bâzâie. Se scuză. Are un mesaj de la Caitlyn - îi recunoaște imediat numărul. Îl deschide și, în clipa în care descarcă fotografia atașată, ochii i se fac cât cepele. Sub tatuajul cu drapelul Marii Britanii, scrie: „Eu am steagul. Tu ai un băț destul de mare pentru el? :) Sună-mă x“.

Jake îi zâmbește peste masă lui Dalton și-i întinde mâna. Poate că așa

ajunge să le-o tragă la doi în aceeași zi.

28

Sammy se simte destul de bine și poate să meargă la grădiniță, însă Gloria insistă să vină ca să aibă grijă de nepoata ei. Măcar o dată, Megan pleacă de acasă fără să i se țină o predică. Și e recunoscătoare pentru asta. După un drum scurt cu mașina până la secția de poliție din Devizes, se află la birou, bând o ceașcă de ceai în încăperea pe care o împart detectivii, în timp ce citește declarațiile complete ale polițiștilor Featherby și Jones.

Gideon Chase a avut noroc. Mare noroc. Dacă polițiștii s-ar fi aflat la o distanță mai mare în momentul în care au primit apelul de urgență, probabil că ar fi ajuns prea târziu. Featherby l-a găsit zăcând fără cunoștință pe culoar și a reușit să-l tragă afară, înainte să cheme salvarea și pompierii.

Ea analizează fotografiile de la locul faptei, pe care se văd pereții înnegriți de foc și ferestrele arse. Raportul pompierilor pare să se potrivească în mod clar cu relatarea lui Chase. Nu încapă îndoială că locul de unde a pornit focul e în zona perdelelor de la biroul de jos, aflat în partea de vest a casei. E clar ca bună ziua. Camera respectivă și cea mai mare parte a coridorului, precum și zona de primire au fost făcute scrum. Refacerea lor o să coste o sumă frumușică.

În raportul referitor la incident pe care îl are în mână se spune că Chase și-a revenit și și-a pierdut iar cunoștința de mai multe ori, până când medicii l-au dus la ambulanță și i-au curățat plămânii cu oxigen pur. Asta pare să-i dea peste cap teoria cum că el ar fi putut fi implicat în moartea tatălui său și că a avut un complice pentru a pretinde că a fost atacat. Evident, asta în situația în care complicele nu ar fi fost cuprins de lăcomie. În cazul ăsta, o încercare de a-l ucide ar avea sens.

Dar nu are. Nimic din toate astea nu are sens.

Lasă hârtiile, întrebându-se din nou de ce o fi mințit-o Gideon. Pare un tip decent. Inteligent, bine îmbrăcat, politicos, poate doar un pic excentric. Dar așa sunt cei din mediul universitar.

Prin urmare, de ce să mintă?

Să-l cunoască oare pe omul care l-a atacat? Puțin probabil. Chase și-a petrecut aproape toată copilăria la o școală cu internat, iar tatăl lui s-a mutat la Tollard Royal abia în anii din urmă. Până atunci, au trăit în case mai modeste, fie la est de Wiltshire, fie la Cambridge, unde Nathaniel era membru al consiliului colegiului.

Deci de ce? Sunt doar câteva posibilități. Poate îi e frică. Multor victime ale tentativelor de crimă le e teamă să-și identifice atacatorii, speriați că aceștia ar putea să se întoarcă. Sau să trimită pe altcineva. Le e frică să nu devină ținte. Asta ar avea cât de cât sens.

Cu siguranță Chase nu e lipsit de teamă. Dar nu i s-a părut nici că ar fi foarte înspăimântat. Nu pare deloc ceea ce mama ei numea „un om speriat de propria umbră”. Mai există o posibilitate. Poate știe că bătrânul era implicat în ceva și avea legătură cu cel care a pătruns în casă. Poate că Gideon a stabilit o întâlnire acolo cu el, s-au certat, omul l-a amenințat sau l-

a atacat, iar Chase a chemat poliția.

Dar ceva nu se potrivește. Se uită iar la raport. Nu-i nici o îndoială că era inconștient și că fusese considerat mort. Când a sunat la poliție, era calm și liniștit, nu amețit din cauza atacului și cu plămânii plini de fum.

Dar simte că e aproape de adevăr. Nathaniel Chase era vârât în ceva necurat. Poate să bage mâna-n foc.

— Baker!

Își ridică privirea de la birou și-i îngheață inima. Șefa sa, Jude Tompkins, se îndreaptă spre ea. În ultimul timp, femeia pare nebună cu acte în regulă. E mai sărită decât o cutie plină cu broaște. Apropiata ei căsătorie - a doua - e cauza acestei schimbări maniacale de personalitate.

— Ai terminat cu sinuciderea aia, Baker?

Șefa își proptește pe marginea biroului lui Megan posteriorul rezultat în urma unei diete drastice.

— Nu, doamnă. Megan răsfiră declarațiile pe care le are în față. Tocmai mă uitam pe rapoarte. A fost un incendiu la casa bătrânului care s-a omorât.

— Am auzit. Despre ce e vorba, despre hoți? Boschetari?

— Fiul s-a dus acolo, explică Megan, la puțin timp după ce l-am chemat să discute cu noi. În biroul tatălui său a dat peste un intrus care încerca să incendieze casa.

— Tipul era vreun drogat?

— Nu știm. I-a tras una omului nostru de l-a lăsat lat și a șters-o, crezându-l mort. Dacă n-ar fi fost prin preajmă o patrulă locală, atunci familia Chase ar fi dispărut cu totul de pe fața pământului în mai puțin de patruzeci și opt de ore.

Tompkins reflectează o clipă. Jafuri nerezolvate, incendiatori și tentative de crimă nu prea sunt genul de probleme pe care să le vrea prin dosarele ei. Toată echipa ei e presată să îmbunătățească statisticile.

— Din ce văd eu, cazul e mai complicat decât credeam. Poți să te descurci cu încă un caz în timp ce te ocupi și de ăsta?

Asta nu e chiar o întrebare. Șefa îi aruncă lui Megan un dosar pe birou.

— Îmi pare rău. E vorba despre o persoană dispărută. Aruncă o privire peste el pentru mine!

Șefa face stânga-mprejur și pleacă, în timp ce Megan o urmărește cu privirea. Delegarea responsabilităților e un lucru minunat. N-ai decât să-ți arunci pisica moartă în curtea altcuiva și să-l lași pe bietul om să sară pe tomberon până reușește să-i închidă capacul.

— Șefa, e vreo șansă să-mi pot lua un ajutor?

Tompkins se oprește și se întoarce spre ea.

Megan știe că e greu să refuzi o cerere de ajutor într-un birou deschis. O privește disperată pe superioara ei.

— Doar o zi sau două?

— Îl poți lua pe Jimmy Dockery, îi răspunde Tompkins rânjind. Poți lucra cu sergentul Dockery pentru o zi sau două, pe urmă se întoarce la

treburile lui.

Ea închide ochii. Jimmy Dockery? Își duce mâinile la urechi, dar asta n-o ajută cu nimic. Poate să audă hohotele convulsive de râs ale tuturor celor din birou.

29

Maestrul Cercului așteptase telefonul.

Singura problemă era că nu știa când avea să vină. Își cere scuze de la distinșii lui interlocutori și se îndepărtează. În buzunare, are două mobile. Un BlackBerry pe care îl folosește oficial și un Nokia ieftin, un telefon cu cartelă, pe care nu-l poate urmări nimeni și pe care poate să încarce credit cam de oriunde. Acum, Nokia zbârnâie. E Cetus.

— Poți vorbi?

— Stai puțin! zice Maestrul, îndreptându-se către o curte deschisă. Spune!

— Fiul lui Chase tocmai a venit ca să-i citesc testamentul tatălui său. Maestrul se caută prin buzunare după țigări.

— Și?

— Întreba de ce anume i-ar fi putut fi rușine lui Nathaniel.

— A folosit el chiar acest cuvânt? Sau așa i-ai interpretat tu spusele?

— Nu, așa s-a exprimat. I-a spus lui Lupus că tatăl lui a lăsat nu știu ce scrisoare. Se pare că poliția a găsit-o la locul faptei.

Maestrul își aprinde un Dunhill cu o brichetă cu monogramă de aur.

— Și ce-i în ea? Vreo acuzație sau vreo mărturisire?

Cetus încearcă să-și domolească temerile.

— Nu, nimic atât de grav. Dacă ar fi fost ceva explicit, n-am nici o îndoială că domnii de la poliție s-ar afla acum la mine în birou, punându-mi întrebări încuietoare.

Maestrul suflă fumul, aruncând priviri cercetătoare prin curte.

— Dar au ținut legătura. Așa ai spus, și, din câte știm noi, o polițistă crede că are câteva elemente din care să construiască un caz.

— Așa e, dar e doar simplă rutină. Au găsit niște facturi în biroul lui Nathaniel și voiau să știe dacă încă mai lucram pentru el. Și nu-i nevoie să-ți bați capul cu polițista.

— În nici un caz, răspunde Maestrul, făcând câțiva pași. Din ce mi-a spus Nathaniel, nu mai era în relații cu fiul său. Din păcate, el nu pare să ne poată deveni prieten.

— Asta se potrivește cu felul cum s-a purtat la mine la birou.

Maestrul reflectează câteva clipe.

— Rușinos. Mai ales după câte a făcut tatăl lui pentru Breaslă. Poliția a întrebat de testament?

— Cum să nu!

— Și presupun că lui i-a lăsat totul?

— Totul.

— Cred că ți-ai tras un onorariu grăsuț din taxa asta.

— Am lucrat cum trebuie cu Nathaniel, ripostează Cetus, jignit. Nu

uita că ne-a fost prieten.

Maestrul se muștră în sinea lui pentru remarca grosolană.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Se uită apoi la un subaltern, care stă la capătul curții, făcându-i semn spre ceas. Trebuie să plec.

— Te gândești să mai amânăm?

— Nu putem. Mai trage un ultim fum din țigară, după care aruncă mukul pe jos, strivindu-l de pietriș. Profeția spune clar. Trebuie să îndeplinim totul la mijlocul perioadei dintre amurgul la *solstitium* și zorii zilei următoare, altfel nu are nici o însemnătate.

Cetus rămâne tăcut, iar Maestrul simte ceva.

— O să fim pregătiți cu a doua ofrandă, nu?

— Da, o să fim. Totul va merge așa cum am plănuț. Dar cum rămâne cu tânărul Chase?

Maestrul îi face un semn din cap colegului care îl așteaptă ceva mai departe, șoptindu-i pe tăcute că vine într-o clipă. După ce acesta pleacă, încheie discuția:

— O să mă ocup eu de fiu. Tu ai grijă doar ca aranjamentele celelalte să fie în regulă.

30

Indicațiile primite de la Caitlyn erau clare ca bună ziua. Să închirieze o cameră. Să pună la rece două sticle de șampanie. Să bage în minibar două cutii de înghețată Ben & Jerry's, orice sortiment, cu excepția celui cu prăjitură. Să pregătească apoi cada, s-o umple pe trei sferturi cu apă fierbinte, fără nici o chestie mirositoare. Să ia prezervative, fără arome și cu striatii. Minimum cinci. Să aibă grijă să fie destulă marijuana și destul ecstasy.

Fără îndoială, Caitlyn e obișnuită să obțină tot ce vrea. Pe el nu-l deranjează. Măcar e foarte clar ce-o să se întâmple între ei. N-o să-și mai bată capul cu conversațiile stupide, n-o să fie treceri stânenitoare de la săruturi la pipăieli și, cu ceva noroc, la mai mult. El și-a anulat orice alte treburi pe care le planificase pentru restul zilei. Adică nu mare lucru.

Procurarea drogurilor nu îi pune probleme. Are deja un pliculeț de hașiș de Liban și câteva pilule de ecstasy, cât să-i ajungă câteva zile. Cumpără și înghețata și două sticle de șampanie Louis Roederer Cristal de la raionul de alimente de la supermarketul Selfridge. Apoi, merge cu mașina până în Hyde Park, unde închiriază un apartament la Été, un hotel de lux discret, renumit pentru bucătăria franțuzească. O clipă, are impulsul de-a obiecta la un asemenea preț - o mie de lire -, dar pe urmă își amintește că acum lucrează în mass-media și că o să se culce cu o aspirantă la celebritate.

Apartamentul este culmea eleganței: are un pat demn de un rege, acoperit cu cuverturi aurii, și draperii grele, într-o nuanță asortată, de un portocaliu-închis, legate de-o parte și de alta a ferestrei și care lasă să se vadă o terasă micuță și câteva bănci de metal. Trage draperiile și aprinde

veiozele în stil egiptean aflate de fiecare parte a patului.

Își conectează iPod-ul la un amplificator. Ce să pună? Întrebarea, ivită pe neașteptate, îl sperie. Poți să spui foarte multe despre cineva pornind de la muzica pe care o alege. Se uită printre ultimele albume încărcate și, în cele din urmă se hotărăște la *The Defamation of Strickland Banks* al celor de la Plan B. Tocmai se termină *Love Goes Down*, când aude o bătaie ușoară la ușă.

E două fix. Putea să jure că o să-l lase să se perpelească măcar douăzeci de minute, dacă nu chiar o jumătate de oră. Ei bine, s-a înșelat. Deschide ușa. Ea e. Ține pe braț un trenchi crem și este îmbrăcată într-o rochie până la genunchi, aproape translucidă, cu mâneci încrețite.

— Nu te mai holba așa, lasă-mă să intru!

El se dă într-o parte.

— Scuză-mă, doar că arăți atât de...

Brusc, își dă seama că ea e îngrijorată să nu fie văzută și închide.

— ... Frumoasă.

Se întoarce și o observă chiar în spatele lui. Ea își aruncă trenchiul și gentuța asortată și îl sărută. Se simte de parcă ar fi fost electrocutat ușor. Fiorii îi străbat tot trupul. E deja chiar mai mult decât geniala partidă de sex care știe că va urma.

Caitlyn se întrerupe ca să ia o gură de aer și-i zâmbește.

— Am o oră la dispoziție. Atâta tot. Șaizeci de minute. Hai să începem!

31

Devizes

Sergentul detectiv Jimmy Dockery este un fel de Horatio Caine¹⁰ de Wiltshire. Cel puțin așa se crede el. Vorbește cu un glas mai pierdut decât al unui om care moare din cauza astmului și poartă ochelari de soare până și în zilele cele mai înnorate. E genul care s-a demodat odată cu Top Gun¹¹.

În copilărie, roșcovanul fusese ținta bătaușilor, dar și-a luat revanșa când a devenit polițist. Singura lui problemă este că, spre deosebire de locotenentul din serialul CSI: *Miami*, el nu-i deloc arătos. Nici pe departe. Dar este fiul șefului secției de poliție, și totul se pierde într-o ceață roșiatică în fața acestui lucru.

— Am auzit că ai nevoie de ajutor, inspectore.

Se apleacă spre ea, după care se lasă încet pe un scaun și arborează cel mai frumos zâmbet de care e în stare.

— Mă bucur să-ți fiu de ajutor.

Pe Megan o încearcă un fior de dezgust.

— Mersi, Jimmy, răspunde ea, întinzându-i un teanc de declarații și un dosar gros. Astea sunt datele în cazul sinuciderii lui Chase. Cunoști situația, nu?

Se uită la ea cu o privire goală.

Megan abia se abține să nu înceapă să țipe.

— Profesorul Nathaniel Chase, autor de talie internațională, arheolog,

negustor de antichități, are o casă la Cranborne Chase, în Tollard Royal, în zona unde locuiesc bogătașii.

— A, da, știu ce vrei să spui.

Știe că habar n-are, dar continuă să-i explice:

— Caută-l pe Google, că o să găsești destule informații despre el și despre faptul că s-a sinucis. Deschide dosarul și-i întinde o listă cu numere de contact. Ai aici numărul de mobil al lui Gideon Chase, fiul lui Nathaniel. A cerut să vadă cadavrul. Ai putea să te ocupi de asta, să ai grijă să fie tratat cu compasiune?

Chiar în timp ce vorbește, se întreabă dacă vocabularul lui Jimmy o fi atât de elevat încât s-o înțeleagă.

— S-a făcut.

Zâmbește cu gura până la urechi și face ochii mari. E un truc ieftin prin care vrea să-i arate că e mai mult decât dornic să-și îndeplinească sarcinile de serviciu.

Lui Megan nu-i vine să creadă că tipul se dă la ea.

— Ce mai aștepti, Jimmy? continuă ea, clătînând din cap, ca și cum ar analiza un animal ciudat care i-ar fi pătruns în grădină. Se pare că o să mă pot bucura de compania ta doar două zile, așa că ar cam fi timpul să începi.

În sfârșit, se prinde și el și o ia din loc, futurând din mână.

— Pe mai târziu, șefa.

Megan își descleștează pumnii. Trebuie să învețe să se mai și relaxeze. Una e să nu-i suferi pe proști, dar cu totul altceva e să vrei să le tragi un pumn în față. Își face un ceai negru în bucătărioara comună și se întoarce la biroul ei la timp ca să înșface telefonul care sună. Varsă și niște ceai pe hârtii, de grăbită ce e să răspundă.

— Detectiv Baker. Fir-ar!

Glasul de la celălalt capăt al firului șovăie o clipă înainte să răspundă:

— Sunt polițistul Rob Featherby, din Shaftesbury. Sergentul meu mi-a spus că ar trebui să vă sun.

— Scuze, Rob, tocmai am vărsat ceva. Două secunde, te rog!

Ia foile din balta întunecată care se tot lățește și o șterge cu șervețelele găsite în geantă.

— Gata, am rezolvat. Te rog să mă scuzi. Ce spuneai?

— Eu și Jones ne-am întors de la jaful ăla din Tollard. Le-am zis celor de la camera de control să vă sune, au făcut-o?

— Da, mulțumesc mult. Cum se simte colegul tău?

— Bine. Doar că și-a pierdut vocea un pic. Chestie care nu-i prea rea.

Ea râde. La fel ca pe majoritatea polițiștilor, umorul negru o ajută să nu își piardă mințile.

— Tocmai ți-am citit raportul. E foarte amănunțit. Dacă o să vină vreodată ăia de la *Crimewatch*¹² la noi, ar trebui să te angajeze.

— Mulțumesc, răspunde el flatat. Încerc să-mi aduc aminte cât mai multe cu putință.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mai sunteți interesați de caz? De spargere, adică. Știu că

investigați sinuciderea.

— Ce ai găsit?

— Păi cei care se ocupă de prelevarea probelor au luat câteva amprente foarte bune de tălpi de pe gazon în dimineața asta. Se potrivesc cu urmele găsite în casă.

— Excelent! izbucnește Megan cuprinsă de un optimism debordant. Aveți vreun suspect?

— Am vrea noi, chicotește polițistul. Dar e ceva mai bine. Spărgătorul a lăsat o geantă de pânză, un fel de trusă de sparger. E plină cu unelte.

— Rob, sunt la vreo șaizeci de kilometri de casa lui Chase. Crezi că am putea să ne întâlnim acolo, să zicem, peste vreo două ore? Aș dori tare mult să-mi arăți locul unde au fost găsite lucrurile alea, să-mi spui ce crezi că s-a întâmplat.

— Trebuie să-i cer permisiunea sergentului, dar nu văd de ce nu. Dacă e vreo problemă, o să sun. E-n regulă?

— Perfect. Mulțumesc.

Închide, bucuroasă că o să-l revadă pe Gideon Chase și o să aibă posibilitatea de a afla de ce minte.

32

Hyde Park, Londra

Ora a trecut. Caitlyn e îmbrăcată și gata de plecare.

A obținut tot ce și-a dorit. Tipul e drăguț. Ascultător. Chiar foarte bun la pat. Evident, ar putea să învețe să aibă ceva mai multă răbdare, însă asta e o lecție pe care toți bărbații ar trebui s-o învețe prin taberele de instrucție.

Jake nu s-a obosit să se îmbrace. Și-a tras doar un halat alb pe el. Poate o să se bage la duș după ce pleacă ea. Sau poate o să rămână toată ziua cu mirosul ei impregnat în piele. Se apropie de ea, cu ochii încă arzând de dorință și cu o tabletă cu ecstasy pe limbă.

— Primesc și eu un sărut de rămas-bun?

Ea face un pas către el și îl sărută, luându-i și tableta, ca răsplată pentru atenție. O înghite și se dă înapoi.

— Ce bine dacă ar face ecstasy cu gust de înghețată Ben & Jerry's.

— Toată lumea ar fi aeriană tot timpul.

— *Exact.*

— Deci ți-a plăcut gustul...

— Păi ce era să nu-mi placă? îl întrerupe ea. Te-ai descurcat bine.

— Și când o să mai am ocazia să mă descurc bine? întreabă el zâmbind.

— Nu fi așa băgăcios! Nu-mi plac tipii lipicioși.

El pare luat prin surprindere.

— La aceeași oră, în același loc, săptămâna viitoare. Tu faci rezervarea. Ocupă-te de toate la fel ca acum, dar de data asta plătesc eu. Bine?

Acum se simte jenat.

— Nu-i nevoie. Ce-ai spune de o întâlnire în toată regula? Să mergem la un film, la un club, să luăm cina. Faci aiureli din astea, nu?

Ea se cocoșează de râs.

— Vai de capul tău, habar n-ai la ce chinuri o să te supună taică-meu numai ca să poți să mă scoți la o cafea!

El rămâne tăcut.

Caitlyn își încheie nasturii treniului.

— Chiar trebuie să plec. Aceași oră, săptămâna viitoare?

El dă aprobator din cap.

— Dacă vrei să știi, și mie îmi place de tine. Să vedem cum stau lucrurile săptămâna viitoare. Pe urmă, putem vorbi dacă să riscăm să ne atragem mânia babacului de dragul unei cine sau a unei cești de cafea.

Pe față i se citește o bucurie vizibilă. Face riduri ușoare la ochi și are un zâmbet foarte prietenos. Pentru o clipă, ea lasă garda jos, cuprinsă de blândețe, își încolăcește brațele după gâtul lui și îl sărută așa cum n-a mai făcut-o cu nimeni până atunci. Într-un fel relaxat. Fără să se grăbească, fără să ceară nimic. Intim.

Și asta o șochează.

— Trebuie să plec.

Jake nici nu apucă să-și deschidă ochii, că ea deja dispare pe culoar.

— Hei!

Caitlyn întoarce capul.

— O să-ți fac o surpriză.

El își duce mâna la ureche, prefăcându-se că ar ține un telefon.

— Fii atentă la mobilul tău! Pregătește-te să primești un mesaj de la mine.

33

Megan își parchează Fordul lângă mașina de poliție oprită la poarta domeniului Chase și lasă jos geamul din dreapta.

— Bănuiesc că tu ești Rob Featherby?

Un tânăr arătos, cu părul negru, în vârstă de vreo douăzeci și ceva de ani, îi întoarce zâmbetul.

— Da, eu sunt. Abia am ajuns. Mergem mai departe cu mașinile?

— Ia-o înainte, zice ea și arată spre casă.

Polițistul o privește vesel, pornește motorul și pleacă primul.

Parchează lângă un Audi aflat pe alee și ies în soarele cald al verii. Featherby a adus un plic gros, plin cu fotografii ale probelor luate de la locul faptei.

Megan apasă pe butonul soneriei și bate și cu ciocanul greu în ușă, ca să fie sigură. După aproape un minut, se uită la mașina Audi A4.

— Trebuie să fie înăuntru, asta e mașina lui.

Polițistul mai sună o dată, lung. Chiar în clipa în care ia degetul de pe buton, ușa se întredeschide. Gideon Chase o ține deschisă și îi scrutează printr-o fantă destul de mare cât să intre un picior. Pare palid, zguduit.

— Ne cerem scuze că vă tulburăm, începe Megan, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

Gideon nu rezistă.

— Nu-i momentul potrivit, se opune el, dând să închidă ușa.

Ea pune însă piciorul în prag.

— Acesta este polițistul Featherby. V-ați întâlnit, deși nu vă amintiți. V-a scos din foc noaptea trecută.

Informația are darul să-l facă pe Gideon să-și revină brusc. Își revizuieste comportamentul și întinde mâna.

— Vă mulțumesc. Vă sunt foarte recunoscător. Apoi se uită la ea și deschide ușa larg. Cel mai bine ar fi să mergeți direct până în spate. Bucătăria e singura parte a casei cu care am reușit să mă familiarizez până acum.

Polițiștii intră, iar el închide ușa. Îl doare capul de-i plesnește de cât s-a străduit să deslușească o mulțime de jurnale și nu are nici un chef să-i vadă aici.

— Ce bucătărie mare! exclamă Megan, încercând să-l mai învioreze.

Își trece degetele peste un aragaz vechi. Singurul lucru care îi lipsește este o mână de femeie. Nu se văd pe nicăieri perdele, vase, crăticioare sau borcănase cu mirodenii, nu-i pic de culoare. Toată bucătăria a fost redusă la lucrul cel mai groaznic la care se poate ea gândi: masculinitatea funcțională.

Gideon li se alătură.

— Mă simt puțin cam stânjenit, i se adresează el lui Featherby. Ar trebui să-i pot oferi celui care mi-a salvat viața măcar un ceai sau o ceașcă de cafea, însă mă tem că n-am lapte. Pot să vă prepar un ceai sau o cafea neagră, dacă nu vă deranjează.

— Nu-i nevoie, mulțumesc, răspunde polițistul.

— Nici pentru mine, adaugă ea.

Gideon își încrucișează brațele într-un mod defensiv, se sprijină de dulapul de vase și încearcă să pară vesel.

— Deci cu ce vă pot ajuta?

Ea observă că are ochii roșii, ceea ce o face să presupună că stresul începe să își spună cuvântul.

— Polițiștii de la secția lui Rob care colectează probe au găsit ceva care ar putea avea legătură cu spargerea. L-am rugat să vină cu mine și să-mi arate, ca să pot schița cât mai corect un profil al infractorului. Credeți că am putea face asta?

El pare neajutorat.

— Bineînțeles. Ce doriți să fac?

— Nimic. Megan încearcă să fie drăguță. Avem nevoie doar să ne permiteți să mergem în birou, în acea parte a casei și în grădină. Avem permisiunea dumneavoastră?

Nu pare încântat, însă nu crede că poate să se opună.

— Cum să nu! Eu sunt sus, fac puțină ordine în lucrurile tatălui meu; strigați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

— Mulțumim, așa vom face, spune ea, cu o mișcare aprobatoare din cap.

Gideon se îndepărtează, simțindu-se ca și cum ar fi fost izgonit.

Featherby o ia înainte spre biroul complet ars. Megan privește podeaua, tavanul și pereții înnegriți. Miroase puternic a fum.

— Ce dezastru! Spui că sursa flăcărilor s-a aflat în jurul draperiilor și al biroului?

Rob face un semn cu mâna către o pată neagră ca tăciunele de pe podea.

— Cam pe aici. Așa a spus șeful pompierilor.

Ea încearcă să-și întipărească în minte cele aflate. Infractorul a provocat incendiul în birou, nu la bar. E clar că a făcut-o cu premeditare. Căuta ceva, și fie a găsit lucrul căutat și l-a ars, fie nu a dat de el, caz în care a încercat să se asigure că n-o să găsească nimeni ceea ce nu găsisese nici el.

— A folosit vreo substanță inflamabilă? Benzină, poate ulei din bucătărie?

Polițistul clatină din cap.

— Din câte știu eu, nu.

Ea iese pe culoar și strigă în direcția scărilor.

— Gideon! Puteți veni puțin?

Arheologul își ițește capul peste balustradă.

— Tatăl dumneavoastră era fumător?

El se gândește preț de o secundă.

— Nu. Nu cred. Din câte îmi amintesc, era chiar împotriva fumatului. Apoi, privirea i se întunecă. Poate s-a apucat în ultimii ani, când nu mai eram în relații cu el, dar mă cam îndoiesc. Altceva?

— Atât deocamdată, răspunde ea.

El se face iar nevăzut, și femeia se întoarce în birou. Polițistul o privește întrebător, așteptând o explicație, așa că se oprește ca să-l învețe câte ceva.

— Infractorul este fumător. Și-a folosit bricheta, una BIC, de unică folosință. Fiul a declarat că a văzut o brichetă în mâna lui înainte să-și facă simțită prezența. Omul nostru nu e un specialist, nu a mai provocat niciodată incendii până acum. Nu prea cred că are nici măcar cazier, însă, dacă ne gândim la felul cum l-a pus pe tușă pe partenerul tău, e foarte posibil să fi fost în armată.

Featherby e fascinat.

— Cum de puteți fi așa sigură?

— Nu sunt. De-asta am zis că nu prea cred. Dar poți să te gândești la lucruri de bun-simț. Aici avem de-a face cu ceea ce se numește scenă amestecată în trasarea profilului infractorilor: o parte dintre acțiunile lui au fost făcute în mod profesionist, iar celelalte au fost doar o amețeală. Dacă te apuci să încalci legea, atunci ai nevoie și de un dram de noroc ca să te poți ține de plan, altfel ai încurcat-o, și totul se duce de râpă. Iar omul acesta n-a avut pic noroc. Proprietarul s-a întors chiar pe când dădea foc, l-a luat prin

surprindere, a chemat poliția și era cât pe-ai să-l prindă în capcană în camera care ardea. În momentele alea, tipul deja nu-și mai urma planul, și nu-i mai stătea gândul decât la scăpare, la fugă, așa că l-a lovit zdravăn, dar nu l-a omorât pe Jones, și și-a uitat și trusa cu scule.

Featherby văzuse deja destul tâlhării și spargerii de mașini ca să-și dea seama că presupunerile ei sunt foarte pertinente.

Dar Megan nu terminase.

— Așa că incendierea nu a fost în plan. A fost un gând care i-a trecut prin cap cu întârziere. Căuta ceva, un lucru pe care putem presupune că nu l-a găsit.

— Și-atunci, de ce a dat foc?

După un moment de gândire, polițista răspunde:

— Ca să nu găsească nimeni ceea ce căuta el. Iar asta înseamnă că, indiferent ce ar fi lucrul căutat, constituie o amenințare, pentru el sau pentru oricine ar fi cel sau cei cu care lucrează.

Tânărul arată cu capul în direcția culoarului și a scărilor.

— El l-a descris?

Ea se încruntă.

— Nici să nu-ți treacă prin minte să te duci acolo. Nu-și poate aminti nimic despre felul cum arăta omul.

— Păcat!

— Uită de asta! Concentrează-te pe infractor! E adevărat că nu are cazier, dar nici nu-l dă inteligența afară din casă. Însă e curajos. Ai nevoie de ceva sânge-n vene ca să pătrunzi prin efracție într-o casă, mai ales într-una în care tocmai a murit cineva. Prin urmare, putem să presupunem că omul nostru are încredere în sine, e puternic și relativ matur. Aș zice că are între treizeci și patruzeci de ani și lucrează într-un domeniu care cere muncă fizică. Și, dacă ne gândim că doar vreo șase la sută din populația din Wiltshire are origine etnică diferită, putem să presupunem și că e alb.

Featherby pune informațiile cap la cap.

— Bărbat alb, execută muncă fizică, între treizeci și patruzeci și cinci de ani, fumător, fără cazier. E absolut uluitor, ținând cont că n-ați făcut decât să vă uitați la o cameră arsă.

Megan e cât pe-ai să se apuce să-i explice că încăperea e ultimul lucru la care se uită. Ceea ce o interesează cu adevărat sunt indiciile invizibile pe care le lasă orice infractor.

— Care credeți că e legătura infractorului cu decedatul?

— Bună întrebare! răspunde ea după un moment de tăcere. Și, dacă găsim răspunsul, atunci rezolvăm toate tainele cazului ăstuia.

— Dar *există* o legătură, nu-i așa?

— Cel puțin una. Probabil chiar mai multe.

După cum se uită la ea, nu pare să fi priceput.

— Poate că infractorul avea relații profesionale cu decedatul, îi explică Megan. Ar putea fi grădinar, spălător de geamuri, mecanic... Poate că îl cunoștea pe profesor pentru că-i făcea în mod regulat diferite servicii, pentru el sau pentru casă. Asta l-ar fi făcut să fie mai sigur pe el când a

venit aici și a pătruns prin efracție. Dar am impresia că l-a cunoscut pe Nathaniel Chase și pentru că era la rându-i amestecat în ceea ce era băgat și bătrânul.

— Nu înțeleg.

— Chase avea o grămadă de bani, continuă ea. Mult prea mulți pentru un om ca el. Bag mâna-n foc că erau bani murdari. Și singura întrebare este cu ce anume erau murdăriți.

Din capul scărilor, unde stă, Gideon se simte de parcă i-ar fi înfipt cineva un cui în inimă. Dar, în sinea lui, știe că polițista are dreptate. Tatăl lui era băgat în ceva rău. Destul de rău încât să fie ținut secret.

34

Vin să-l ia chiar înainte de miezul nopții.

Merg cu pași repezi și nu scot o vorbă. Acum, nu mai poate face cale-ntoarsă. În curând, Lee Johns are să fie cunoscut numai ca Lacerta. Dar procesul are să fie dureros. A fost legat la ochi și cărat pe kilometri întregi în vederea ceremoniei. E pe cale să fie inițiat.

A câștigat dreptul de-a afla despre existența Sanctuarului, dar va mai trece un timp până să i se poată dezvălui locul amplasării lui. Mâinile puternice ale unor bărbați pe care nu-i poate vedea îl ghidează prin Pasajul Descendent, până într-o anticameră. Cu ochii tot legați, este dezbrăcat și spălat, după care e dus, gol pușcă, în Marea Sală. Care este imensă. Ca o peșteră. Are peste o sută de metri pătrați. Și este atât de înaltă, că tavanul nici nu i se zărește, un lințoliu negru undeva sus.

Aerul rece e plin de mireasma sutelor de lumânări ce ard. Teamă și goliciunea îi ascut simțurile. Lespezile de piatră pe care le simte sub picioare par la fel de tari și de reci ca gheața.

Maestrul Cercului ridică un ciocan, simbol al meșteșugului străbunilor care au făurit locul unde se odihnesc Sacrosanctele și Sanctuarul. Privește la toți cei adunați, apoi îl lasă să cadă. Un bloc imens de marmură este împins de-a curmezișul singurei intrări, pecetluind astfel încăperea.

— Să fie deschiși ochii copilului!

Legătura de la ochi îi este înlăturată. Inițierea a început.

Inima lui Lee bate să-i spargă pieptul. Se află într-o sală perfect circulară. Clipind des, zărește chiar în fața lui o replică în mărime naturală a megaliților de la Stonehenge. Și este completă, așa cum era în ziua în care monumentul a fost terminat. În centrul lui se află o siluetă învăluită într-o mantie, a cărei glugă îi învăluie chipul în umbre, făcându-l de nerecunoscut.

Maestrul Cercului grăiește:

— Ia seama la întruchiparea Sacrosanctelor. Zeii s-au aflat aici acum multe secole, când strămoșii noștri, Discipolii întemeietori, au înălțat acest cerc cosmic și acest Sanctuar. Aici te afli în prezența lor. Ca să le arăți respect, după ce vei fi inițiat, îți vei acoperi neconținut capul și vei ține mereu privirea plecată. Ai înțeles?

Știe cum să răspundă:

— Da, Maestre.

— Ai fost adus în fața noastră pentru că ești considerat de către membrii Breslei potrivit pentru a deveni Discipol pentru toată viața. Aceasta ți-e dorința.

— Da, Maestre.

— Și ești gata să-ți închini viața, sufletul și credința Sacrosanctelor și celor care le apără?

— Da, Maestre.

— Sacrosanctele ne fac să renaștem atâta timp cât și noi le facem să renască. Le aducem cinstire cu carnea și cu sângele nostru, iar ele ne apără și ne înnoiesc carnea și sângele. Îți închini carnea și sângele sfințeniei lor fără de moarte?

— Da, Maestre.

În spatele lui, în cădelnițele de cupru, atârinate de lanțuri grele, începe să ardă tămâia. Aerul se umple de parfumul dulceag al ierburilor aromate, onihă și halvan¹³. Maestrul Cercului își deschide larg brațele.

— Duceți-l la Piatra Sacrificiului pe cel care vrea să fie Discipol.

Este condus, prin cerc, spre piatră. Simte brusc nevoia să-i privească pe cei care-l înconjoară. Sean l-a avertizat că nu trebuie să facă asta, că nu trebuie să se uite la fața nimănui dintre cei aflați în Marea Sală, și cu atât mai puțin la a Maestrului.

Un glas îi șoptește la ureche să îngenuncheze. Podeaua este tare precum cremenea. Mâini îl apasă, obligându-l să se întindă. Patru Discipoli îi prind gleznele și pumnii, răstignindu-l pe Piatra Sacrificiului. Maestrul Cercului se apropie de el, urmat de cinci purtători de cădelnițe, toți membri ai Cercului Lăuntric.

— Crezi în puterile Sacrosanctelor și ale tuturor celor care le sunt supuși?

— Da, Maestre.

— Crezi fără să te îndoiești și fără șovăire în puterea lor de a apăra, de a întări și de a vindeca?

— Da, Maestre.

— Îți închini viața slujirii lor?

— Da, Maestre.

— Și juri pe viața ta și pe viețile tuturor celor din familia ta și ale celor dragi ție că nu vei sufla nicicând o vorbă despre Breaslă celor care nu fac parte din această frăție, decât dacă ți se permite să o faci?

— Da, Maestre.

Purtătorii cădelnițelor le leagă în cercuri peste mădularele și trupul lui priponit, după care se îndepărtează. Maestrul Cercului are acum în mână o lamă lungă și întunecată, făurită dintr-o piatră ascuțită ca un brici, tăiată din primul triliton al megalitului.

— Aduc sângele, carnea și oasele omului, nădăjduind că-l veți primi ca slujitor și-l veți copleși cu sprijinul și binecuvântarea voastră. Zei înalți, plin de umilință vă conjur să-i dați fratelui nostru un loc în inimile voastre.

Se îndreaptă spre Piatra Sacrificiului și îi crestează carnea de la pumn până la umăr, de la gleznă până în partea cea mai de sus a coapsei și de la

gât până la baza coloanei vertebrale.

Lee e încordat tot. Valurile de șoc îl zguduie. Se luptă din greu să-și înăbușe țipetele. O explozie de adrenalină copleșește durerea. Simte cum zgârietura fierbinte se preschimbă într-o arsură, iar apoi, într-o durere surdă, pe măsură ce corpul îi este mutilat.

Liniile sângerânde ale cărnii se transformă într-un contur de stea sub ochii celor care privesc. Și ei au trecut prin același ritual, au îndurat rușinea de a fi goi. Cunoscut cu toții durerea pe care o va simți el acum. Maestrul Cercului îngenunchează. Din faldurile mantiei, scoate la iveală ciocanul ceremonial. Apoi, lipește lama de piatră de craniul puștiului.

— Lângă sângele pe care l-am vărsat pentru voi, aducem și carnea și osul care ne arată credința și devotamentul.

Maestrul Cercului balansează ciocanul și îl lovește de mânerul gros al cuțitului. Lama retează o bucătică din scalpul și craniul lui Lee.

Și, în această clipă, el urlă.

Pe urmă, întunericul îl înșfacă și-l ține strâns.

Când își recapătă cunoștința, Marea Sală este goală. Zace tot acolo, încă legat, cu fața în jos. Blocul de marmură a sigilat iar încăperea. Știe ce-l așteaptă.

35

Vineri, 18 iunie

Cerul dimineții e lipsit de nori, semn că va fi ziua cea mai caldă a acestui an, după cum au anunțat meteorologii. Megan o dă bine pe Sammy cu o cremă împotriva radiațiilor ultraviolete cu factor de protecție treizeci, îndeasă tubul în ghiozdănelul ei cu masa de prânz și o duce la creșă.

Abia așteaptă să ajungă la slujbă și să schițeze profilul infractorului de la Tollard Royal. Vizita din ziua precedentă i-a dat o mulțime de indicii psihologice – majoritatea bazate pe dovezile materiale pe care Rob Featherby și colegii lui de la criminalistică le-au găsit la locul faptei.

Primul lucru pe care îl face când ajunge la birou e să se uite din nou pe lista probelor: 1. Geantă cu unelte, descoperită lângă zidul din spate al grădinii. 2. Sângele găsit pe geamul spart al serei. 3. Mici fâșii dintr-o haină, agățate în tufișurile de măceș. 4. Bricetă de unică folosință, găsită în pământul de lângă mușuroaiele de cârțiță. 5. Urmele de pași de pe gazon și din casă.

Megan începe să citească informațiile în ordine inversă. Amprentele indică mărimea patruzeci și patru jumate la încălțăminte – marca nu a fost încă identificată –, deci e cu un număr mai mare decât la majoritatea bărbaților din Marea Britanie. Asta o face să creadă – deși nu e sigură – că persoana respectivă este mai înaltă decât media bărbaților, care măsoară, în general, pe la un metru șaptezeci și cinci. Presupune că are cam un metru optzeci. În plus, trebuie să țină seama și de cât de adânci sunt urmele găsite pe sol. În câteva locuri a călcat cu toată talpa, dar și pe călcâie. Acolo, urmele sunt foarte adânci, semn că a alunecat ori că și-a pierdut echilibrul.

Probabil înainta cu dificultate din cauza întinericului. Sau poate că ducea în mână o greutate cam prea mare, care îi limita agilitatea. Un bărbat de un metru optzeci cântărește de obicei în jur de optzeci și trei de kilograme. Se străduiește să nu meargă prea departe cu presupunerile și se aventurează doar până la optzeci și șase de kilograme. La înălțimea și greutatea astea, circumferința pieptului este probabil de o sută șapte centimetri, iar a taliei ajunge pe la nouăzeci și patru de centimetri. Mărimea este importantă, fiindcă e posibil să-și fi aruncat hainele ori să le fi donat unui magazin caritabil, cum fac mulți infractori.

Megan începe să reflecteze la brichetă. E foarte probabil să-i fi aparținut infractorului. Trebuie să se bazeze pe varianta lui Gideon măcar în privința asta. N-are nici un motiv să n-o facă. E o brichetă BIC, multicoloră, ediție specială de Crăciun. Din moment ce acum e luna iunie, asta ar putea fi un indiciu că infractorul nu fumează decât ocazional. Sau poate însemna că a cumpărat mai multe la pachet, pentru că, de obicei, se vând câte trei. Asta ar însemna că fumează ceva mai mult. Dar nu e un fumător înrăit. Speră să-i fie găsite amprente pe brichetă. Chiar dacă a folosit mânuși în casă, roțița și celelalte părți ale brichetei ar putea da la iveală amprente ascunse.

A treia pe listă este fâșia de material găsită pe trandafirii cățărători. E din bumbac sută la sută, dar, potrivit spuselor lui Featherby, criminaliștii fuseseră încântați că avea o culoare foarte intensă. Ei considerau că era nouă sau că nu fusese spălată decât de câteva două ori. Megan e mai prudentă. Poate a fost cumpărată cu câteva luni în urmă, dar n-a fost purtată. Există totuși o șansă de a-i depista proprietarul, dacă a fost cumpărată de nouă.

Sângele găsit în seră e încă la analize, dar cei de la laborator i-au spus deja că are grupa O, cu Rh pozitiv, cam ca vreo patruzeci la sută din populația țării. Testele de toxicitate ar putea da informații despre prezența sau absența dependenței de droguri sau a consumului de alcool.

Înfometată, ia o gură zdravănă dintr-un baton energizant, întrebându-se ce gust s-ar presupune că trebuie să aibă. După părerea ei – cretă și funingine. E mirată când citește pe etichetă că ar trebui să fie de ciocolată. Înfulecă restul de baton și se întoarce la proba cea mai impresionantă. Geanta cu unelte.

Megan a văzut o mulțime de truse de jaf la viața ei. De obicei, conțin diamante de tăiat sticla, benzi adezive și pături ușoare, care îi ajută pe hoți să se strecoare prin ferestrele sparte fără prea mult zgomot și fără să se rănească. Uneori, mai conțin și saci, în care să pună obiectele furate, și mânuși chirurgicale, ca să nu lase amprente. Bandele mai puternice au și clești gură de lup, ciocane și dălți de oțel, cu care să spargă seifurile. Unii își iau arzătoare și chiar și explozibili din plastic.

Dar nu și tipul ăsta. El și-a luat o rangă, șurubelnițe, un ciocan cu cap teșit, un fel de pană de metal cu mâner, bandă adezivă izolantă și un topor cu care ar putea fi omorât cineva. Toate acestea îi confirmă bănuiala că nu e un profesionist. Dar îi spune și că poate nu a avut mult timp la dispoziție ca

să-și plănuiască fapta, așa că a pus mâna pe ce i-a ieșit în cale în atelier sau în garaj.

Se întreabă ce-o fi fost atât de urgent. De ce-a acționat atât de pripit, atât de necugetat? I-o fi spus cineva să facă așa? Absența unor saci îi indică faptul că nu a venit cu intenția să fure mai multe lucruri. Căuta un singur obiect anume, poate cel mult două.

Se uită din nou la pozele pe care i le-a adus Rob Featherby. Toporul e cel mai interesant. Sigur nu e unul de tăiat lemne. Pare mai degrabă o unealtă scumpă de bucătărie. Nu poate să se pronunțe fără s-o aibă în față, dar s-ar zice că e un satâr pentru dezosare. Poate că tipul muncește într-o cantină.

Gândurile îi fug la felul cum a fugit. Un stelaj din seră a fost găsit sprijinit de un zid din spate, care dă în niște tufe, pe un teren public, apoi într-un drum secundar. Iarba deasă și mare a fost călcată în picioare. În noroiul de pe drum au rămas urmele mai multor roți de camion. Toate astea înseamnă că era familiarizat cu locul. Știa unde să parcheze și să rămână nevăzut și era liniștit fiindcă drumul nu era prea circulat.

Megan îl cataloghează drept fost militar, cu o inteligență medie și fără facultate. Un infractor confuz: dă semne că și-a organizat și și-a plănuit acțiunea, dar e clar și că are mari probleme cu finalizarea ei. Face o primă schiță a profilului.

- Bărbat, alb.
- Treizeci, patruzeci și cinci de ani.
- Prestează muncă fizică – probabil în industria de catering, la vreun pub sau un restaurant local.
- A fost probabil în armată, rang inferior.
- Locuiește în zonă.
- Conduce o mașină sau o dubă.
- Are un metru optzeci.
- Cântărește optzeci și șase, optzeci și șapte de kilograme.
- Circumferința pieptului: minimum o sută șapte centimetri.
- Circumferința taliei: minimum nouăzeci și șase de centimetri.
- Nu are cazier.

Megan șovăie un pic, înainte să adauge un ultim rând, un cuvânt final: „Nemilos”. E sigură că infractorul nu e un hoț oarecare, dar nu a ezitat să sugrume un polițist până a rămas fără cunoștință și l-a lăsat pe Gideon Chase să piară în flăcări.

Oricine ar fi e gata să ucidă, mai degrabă decât să se lase prins.

Gâgâitul găștelor sălbatice îl trezește pe Gideon.

Se simte amețit, și o durere surdă îi sfredelește tot trupul în timp ce se îndreaptă spre baie. Zărește pe fereastră patru păsări care se luptă pentru teritoriu în jurul micului lac din grădină. Fâlfâie din aripi și se reped în zbor una la alta, luptându-se cioc la cioc. Cu un țipăt care mai că-ți sparge urechile, învinsul și perechea lui se retrag departe, pe câmpurile din împrejurimi.

Bărbatul aruncă o privire la dușul vechi, de deasupra căzii emailate și mâncate de rugină. E plină de depuneri de calcar, dar, în ciuda faptului că țevile tușesc și hârâie, apa curge surprinzător de bine. Nu se vede pe nicăieri un șampon, dar în savonieră e niște săpun. Îl ia, se bagă în vană și trage perdeaua prăpădită de plastic, ca să nu împrăstie apă peste tot.

Apa fierbinte îi face bine. Îi mai relaxează puțin mușchii încordați ai umerilor, și, în timpul acesta, își amintește ce-a descoperit în jurnalele pe care le-a citit noaptea trecută.

La treisprezece luni după moartea mamei lui, tatăl lui intrase în rândurile Discipolilor Sacrosanctelor. Inițial, Gideon crezuse că era vorba despre vreo societate istorică din partea locului. Dar nici vorbă despre așa ceva! Descoperise că era ceva foarte diferit, mult mai tainic și chiar mai puternic. Se gândea că tatăl lui găsisese, probabil, o ușurare spirituală cu ajutorul pietrelor, așa cum mulți oameni care sunt în doliu găsesc în Biserică. Nathaniel le numea „Sfinte”, și părea să privească fiecare piatră ca pe o normă de viață, ca pe o sursă de salvare. El explica în detaliu că una întărește spiritual și izgonește tristețea, iar alta poate da forță fizică și curaj. Și mai erau și altele.

Gideon se amuzase, închipuindu-și monumentul megalitic de la Stonehenge ca pe un fel de cerc fermecat de aromaterapie. Cine ar fi zis că strălucitul lui tată, care publicase atâtea cărți, credea în asemenea baliverne? Probabil că moartea Mariei îl zguduise foarte puternic. Asta ar fi explicat multe.

Brusc, apa caldă se oprește. Iese din cadă și ia un prosop gri, aspru. Se șterge și își pune aceleași haine. Încă miros a fum de la incendiu, dar nu e pregătit să scotocească prin garderoba tatălui său, nici măcar pentru lenjerie intimă.

Jos, găsește o cutie deschisă de cereale Bran Flakes, dar n-are lapte. Își pune câteva într-un castron și începe să le mestece, cu ochii pe fereastră bucătăriei. Câțiva fazani pășesc țănoși, de parcă ei ar fi stăpânii locului, privindu-l dintr-o parte, în timp ce-și văd de treburile lor. Își termină micul dejun prăpădit, își ia o cană de apă de la robinet și se întoarce sus.

Toată camera e plină de cărți aruncate peste tot, dar el nu are chef să facă ordine. Nu vrea decât să citească. Să devoreze textele, până când va putea să înțeleagă ceva din tot ceea ce se întâmplă. Înșfacă ultimul volum dintre cele citite azi-noapte și urmărește notele de decodare pe care le-a făcut cu creionul, deasupra scrisului tatălui său:

Căile Breslei sunt minunate de simple. Pure și divine. Strămoșii noștri aveau dreptate. Nu există un unic zeu. Sunt mai mulți. Ei abia dacă au descoperit un Mesia. Au dat din întâmplare peste dovezile urmelor spirituale ale Sacrosanctelor – peste viețile atinse de Sacrosancte –, ale darurilor pe care le-au dăruit. Păcat că acești adepți se roagă în mod nediferențiat la zeii lor. Măcar dacă ar ști că zeul lor e în stare să acorde fie și o singură binecuvântare anume! Dorința oamenilor de a pune monopol pe religie le-a închis mintea, împiedicându-i să vadă multiplele feluri în care aceasta își revarsă bunăvoința.

Gideon încearcă să gândească fără prejudecăți. În mod clar, tatăl lui considera monoliții – un soi de recipiente. Lăcașuri ale zeilor. Ce-i așa de nebunesc în asta? Miliarde de oameni au crezut în lucruri asemănătoare: că zeii sălășluiesc în locurile unde sunt venerați, că pot umple în mod misterios chivoturi de aur, așezate pe altare înalte, sau că pot fi conjurați prin gesturi ritualice sau prin rugăciuni în masă. Prin urmare, se gândește, credința tatălui său nu mai pare ridicolă.

Își coboară privirea către cartea pe care o ține în mână, contemplând cerneala neagră folosită de tatăl lui. Pagina a absorbit pur și simplu gândurile cele mai intime ale omului. Chiar la zeci de ani după ce au fost scrise, cuvintele îi transmit ceva, un lucru pe care el nu-l poate percepe cu adevărat; e un contact emoțional cu tatăl lui. Aproape ca și cum l-ar atinge.

„Oare asta se întâmplă când atingi pietrele? se întreabă Gideon. Oare absorbi gânduri, simțăminte, înțelepciune de la cei care au trăit cu mult timp înainte – cei mai înțelepți dintre cei vechi –, oameni atât de măreți, încât s-a crezut că sunt zei?”

Abia după ce ideea Sacrosanctelor nu i se mai pare un lucru atât de nebunesc, îndrăznește să se întoarcă la cuvintele care l-au tulburat.

ΨNKKΦ.

Sânge.

ZQXHITTIXY.

Sacrificiu.

Abia acum își ia inima în dinți și citește tot textul:

Sacrosanctele trebuie reînnoite. Iar reînnoirea trebuie să se facă în mod constant, altfel decăderea și distrugerea lor se vor produce cu repeziciune. Dovada e chiar în fața noastră. E o imensă prostie să credem că putem să ne adăpăm de la ele fără să le umplem din nou. Divinitățile își au rădăcinile înfipite în sângele și-n oasele strămoșilor noștri. Ei și-au dat viețile pentru noi. Și noi trebuie să ne dăruim lor. Trebuie să existe un sacrificiu. Trebuie să curgă sânge. Sânge pentru generațiile ce vor veni, pentru binele tuturor și mai ales pentru iubitul meu fiu.

Gideon este șocat să citească o referire la el însuși. Dar uluiala îi e și mai mare când citește mai departe:

Îmi voi da de bunăvoie viața și sângele. Sper doar să merite. Să merite atât de mult, încât să schimbe lucrurile. Să schimbe soarta care știu că-l așteaptă deja pe bietul meu fiu lipsit de mamă. 37

— Mi-ai găsit persoana dispărută?

Jude Tompkins îi aruncă întrebarea încă de pe coridor lui Megan Baker, pe care o prinde în timp ce-și aduce o cană de ceai de la chicinetă la birou.

— Nu, doamnă. Încă nu.

— Dar lucrezi la asta, nu-i așa? Ai studiat dosarul pe care ți l-am dat și ai niște piste? continuă șefa, făcând gesturi largi în aer. Și sunt absolut sigură că i-ai contactat familia și ai pus mâna pe cel puțin o fotografie.

Megan se face că nu pricepe sarcasmul.

— Doamnă, încă lucrez la cazul Nathaniel Chase.

— Știu. N-am Alzheimer. Dar îmi amintesc la fel de clar și că lucrezi la cazul persoanei dispărute pe care ți l-am dat, așa că ocupă-te de el.

Și, cu o ultimă privire răutăcioasă, se întoarce spre biroul ei.

Megan înjură printre dinți. În drum spre birou, varsă câteva picături de ceai fierbinte pe mână și înjură din nou. Se șterge cu un șervețel și deschide dosarul cartonat pe care șefa ei i l-a aruncat în spinare. Spera să i-l paseze la rândul ei lui Jimmy Dockery, dar tipul trage chiulul azi.

Citește pe diagonală despre ce e vorba: sora geamănă a unui trântor de vreo douăzeci și cinci de ani, numit Tony Naylor, a reclamat dispariția fratelui ei. Și nu o singură dată, după câte se pare. Naylor e șomer, are o problemă cu dependența de alcool și s-ar zice că lucrează cu ziua pe la diferite construcții.

E un terchea-berchea tipic, genul de individ care trăiește de pe o zi pe alta. N-are nici mamă, nici tată. Nici domiciliu stabil. Se mișcă de colo-colo, profitând de ce-i iese în cale și muncind la negru. Ca o fantomă în societate. Citește mai departe. Singura legătură regulată pe care o are pare a fi cu sora lui, Nathalie. O sună - cu taxă inversă - o dată pe săptămână.

Megan caută numărul, formează și lasă telefonul să sune.

— Alo, răspunde o voce șovăielnică.

— Domnișoara Naylor?

— Cine întreabă?

— Inspector Baker, de la Poliția din Wiltshire. Am sunat ca să discutăm despre anunțul pe care l-ați făcut referitor la dispariția fratelui dumneavoastră.

— L-ați găsit?

— Mă tem că nu. Nu din acest motiv v-am sunat. Aveți câteva minute? Ea scoate un oftat de exasperare.

— Am vorbit deja despre asta. Le-am dat toate amănuntele polițiștilor de la secția de care aparțin. De ce nu vorbiți cu ei?

— Domnișoară Naylor, sunt de la Departamentul de Investigații

Criminalistice. Dumneavoastră ați vorbit cu polițiștii de la secție.

— A, înțeleg. Pare să priceapă ea diferența. În regulă. Ce doriți să știți?

— Când ați vorbit cu el ultima dată?

— Acum trei săptămâni.

Megan se uită printre notițele ei.

— Am înțeles că, de obicei, vă sună o dată pe săptămână.

Nathalie o corectează.

— Nu de obicei. *Întotdeauna*. Nu uită niciodată să mă sune.

— Știți unde se afla și ce lucra ultima dată când v-a sunat?

Nathalie ezită.

— Știți, nu vreau să-l bag pe Tony în vreo încurcătură. Aș putea să vă spun ceva fără să-i fac probleme?

Megan nu are de gând să stea la târguieli.

— Domnișoară Naylor, ne-ați sunat pentru că erați îngrijorată. Nu am cum să-l găesc pe fratele dumneavoastră dacă nu-mi spuneți totul deschis.

Se lasă o clipă de tăcere; pe urmă, Nathalie reușește să își ia inima-n dinți:

— Când am vorbit ultima dată cu el, mi-a spus că e în Swindon. Cred că lucra pentru niște irlandezi. Săpa, turna ciment, chestii d-astea. Spunea că avea o slujbă pe undeva pe lângă Stonehenge. Se gândea să se ducă acolo, pentru că n-a fost niciodată.

— Și n-ați mai avut nici o veste de la el de atunci?

— Absolut nimic.

— Cunoașteți cumva vreun nume al irlandezilor acelora?

— Nu. Urmează o clipă de tăcere, pe urmă adaugă: Vorbea despre un tip, Mick, dar nu sunt sigură dacă e Mick de la Michael sau dacă nu-i spunea Mick așa cum le spunem în general irlandezilor.

— Și nu aveți nici un număr de telefon al lui?

— Numai telefonul mobil, care e mort. Îmi pare rău.

Megan merge mai departe.

— Ultima dată când ați vorbit, v-ați certat cu el, ați avut vreo dispută referitoare la ceva anume?

— Nu! exclamă ea pe un ton aproape ofensat.

— Domnișoară Naylor, trebuie să știu dacă între dumneavoastră și fratele dumneavoastră a existat sau există vreo neînțelegere.

Sora râde ironic.

— Între mine și Tony e o diferență ca de la cer la pământ, dar nu ne certăm niciodată. N-am avut în viața noastră vreo dispută.

Megan nu vede nici un motiv pentru care ea ar minți.

— În regulă. Are și alți prieteni, în special *doamne*, de care să știți?

— Nu, nu în mod special. Mai agață și el câte o fată, dacă are noroc, dar... Se întrerupe un pic. Să zicem că Tony nu e genul de tip cu care o femeie ar vrea să stea.

— De ce?

Ea oftează din greu.

— De unde să încep? Nu e cel mai curat bărbat din lume. Pentru Tony, e deja prea mult dacă face un duș o dată pe săptămână. Și nici nu e genul romantic. Probabil că nici nu poate silabisi cuvântul „romantic”.

Megan termină de scris.

— Dacă trimit pe cineva, puteți să-mi dați vreo fotografie recentă a lui Tony?

Ea se gândește o clipă.

— Ultima pe care o am e tip pașaport, știți, poze din alea care se fac prin gări.

— De când e?

— Cam de-acum cinci ani. Nici măcar nu era *pentru* pașaport – pur și simplu, eram amândoi cam amețiți și ne distram. L-am pus să-și facă poza asta împreună cu mine.

— Ar trebui să fie de-ajuns. Vă rog să i-o dați polițistului pe care vi-l trimit, și o să încerc să grăbesc puțin lucrurile și să văd dacă îl putem găsi, bine?

— Da. Vă mulțumesc.

Megan închide și ia o ultimă gură de ceai. Are o presimțire rea în legătură cu Tony Naylor. Sora lui era singurul lui punct de sprijin, și, dacă nu s-au certat, n-ar avea nici un motiv să se facă nevăzut. Asta înseamnă că o să fie ușor să-l găsească.

Fie e la închisoare, fie la morgă.

38

Cu mașina, se face un sfert de oră de la Tollard Royal la Shaftesbury. Dar lui Gideon Chase îi ia dublu să parcurgă acest drum. Se uită de zece ori pe hartă și trece ca melcul prin Ashmore și East Melbury.

În Cann Common își oprește vechiul Audi într-o fundătură, lângă Ash Tree Lane, trăneste portiera și se plimbă pe jos vreo cinci minute. Nu-i mare lucru de văzut. Case cu verandă abandonate. O vilă vopsită în alb. Vălătuci albi de fum care ies din focul făcut într-o grădină. Nesfârșite câmpuri verzi.

Dar Gideon aproape că nu vede nimic din ce-i în jurul lui. Se gândește la ceea ce nu vrea să vadă. La tatăl lui. Mort. Expus într-un salon funerar cu câteva minute în urmă. Probabil că un antreprenor de pompe funebre speră că felul în care l-a aranjat ascunde faptul că un glonț a aruncat în aer creierul omului.

Brusc, Gideon începe să vomite, împrôscând caldarâmul fundăturii unde s-a oprit. Apoi, îl apucă iar greața, și se simte stânjenit că nu s-a oprit pe marginea drumului. Dacă se uită cineva la el, știe ce-o să creadă. Un bețiv care suferă de mahmureală.

Fapt și mai stânjenitor, nu are nici măcar o batistă ca să se șteargă la gură. Își folosește mâna, pe care apoi o șterge de iarbă. Mulțumiri, Mamă Natură! Se întoarce și vede o bătrână cu o mutră acră care stă în ușa unei case, holbându-se la el. Și, în clipa aceea, își schițează un plan de acțiune care îl va face să întârzie. Asta e.

Se urcă înapoi în mașină, convins că are un scop, și conduce repede prin Cann Common. La un sens giratoriu, vede un magazin Tesco.

Înăuntru, se simte ca în *Supermarket Sweep*¹⁴, împingându-și grăbit căruciorul printre rafturi și aruncând în el la întâmplare lapte, pâine, fasole, tăieței, suc de portocale, orice-i vine în minte. Pe urmă, mai important, pastă de dinți, șampon, spumă de ras, un aparat de ras și lame. Înșfacă și câteva pachete de chiloți, șosete, un deodorant și chiar și o perie de păr.

Imediat după ce plătește, se repede la baie ca să se spele. E un adevărat lux să poată folosi propria periută de dinți, nu una uitată de cine știe ce musafir al tatălui său. Își amintește apoi ceva și se întoarce în magazin, de unde cumpără niște brânză cheddar, un pachet de biscuiți, ciocolată și ceva fructe – toate aflate pe lista de cumpărături pe care tatăl său o lăsase prinsă de frigider. Și pe care nu mai apucase să le cumpere.

Mergând spre ieșire, Gideon se uită plin de jind la o cafenea micuță. Visează să ia și el un mic dejun clasic. Dar poate mai târziu. Îl întreabă pe un tip în vârstă, care plimbă un câine labrador, cum poate ajunge pe Bleke Street.

Și peste vreo două minute ajunge, literalmente, la ușa Morții.

Abrahams și Cunningham sunt pentru pompele funebre ceea ce Chepstow, Chepstow și Hawks sunt în lumea avocaților. Tradiționaliști. De modă veche și macabri. Pentru o fracțiune de secundă, are impresia că a nimerit din greșeală în antreul demodat al unei mătuși bătrâne. Tapetul cu dungi din catifea lustruită și covoarele groase, de un verde-închis, îi poartă pașii spre zona de primire, lipsită de gust.

Acolo nu e nimeni. Un semn discret este agățat pe perete: „Vă rugăm să sunați, pentru a veni cineva”, iar sub el se află o placă de alamă, cu un buton de marmură albă. Nu sună, ci începe să hoinărească. O ia de-a lungul culoarului. Nici măcar nu prea știe de ce. Ascultă de un impuls mai presus de el. Vrea să vadă ce e în spatele fațadei mohorâte și lipsite de pretenții. Să înțeleagă puțin mai mult, înainte să pătrundă în gaura neagră a înmormântărilor și a incinerărilor.

Dincolo de prima ușă, e o încăpere plină de sicrie. Un magazin de prezentare. Cu siguranță, locul unde încep blândește încercări de convingere. Stejar sau cedru, în locul lemnului mai ieftin, cum ar fi pinul sau PFL-ul. Încăperea următoare este un birou al personalului. Câteva scaune, o masă mare, un cuptor cu microunde, o chiuvetă și un filtru de cafea. Viața își urmează cursul, chiar și înconjurată de moarte.

A treia cameră îi provoacă un șoc. Mai întâi, simte mirosul de substanțe folosite la îmbălsămare. Pe urmă, e metalul. Prea mult metal. Chiuvete de metal, cărucioare, tot soiul de instrumente. Un tânăr în halat alb își ridică ochii dintr-o bucată cenușie de carne.

— Scuzați-mă, nu aveți voie să intrați aici.

Cu pași șovăielnici, se îndepărtează de forma lipsită de viață care zace pe cărucior.

— Sunteți o rudă? Pot să vă fiu de folos? Se îndreaptă spre Gideon, încercând să-l împiedice să vadă încăperea. Dacă vă întoarceți la recepție,

pot să chem pe cineva care să vină să vă ajute. În regulă?

Gideon dă aprobator din cap. Observă că omul și-a dus mâinile la spate, ascunzându-și murdăria de pe mânușile albe de cauciuc.

— Scuze, spune Gideon și se duce drept către sonerie.

De data aceasta, sună. În mai puțin de un minut, își face apariția un bărbat corpolent, pe la vreo patruzeci de ani, cu păr ondulat și ochelari cu rame maronii, care își aranjează sacoul în timp ce se îndreaptă către el.

— Sunt Craig Abrahams. Domnul Chase?

El întinde mâna.

— Gideon Chase.

— Condoleanțe pentru pierderea suferită, domnule Chase. Ați dori să-l vedeți pe tatăl dumneavoastră chiar acum sau preferați să luăm mai întâi loc și să discutăm despre pregătiri?

— Aș vrea doar să-l văd.

— Cum doriți. Vă rog să mă urmați.

Merge în urma bărbatului pe un covor albastru, spre o ușă aflată în capătul îndepărtat al altui coridor, ceva mai puțin luminat. Abrahams se oprește în fața unei uși pe care scrie: „Capela reculegerii”. Tușește, acoperindu-și politicos gura cu mâna.

— Înainte să intrăm, aș dori să vă spun două lucruri. Ne-am luat libertatea să-l îmbrăcăm pe tatăl dumneavoastră în hainele pe care ni le-au dat cei de la poliție. Evident, dacă nu sunt potrivite, vom fi bucuroși să le schimbăm cu oricare altele pe care le preferați.

— Vă mulțumesc.

Acum, expresia feței îi devine gravă.

— În al doilea rând, artistul nostru cosmetician și-a dat toată silința cu tatăl dumneavoastră, dar mă tem că veți suferi un mic șoc în momentul când îl veți vedea.

— Înțeleg.

— Mulți clienți se așteaptă ca persoanele iubite să arate exact așa cum și le amintesc. Din păcate, acest lucru este, pur și simplu, imposibil. Eu doresc doar să vă spun.

Abrahams zâmbește compătitor și deschide ușa. Mireasma florilor proaspete îl ia prin surprindere pe Gideon. Draperiile sunt trase, și peste tot licăresc lumânări. Nathaniel Chase își doarme somnul de veci într-un sicriu de mahon, căptușit cu crep, iar partea de sus a capacului este deschisă, așa că i se poate vedea capul. Gideon se apropie de catafalc și își dă seama că artistul a făcut treabă bună. La prima vedere, nici nu s-ar zice că tatăl lui și-a pus o armă la tâmplă și a apăsat pe trăgaci.

Încetul cu încetul, începe să observe câte ceva. Pielea este mult prea portocalie. Părul îi e pieptănat în mod ciudat. Capul este deformat lângă urechea stângă, în locul pe unde probabil că a ieșit glonțul.

Abrahams îl atinge ușor pe braț.

— Doriți să vă las un pic singur?

Gideon nu răspunde. O furtună de emoții contradictorii l-a prins în vârtejul ei. Regrete. Iubire. Mânie. Se simte ca într-un turbion amețitor care

Îl umple de greață. Își amintește fulgerător înmormântarea mamei sale. Lacrimile. Hainele negre. Oamenii din mașina cea lungă și ciudată. Veghea la mormânt strângând tare mâna tatălui său, pentru că simțea că avea să cadă dincolo de buza gropii. Și totul îi revine în memorie.

— Am văzut îndeajuns, vă mulțumesc.

Îi zâmbește tatălui, își sărută vârful degetelor și le așază lângă capul deformat. Însă această atingere fugară nu-i e de ajuns. Nu poate să se oprească aici. Se apleacă peste sicriu și își pune buzele pe fruntea tatălui său. E un lucru pe care nu-și amintește să-l mai fi făcut vreodată. Iar zidurile de protecție pe care le ridicase în subconștient se prăbușesc. Lacrimile îi inundă ochii. Gideon îl ia în brațe pe cel care i-a fost părinte, cutremurat de suspine.

Craig Abrahams se strecoară tăcut afară din încăpere. Dar nu doar din discreție. Trebuie să dea un telefon. Unul foarte important.

39

Mai sunt nouă zile.

Maestrul Cercului nu poate uita asta, indiferent ce ar face. Gândul îl zgândărește chiar acum, iscat de calendarul pe care îl are pe biroul său antic. Îl privește din prima pagină a ziarului *The Times*, care i-a fost lăsat împăturit de unul dintre asistenți. E peste tot.

Peste doar o săptămână și ceva, trebuie să ducă la împlinire a doua parte a ritualului reînnoirii. Trebuie să-i pregătească pe Discipoli pentru legătură. Și ei nu sunt nici pe departe pregătiți. Măcar dacă n-ar fi distrus Chase totul! Dacă și-ar fi păstrat cumpătul și ar fi îndeplinit ceea ce avea de făcut, atunci totul ar fi mers bine. Dar nu-i deloc așa.

Ochii Maestrului rătăcesc spre rama aurită din care îl privește chipul blând al soției sale. Astăzi este aniversarea căsătoriei lor. A treisprezecea. Dar ar fi putut fi tare diferită, dacă ea nu i-ar fi sfidat pe medici și așa-zisele lor opinii de experți. Diagnosticul lor de ultimă generație, „care nu poate greși”: HP. Două litere care, acum douăzeci de ani, nu însemnaseră nimic pentru nici unul dintre ei. Amândoi se uitaseră neîncrezători la doctorul pe care îl consultaseră. Doar felul în care acesta clipea făcuse să pălească faptul evident că era ceva serios.

Era letal de serios.

HP.

Hipertensiune pulmonară.

Ei crezuseră că respirația întretăiată și amețelile ei erau cauzate de oboseală. Că făcea prea multe. Că se suprasolicită. Că nu păstra un echilibru între carieră și viața personală. Că toate acestea își luau acum birul.

HP.

Necurabilă.

Fusese cât pe-acți să-l corecteze pe medicul consultant, domnul Sanjay. Nu pune la îndoială spusele doctorului onest, ci doar engleza lui. Voise să-i explice că se spune „incurabil”, nu „necurabil”. Un om cu statutul social al

doctorului Sanjay, indiferent de originea sa, ar fi trebuit să știe că un asemenea cuvânt nu există. Însă, dintr-odată, uite că exista. Iar draga, minunata lui soție îl repeta ca pentru sine.

Necurabil.

HP.

Atunci găsisese miracolele. Sacrosanctele. La douăsprezece luni după ce intrase în Breaslă, „necurabilul” nu mai exista. HP dispăruse de tot. Se mistuise la fel de rapid și de misterios cum apăruse. Cei de la spital făcuseră analize exhaustive, timp de trei luni, până când, în cele din urmă, se văzuseră nevoiți să admită acest fapt și îi dăduseră cam fără tragere de inimă verdictul de sănătate.

Îi indusese în eroare. Își lipiseră stetoscoapele de sânii ei neprețuiți, îi analizaseră sângele și studiaseră munți de grafice și de note. Toți erau de acord: diagnosticul nu fusese greșit. Și, cu toate acestea, hipertensiunea pulmonară dispăruse. Ea se vindecase.

Telefonul mobil care se odihnea pe sugativa din piele de pe biroul lui se trezește la viață. El se uită o clipă la el, după care răspunde.

— Da.

— Sunt Draco. Fiul este în camera funerară.

— S-a întâmplat ceva special?

— Nu. Am fost informat că s-a lăsat copleșit de emoție când și-a văzut tatăl.

Maestrul Cercului bate darabana pe birou.

— Poate că timpul a vindecat ruptura care se crease între tată și fiu.

— Poate.

— Ia-l ușor! Fii deschis la orice posibilitate.

— Așa sunt mereu.

— Și în cealaltă problemă?

— Da.

— Sacrosanctele o să hotărască.

Draco e îngrijorat.

— Ești sigur că e timp?

— Sacrosanctele sunt sigure. Anunță-i pe Observatori!

40

După-amiaza e abia la început când Gideon se întoarce acasă. Se simte stors emoțional, dar știe că ar fi ciudat să se simtă altfel. Nu după ce și-a văzut tatăl într-un sicriu, cu capul aranjat astfel încât să ascundă cât de cât urma glonțului care i-a pătruns în creier. Dar nu are să se lase copleșit de emoții, nu-i stă în fire. Dacă viața te trânteste la pământ, te ridici și mergi mai departe.

Își dă seama că repetă sfatul pe care i l-a dat tatăl lui. A încercat atâta vreme să-l renege pe acest om. Evidența i se impune cu puterea unui șoc. Bătrânul a avut asupra lui o influență mult mai mare decât a crezut. Gideon își face o cafea neagră și se așază în salon, lăsându-și privirea să rătăcească absentă pe fereastră, peste gazonul neîngrijit. Nu-și amintea ca tatăl lui să

se fi ocupat vreodata de grădinărit. Probabil că angaja pe cineva să-l ajute la tunderea și la îngrijirea ierbii.

E pe punctul să ațipească în clipa când soneria de la ușa din față îl ia prin surprindere cu sunetul ei neobișnuit. Se duce la ușă și o deschide, fără să tragă lanțul. În fața lui se află un bărbat chel, scund și gras, în blugi și cu un tricou albastru.

— Bună ziua, sunt Dave Smithsen.

Omul face un semn vag cu capul spre o dubă albă, parcată lângă Audi, pe care numele lui e scris cu litere mari și negre.

— Am o firmă de construcții. Cineva din oraș mi-a spus că ați avut un incendiu, și m-am gândit că poate aveți nevoie de ajutor.

Gideon lovește ușor lanțul.

— Da, am, dar, vă spun cinstit, nu prea cred că e momentul potrivit. Tatăl meu a murit de curând.

— Știu, condoleanțele mele. Am mai lucrat câte ceva și pentru dumnealui, spune Smithsen, întinzându-i mâna prin spațiul permis de ușă.

Își strâng mâinile, după care omul scoate un teanc de bancnote din buzunar.

— Domnul Chase m-a plătit ca să repar un jgheab vechi de fier din spatele casei și să pun la loc niște olane sparte. Cred că ar fi cel mai bine să vă înapoiez dumneavoastră banii. Îmi pare foarte rău.

Gideon ia banii. Se uită la ei, vede că sunt vreo două sute de lire și îi întinde omului înapoi.

— Păstrați-i. Poate puteți repara și acoperișul când o să vă ocupați de distrugerile provocate de foc?

— Mulțumesc. Bărbatul bagă banii la loc în buzunar și zâmbește. Stați puțin, să iau o carte de vizită din mașină. Când o să vă simțiți în stare, puteți să mă sunați. Taică-meu a murit acum un an, așa că știu cum e. E tare ciudată treaba asta cu părinții: te scot din minți cât timp sunt în viață, dar, când dau colțul, parcă se duce totul pe apa sâmbetei.

Gideon se gândește că poate amânarea nu e o idee prea bună. N-are nimic de câștigat dacă o lasă pe altă dată.

— Îmi pare rău, cred că m-am pripit. Dacă doriți să aruncați o privire la pagubele produse și să-mi faceți o estimare, v-aș fi tare recunoscător.

Smithsen îl măsoară din priviri.

— Sunteți sigur? Pentru mine nu-i nici o problemă să mă întorc mai târziu.

— Nu. E-n regulă, răspunde el, ieșind. O să intrăm prin spate. Vă aduc ceva de băut? Tocmai am pus ibricul la fiert.

— Ar fi tare bine. Un ceai cu două lingurițe de zahăr, vă rog.

Gideon se mișcă fără grabă prin casă. Prezența cât se poate de banală a unui om care muncește la casă i se pare tare ciudat de liniștitoare. Normalitate. Acceptarea faptului că viața merge mai departe. Descuie ușa din spate.

Omului nu-i trebuie decât câteva minute să-și dea seama ce are de făcut. Pereții sunt din piatră masivă, așa că nu s-au produs mari pagube. O

să fie nevoie să fie spălați cu un jet puternic de apă și poate remodelați pe alocuri. Gideon îi aduce o cană de ceai. Smithsen îi mulțumește, continuând să-și ia notițe pe o bucată de hârtie împăturită.

În schimb, înăuntru, în birou, e mare dezastru. Parchetul e distrus și trebuie pus altul. Fereastra va trebui înlocuită. Tavanul a crăpat peste tot, iar grinzile și îmbinările sunt acum expuse vederii și înnegrite de fum. Omul se duce în bucătărie, unde Gideon face ordine prin corespondența primită de dimineață.

— Mă scuzați că vă întrerup. Vă deranjează dacă arunc o privire sus, deasupra biroului? Cred că podeaua de acolo a devenit nesigură, din cauza focului.

— Nici o problemă, duceți-vă!

— Mulțumesc.

Gideon se întreabă câte scrisori adresate tatălui său o să mai vină și cât timp va mai simți durerea pierderii de fiecare dată când le va vedea. Brusc, îl izbește un gând. Ușa camerei e deschisă. Lasă baltă scrisorile și o ia grăbit spre scări.

Omul nu se vede pe nicăieri.

Se repede în dormitor. Smithsen nu-i acolo.

Gideon fuge pe culoar, dă colțul și intră în camera mică. Smithsen e în genunchi, într-un colț. Ridică privirea spre el, zâmbindu-i ușor.

— E puțin crăpat la mijloc, dar nu pare să fie mare lucru. Pot să ridic mocheta și să verific rezistența?

— Nu, nu se poate. Fără să se poată controla, glasul îi sună foarte agitat. Știți, am făcut o greșală. Îmi pare rău. E prea repede. Trebuie să vă rog să plecați.

Smithsen se ridică.

— Înțeleg. Nu-i nici o problemă, răspunde el, arătând în același timp cu capul spre cărțile răspândite pe jos. Dar, în locul dumneavoastră, n-aș sta aici până nu-i verificată podeaua. E posibil ca focul să fi șubrezit grinzile, și, dacă podeaua nu e sigură, ați putea suferi un accident.

— Vă mulțumesc. Însă acum aș dori să plecați.

Omul îi zâmbește înțelegător.

— Cum să nu! O să vă las cartea de vizită în cutia de scrisori. Sunați-mă când veți fi foarte sigur că sunteți pregătit de reparații.

Gideon îl conduce la ușa din spate, unde își ia rămas-bun. Inima îi bubuie ca un ciocan în piept. Poate că e el paranoic. Poate că a ajuns să se sperie și de umbra lui. Tipul părea destul de cinstit, ba chiar simpatic. Nu voia decât să-i fie de folos.

Însă un gând nu-i dă pace. Se întoarce în cameră.

Cărțile tatălui său au fost mișcate din loc.

41

Caitlyn Lock aplică o regulă simplă în privința bărbaților: o singură întâlnire, un singur rămas-bun. Mai simplu de atât nu se poate.

Stând jos, în apartamentul tatălui ei, își amintește toate motivele

pentru care trebuie să respecte această regulă. Dar Jake Timberland are ceva ce o face să vrea să arunce pe fereastră orice urmă de precauție.

Nu e legat doar de faptul că arată bine. Toți sunt arătoși. Sau că e bogat. Toți trebuie să fie așa. Are legătură cu faptul că este... ei bine... atât de... britanic. Și, la urma urmelor, ea chiar din acest motiv a venit în afurisita asta de țară. Ca să guste ceva din aroma englezească. Să vadă și ceva mai vechi decât casa bunicii ei. O cultură care a modelat fața lumii, un popor care a dominat o jumătate de glob. Regina, și imperiul, și toate chestiile astea ciudate.

Și, undeva, în sinea ei, da, i-a trecut prin minte că ar putea întâlni un bărbat ca el. Genul de om neobișnuit într-un mod exotic și *profund*, chiar ciudat. Știe că e ceva mai mult cu Jake decât își poate da ea seama la o primă vedere. Poate chiar s-a îndrăgostit. Despărțirea părinților săi a făcut-o să alunge departe acest gând din viața ei, dar acum, sentimentul acela e din nou acolo, pus la locul lui de mesajul pe care tocmai l-a primit de la el. Un mesaj video, cu un răsărit de soare fermecător. Și, sub el, cuvintele: „Hai să privim împreună. Să mergem prin nopte către un loc plin de o magie străveche. Fii cu mine de la răsăritul de culoarea cireșelor și râzi cu mine până în amurg”.

Propunerea este minunată. Fără cluburi de nopte sau paparazzi. Fără ochii iscoditori ai oamenilor de pază ai tatălui ei. Cu adevărat fugă de realitate. Mesajul îi încinge spiritul, însetat de gustul libertății. Așa că scrie un singur cuvânt: „Da”.

Nu știe cum are să se strecoare de sub nasul tipilor în costum care se țin după ea neîncetat, cu stațiile de radio și de supraveghere, dar o poate face. În noaptea aceasta, are să scape din colivia ei de aur și are să fugă.

42

Vizita neprevăzută a individului și faptul că și-a băgat nasul peste tot l-au făcut pe Gideon să se simtă vulnerabil. Casa asta veche se află într-un loc izolat. A fost deja atacat o dată, și nu vrea să se mai întâmple din nou așa ceva. Nu vrea să piardă cărțile și secretele despre tatăl său pe care acestea le adăpostesc. Trebuie să-și ia niște precauții. Să încuie porțile. Să activeze alarma.

Își pierde o oră la telefon, ca să-i convingă pe cei de la firma de securitate că nu e un hoț. Apoi, aceștia îl învață să reseteze alarma, și e plăcut surprins de cât este de zgomotoasă. Deși nu prea contează. Probabil că, dacă ai arunca o mică bombă nucleară în zona asta, explozia ar trece neobservată.

Așa că se apucă să caute prin casă obiecte pe care le-ar putea folosi ca să se apere. Găsește un topor în magazie și își ia un cuțit bine ascuțit din bucătărie. Cel mai bun pe care îl găsește. Faptul că se plimbă cu el peste tot în timp ce-și pregătește fasole cu pâine prăjită îl face să se simtă ușor dus cu capul, dar e mai bine să se simtă ca un ciudat decât să fie speriat.

Ceva mai târziu, găsește o telecomandă cu care se închid porțile dinspre grădină. Le blochează, apoi activează alarma pentru parter și se

duce la etaj, în camera ascunsă a tatălui său, înarmat cu o cană de ceai, cu o sticlă de apă și cu toporul și cuțitul. Știe că nu poate continua așa la nesfârșit. Dar în acest moment are nevoie să se simtă în siguranță, nu paralizat de teamă. Își amintește spusele constructorului, cum că podeaua ar fi nesigură. Dacă are dreptate? Poate focul a ars grinzile de sprijin, care ar putea să cadă în orice clipă. S-ar prăbuși atunci cu ele, probabil și-ar rupe coloana. Simte că înnebunește. Teamă îl cuprinde ca un virus. Trebuie să scape de ea.

În mod metodic, izgonindu-și emoțiile, se apucă să descifreze jurnalele.

La finalul serii, își dă seama că a ajuns să poată traduce automat, că nu mai are nevoie să scrie mai întâi simbolurile. Citește despre faptul că Nathaniel credea că adepții Sacrosanctelor scăpaseră în 1889 de epidemia de gripă asiatică sau gripă rusească, în timpul căreia muriseră peste un milion de oameni. Tot la fel, evitaseră în 1918 pandemia de gripă spaniolă, un virus care luase viața a aproape cincizeci de milioane de oameni. Același lucru se petrecuse și în 1957, când gripa asiatică măturase globul și omorâse aproape două milioane de oameni. Și în 1968, când gripa de tip Hong Kong ucisese un milion de persoane, și în 2009, în timpul epidemiei mortale de gripă porcină, datorată virusului H1N1. Nici un Discipol nu pierise în timpul acestor epidemii.

Gideon e sceptic în legătură cu aceste afirmații, dar totodată fascinat. Se gândește că ar fi posibil. O reacție psihosomatică față de megaliti, provocată de o credință foarte puternică. Îi zboară mintea la Lourdes. Din ce-și amintește el, peste două sute de milioane de oameni au mers acolo în pelerinaj. Mintea lui de ateu pune semnul egal între cele două fenomene. Puterea vindecătoare a megalitilor față în față cu aceea a apelor dintr-o grotă de la poalele Pirineilor. La fel de incredibile amândouă.

Se uită la ceas. S-a făcut aproape unu noaptea. Îi e foame, și e frânt de oboseală. Prea ostent și înfricoșat ca să mai coboare la bucătărie să-și facă de mâncare. Își propune să nu mai citească decât o singură pagină, după care să se ducă la culcare.

Dar imediat regretă această decizie. Pasajul următor îi îngheață sângele în vine.

Gideon știe doar că mama lui a suferit de o boală fatală. Singurul lucru bun când vine vorba despre cancer este că îi face pe oameni să nu mai pună nici o întrebare; mai ales pe un copil. Sper să-și trăiască viața fără să știe că era LLC, să nu afle niciodată că este ereditar. Îmi pun credința în Sacrosancte, în legământul făcut cu ele, în sângele meu curat, pe care-l conjur să purifice sângele copilului meu.

Citește din nou. Simte că-i plesnește creierul din cauza efortului de a percepe semnificația rândurilor parcurse. Numai cuvintele-cheie - cancer, ereditar, LLC - îi străpung mintea.

LLC.

Ce e asta? Are și el?

O să moară din pricina asta?

43

Maestrul Cercului se plimbă prin cercul întunecat și liniștitor al Sacrosanctelor, cu ochii ațintiți spre stelele ce par niște ace de gămlie. Cerul nopții este un potop de întuneric, o taină nesfârșită, o vijelie întunecată ce se năpustește peste capetele adormite ale celor neștiutori. E îndatorirea lui să-i vegheze. Să înțeleagă pentru ei. Să-i apere de propria lor prostie.

În vârtejurile nevăzute și în curenții întunecați ce se vâlătucesc deasupra lui, el simte schimbarea, rotirea constelațiilor, letargia Lirei, nerăbdarea mortalelor Delta Aquaride, care se apropie. Simte sorbul mareelor, felul cum își schimbă vântul direcția peste apele oceanelor, faliile ce se cască tot mai mult în nucleul planetei.

Și, ca întotdeauna, cei neștiutori vor veni în goană să se bucure de solstițiul de vară, cu capetele goale și mâinile încrucișate. Cu speranțele lor găunoase de a face dragoste în mod sălbatic și de a se pierde în euforia provocată de droguri. O să se înece în propria naivitate. Până la ultimul. Nici măcar cei care se cred înțelepți n-au habar, n-au nici măcar o idee că, de fapt, momentul cel mai important nu este solstițiul. Nu soarele e esențial, ci Luna Plină care îi urmează.

Echilibru. Mereu este vorba despre echilibru. Atât de puțini au văzut până acum ceea ce este evident. La fel ca marii magicieni, care ne păcălesc doar ca să se distreze, tot așa ne amăgesc și zeii. Numai cei câțiva aleși pot străbate dincolo de iluzia cosmică. Cei orbi n-au decât să se prosterneze și să se bucure de spectacolul orbitor de lumină din timpul echinocțiului! Mântuirea stă ascunsă în amurg. Luna se ridică spre culmea cea mai puternică.

Maestrul cunoaște bine importanța celor nevăzute. Încă de la începutul timpului, țăranii au învățat această lecție de bază. Recolta pe care o vedem depinde de ceea ce nu zărim. Întunecimea pământului trebuie respectată, trebuie iubită la fel de mult ca strălucirea cerului. Străbunii știau – și copiii lor încă mai știu – că puterile nevăzute de a crește ale pământului trebuie hrănite. Au nevoie să înghită sânge, au nevoie de bogăția oaselor. De răceala mormintelor. Oamenii de știință spun că sângele care ajunge în pământ furnizează azotul vital; dar sângele dă mai mult decât niște substanțe chimice. Sângele conține altceva. Un suflet. Și, cu cât pământul are mai mult suflet, cu atât mai mult vrea să aibă.

În patruzeci și opt de ore, solstițiul de vară va atrage zeci de mii de oameni la Stonehenge. Ignoranții vor țopăi ca niște maimuțe. Se vor cățăra pe megaliți ca niște oameni ai cavelor. Vor pretinde că au fost atinși spiritual de o energie după care tânjeau.

Măcar de-ar ști adevărul! Crudul adevăr. Căci, la acel moment, cercul are să fie gol. Sacrosanctele au să fie în Sanctuar.

Maestrul zâmbește în timp ce se îndepărtează. A doua zi se va întoarce și-și va începe pelerinajul. Se va ruga în fața fiecărui zeu și se va umple de spiritul lor divin. Va deveni corabia lor, portalul prin care ei se vor scurge în pământ, până la templul antic de dedesubt.

44

Eric Denver este șeful securității pentru familia Lock de aproape douăzeci de ani. Pentru soț, soție și, acum, pentru fiică. Îngerul păzitor al celor trei. Thom Lock este un multimilionar care a reușit prin propriile puteri. Atunci când a devenit vicepreședintele Statelor Unite ale Americii, n-a avut de ales și a trebuit să accepte ca el să fie apărat de Serviciile Secrete. Dar a pus piciorul în prag atunci când a venit vorba despre Caitlyn. Era hotărât ca unicul lui copil să aibă parte de ceva mai personal și mai *discret*. Așadar, de Eric. Și, dacă se gândește la felul ei sălbatic de a fi, a făcut treabă bună că l-a ales pe el. Cu siguranță că toți cei de la Washington ar avea motive de bârfă dacă tipii cu fețe împietrite de pe coridoarele puterii ar afla măcar jumătate dintre lucrurile pe care le comite ea sub pretextul că-și face studiile în Marea Britanie.

Eric îi dă vicepreședintelui rapoarte zilnice, lăsând însă și câte ceva deoparte. Puștoaica trebuie să mai fie lăsată și să respire. Până și el își poate da seama că toată atenția și supravegherea asta o sufocă uneori. Prin urmare, din când în când, se face că nu vede când lucrurile o iau puțin pe arătură.

Chiar înainte de miezul nopții, șase dintre prietenele lui Caitlyn își fac apariția clătinându-se și căzând pe culoarul care duce la apartamentul ei. Se țin de genți și de sticlele de șampanie. De brațele subțiri și bronzate la solar și-au agățat șase tipi musculoși, scoși parcă dintr-un poster al armatei. Au capul mare, cu păr șaten-închis, bicepsi cât niște mingi de rugby, iar ochii le sunt sticloși de la băutură și droguri.

Eric și Leon, adjunctul lui, fac un pas înainte și le blochează calea, pregătiți să înăbușe scandalul din fașă.

— Clubul de teme pentru acasă s-a închis, copii, spune el, recunoscându-le pe două dintre fete. Acum trebuie să vă duceți acasă.

Tipul cel mai înalt – un blond cu o forță pe care puțini ar vrea s-o încerce pe pielea lor – se bagă în față.

— Hai, frate, nu vrem încurcături. Vrem doar să petrecem cu Caitlyn.

Eric ridică o sprânceană. „Frate” nu e un cuvânt pe care să-l înghită prea ușor de la un puști alb.

— În seara asta nu-i nici o petrecere, prietene. Domnișoara Lock are o întâlnire importantă – cu o ceașcă de cacao cu lapte și cu un show TV.

Blondul ar cam vrea să-și forțeze norocul, când Caitlyn deschide ușa din față. Patru dintre fete încep să țipe, încălzite de băutură, și se reped la ea. Tipii le urmează, dar cei doi bodygaurzi blochează ușa. Dintr-o stație încastrată în pereți explodează muzica. Black Eyed Peas, cu *Rock that Body*.

Aproape imediat, două fete ies din apartament, iar una dintre ele se repede în brațele lui Eric, încercând să-l sărute. El o respinge și o lasă jos.

Ea își netezește rochia de cocktail de un albastru strălucitor.

— Te rog, Eric, lasă-ne să intrăm pe toți, te roooog! Nu poți s-o ții pe Caitlyn întemnițată așa. Are și ea nevoie de un pic de distracție.

Dinspre față vine un miros amestecat de băutură și de parfum, de apă de gură și deodorant.

— Hai, Janie, tu și prietenii tăi trebuie să vă duceți acasă, știți cum stă treaba. Caitlyn a avut alaltăieri noapte partea ei de distracție.

Situația se schimbă pe dată. Unul dintre tipi se învârte pe călcâie și strigă:

— Dă-l în mă-sa, Janie, noi ne cărăm.

Ajutat de prietenii lui, le trage pe două dintre fete către lift.

— Hai să mergem în cartierul chinezesc!

Chemarea le scoate și pe celelalte două din apartament. Una dintre ele iese chicotind, dar se împiedică și-și rupe un toc de la pantof. Leon o ajută să și-l scoată, după care ea se îndepărtează șchiopătând, cu pantoful într-o mână.

Ușa apartamentului se trânteste cu zgomot, iar urletul lui Caitlyn se aude cu claritate:

— Mersi al dracului de mult!

Eric zâmbește, ascultând zgomotul liftului, după care se duce la ușa apartamentului și ciocănește ușor.

— Caitlyn, știi că noi doar avem grijă de tine.

— Să te ia la dracu'! Mă duc să mă culc.

Și o altă ușă se trânteste în fundul apartamentului. El schimbă o privire cu Leon.

— Ar fi putut ieși mai rău.

— Cum așa?

Eric zâmbește strâmb.

— Puteam să-i lăsăm să intre. Și atunci, chiar că am fi dat de necaz.

45

Jos, grupul cheamă câteva taxiuri, în fața casei lui Caitlyn, și o iau spre nordul fluviului, pierzându-se în apa înspumată a petrecerilor nesfârșite. Eric și Leon își fac o cafea în apartamentul alăturat și se uită la un televizor pierdut printr-un morman de monitoare legate la camere de supraveghere ce arată imagini de pe palier, de la lifturi, de pe scări și de afară. S-au relaxat acum, știind-o pe Caitlyn bosumflată în camera ei, mulțumiți că nu trebuie să hoinărească prin Soho sau prin West End ca s-o păzească. Nici unul nu avea chef de încă o noapte pierdută prin oraș. Mâine vor gândi însă altfel. Mâine vor afla că, printre strigăte, sărutări, venituri și plecări, amândoi au ratat ceva. Ceva semnificativ.

Pe Caitlyn.

Glasul furios din camera ei nu îi aparținea. Era vocea lui Abbie Richter. Tânăra americană s-a cuibărit acum în patul uriaș al lui Caitlyn, pregătindu-se să tragă un somn bun și, fără îndoială, să aibă parte de un perdaf de pomină din partea lui Eric a doua zi dimineață, când agentul are

să descopere ce făcuseră.

Caitlyn stă pe scaunul din stânga al unui Volkswagen Campervan pe care Jake Timberland l-a închiriat pentru această ocazie foarte specială. El se uită în față, peste volanul destul de uzat.

— Vintage Type 2, se laudă Jake, adăugând ironic: Cu un motor *incredibil*, de 1,4 litri, care o să te poarte ca vântul și ca gândul până la destinația ta secretă, cu ametețitoarea viteză de nouăzeci și cinci de kilometri pe oră. Verifică și bancheta rabatabilă din spate!

Ea se conformează. Ca un copil, se strecoară de pe scaunul din față ca să exploreze partea din spate a rulotei. Acolo găsește niște dulăpioare pline cu gustări, un DVD-player, un televizor cu ecran plat, un cuptoraș și un frigider pe măsură, plin cu șampanie, căpsune și trei feluri de înghețată. Nu-și poate opri o exclamație de încântare în timp ce inspectează aromele, ochind în același timp o banchetă care se transformă într-un pat dublu.

Caitlyn se întoarce în față și îi dă un sărut ușor pe obraz, înainte să se așeze la loc.

— Îmi place, îmi place *la nebunie*.

— Mă bucur că ți-am putut fi pe plac.

— M-ai dat pe spate! Hai, spune-mi, unde mergem?

— Într-un loc unde n-ai mai fost până acum. Unde puțini au pășit, dar la care mulți au visat.

Ea îl lovește în joacă pe braț.

— Termină! Spune-mi!

— E surpriză, răspunde el râzând.

Ea încearcă să-l tragă de limbă în timp ce mașina traversează fluviul, îndreptându-se către vest, spre Hammersmith, trece prin Brentford, o ia spre nord către Heathrow, apoi spre sud, de-a lungul unui râu nesfârșit de asfalt negru. Își dezmoțesc picioarele la o benzinărie de lângă Fleet, după care pornesc iar la drum, și, în scurt timp, Caitlyn ațipește.

Jake mai conduce o oră și se luptă cu somnul ascultând radioul și aruncând din când în când o privire către frumoasa adormită în scaunul de lângă el. Uneori îi ridică mâna, doar ca să i-o țină într-a lui. Mintește hoinărește departe. Își închipuie că relația lor e ceva mai mult decât în clipa aceasta. În sfârșit, vede semnul pe care îl caută și iese de pe drum.

Parchează, oprește motorul și se duce în spate ca să desfacă patul.

Tăcerea care s-a lăsat brusc o face pe Caitlyn să se foiască. El se apleacă spre ea și îi mângâie ușor părul, murmurând:

— Am ajuns.

Ea mormăie. Încearcă să deschidă ochii, dar nu poate să își alunge somnul.

— Vino să te întinzi în spate. O să dormi mai bine.

Ea se trezește îndeajuns încât să se împleticească până la patul pe care Jake l-a întins. Se ghemuiește imediat în pat, și el se întinde lângă ea, trăgând o pătură peste amândoi. Cu ochii închiși, ea întreabă:

— Unde suntem?

— Așteaptă până la răsărit, șoptește el, sărutând-o ușor.

5 În engleză, în original, *Lock* - „lacăt, încuietoare, zăvor“. Numele eroinei, după cum se va vedea la începutul capitolului 22, este Caitlyn Lock. (n.tr.)

6 Spectacol de televiziune care are ca scop descoperirea unor potențiale vedete în sfera muzicii (n.tr.)

7 London Eye, Ochiul Londrei sau Roata Mileniului, uriașă roată de distracții, înaltă de o sută cinci zeci și trei de metri, situată în Londra, pe malul sudic al Tamisei, între podurile Westminster și Hungerford (n.tr.)

8 Denumirea sub care este cunoscut în mod popular steagul Marii Britanii (n.tr.)

9 Șampanie franțuzească foarte scumpă, produsă încă din 1876 de casa de vinuri Louis Roederer, inițial pentru țarul Alexandru al II-lea al Rusiei, dintr-o combinație a celor mai reputate soiuri ale viilor (n.tr.)

10 Personaj din serialul *CSI: Miami*, șeful laboratorului de criminalistică (n.tr.)

11 Celebru film american din 1986, despre piloții de vânătoare, avându-l în rolul principal pe Tom Cruise (n.tr.)

12 Crimewatch (Cazuri de crimă), emisiune de televiziune produsă de BBC, în care se reconstituie diferite crime celebre, rămase nerezolvate (n.tr.)

13 Mirodenii menționate în *Biblie*, arse în fața Chivotului Legământului (n.tr.)

14 Joc american de televiziune, difuzat inițial pe ABC între 1965-1967, în care echipele aflate în concurs se întrec într-un supermarket gol, împingând coșuri de cumpărături (n.red.)

46

Lee Johns a pierdut noțiunea timpului. Nu știe cât a zăcut inconștient. Poate ore, poate chiar zile întregi. E conștient doar de acele clipe lungi când durerea îi strânge în menghină mădularele, iar țipetele îi urcă în gât.

A fost lăsat gol, cu fața în jos, pe podeaua Sălii Mari, la un pas de moarte, și a pierdut mult sânge. Piatra Sacrificiului, rece ca gheața, de sub el, i-a răcit trupul până la hipotermie.

Se trezește. Simte un bocănit ritmic în cap. Dar e bucuros că e în viață. Poate să-și miște o mână. Legăturile au fost tăiate. Doi Asistenți, înveșmântați în robe și cu capetele ascunse sub glugi, îl văd că se agită și pășesc spre el. Îl ridică grijulii de jos și îl înfășoară în pături.

Ceremonia s-a terminat.

John este înțepenit și abia poate să meargă. Simțurile i s-au ascuțit într-un mod ciudat. Nu-și simte picioarele, dar poate auzi ecoul puternic al propriilor pași, ca și cum ar merge pe membrana unei tobe uriașe. Asistenții îl susțin în timp ce șovăie, clătinându-se pe aleile reci și întunecate.

— Te ducem la locul de curățare, aude o voce. Vei fi spălat și îmbrăcat, după care vei primi învățătura.

Cuvintele par să lase urme în aer. John se încordează să privească peste umăr și vede silabele care lasă o dâră în urma lui, precum coada fâlfâindă a unui zmeu multicolor.

Probabil că l-au drogat. Are halucinații, asta e.

Îl duc spre un canal adânc săpat în piatră, învăluit de mugetul unei cascade. Este roșie. Roșie ca sângele. Și curge ca un râu de supă de roșii. John rămâne în picioare, gol și înspăimântat, holbându-se înghețat la locul acela.

— Totul e bine, ai *încredere* în noi.

Un Asistent își cufundă mâna în cascada de sânge, și, pe măsură ce îi atinge pielea, lichidul devine transparent. Lîmpede precum cristalul. Pur ca un râu de munte.

John intră în șuvoi și închide ochii. Aburii cascadei miros a fier ruginit. Se simte de parcă i-ar fi înfipite mii de ace în pielea capului. Inima îi bate cu putere, în timp ce stropii fierbinți i se înfig în cap ca niște spini.

Încetul cu încetul, nervii lui amorțiți se întorc la viață, sub atingerea caldă a lichidului. În cele din urmă, deschide ochii. Își privește mâinile și trupul. Apa curge curată. Nici urmă de sânge. Totul e absolut normal.

Asistenții îl așteaptă în picioare, cu prosoape, la marginea canalului. El iese, lăsând urme ude în timp ce pășește pe pardoseala de gresie, prin aburii cețoși ce se ridică din locul de curățare. În fața lui se află propriile haine și o robă din pânză aspră, de sac. E a lui. Inițierea a luat sfârșit. Este un membru al Breslei. A fost acceptat.

Într-un colț se află o oglindă mare. El se privește în ea, răsucindu-se, ca să vadă cât de mari sunt rănila pe care i le-a făcut Maestrul. Ciudat. Își răsucește antebrațul drept, pe urmă brațul stâng, ca să vadă tăieturile inițiatice. Se uită din nou în oglindă.

— Ce se întâmplă?

Cei din jurul lui rămân tăcuți.

— Am sângerat, dar nu văd nici o cicatrice. Se răsucește din nou în fața oglinzii. Nu e nimic. Nici un semn.

O siluetă învăluită într-o mantie apare în cadrul ușii.

John se uită spre ea și recunoaște chipul colțuros de sub glugă. Sean Grabb, Șarpele, fratele său de Breaslă.

Mentorul îi zâmbește mândru protejatului său.

— Îmbracă-te, Lacerta! Avem lucruri importante de făcut.

47

Sâmbătă, 19 iunie

După ora patru dimineăta, cerul începe să se lumineze. Jake o trezește cu blândețe pe Caitlyn.

Ea își simte picioarele moi în timp ce el o ajută să iasă din rulotă și începe să tremure în aerul rece al dimineții. El se duce grăbit înapoi, ia două pături și geanta cu bunătăți pe care a scos-o din frigider.

— Unde suntem? șoptește ea, în timp ce el o strânge în brațe,

învelind-o în pătură. Tot nu văd nimic.

— O să vezi, în câteva minute. E un colț din vechea Anglie. Mâine o să viermuiască pe aici mii de hippioți ca tine, dar, în dimineața asta, în clipa aceasta, e al nostru. Doar al tău și al meu. L-am rezervat.

— Rezervat?

— Totul se poate cumpăra în zilele noastre. Mai făcuseră și alții rezervări ca să vină la un tur aici, dar le-am dat banii înapoi. I-am cumpărat. Doar pentru tine.

Ea e prea emoționată și obosită ca să spună ceva.

Merg încetișor prin iarba jilavă, în întunericul care face loc luminii, și, treptat, ea începe să vadă. Ceva uriaș, răsărind în îmbujorarea caldă a zorilor. Privește cu ochii cășcați forma monumentală.

— *Dumnezeule*, ce e asta? Pare o navă extraterestră ciudată.

Și chiar așa și e. E ca o imensă farfurie zburătoare din piatră care s-a strivit de pământ. Jaka își deschide larg brațele.

— Bine ai venit la Stonehenge!

— Este... uluitor.

Ea pleacă de lângă el și se îndreaptă către amețitoarea scenă păgână, dar se întoarce în brațele lui și îl sărută profund. Se țin în brațe sub constelațiile ce pălesc, și uită de orice altceva pe lume, în afară de ei.

— Vino! O ia de mână. Să mergem în centru.

Aleargă împreună, iar ea nu-și poate aminti când s-a mai simțit așa. Atât de liberă. Atât de plină de energie.

Jake rămâne în urmă, ca să facă fotografii. Face instantanee cu un Nikon vechi, de buzunar, știind că are să păstreze aceste imagini pentru tot restul zilelor sale. Într-o zi, când vor fi bătrâni, el o să scoată pozele astea din cine știe ce ungher și o să-și amintească împreună de ziua asta. Acum își făuresc istoria.

Caitlyn se oprește, cu răsuflarea tăiată, și încearcă să cuprindă cu brațele unul dintre megaliți. Pare un copil agățat de piciorul unui uriaș. Râde și pozează pentru el.

Clic.

Ea își trece o mână prin păr, țuguindu-și buzele.

Clic.

Sărută piatra și o dezmiardă.

Clic. Clic. Clic.

— Încă una! strigă el, iar ea îl ascultă, aplecându-se peste piatră și trimițând bezele către obiectiv.

Clic.

El se oprește din fotografiat, cedând dorinței fierbinți de a o săruta.

Se înlănțuie. Ea s-a sprijinit de stânca uriașă, iar el îi apasă trupul cald și moale. Energia sexuală brută se scurge prin amândoi.

Caitlyn închide ochii și se lasă purtată de aceasta. Simte că zboară ca o pasăre prin ținuturile fierbinți ale pasiunii lui. Cedează mâinilor lui care îi pătrund pe sub haine, luându-i carnea în stăpânire. Taina și magia surprizei lui pline de romantism au copleșit-o.

El este cuprins de convulsii în vreme ce stă lipită de ea. Nu este vorba despre pasiune. De fapt, o face să-i piară cheful și o stânjenește. Nu este un spasm produs de orgasm, ci mai degrabă o lovire neașteptată și ciudată a frunții lui de fruntea ei. Caitlyn tresare de durere și-și duce mâna la locul unde a fost lovită. El se smulge de lângă ea.

— Au! exclamă fata, supărată că s-a dus naibii tot romantismul.

O mână îi astupă gura. Mâna unui străin.

Ea mai apucă să arunce o privire panicată spre iubitul ei, care zace inconștient, după care cineva îi trage o glugă peste cap și îi lipește o bandă de scotch peste gură.

În mai puțin de șaiszeci de secunde, câmpia este iar goală și tăcută, așteptând primul ciripit de pasăre ce anunță o nouă zi. Soarele își încheie urcarea înceată pe cerul pătat de nori, deasupra cercului din piatră.

48

Șarpele conduce rulota. Pe podea, în spate, zace Jake Timberland, cu ochii acoperiți și legat fedeleș. Lacerta vine după el, în vechiul Mitsubishi Warrior al prietenului său. În spate, Caitlyn este legată, cu un căluș în gură.

Instrucțiunile pe care le-au primit de la Observatori au fost foarte clare. Să supravegheze locul și să aștepte până când Sacrosanctele vor alege. Să aibă răbdare. La fel ca în cazul ultimei victime, va fi voința *lor*. Și așa a fost. Cei doi au ajuns în zori. Au pătruns în cerc. Au atins stânca despre care Maestrul spusese că avea să fie atinsă. Au fost absorbiți de ea. Exact cum zisese Maestrul.

Discipolii numesc acel triliton Piatra Căutării, și, din punctul de vedere al lui Grabb, nu-i nici urmă de îndoială că acești doi îndrăgostiți au căutat-o. Și-au ales soarta. Draco va fi mulțumit. Toți cei din Cercul Interior vor fi. El și Lee au făcut treabă bună.

De obicei, Șarpele nu-i duce chiar la cerc. După ce sunt aleși, sunt urmăriți. Uneori, timp de săptămâni întregi. Poate chiar luni. În general, înainte de orice răpire, lucrurile se fac cu mai multă grijă. Dar timpul le stă împotriva acum. Stelele se mișcă. A mai rămas doar o săptămână până când Luna va intra într-o altă fază. Înnoirea trebuie să fie făcută. Abia dacă au timp să curețe sacrificiile, să le purifice.

Flăcăul din spate își izbește picioarele de podeaua de lemn, ca un țânc cuprins de o criză de furie. Va învăța să rămână liniștit. Va învăța curând să stea tăcut. Grabb dă drumul la radio. În scurt timp, iese cu rulota de pe drum și o ia peste pământurile Breslei, prin păduri și văi care au fost cândva ținuturile triburilor din Mezolitic, din Neolitic și din Epoca Bronzului.

Șarpele se oprește într-un loc liniștit, nu departe de cărarea izolată ce duce către intrarea ascunsă în Sanctuar.

Lacerta parchează cealaltă mașină în spatele rulotei și așteaptă ca mentorul lui să facă următoarea mișcare. Tot ce știe este că vor lăsa sacrificiile aici și că vor duce rulota într-un hambar, unde o s-o țină până la lăsarea întinericului. Fără îndoială, ceva mai târziu o să fie dusă la vreun depozit de fiare vechi și făcută bucăți.

Șarpele oprește motorul și se duce în spate. Tipul s-a oprit, în sfârșit, din lovit. Și-a învățat lecția. Cel mai bine e să nu se opună. Cel mai bine e să nu reziste lucrurilor care o să i se întâmple.

49

Lacerta se duce către rulotă, mirat că Șarpele n-a ieșit încă din ea. Nu pare să se întâmple nimic. Pe geam, își vede prietenul stând ghemuit în spate. Deschide ușa și își bagă capul înăuntru.

— E totul în regulă?

— Nu, nu e deloc în regulă, răspunde Șarpele întorcându-se. E cum nu se poate mai rău.

Lacerta urcă în mașină și închide ușa.

— De ce, ce s-a întâmplat?

Mentorul se dă la o parte, lăsând la vedere trupul de pe podea.

— E mort.

— *Mort?*

E unul dintre cuvintele care trebuie repetate.

— Mort.

Și arată asta ridicând brațul lui Jake Timberland și lăsându-l să cadă.

— La dracu'!

— Da, la dracu'!

Lacerta e în stare de șoc. Vine mai aproape și se apleacă peste grămada informă de pe jos.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— În afară de faptul că nu-i bate inima și nici nu are puls?

— Adică, de ce a murit?

— Nu știu. Șarpele clatină din cap. Poate l-am lovit prea tare. Poate l-ai legat prea strâns și s-a sufocat.

Amândoi rămân un timp nemișcați, cu ochii țintă la cadavru, întrebându-se care dintre ei e de vină.

Amândoi știu ce soartă îi aștepta pe cei doi îndrăgostiți. Aveau să fie sacrificați.

Iar asta ar fi fost mult mai cumplit. Însă totul s-ar fi făcut sub ochii zeilor, cu binecuvântarea lor, în cinstea lor și pentru apărarea lor. Într-un mod cât se poate de controlat, prin proceduri planuite cu toată grija, astfel încât toți cei implicați să fie protejați. Nu trebuia să se întâmple așa. E un dezastru.

Lacerta rupe primul tăcerea:

— Ce facem acum?

Bărbatul mai vârstnic se lasă pe spate, luându-și capul în mâini.

— Încerc să mă gândesc, încerc să găsesc o soluție.

— Putem să scăpăm de amândoi, spune celălalt și arată către camionetă. Nimeni nu știe nimic despre fată sau despre el. Putem să-i ducem undeva și să-i abandonăm.

Grabb reflectează la propunerea lui.

— Ea ți-a văzut fața?

— Nu, nu cred, răspunde partenerul său, după care se răzgândește. Poate. Dar, chiar dacă așa a fost, m-a văzut doar o fracțiune de secundă.

— E mai mult decât suficient, ripostează Șarpele. Poți să vezi o grămadă de lucruri într-o fracțiune de secundă. Pe urmă, adăugă: Știe unde se afla și cât era ceasul. E prea riscant.

— Atunci o ucidem, zice Lacerta, dând din umeri. Oricum avea să moară. Putem face să pară că prietenul ei a luat-o razna. Aproape o încălecase la megaliti. Pun pariu că s-a culcat cu ea și azi-noapte. ADN-ul lui o să fie peste tot. Poliția n-are cum să creadă că n-a făcut-o el.

Mentorul lui clatină din cap.

— A fost aleasă. Le-a atins pe Sacrosancte, și datoria noastră este să le-o oferim.

— Ba *datoria noastră* e să nu ne băgăm singuri la zdup, i-o întoarce Lacerta, exasperat.

Șarpele își păstrează calmul, încearcă să-și adune gândurile.

— Trebuie să ducem rulota undeva, să o punem la adăpost. Pe urmă, o să iau legătura cu omul meu de contact din Cercul Interior. Maestrul o să hotărască.

— Și cu fata cum rămâne?

— Tu rămâi aici cu *el*. Eu o duc pe ea în Sanctuar.

Lui Lacerta nu-i convine. Nici măcar aici, în locul acesta ascuns privirilor, nu vrea să fie lăsat singur cu un cadavru.

— Grăbește-te!

Șarpele o ia la fugă spre camionetă. Fata e roșie la față și se zbate în spate. Bine măcar că e vie.

Caitlyn îi observă panica din ochi. Teama e contagioasă, și o face să se zbată în sforile care o țin legată.

O clipă, el se gândește că ar putea să-i ia banda de scotch de pe gură și să încerce s-o liniștească, dar hotărăște totuși să nu facă așa ceva. Cel mai bine e s-o ducă înăuntru, legată, cât mai repede cu putință. Să-l sune pe Draco și să-i spună despre încurcătura groaznică în care au intrat.

50

Descoperirea din noaptea trecută l-a făcut pe Gideon să nu pună geană pe geană toată noaptea.

LLC.

Abrevierea vine de la leucemie limfocitară cronică. Este o boală mortală care se declanșează atunci când ADN-ul limfocitelor suferă o mutație. Cu anii, celulele defecte se multiplică și armata mutantelor ucide celulele normale din nodulii limfatici și din măduva oaselor. În cele din urmă, celulele care ajută la formarea sângelui sunt copleșite, iar sistemul imunitar al organismului depune armele, pentru că nu mai are puterea să lupte împotriva infecției.

Așa a murit mama lui.

Știe toate astea pentru că și-a petrecut noaptea căutând pe internet informații despre boală. A aflat și că boala este ereditară, dar nu

întotdeauna. Moștenirea acestei boli e ca o loterie. Poate o are, poate nu. Numai timpul îi poate spune.

Într-un colț al memoriei se zbate ceva, încercând să iasă la suprafață din clisa unor coșmaruri uitate. Nu a fost un copil sănătos, ci chinuit de răceli, alergii, tuse și amețeli. La un moment dat chiar a fost foarte bolnav. Avea febră mare și transpira. Se simțea atât de rău, că tatăl lui l-a luat de la școală și l-a internat în spital, unde a fost consultat de specialiști. A stat într-un loc plin de aparate și de monitoare, cu ace înfipite în mâini, înconjurat de oameni cu chipuri aspre, care purtau conversații îndelungi, pe care el nu le putea auzi. Pe urmă, i-au dat drumul să plece acasă. Tatăl lui avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns.

Își mai amintește ceva. Și, pentru o clipă, trebuie să se oprească. Are nevoie să fie sigur că mintea nu-i joacă feste. Jurnalele l-au stors, l-au epuizat fizic și emoțional. Ar putea suferi de sindromul falselor amintiri, care te face să-ți amintești lucruri ce nu s-au întâmplat niciodată.

Dar nu crede că e cazul.

Tatăl lui l-a pus să se culce în cada rece din fosta lor casă. Își amintește asta cu precizie, pentru că s-a simțit stânjenit. Era gol, și în cadă nu era apă. Pe urmă, Nathaniel a făcut un lucru ciudat. A turnat peste el o apă rece și cenușie. L-a udat din cap până în picioare, spunându-i să-și dea cu apă pe față și pe păr. Și i-a cerut să nu irosească nici o picătură.

Tremura de frig și de frică atunci când a ieșit. Tatăl lui l-a înfășurat într-un prosop și l-a ținut strâns în brațe, spunându-i să nu-și facă griji, pentru că apa aceea era o apă specială, care avea să spele boala. Și chiar așa s-a și întâmplat. Aproape instantaneu. S-a întors la școală peste câteva zile, simțindu-se cât se poate de bine.

Acum, e rândul altei piese din mozaicul copilăriei sale să se ducă la locul ei. Din ziua aceea, nu a mai fost niciodată bolnav. N-a avut nici măcar guturai. De fiecare dată când se tăia, rana se vindeca numaidecât.

Gideon se duce în fostul dormitor al tatălui său și se privește în oglinda de la masa de toaletă. Urmele loviturilor primite în timp ce se lupta jos, cu infractorul, au dispărut. Își trece o mână peste față. Pielea este întinsă, fără cicatrice. N-a mai rămas nici o urmă din buza spartă și din tăietura de pe obraz. Ca și cum n-a avut niciodată nimic.

51

Rânduri de ciori negre se odihnesc pe marginea zimțată a unui vechi hambar care n-a mai fost reparat de vreo douăzeci de ani. Draco arată spre oastea înaripată în timp ce el și Musca pășesc prin iarba înaltă.

Lovește în lemnul înnegrit și scorjit al ușii de la hambar, iar păsările își iau zborul, speriate, apoi se aciuiază în coroanele copacilor care mărginesc câmpia întinsă.

Dinăuntru se aude brusc un zgomot, de metal frecat pe metal. Parcă ar fi mișcate niște obiecte din loc. Șarpele i-a văzut deja prin crăpăturile din pereții hambarului și le deschide, cu un aer stânjenit.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Draco nu spune nimic. Și lui îi pare rău. Pentru faptul că au dat-o în bară. Pentru că a fost nevoit să vină și să repare totul. Cei doi bărbați se strecoară pe lângă Șarpe. El zăvorăște din nou ușa. Învârte o grapă ruptă în spatele ei, îi fixează mânerul într-o remorcă, astfel încât să blocheze una dintre grinzile ușii.

— Vă mulțumesc mult că ați venit.

Draco aruncă o privire rapidă în jur.

— Suntem singuri?

— Da, îl asigură Șarpele. L-am trimis acasă pe Lacerta.

— Bine, spune Musca. Măcar ai făcut și tu un lucru bun. Draco merge direct la țintă. Unde e corpul?

— Acolo, înăuntru, zice Sean și arată spre rulota aflată în cealaltă parte a hambarului.

— Și femeia?

— În siguranță, în Sanctuar. Într-o cameră de meditație.

Termenul e un eufemism. De fapt, e vorba despre niște spații minuscule, săpate cu dalta în pereții groși de piatră, mari abia cât un dulap pentru măhuri. Cel care stă acolo nu poate îngenunchea, cu atât mai puțin să stea jos sau să se întindă. Aerul circulă prin niște fante ca acelea de la cutiile de scrisori, săpate în dreptul capului și al picioarelor.

— A spus ceva?

— Nimic inteligibil. A țipat neîncetat.

— O să se oprească într-o oră sau două, răspunde Musca.

Șarpele trage ușa din spate a rulotei și urcă amândoi înăuntru. Draco se apleacă peste cadavru.

— L-ai verificat?

Șarpele clatină din cap. Musca deschide torpedoul și scoate din el documentele de închiriere, un carnet de conducere și o pungă plină cu ceva. O ține în lumină.

— Ecstasy. Bună ascunzătoare. Apoi o aruncă pe scaunul șoferului. Aici e scris un nume, zice el și dă un bobârnac contractului. Edward Jacob Timberland, adresa: New Cavendish Street, Marylebone. Ia carnetul de conducere și se uită la fotografie. Da, e omul nostru. Avea treizeci și unu de ani. Apoi adaugă, uitându-se pe partea din spate a carnetului: Și șase puncte pe permis.

— N-o să-și mai facă probleme din cauza lor, remarcă Draco, râsuflând ușurat. Asta înseamnă că el și iubita lui au închiriat Volkswagenul pentru o călătorie în stil hippy spre Stonehenge. Prin urmare, n-o să le simtă nimeni lipsa o zi sau două, explică el, zâmbindu-le. Nu-i așa rău cum ai crezut. Sacrosanctele au ales sacrificiile perfecte, suflete libere care își permit să se joace de-a copiii anilor '60.

Șarpele pare ușurat.

— Deci, ce vrei să fac cu el?

— Nimic. O să lăsăm rulota aici până după ceremonie, și pe urmă o să scăpăm de amândouă corpurile deodată. Du-te să iei și tu un mic dejun ca lumea. Și relaxează-te! Acum poți lăsa fata în seama noastră.

Jude Tompkins intră ca o furtună în biroul detectivilor, neagră la față.

— Baker, Dockery, în sala de conferință, în cinci minute. Să nu *cumva* să întârziați.

Și dispare la fel de repede cum s-a ivit. Jimmy o privește pe Megan pe deasupra biroului.

— Ce-a fost asta? Trebuie să mă întâlnesc cu un informator peste zece minute.

— Cred că e ceva mai important, Jim. Mai bine sună-l pe tipul tău și amână.

— Rahat! izbucnește el, smulgând din furcă telefonul de birou și formând enervat un număr.

Calmă, Megan termină de citit documentul la care lucra, îl salvează și își blochează computerul. Își pune apă într-un pahar de plastic de la un dozator de pe raft și pleacă pe culoar spre sala de conferințe.

Locul e aglomerat. E plin de ștabi. Încearcă să recunoască fețele, să-și amintească rangul fiecăruia. Sunt patru sau cinci sergenți, cel puțin trei inspectori, doi detectivi, detectivul superior șef, John Rowlands, iar în capul mesei stă nimeni altul decât tatăl lui Jimmy, șeful secției de poliție, Greg Dockery. E flancat de doi civili îmbrăcați la patru ace, pe care nu-i cunoaște.

— Ce s-a mai întâmplat? întreabă Charlie Lanning, un inspector în uniformă, în timp ce se așază pe un scaun, lângă ea. E ceva în legătură cu solstițiul? Afurisitele alea de garduri vii gem deja de drogați. O să fie mai rău ca oricând.

— Știi la fel de multe ca mine, zice Megan, făcând un semn cu mâna către capul mesei de conferință. Costumele alea par cam prea serioase pentru operațiunile legate de solstițiu. Prea oficiale. S-ar putea să fie o inspecție de la Ministerul de Interne. Sau poate alte tăieri de salarii.

— În unitatea mea n-a mai rămas nimic de tăiat. Nu numai că am ajuns la os, ci am intrat în el și chiar am ajuns pe partea cealaltă.

Nu sunt nevoiți să aștepte prea mult timp.

Șeful poliției ridică vocea:

— Puțină atenție, vă rog! Așteaptă o clipă, să se facă liniște, apoi continuă: Ați fost chemați pentru că avem o urgență. În stânga mea se află Drew Blake, de la Ambasada Statelor Unite ale Americii, iar în dreapta, Sebastian Ingram, de la Ministerul de Interne, începe el, apoi ridică o fotografie mare care fusese ținută până atunci cu fața în jos pe masă. Aceasta este Caitlyn Lock. Are douăzeci și doi de ani. Este cetățeană americană, studiază la Universitatea din Londra și a fost dată dispărută. Întoarce fotografia de la stânga la dreapta, astfel încât toți cei din sală să o vadă. Poate că unii dintre voi o recunosc pe această tânără. Domnișoara Lock este o micuță celebritate. A câștigat show-ul de televiziune *Survivor* și este fiica celebrei actrițe hollywoodiene Kylie Lock și, bineînțeles, a vicepreședintelui Statelor Unite, Thom Lock.

Majoritatea celor aflați în sală își iau notițe. Dockery face o scurtă

pauză, după care continuă:

— În acest moment, nu avem nici un motiv să credem că lui Caitlyn i s-a întâmplat ceva rău. Nu există nici o cerere de răscumpărare. Se știe că ea este destul de rebelă, așa că poate e vorba, pur și simplu, despre o fugă cu un nou prieten. Totuși, nu a fost văzută de noaptea trecută – de la miezul nopții, mai precis. Prin urmare, este foarte important să o găsim.

Scrutează cu atenție chipurile celor aflați în jurul mesei, așteaptă o clipă, ca să dea și mai mare greutate momentului, apoi face un gest către șeful detectivilor.

John Rowlands se ridică. Șeful detectivilor e un tip slăbănog, pe la vreo cincizeci și un pic de ani, cu un aer serios. Este singurul polițist din comitat care a lucrat și la Poliția Metropolitană, la cazuri de omucidere, de răpiri și de terorism.

— Chiar înainte de miezul nopții, Caitlyn Lock și-a păcălit echipa personală de securitate, făcându-i pe cei care o păzeau să creadă că e în pat, când, de fapt, o ștersese din apartamentul tatălui ei, aflat în centrul Londrei, chiar la sud de fluviu, ca să plece cu un bărbat despre care prietenii ei știu doar că se numește Jake. A sunat-o mai târziu pe una dintre aceste prietene de la o benzinărie din Fleet, către vest, și i-a spus că nu știe unde merg, că el voia să-i facă nu știu ce surpriză. Prietena ei susține că părea fericită și încântată și că a vorbit despre o rulotă veche, dar nu i-a descris-o, nu i-a spus ce marcă e sau ce culoare are. Face o pauză, ca asistența să poată reține cele spuse până acum. Dat fiind faptul că se apropie solstițiul, că e vorba despre o rulotă și ținând cont de timpul în care s-a petrecut dispariția, s-ar putea ca tânăra să se afle în zona noastră. Dacă așa stau lucrurile, vreau să fie găsită și adusă la Londra înainte ca menajerele să-i schimbe cearșafurile de pe pat, spune el, apoi se întoarce spre dreapta. Eu voi conduce ancheta, iar detectivul Tompkins va fi adjunctul meu. Vă va da toate detaliile operațiunii și vă va împărți îndatoririle imediat ce se termină ședința asta. Forțele din împrejurimi fac propriile investigații, și presa națională a fost informată despre dispariția lui Caitlyn.

Din sală încep să se audă murmure de protest.

— Fiți deștepți, oameni buni! Publicul și presa au puterea s-o găsească pe fata asta mult mai repede decât noi. Sunt ochii și urechile noastre. Folosiți-le, dar nu abuzați de ele. Și nu fiți proști! Toate anchetele de presă trebuie direcționate prin oficiul de comunicații. Acum, duceți-vă și luați-vă ceva de mâncare! O să fie ultima voastră ocazie, pentru o bună perioadă de timp.

53

Draco aude ceva la radio. Nu mare lucru, dar e de-ajuns. Ceva despre fata unei actrițe de la Hollywood și a unui politician american, care a dispărut împreună cu prietenul ei. Într-o rulotă. Își scoate telefonul mobil și-l sună pe Musca.

— Ai ascultat știrile din ultima oră?

— Nu. N-am fost pe lângă nici un televizor sau radio.

Draco începe să reflecteze.

— Așteaptă!

Deschide browserul de internet de pe telefonul lui Blackberry și intră pe pagina de la BBC News. Știrea pe care o caută e prima, iar sub ea se găsește o poză a fetei.

— Ascultă! zice el, apoi citește cu glas tare: „Caitlyn Lock, vedetă americană de show-uri de tip reality, fiica vicepreședintelui Thom Lock și a actriței Kylie Kock, a dispărut din casa tatălui ei, aflată în sudul Londrei, împreună cu un bărbat al cărui nume nu este cunoscut. Se crede că domnișoara Lock, în vârstă de douăzeci și doi de ani, se află în sud-vestul țării, iar poliția a lansat un apel către oricine o vede să sune imediat la numărul de mai jos. Are o constituție athletică, un metru șaptezeci și cinci înălțime, părul închis la culoare, lung până la umeri, ochi căprui”. Apoi închide telefonul. Tu te-ai dus la Sanctuar după ce ne-am despărțit, de dimineață. Pare a fi fata asta?

— Așa cred, abia dacă mormăie Musca.

Draco tresare.

— De ce? De ce crezi asta?

— E americană. N-am nici o îndoială. În plus, pare și athletică, și tânără.

Draco închide ochii, dorindu-și ca lucrurile să fi stat altfel.

— Du-te chiar acum acolo! Eu o să-l sun pe Maestru.

Închide, fără să știe prea bine cum să procedeze. Dacă fata chiar e fiica vicepreședintelui Statelor Unite, atunci americanii o să facă pe dracu-n patru ca s-o găsească. Ar putea folosi cele mai tari tehnici de spionaj, ar putea asculta telefoanele din toată lumea.

Se uită spre cer și aproape că se așteaptă să vadă un avion teleghidat năpustindu-se spre el. Dacă pot face asta, atunci e clar că a vorbit deja prea mult. Formează numărul.

— Sunt Draco. Trebuie să ne vedem. E urgent.

— Înțeleg. Vin acolo cât pot de repede.

Amândoi știu unde e locul de întâlnire în caz de urgență. Draco abia are timp să-i mai spună:

— După ce închizi, aruncă-ți telefonul într-un loc public. S-ar putea să fim compromiși.

Convorbirea se întrerupe. El își deschide partea din spate a telefonului și scoate bateria și cartela SIM, ca să le arunce separat de aparatul propriu-zis. Fără să mai piardă o clipă, se urcă în mașină și se îndreaptă repede către Sanctuar, fără să depășească însă limita de viteză, făcând trei ocoluri, ca să arunce componentele telefonului. De fiecare dată, se uită în jurul lui, întrebându-se dacă nu cumva e urmărit.

Maestrul Cercului intră și iese nevăzut prin propria cale de acces în Sanctuar, pe care numai el o cunoaște și pe care a aflat-o din cărțile sacre

pe care le-a moștenit.

Se duce prin coridorul deschis către camera lui și îl așteaptă pe Draco. În scurt timp, se aude un ciocănit în ușa masivă, iar el strigă:

— Intră!

Draco înaintează șovăitor.

— Ia loc.

Glasul Maestrului îi trădează enervarea că a fost chemat așa din scurt. Arată către semicercul din piatră care se află în fața lui.

Draco își strânge roba pe lângă el și se așază. Vorbește încet, pe un ton spășit:

— Fata aleasă de Sacrosancte este fiica vicepreședintelui Americii. S-a spus la știri.

Pe chipul Maestrului se citește o urmă de șoc, care însă dispare imediat.

— Așa o fi, dar, cum ai spus chiar tu, ea a fost aleasă.

Ochii lui Draco lucesc, cuprinși de teamă.

— Maestre, nu cumva ar fi cazul să ne distanțăm de ea? Serviciile de Securitate ale Statelor Unite și toți ofițerii de poliție din Marea Britanie o caută.

— Și sunt mai importanți decât cei ai căror adepți suntem?

— Nu, Maestre.

— Repet, ea a fost aleasă. Nu-i așa?

— Ba da, Maestre, dar...

— Destul! i-o retează Maestrul, cu un glas care parcă taie în carnea lui. Credințele și activitățile noastre se desfășoară de secole, nestingerite de poliție. Existența noastră a fost ținută în taină timp de mii de ani. Și nimic din toate astea nu s-a datorat norocului. Suntem conduși de voia Sacrosanctelor, și e o putere mai mare decât a oricărei forțe de poliție sau a oricărui guvern.

Draco înțelege.

— Îmi pare rău. Am crezut că ar fi prudent să vă avertizez.

— Ai făcut bine să te gândești la asta și ai dreptate să mă avertizezi și să-ți iei măsuri de siguranță, aprobă Maestrul. Îl privește peste degetele împreunate. Fata este cea despre care s-a vorbit la radio, Caitlyn Lock?

— Da.

— Și cu prietenul ei ce e?

Draco înghite în sec. Se teme ca gafa să nu fie cumva considerată vina lui.

— Prietenul ei e mort. A murit când el și fata au fost luați de Observatori. A fost un accident.

Maestrul nu pare îngrijorat.

— Sau poate că aceasta a fost voia Sacrosanctelor. Poate că masculul nu era demn. Ce-ați făcut cu cadavrul lui și cu mașina despre care vorbește presa?

— Se află într-un hambar, nu departe de aici, pe pământurile pe care le controlăm noi.

— Scapă de amândouă, cât mai repede! cere Maestrul, ridicându-se din jilțul de piatră. Am terminat. Sunt așteptat. Sună-i pe cei din Cercul Interior și anunță-i despre întâlnirea noastră și despre dorințele mele. Stelele se aliniază, Luna se schimbă. Mergem mai departe așa cum am plănuit.

55

Lui Megan îi revine sarcina să întreprindă acțiuni pentru găsirea rulotei și să-i raporteze direct șefei ei, Jude Tompkins. Pe lângă Jimmy Dockery, a mai primit în subordine doi sergenți detectivi, Tina Warren și Jack Jenkins. Warren e o pierde-vară, și-a dat seama deja. E bună numai să prepare ceaiul, să alimenteze mașina... Jenkins e mai promițător. A fost promovat de curând, e cam necopt, dar foarte bun.

Megan le împarte sarcinile.

— Jack, ia o declarație de la prietena aia a lui Caitlyn, cea cu care a vorbit la telefon. Mai întreab-o o dată despre vehicul. Știu că nu i s-a spus cum arată, dar mai întreabă o dată. S-ar putea să-și mai aducă aminte ceva.

Sim, ia un echipaj și du-te la benzinăria din Fleet, de pe M3. Căutăm înregistrările camerei de luat vederi din fața stației și din parcare; e probabil ca ei să se fi dus și la toaletă. Întreabă prin magazine și prin restaurante, împarte fotografii, fă-i pe oameni să se gândească. Poate au cumpărat ceva de acolo. află ce anume și cine le-a vândut lucrurile respective. Dacă avem noroc, au întrebat de vreo hartă sau au cerut informații despre drum. Caută prin toate înregistrările de securitate. S-ar putea să existe imagini ale celor doi prinse ici și colo de vreo cameră de luat vederi. Tina, ia niște echipaje cu care să pui întrebări la toate benzinăriile dinainte și de după Fleet. află dacă s-au oprit pe undeva.

Toți se uită la ea, așteptând și alte instrucțiuni.

— *Acum*, vă rog! Tratați aceste îndatoriri ca și cum de ele ar depinde viața fetei.

Ei nici n-au plecat, când Megan sună un prieten de la controlul traficului și îi cere să-i dea o listă cu rulote. În timp ce așteaptă, intră pe internet și începe să caute o serie de vehicule. Sunt multe feluri de rulote: Fiat Cheyenne, Ducato și Komet, Ford Transit Auto-Sleeper, Winnebago, VW Transporter, Toyota Hiace, Hymer, Bedford, Mercedes. Pe urmă, se oprește. I s-a trezit instinctul de detectiv care face profilul celor urmăriți, și începe să se gândească. Nu la vehicul, ci la cei din el. Sunt persoane impulsive. Bogate. Cu siguranță, Caitlyn nu se învâрте în cercuri de sărăntoci. Iubitul ei trebuie să aibă bani. O fi vrut s-o impresioneze. Să-i facă o surpriză.

Nici una dintre rulotele de pe ecran nu face așa ceva. Caută „rulote pentru celebrități” pe internet și cincizeci și trei de mii de intrări îi sunt returnate într-o treime de secundă. Peste cincizeci de pagini de rezultate. În fruntea listei este marca Volkswagen. Observă un link: „rulote Volkswagen de închiriat”.

Un zâmbet îi înțorește pe față. E mașina misterioasă. Rulota în care se plimbă Scooby-Doo și Shaggy. Caută „rulote Volkswagen de închiriat în

Londra“. Și se dezumță. O jumătate de milion de rezultate. Se uită puțin prin ele și își dă seama că lucrurile nu stau chiar atât de rău. Căutarea după cuvântul-cheie este prea precisă; ar fi trebuit să scrie „Campervan“, nu doar „rulote“. Găsește numărul unei asociații Volkswagen Campervan, și, curând, are o listă de firme în zona Londrei.

După două ore, lista s-a scurtat și mai mult. Mai mulți oameni au închiriat rulote Campervan în ultimele douăzeci și patru de ore, însă numai unul iese în evidență. A plătit cu un card de credit Amex Gold și se numește Jake Timberland. Inima îi tresaltă, așa cum i se întâmplă de fiecare dată când își dă seama că l-a găsit pe cel pe care-l caută. Înainte să-și informeze șefa, mai are de dat un telefon. Unul de care îi e groază. Va fi din nou nevoie să aibă altcineva grijă de Sammy.

56

Caitlyn nu se poate mișca. Nu poate vedea, nu poate respira cum trebuie.

Se simte ca și cum ar fi fost îngropată în picioare. Într-o clipă în piatră. Abia dacă are loc să-și ducă mâinile la față și să simtă sudoarea provocată de teamă.

— *Jake!* îi strigă ea numele, dar știe că n-o să-i răspundă.

În memorie i s-a întipărit imaginea lui prăbușit pe pământ, în interiorul ciudatului cerc de piatră. Felul în care rămăsese nemișcat avea în el ceva ce o speriasse îngrozitor atunci și o umple de groază și acum.

— *Jake!*

Are impresia că, dacă îl strigă pe nume, îl ține în viață. Măcar în mintea ei.

Degetele pipăie piatra aspră din fața ei, găsind o deschizătură îngustă, prin care simte curentul slab de aer care o ține în viață. Speră doar ca, oricine ar fi cei care o țin prizonieră, să fie niște profesioniști, răpitori de profesie, care știu ce fac, nu violatori ciudați sau criminali în serie. Dacă e o bandă de răpitori profesioniști, atunci aleargă după bani, și viața nu-i e în pericol. Bine, cel puțin nu imediat. În curând, vor veni s-o curețe, să-i dea de mâncare, s-o filmeze, probabil cu un mesaj pentru părinții ei, și jocul o să înceapă. A fost instruită pentru așa ceva. Eric Denver a pus-o să repete de zeci de ori pentru asta, la fel ca tatăl ei. Până și afurisita de maică-sa a discutat cu ea despre posibilitatea ca un astfel de lucru să se întâmple.

Acum, își dă seama că a fost o adevărată nebunie să plece împreună cu Jake. S-o șteargă din siguranța pe care i-o dădeau gărzile ei. Un gând rău o izbește, un gând care îi distruge și ultimele rămășițe ale stimei de sine. Poate că Jake a contribuit la cursa care i-a fost întinsă. Poate că se gândea la asta încă din prima clipă când a întâlnit-o. Cealaltă posibilitate e aproape la fel de rea. Dacă nu e implicat în cele întâmplate, atunci unde se află? Știe că răpitorii nu iau decât foarte rar doi ostatici în același timp. E prea complicat, implică o luptă prea mare.

— *Jake!*

Țipătul i se stinge într-un scâncet. Au trecut câteva ore de când au

zăvorât-o aici, de când a vorbit cineva cu ea. O doare coloana. Umerii, ceafa și genunchii i s-au jupuit de cât s-a frecat de pereții de piatră din față și din spate. Și, dacă nu i se pare, și e destul de sigură că nu i se pare, s-a scăpat pe ea.

În ciuda durerilor, a crampelor și a umilinței, ațipește. Fără să fie stimulat, creierul ei, suprasolicitat până la demență, se oprește pur și simplu, și ea alunecă în somn, se duce într-un loc îndepărtat, care nu are nici o asemănare cu această temniță întunecată. Caitlyn se află între somn și trezie când peretele celulei alunecă într-o parte, iar ea se prăbușește în față. Câțiva bărbați în robe cafenii și cu cagule pe sub glugi o prind și o așază jos pe pământ.

Ea se lasă pe spate. Amețită, cu ochi sticloși, se holbează la un tavan înalt și negru și la un candelabru imens, din fier forjat, în care ard lumânări groase. Patru chipuri ascunse de glugi apar în fața ei, și o voce joasă scârțâie o comandă care face să-i înghețe sângele în vine.

— Dezbrăcați-o și spălați-o! Ceremonia continuă.

57

Pentru prima dată, fostul soț al lui Megan pare încântat să o ia pe Sammy la el pentru o noapte. I-a promis chiar să-i dea mâncare gătită în casă, nu cine știe ce gustare de la vreun fast-food, luându-i o greutate de pe inimă mamei nevoite să lucreze.

Ea se întoarce la cazul rulotei, ale cărui hârtii îi umplu tot biroul, și la fotografiile de pe Facebook ale lui Jake Timberland pe care le-a găsit urmând firul furnizat de factura plătită cu cardul Amex. Lucrurile merg repede dacă ai o pistă. O echipă a Poliției Metropolitane din Londra a confirmat că tânărul englez nu e la el acasă, în Marylebone, o altă echipă le arată fotografia lui Jake cunoscuților lui Caitlyn, iar a treia s-a dus la părinții lui Jake, lordul și lady Timberland. Între timp, înregistrările puse în ordine ale convorbirilor telefonice de pe telefoanele mobile și fixe sunt studiate; la fel și facturile plătite cu cardurile de credit. Rotițele anchetei se învârt repede.

Megan pune una lângă alta fotografia lui Timberland și a lui Lock. Fac un cuplu frumos. Presa o să ia foc pe tema asta. O să fie o presiune enormă, suficientă cât să distrugă până și o navă de luptă. Ea le privește chipurile și se gândește că idila – dacă asta o fi – trebuie să fie recentă. Dacă s-ar fi cuplat de ceva mai multă vreme, probabil că ar fi devenit deja un subiect de bârfă prin revistele de scandal.

Pe urmă, o încearcă o clipă de îndoială. Poate că a ales un tip greșit. Poate că între Jake și Caitlyn nu e nici o legătură. Poate că o fi doar o întâmplare faptul că el a închiriat pe minimum trei zile o rulotă de culoarea albăstrelei în aceeași zi în care ea a șters-o de sub nasul paznicilor. Poate că ea stă cocoțată pe vârful unei coline, cu un altul, și nici măcar n-are habar de existența lui.

Totul poate fi doar o coincidență.

Megan urăște coincidențele. Coincidențele sunt felul în care

Dumnezeu verifică dacă ofițerii de poliție pot să-și facă treaba. Ea speră ca echipajele trimise pe autostradă să vină înapoi cu înregistrări video ale celor doi și ale rulotei, care să dovedească faptul că există o legătură între toate elementele.

Se uită din nou la fotografia lui Caitlyn, după care analizează pagina de Facebook a fetei. E vizibil aranjată de un profesionist și verificată de tatăl ei. Nu găsește nimic prea personal în ea, doar modă, muzică și bârfe de fetișcane. Chestii ușurele.

Încearcă și pe Twitter, dar acolo e și mai dezamăgitor. După aceea se uită la contul de Twitter al lui Jake. Faptul că are o întâlnire cu Caitlyn Lock e genul de informație în legătură cu care oricărui bărbat i-ar fi greu să-și țină gura. Dar nu găsește nimic. N-a fost postat nimic în ultima zi, nici o referire la călătoria în Wiltshire. Caută cu douăzeci și patru de ore în urmă, și inima îi tresaltă. Ochii i se opresc pe o mostră codificată de laudăroșenie bărbătească: „Am un plan să-mi cuceresc noua muză, să-i smulg lanțurile și să o fac să fie a mea”.

Încurajator. De-a dreptul îmbietor. Dar nu îndeajuns. Așa că merge și mai în urmă în timp și găsește o altă comoară: „Am întâlnit o americană și sunt mort după ea. E tot ce am visat vreodată”.

Toate remarcile arată că el a fugit la Stonehenge împreună cu Caitlyn, ca să aibă parte de câteva momente numai ale lor, departe de ochii bodyguarzilor. Dorința poate face pe oricine s-o ia razna, până și pe fiii lorzilor englezi și pe ficele vedetelor americane de film. De fapt, dacă se gândește bine, *mai ales* pe aceștia. Probabil că au tulit-o împreună. S-au făcut nevăzuți. Poate chiar s-au căsătorit pe ascuns.

Nu. S-a lăsat prea mult dusă de val. Cu siguranță nu s-au căsătorit. Rulota a fost închiriată doar pentru trei zile. Dar presupunerea că s-au făcut împreună nevăzuți e corectă. Probabil s-au înțeles pe ascuns să-i păcălească pe bodyguarzii fetei și să petreacă un timp doar ei doi.

Însă ceva tot nu se leagă. Un lucru pe care nu-l poate numi. Pe urmă, îi pică fisa. Caitlyn trebuie să fi plănuit să-l sune pe omul ei de pază *înainte* să se dea alarma și toată lumea să fie pusă pe jar. De ce n-a făcut asta? E genul de acțiune cu care tatăl ei și oricine altcineva ar fi bătut-o la cap s-o facă. „Dă un telefon întotdeauna, orice ai face, dă un telefon.” Și ea chiar așa ar fi făcut. Cu siguranță.

Dar nu a făcut-o. Asta înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Chiar foarte rău.

58

Frica o înjunghie în inimă pe Caitlyn, ca un pumnal încins. Un grup de bărbați cu capetele acoperite de glugi au ținut-o de podea. O să fie violată. E sigură de asta. Ei bine, mai degrabă o să le sfâșie beregatele cu dinții decât să-i lase s-o facă.

Unul o înșfacă de încheietura mâinii stângi, iar altul, de încheietura mâinii drepte. Ea dă cu piciorul și simte cum acesta se izbește de carne moale.

— Lăsați-mă-n pace!

În sinea ei, știe că n-are nici un rost să țipe și să se zbată, însă e mai mult ca sigură că n-o să se lase ca un miel dus la tăiere.

— Dați-vă *dracu'* de pe mine!

Mâini nevăzute îi prind în menghină gleznelor. Îi descheie bluza și-i trag blugii de pe ea. O întorc, îi scot sutienul și îi dau jos chiloșii. Ea se zvârcolește și urlă până când simte că gâtul o să-i ia foc și e stoarsă până și de ultima rămășiță de energie. E terminată. Toată rezistența i-a pierit.

O s-o ia unul după altul, ca să i-o tragă. Știe că asta o să se întâmple.

Cineva îi ridică părul și-i acoperă capul cu o glugă. O ridică și îi pun cătușe la mâini. Nu înțelege ce se întâmplă, dar măcar e bucuroasă că nu a fost molestată. Degete puternice îi prind brațele și umerii, împingând-o din spate, obligând-o să meargă. Inima lui Caitlyn bate atât de tare, încât are senzația că o să moară. „Nu te panica! Păstrează-ți calmul!” Își repetă în minte instrucțiunile pe care i le-a dat Eric. „Orice s-ar întâmpla, o să te descurci. O să te descurci cu orice, pe rând, altfel o să mori.”

O duc prin coridoare întunecate și șerpuitoare, după care o fac să intre într-un fel de groapă. Îi scot gluga de pe cap, și, din întunecime, se năpustește deodată peste ea o cascadă de apă fierbinte. Șocul o face să-și piardă răsuflarea. Se află într-un fel de vană. Sau nu?

Pe urmă, Caitlyn înțelege. Nu e apă. E sânge.

Răpitorii ei o spală în sânge.

59

Când Draco și Musca ajung în parcare, aceasta e plină de persoane care se pregătesc pentru solstițiu. Locul a devenit un adevărat furnicar. Au fost aduse toalete în plus, și coșuri de gunoi au fost agățate de toți stâlpii, în așteptarea avalanșei de gunoarie care se va revărsa în mod inevitabil. Cei doi îl sună pe Grabb, dar degeaba. El i-a văzut cu mult înainte ca ei să fi parcat.

Șarpele se strecoară din grupul pe care îl supraveghează și intră prin spate în Mercedes. Draco nici măcar nu-l așteaptă să se așeze.

— Trebuie să scăpăm în noaptea asta de rulotă și de cadavru.

Instinctul de supraviețuire al Observatorului se trezește la viață.

— Eu nu conduc. Poliția a înțesat toate drumurile principale.

— Dar protejatul tău? se interesează Musca. O să conducă?

— Lacerta e tânăr, dar nu e prost. O să fie oprit. Știți că așa o să se întâmple.

— Mai devreme sau mai târziu, poliția o să găsească vehiculul, spune Draco. Verifică toate drumurile, toate parcările, oriunde s-ar putea ascunde niște drogați. E doar o chestiune de timp.

— Dar dacă am folosi rezerva de Ecstasy pe care am găsit-o în cutia din torpedou? întreabă Musca. Dacă am face să pară că el și fata au luat o supradoză?

— Nu poți să-i vâri droguri pe gât, ripostează Draco. Nu le va putea înghiți, nu vor fi digerate, nici una dintre substanțele chimice n-o să fie absorbită. O să se vadă la autopsie că drogurile i-au fost puse în gură după

moarte.

— Dar dacă nu se găsește nimic din el ca să se poată face o autopsie? nu se lasă Musca. Dăm foc rulotei, cu cadavrul în ea, facem să pară că au avut un accident.

Propunerea i-a stârnit interesul lui Draco.

— Cum așa?

— Păi, să zicem că erau obosiți, s-au oprit și au parcat pe câmp.

Musca se străduiește să completeze tabloul și adaugă: Poate că tipul fierbea ceai, și plita a explodat. Butelia de gaz a sărit în aer. Cred că una de mărimea ei face o explozie destul de serioasă.

— Poți să aranjezi ceva de genul ăsta?

Șarpele încuviințează din cap.

— Se poate. Dar n-o să găsească decât cadavrul tipului. O să se întrebe ce s-a întâmplat cu fata.

Musca încearcă să astupe golul.

— S-au certat. Ea a plecat. A făcut autostopul. A fost lăsată la gară, și acum nu se mai află în zonă.

E cea mai bună idee pe care o poate avea.

— Dacă a plecat de aici, căutarea ei o să intre în jurisdicția altora, și polițistii o să se mai calmeze.

— Poți să te ocupi de corp? îi întreabă Draco pe Șarpe, scrutându-l cu atenție. Avem nevoie să faci asta.

Observatorul simte că nu are de ales. Lovitura lui l-a omorât pe tip. Tânjește acum după o dușcă de vodcă. În cele din urmă, dă aprobator din cap.

— O să te ajut, se oferă Musca. Nu trebuie să faci asta singur.

60

Caitlyn deschide ochii și icnește. Beznă. Stă în picioare, din nou în spațiul înghețat și strâmt care a devenit închisoarea ei personală. Nu-și aduce aminte când a fost adusă înapoi în această gaură de iad și bănuiește doar că a leșinat pe când se afla în baie. În baia de sânge.

Firicele de lumină străpung ceea ce pare un fel de panou, așezat chiar la nivelul ochilor ei. E un panou care poate fi dat la o parte, ca ei să o poată vedea. Poate să o hrănească. Acum își dă seama că nu e chiar aceeași gaură în care a stat la început, ci una ușor diferită. Spațiul e ceva mai mare. Nu cu mult, dar tot e un pic mai mare.

Încetul cu încetul, începe să observe și alte diferențe. Nu mai are cătușe. Poate să-și îndepărteze brațele de lângă corp. Simte zidurile care o înconjoară. Are piatră în față, în lateral și în spate. E, cu siguranță, în altă crăpătură – în privința asta, nu s-a schimbat nimic. Își întinde mâinile cât de mult poate. Probabil ceva mai puțin de un metru. Nu-și poate ridica prea mult brațele.

Ceva îi atinge partea din spate a picioarelor, cam pe la nivelul genunchilor. Să fie o poliță? Încearcă să se așeze și observă că suportul respectiv îi susține greutatea. Asta i se pare o mare binecuvântare. Își dă

seama că are în continuare picioarele goale, însă i-au pus pe ea ceva ce pare un fel de rasă cu glugă. Dă din cap, își mișcă umerii și șoldurile, făcând veșmântul să i se frece de piele. E aspru ca pânza de sac. O simte ca glaspapirul peste sâni.

Ca un om beat, încearcă să pună cap la cap întâmplările din noaptea trecută pe care nu și le mai amintește. I-au scos hainele. Au îmbăiat-o în sânge. Au îmbrăcat-o într-o rasă de-a lor. Își amintește și câteva cuvinte. Nu au fost prea multe, ca să le poată analiza. Dar unul e mai mult decât de ajuns.

Ceremonie.

Așa a spus cineva. „Ceremonia continuă.”

Însă despre ce fel de ceremonie era vorba? Și oare ce Dumnezeu vor să-i facă?

61

Detectivul de poliție John Rowlands are senzația că n-a dormit de o săptămână. Timpul se scurge foarte repede și informațiile vin mai greu decât se aștepta. Presiunea nu scade o clipă. Șeful poliției, cei din Ministerul de Interne, adjunctul șefului poliției și secretarul particular al vicepreședintelui SUA, toți îi suflă în ceafă.

Echipe după echipe de polițiști și de detectivi se perindă unele după altele prin biroul lui, aruncându-i pe masa care geme de hârtii până și cele mai mici frânturi de informații de care pot duce undeva. Jude Tompkins și Megan Baker sunt ultimele care apar. Le întâmpină cu ce a mai rămas din farmecul său personal.

— Doamnelor, bine ați venit în templul plăcerilor! Ce mi-ați adus?

— Niște vești bune, începe Tompkins, luând o farfurie și o bucată de pizza de pe un scaun. Detectivul Baker are informații despre vehicul. Și despre iubit.

— Spuneți-mi! zice Rowlands, făcând ochii mari.

Megan așază un DVD pe biroul lui.

— O selecție de înregistrări ale camerelor video, domnule. Prima este de la benzinăria din Fleet. E color, și în ea se pot vedea foarte bine Lock și tipul care a închiriat rulota. Timberland.

Rowlands nu are nevoie să se uite prin notițele lui.

— Fiul lordului Joseph Timberland.

— Așa e.

Șeful ia discul și-l introduce într-un DVD-player așezat pe un raft de sub un televizor, în spatele lui. În timp ce el își face de lucru cu o telecomandă, ca să seteze canalul, Megan continuă să explice:

— Vehiculul pe care îl veți vedea, domnule, este o mașină de import, cu volanul pe partea dreaptă, Type 2 Vintage, bleu, cu axul roții cromat și interiorul recondiționat.

Pe ecran apare o fotografie a rulotei în timp ce este alimentată cu benzină la pompă. Două persoane ies din ea. Pe urmă, fețele lor devin foarte vizibile. Jake îi arată pompa lui Caitlyn și o lasă să pornească alimentarea.

În timp ce ea face plinul, el se duce să plătească la magazin.

— Vă rog să faceți stop pe imaginea asta, domnule.

Rowlands oprește înregistrarea din telecomandă.

— Uitați-vă la mâna lui dreaptă, îl îndeamnă Megan. Are un card de credit Amexgold. Cel cu care a plătit și închirierea mașinii.

Rowlands dă din cap în semn că a priceput și închide DVD-playerul și televizorul.

— Am văzut suficient. Jude, pune pe cineva să facă niște copii ale înregistrărilor pentru echipele de investigații și pentru presă. Vorbește cu cei de la biroul de comunicare și anunță o conferință pentru ora opt dimineța. Pe urmă se întoarce spre Megan. Ați lucrat bine. Anunță-ți echipa că suntem de părere că au făcut o treabă excelentă.

— Așa o să fac. Vă mulțumesc, domnule.

Și dă să plece, dar se oprește.

Rowlands se uită la ea.

— Mai e ceva?

Jude Tompkins ridică din sprâncene.

— Domnule, dacă mâine *va fi* o conferință de presă, mi-ar plăcea să iau parte la ea. Mi-ar plăcea să am o astfel de experiență.

El zâmbește, întorcându-se spre șefa ei.

— Dar știi că ai o polițistă tare ambițioasă.

— E tare descurcăreață, aprobă Tompkins.

Rowlands își întoarce iar privirea către Megan.

— Nu, inspectore, nu ai permisiunea.

— De ce nu, domnule?

Acum e rândul lui Tompkins să zâmbească.

— Din două motive, Megan, răspunde ea. În primul rând, pentru că faci o treabă mult prea bună cu cercetările ca să te irosești maimuțărindu-te în fața camerelor. Iar în al doilea rând, pentru că ești prea neexperimentată ca să nu fii sfâșiată de colții acelor șacali. Nu ai cum să le faci față, înțelegi? S-a făcut târziu, deci ce-ar fi să te duci acasă, să te bucuri de un pic de odihnă binemeritată și să-ți vezi fetița?

Megan trebuie să strângă din dinți ca să nu-și trădeze enervarea provocată de faptul că e dată deoparte.

— Vă mulțumesc, doamnă, pentru bunătatea și grija pe care mi le arătați, însă de fetița mea se ocupă tatăl ei în seara asta, așa că, dacă nu vă deranjează, o să mă întorc la echipa mea ca să termin treaba la care domnul inspector-șef spune că mă pricep foarte bine.

Și, descărcându-și sufletul, se răsucesce pe călcâie și iese înainte ca ei să mai apuce să adauge ceva.

62

Șarpele se uită la ceas. E miezul nopții. A sosit timpul.

Se ridică și iese din hambarul vechi, cu gândurile la fel de negre precum cerul de deasupra. Din punct de vedere psihologic, e copleșit de lucrurile care se întâmplă. Îl zdrobesc. Îl culcă la pământ. Nu-i dau o clipă

de liniște.

Gândul că, la începutul lunii, fusese nevoit să scape de cel sacrificat îl consumă. Mai fusese implicat și înainte în procesul selecției, dar niciodată în etapa următoare. Niciodată în măcelărirea aia nenorocită. Și acum a depășit și mai mult granița. A luat viața cuiva.

Faptul că a ucis un om îl macină pe dinăuntru. E un tip dur, care i-a caftit pe mulți la vremea lui, are chiar și cazier, dar nu pentru așa o grozăvie precum o crimă.

Poate că, dacă s-ar duce la poliție, ar putea să scape cu acuzația de „omor din imprudență”. Dacă se spală de păcate acum și le spune tuturor ce știe, probabil ar putea să facă vreun târg. Poate ar primi chiar și imunitate. Dar Breasla ar pune gheara pe el. L-ar găsi și l-ar ucide. Știe că așa ar proceda. Există frați în poliție, în justiție și în închisori. Ar pune laba pe el numaidecât.

Șarpele își cuprinde capul în mâini. E o criză a credinței. Asta-i tot. Oricine trece prin așa ceva. E sigur că și lor li se întâmplă. Musca își face apariția la lumina lunii ce se întrezărește printre nori, ținând o sacoșă albă de plastic în mâna dreaptă.

— Totul e-n regulă? se interesează el, punându-și brațul în jurul umerilor Șarpelui, în timp ce intră în hambar. Nu-ți mai face griji, totul se va termina într-o jumătate de oră. Ne ducem direct la Octans acasă. El o să fie alibiul nostru. O să susțină că am stat toată noaptea la el, să jucăm cărți. Totul o să fie bine.

Musca spune mereu că totul o să fie bine. Și Draco. Iar la ei chiar așa și e mereu. Au vieți curate, conștiințe curate, pe umerii lor fini nu atârna nici o povară a vinovăției.

Hambarul e luminat de o lampă cu parafină, așezată pe o ladă de lemn răsturnată, la vreo doi metri de rulotă. Lampa aruncă o dâră de lumină galbenă printre grinzile pline de pânze de păianjen. Mergând spre rulotă, cei doi bărbați tulbură o colonie de lilioci. Musca începe să râdă și îi arată zburătoarele.

— Ce ciudățenii de animale! Mi-ar plăcea să am cu ce să-i împuşc pe toți.

Șarpele deschide ușa din spate, culisantă, a rulotei Volkswagen. O luminiță de interior se aprinde, dezvăluind vederii lor cadavrul pe care s-a așezat un nor de muște. Își face curaj pentru sarcina care-l așteaptă.

— Cum vrei să procedăm?

— Stai! Pune-ți astea! Musca îi întinde o pereche de mănuși subțiri de latex. Mai bine să fii precaut decât să regreti.

Șarpele și le trage cu stângăcie pe mâini.

— OK, privește și învață, îl îndeamnă Musca.

Ia din bucătărioara rulotei coșul cu alimente lăsat în dar de compania de închiriat rulote și zâmbește.

— Exact ce ne trebuie.

Scoate din dulap o farfurie, un cuțit, o furculiță și un prăjitor de pâine. Deschide o conservă de fasole, o varsă în cratiță și apoi o pune pe ochiul de

gătit. Bagă două felii de pâine în prăjitor și apoi scoate o sticlă de vodcă din sacoșa cu care a venit. O deșurubează și toarnă un pic din ea într-un pahar fără picior.

— Mai avem puțin, prietene. Aproape am terminat.

Șarpele se uită ca hipnotizat, în timp ce Musca deschide dulapul de sub mașina de gătit și dă drumul la gaze. Aprinde un chibrit, dă foc la ochiul mic al mașinii de gătit, după care îl închide, surâzând satisfăcut.

— Așa, gata cu pregătirile! spune el, arătând spre mort. Omul nostru a rămas singur în rulotă, după ce s-a certat cu prietena lui. Pe urmă face semn spre vodcă. Tipul se îmbată criță – o reacție normală, după ce ai fost lăsat baltă în mijlocul unei certe între îndrăgostiți, nu-i așa? Musca face semn cu mâna spre colțul cu alimente. Apoi, pentru că s-a îmbătat, i se face foame și vrea să-și pregătească de mâncare.

Musca ia sticla de vodcă și o varsă peste tot.

— Din nefericire, pentru că prietenul nostru cu inima frântă e pe cale să se facă mângă, devine neîndemânatic și își varsă toată băutura. Pe el. Pe podea. Pe mașina de gătit. Și Musca își futură brațele cu putere. *Bum!* Și, deodată, se transformă într-o minge de foc. Se panichează. Cade și își pierde cunoștința. În câteva secunde, rulota ia foc, la fel și hambarul, iar el are parte de o moarte tragică, ars de viu. Bărbatul își lasă colțurile gurii în jos, compunându-și un chip cuprins de tristețe. Adesea, iubirea neîmpărtășită se termină rău.

Șarpele nu se simte în stare să găsească vreun cusur planului.

— Prin urmare, focul distruge probele?

— Așa e, zice Musca, futurând însă un deget. Dar trebuie să avem grijă. Arată spre cadavru. Mai întâi, turnăm jumătate din sticlă în Domnul Inimă Zdrobită. Pe urmă, facem să pară că a căzut. Îl lovim cu ceva în cap, în același loc unde l-ai lovit tu. În felul ăsta, orice autopsie o să ajungă la concluzia că rana este rezultată în urma căderii, așa cum spun ei, și nu a loviturii date de tine, adaugă el rânjind. În cele din urmă, îl înmuiem bine în restul de vodcă, aprindem focul de tabără și o ștergem.

Șarpele pare tulburat, dar se mulțumește să dea din cap în semn de aprobare.

— Bun, hai să ne apucăm! Ajută-mă să-l ridic.

Corpul lui Timberland e greu. Trosnește de-ți vine rău, și gazele din el fâsâie în timp ce-l pun în șezut. Musca îi dă capul pe spate, îi deschide gura și toarnă vodcă pe gâtul mortului. Șarpelui îi vine să vomite.

— Să-l lăsăm așa câteva minute, ca să se așeze băutura, zice Musca. Altfel, o să vină înapoi.

Îl lasă pe Șarpe să țină cadavrul, iar el deschide gazele, încălzește fasolea și prăjește pâinea.

— Gata! Hai să-l sprijinim de sertarele alea, pe peretele opus mașinii de gătit. Deschide-l pe ăla de jos! Putem să facem să pară că a alunecat și și-a spart capul.

Șarpele deschide sertarul și trage aer în piept. Cei doi se chinuiesc din nou să ridice cadavrul. Timberland era mai scund decât ei, însă e

dezarticulat ca o păpușă din cârpe și cântărește o tonă. În cele din urmă, Musca îl ia de subsuori, îl târăște înapoi și îl lasă să cadă cu ceafa peste sertarul de jos.

Apoi, dă drumul corpului și face un pas înapoi ca să-și admire opera.

Din gura lui Timberland s-a scurs niște vodcă, și i se împrăstie pe tricou și pe podea. În afară de asta, totul e perfect.

— Și acum, încheierea. Ești gata?

— Cred că da.

Musca ia sticla deschisă de vodcă și o toarnă peste capul și umerii leșului, după care o lasă, goală, în dreptul mâinilor. Închide gazul de la ochiul pe care e fasolea, ca să se stingă flăcările. După ce se asigură că acestea s-au oprit, deschide iar ochiul mașinii de gătit și îl dă la maximum.

Îi aruncă o privire Șarpelui, ia sacoșa pe care a adus-o cu el și desface sticla cealaltă de alcool. Strobește din nou leșul și mașina de gătit, după care arată spre ușa rulotei.

— Am face bine să ieșim.

Coboară din Campervan, în hambarul răcoros, la lumina gălbuie de parafină. Șarpele se uită cum Musca toarnă ultima picătură de vodcă pe podeaua mașinii și pune sticla goală în sacoșa lui.

— Trei, doi, unu!

Scapără un chibrit, după care îl aruncă pe podea, lângă cadavru.

— Fugi!

Amândoi se reped ca niște puști afară din hambar, în câmp. La adăpostul întinericului, privesc cum se ridică flăcările. Lemnul vechi începe să trosnească în focul care l-a cuprins. Pe urmă, dintr-odată, se aude un pocnet gutural. Cilindrul mașinii explodează.

Grinzile bătrânului hambar se fac țândări și se împrăstie. Țipând, colonia de lilieci își ia zborul spre cer, departe de pârjolul portocaliu ce se învâртеște tot mai sus.

63

Duminică, 20 iunie

Caitlyn a auzit de femeii care au fost ținute prizoniere cu anii, închise în pivnițe sau chiar în cufere de lemn, la picioarele paturilor perversilor. Cunoaște toate aceste grozăvii pentru că Eric i-a vorbit despre ele. I-a spus că asta o s-o învețe să aibă grijă, o să-i amintească să stea la adăpost. Lecția aceasta, pe care n-a învățat-o, îi îngheață sângele în vine. Poate că și alte fete au avut aceeași soartă ca ea, îngropate de vii într-un perete gros de piatră, unde poți să ții până îți scuipi plămânii fără a fi auzit vreodată.

Avertismentele lui Eric îi răsună acum în urechi. Poveștile de groază pe care el i le-a spus, cu gândul să o facă să rămână la adăpost. Adolescența Danielle Cramer din Connecticut, ținută închisă într-o cameră secretă, sub o scară, timp de un an. Nina von Gallwitz, prizonieră timp de o sută patruzeci și nouă de zile, până când părinții ei au plătit peste un milion de mărci germane ca să o răscumpere. Fusako Sano din Japonia, care a fost ținută

închisă timp de zece ani. Un deceniu întreg.

Își amintește de toate. De chipul fiecăreia. Și încă ele au fost printre cele norocoase. Eric i-a arătat o listă lungă de olandeze, americance, englezoaice și italiene care nu au avut la fel de mult noroc. Care au fost răpite, ținute captive și apoi omorâte, deși fusese plătită răscumpărarea pentru ele.

Își amintește cuvintele lui, care o bântuie: „Te pot răpi pentru sex, pentru bani, pentru a te tortura sau chiar pentru a se răzbuna pe tine sau pe părinții tăi. Sunt indivizi foarte periculoși, Caitlyn. Unii sunt destul de nebuni încât să te răpească doar ca să aibă parte de celebritate. Orice ai face, nu lua în glumă paza noastră”.

Numai că ea chiar asta a făcut. A dat-o în bară, și acum nu mai poate să repare nimic. Îi vine să plângă, să hohotească până la leșin. Doar că nu face asta. Și nici n-o s-o facă. Își spune că n-a plâns nici măcar o dată în timpul celor treizeci și nouă de zile în care a participat la show-ul *Survivor* și că poate să bage mâna în foc că n-o să înceapă acum să se smiorcăie.

Caitlyn își impune să se gândească la altceva. Să-și păstreze optimismul. Să-și ridice moralul. Își amintește de participarea ei la *Survivor*. Petrecerea de bun venit, primele sarcini, tipii care suspinau după ea. Treizeci și nouă de zile, douăzeci de concurenți, cincisprezece episoade care au făcut din ea un nume cunoscut. La un moment dat a înnotat goală în timpul transmisiunii în direct. I-a dat peste cap pe cenzori. Era cât pe ce să se ducă naibii tot show-ul. Însă, în felul ăsta, a aruncat în aer audiența.

Ar face-o din nou. Oricând. Șocul și strălucirea au devenit al doilea ei nume. Amintirea aproape că o face să zâmbească. Până și în gaura prăfuită a acestei temnițe poate încă să guste dulceața vieții ei de odinioară – banii, celebritatea, controversa stârnite de comportamentul ei neînfrânat. Dar pentru cât timp? Cât va mai trece până când sonații care au luat-o prizonieră o s-o facă să-și piardă mințile?

64

Gideon a ajuns la ultimele două casete.

S-a uitat la aproape patruzeci, și, în ciuda faptului că-i vâjâie capul, este hotărât să le vadă pe toate înainte să se ducă la culcare.

Mai introduce una în player, și silueta tatălui său apare pe ecran. Tânărul profesor, nu cu mult mai în vârstă decât Gideon, în momentul actual. Trec câteva secunde și, din spatele camerei, se aude vocea Mariei Chase: „Cred că merge, Nate. Da, da, beculețul roșu pâlpâie. Poți să începi când vrei”.

Nathaniel trage aer în piept ca să-și vină în fire și își aranjează o şuviță răvășită de vânt. E îmbrăcat într-o geacă groasă din lână albastră, cu pantaloni închiși la culoare și ghete. Pământul e acoperit de omăt, iar în fundal se întrevede o construcție mult prea cunoscută. Stonehenge. „Vă voi purta cu aproape cinci mii de ani înapoi în timp”, anunță el, făcând un gest cu mâna către peisajul în care se află. „Înapoi în zilele în care strămoșii noștri au săpat acest canal circular, de aproape nouăzeci și doi de metri în

diametru, lat de șase metri și adânc de vreo doi.” Se așază pe vine și își pune mâinile într-un făgaș, în locul unde s-a aflat canalul. „Sub acest loc, arheologii au descoperit oasele unor animale care muriseră cu două sute de ani înainte ca respectivul canal să fi fost săpat. De ce le-au așezat acolo înaintașii noștri? De ce au folosit o grămadă de oase vechi ca să marcheze locul unui canal nou? Evident, răspunsul este că oasele despre care vorbim proveneau din sacrificii speciale, făcute vechilor zei.”

Gideon zâmbeste. Tatăl lui, care își publica singur lucrările, fusese bine-cunoscut pentru felul în care condimenta plicticoasele prelegeri universitare cu filmele pe care le realiza singur. Pe ecran, tânărul profesor se îndepărtează de canal și, în timp ce dă ocol megaliților, expune o teorie care acum e celebră, referitoare la descoperirea a peste două sute de schelete umane în sit. „John Aubrey, un istoric din secolul al XVII-lea, a descoperit aceste oase omenești arse în cincizeci și șase de găuri diferite. Oare și ei fuseseră ofrande către zei? Să fi fost Stonehenge atât un loc de incinerare, cât și un templu, un loc de sacrificii rituale, pentru a primi binecuvântarea celestă?”

Acum, după ce a citit jurnalele scrise la zece ani de la filmarea acestei casete, lui Gideon i se pare ciudat să-l vadă pe tatăl lui punând aceste întrebări pe un ton atât de sceptic. Și chiar și mai ciudat i se pare să se întrebe care ar putea fi, de fapt, adevărul. Caseta ajunge la ultima etapă a expunerii: „Cu aproximativ trei mii de ani în urmă, mâinile unor indivizi neștiuți au adus pietrele albastre din munții Preseli. Încă nu știm cum au dus la îndeplinire un asemenea lucru. Ele au fost ridicate, formând un monument circular, cu intrarea îndreptată spre locul de unde răsare soarele la solstițiul de vară”. Tatăl lui se îndreaptă spre pietrele mai mari, cu mâinile ridicate spre cer. „Acești megaliți uriași sunt de peste trei ori mai înalți decât mine și cântăresc în jur de patruzeci și cinci de tone. Au fost fixați la capete de către constructorii preistorici, oameni de un talent incredibil, după care, deasupra lor, a fost fixat un acoperiș format din megaliți orizontali, cu ajutorul unor îmbinări sofisticate cu cep și creștătură, tehnica folosită depășindu-și cu mult vremea.” Pătrunde și mai înăuntrul cercului. „Aici, în inima cercului de piatră, se află un aranjament în formă de potcoavă, cinci perechi de megaliți puși în picioare, unite prin pietre uriașe plasate orizontal deasupra lor. Trilitonii.”

Gideon vizionează caseta până la capăt, la viteză dublă și chiar cvadruplă, făcându-și tatăl să țină în mod comic prin tot situl, arătând cu mișcări smucite spre Piatra Călcâiului, spre Piatra Sacrificiului și spre intrarea dinspre nord-est.

Face o scurtă pauză, își prepară o cană de ceai și se întoarce să se uite la ultima înregistrare video pe care o mai are de trecut în revistă. O scoate din învelișul de carton și observă în mijlocul ei o etichetă cu un scris de mână care nu e a tatălui său: „Lui Gideon, fiul meu iubit, mândria și bucuria mea”.

N-a mai văzut scrisul acesta de zeci de ani, însă îl recunoaște de îndată. E al mamei sale. Cuvintele sunt identice cu cele de pe mesajele pe

care i le-a scris pe cele șase felicitări pentru ziua lui de naștere pe care le-a primit de la ea.

65

Jimmy Dockery își pune o salopetă ignifugă, nemulțumit de faptul că a fost chemat în toiul nopții. Se pare că lui îi revine mereu cea mai jalnică misiune – săpăturile prin cimitire pentru a scoate la lumină crimele lumești. Cum se lasă cu ceva mizerie, trimiteți-l pe Jimmy să strângă. Mai întâi, a trebuit să vâneze persoane dispărute, să curețe pe jos după sinuciderea unui moșulică, iar acum trebuie să cerceteze un hambar care a ars. Lui i se pare că e un investigator mult mai bun. Dacă tatăl lui, șeful adjunct, ar ști la ce porcării îl trimite, le-ar veni de hac la toți.

Dockery își futură legitimația și se strecoară pe sub banda galbenă care fâlfâie în bătaia vântului. Un polițist pe chipul căruia se citește epuizarea îi notează numele, după care el pătrunde printre ruinele hambarului care a explodat, luminat de lămpile cu arc aduse de polițiștii experți în cercetarea locului crimelor. Recunoaște de îndată scheletul contorsionat de metal din capătul îndepărtat. Este rulota pe care o caută, o replică înnegrită a celei pe care a văzut-o în înregistrarea de la benzinărie. Cea pe care o caută jumătate din poliția țării. Își face drum printr-o zonă necontaminată către mașină. Înăuntrul acesteia, se află un bărbat și o femeie, în genunchi, verificând trupul.

— E fata? întreabă el. Cea care e dată dispărută?

Întrebarea îi este adresată Lisei Hamilton, legistul de la Ministerul de Interne. E întoarsă cu spatele la el, însă îi recunoaște vocea.

— Nu, e un bărbat. Și, *sergent*, te avertizez, nu mă bate la cap, nu mă presa, nu mă călca pe nervi și *să nu cumva* să deranjezi ceva la locul crimei.

— Am înțeles.

Cuvintele se scurg din mintea lui Jimmy ca apa de pe aripile unei găște. Toată lumea îi spune fără încetare ce să nu facă. În plus, are și o slăbiciune pentru Lisa. Chiar și la ora două dimineața, ea trezește în el un fel de instinct atavic.

Uitându-se peste umărul ei, observă că leșul arată ca o friptură prost făcută, ca un amestec grețos de roz și negru. Rămășițe zdrențuite ale hainelor sunt lipite de oasele carbonizate, iar pe ceea ce a rămas din partea de jos a rulotei sunt răspândite grămăjoare înnegrite de grăsime umană. Jimmy observă că o parte din cadrul de metal al vehiculului este bombat în partea de sus.

— A fost vreo explozie?

— După câte se pare, a explodat o butelie, îl lămurește un polițist tânăr, cu fața plină de coșuri și cu părul țepos. Aș zice că a avut loc sub ochiul de gătit.

Jimmy se învârte printre ei, apoi se uită la restul vehiculului ars.

— Deci nici urmă de fată? strigă el peste umăr. Sunteți siguri că nu-i nimic din ea pe aici?

— Să înțeleg că sugerezi că aș fi putut trece cu vederea o femeie

întreagă? Lisa Hamilton își înalță capul din poziția în care șade ghemuită.

— Bineînțeles că nu, ripostează el, simțindu-se ca un idiot. Doar că toți abia așteptăm să o găsim.

Legistul nu se calmează cu una, cu două.

— Aici nu e vorba despre nici o femeie dispărută. În clipa asta, singura mea grijă este legată de bărbatul care zace în fața mea. Și mă străduiesc să-i confer demnitatea și respectul pe care le merită investigând așa cum trebuie cauza morții lui.

Jimmy pricepe aluzia și se retrage. Alți polițiști criminaliști muncesc din greu, punând în pungi și lipind etichete pe orice poate fi cules sau găsit pe jos și pe pereți. Vede o grămadă de pungi în care se află un pahar fără picior, spart, o cratiță arsă, o sticlă goală de vodcă, precum și tacâmuri și veselă înnegrite.

O polițistă trece pe lângă el cu o pungă de plastic.

— Am descoperit un permis de conducere și documentele de închiriere ale mașinii într-o cutie închisă etanș. Sunt intacte.

Jimmy înalță punga spre lumină, ca să poată citi prin plasticul transparent.

— Edward Jacob Timberland.

În clipa în care face asta, se simte cuprins de un val de tristețe. Lucrurile se schimbă întotdeauna când un cadavru primește un nume. Pe urmă, o strigă pe legist.

— Gata, eu mă întorc la secție. Când ar putea fi gata raportul?

— După micul dejun, răspunde ea, fără să se întrerupă. O să trimit o schiță pe e-mail, și o să fie gata totul până la sfârșitul dimineții, dacă vrei să mă ocup eu personal.

— Mersi, zice el, încântat.

O să fie o discuție plăcută la cafea. Cine știe ce-ar putea ieși din asta? Pe urmă, Jimmy ridică o mână, în semn de salut.

— Noapte bună tuturor!

Polițiștii pe lângă care trece mormăie niște răspunsuri.

— Bună *dimineața*, îi aruncă profesoara amuzată. Vino-ți în fire, detectiv, s-a făcut deja *dimineața*.

66

Gideon simte cum îi bubuie inima în clipa în care bagă caseta video în video player.

Abia dacă o recunoaște în femeia care se ivește pe ecran pe mama lui, pe care a iubit-o atât de mult. Se aștepta s-o vadă pe femeia frumoasă din caseta filmată la Veneția. Râzând. Plină de viață. Însă aici nu e așa.

E pe patul de suferință, cu spatele odihnindu-se pe un munte alb de perne, și, după unghiul din care este luată imaginea, se pare că se filmează singură. Chipul îi e descărn timer și scheletic, părul cârlionțat i-a albit înainte de vreme și ochii injectați sunt medalioane ale suferinței.

Marie Chase zace pe patul de moarte, zâmbindu-i lui Gideon dincolo de camera video, dincolo de timp: „Giddy, dragul meu, o să-mi fie tare dor

de tine. Sper să ai o viață lungă și plină de fericire și să cunoști bucuria de a fi părinte. Din clipa în care te-ai născut, viața mea s-a schimbat pe vecie. N-am vrut niciodată decât să fim împreună toți trei, tu, eu și tatăl tău, ca să fim fericiți”. Se luptă să-și țină în frâu emoția. „Dragul meu, n-a fost să fie. Nu mi-a mai rămas mult timp, însă am ceva să-ți spun, așa că îți las acest mesaj, pe care îl vei primi când vei fi mai mare, destul de mare încât să mă poți vedea în halul ăsta fără să te înspăimânți.”

Gideon își șterge lacrimile ce-i curg șiroaie. Pentru prima dată, își dă seama că nu a fost lăsat să-și vadă mama în ultimele zile de viață, în clipele în care se stingea într-o mare suferință. Și-o amintește numai că era sănătoasă și fericită. Și Marie Chase plânge, în timp ce-i transmite mesajul unicului ei copil. „Giddy, în afară de tine, nimeni *n-a văzut* și nici nu *va vedea* această înregistrare. Nici măcar tatăl tău. Nimeni. Doar tu. Vreau să-ți spun numai ție ceva, iar tatăl tău respectă asta. Este un om bun și te iubește mai mult decât îți închipui. Sper să aveți grijă unul de altul după ce eu nu voi mai fi.” Se întinde spre noptiera de lângă pat și duce un pahar de apă la buzele uscate, după care se străduiește să zâmbească din nou.

Gideon îi surâde și el, dându-și seama că-i e dor de ea, mai mult decât ar fi recunoscut vreodată față de el însuși.

Marie Chase își încheie mesajul de dincolo de mormânt, adresându-i ultimele cuvinte fiului pe care n-a apucat să-l vadă crescând. Îi spune ceea ce-i spunea mereu la culcare, când stingea veioza de lângă pat și îl săruta pe frunte: „N-ai de ce să te temi, iubirea mea. Te iubesc și o să fiu mereu aici pentru tine”.

Imaginea de pe casetă se preschimbă într-o furtună de puncte negre și cenușii și începe să se deruleze înapoi cu zgomot. Gideon rămâne cu privirea pironită la ecranul gol, amețit încă din cauza șocului pe care i l-a produs secretul pe care i l-a destăinuit mama lui.

67

E trei dimineața. Jimmy Dockery își face apariția în biroul lui Megan Baker, cu o cană ciobită de cafea aburindă în mână.

— Ai un minut, șefa?

— Sigur. Îi indică un scaun. Ce te frământă?

El se așază, părând incredibil de obosit.

— Tipul acela care a murit în rulotă.

— Timberland.

— Da.

— Nu-ți face probleme! N-o să-ți cer să vorbești tu cu părinții lui. Cei de la Poliția Metropolitană se pot ocupa de asta. Au intrat în legătură cu ei după ce am găsit facturile plătite cu cardul Amex, așa că pot să anunțe la știri.

— Nu-i asta.

— Atunci ce?

El oftează din greu și ia o gură zdravănă de cafea.

— Locul acela era în dezordine. Lipseau bucăți din corp, probabil că

explodaseră, pielea se topise. Iar capul nu mai era decât o minge mare și neagră. Totul era pe dos.

Ea pricepe. E zguduit rău și nu vrea să stea de vorbă cu colegii bărbați despre cât e de afectat.

— Ai vrea să-ți aranjez o ședință la un psiholog?

Tipul pare speriat de idee.

— Jimmy, pe vremea când mă pregăteam pentru slujba asta, am văzut un om care fusese lovit de un tren pe o linie de cale ferată. N-am putut să dorm nopți întregi. În cele din urmă, faptul că am stat de vorbă cu un profesionist mi-a fost de un mare ajutor.

— Îți mulțumesc, însă nu asta era ideea. Voiam să spun că *scena crimei* era pe dos. Pe dos, dacă ne gândim la ceea ce se crede că s-a întâmplat.

— Cum adică? întreabă ea, intrigată.

El începe deodată să se întrebe dacă nu cumva o să se facă de râs.

— O să primești raportul peste câteva ore, așa că poate-i mai bine să aștept până atunci.

— Ba nu, Jimmy, dă-i drumul! Dacă ai o teorie, dacă instinctul îți spune ceva, aș vrea să aud despre ce-i vorba.

— Bine, acceptă el, sprijinindu-și coatele pe masă. Amplasare, amplasare și iar amplasare. Nu-i așa?

Ea pare nedumerită.

— Asta spun agenții imobiliari că-i lucrul cel mai important.

Megan încuviințează din cap, fără să-și dea încă seama unde bate.

Sergentul încearcă să-i explice:

— Deci avem o rulotă, o căsuță mai modestă, cu care să pleci de-acasă. Poți să mergi unde vrei cu ea. O să reziste la orice intemperii. Dar tu alegi s-o parchezi *într-un* hambar. O clădire aflată atât de departe de drum, încât pariez că majoritatea localnicilor habar n-au de existența ei.

Ei i-a picat fisa.

— Ciudat, ai dreptate. Un hambar nu e locul în care cineva ar parca o rulotă.

— Bun, asta a fost primul lucru, zice el ceva mai relaxat. Așa, acum Timberland. Tipul asta era un mahăr pus la patru ace. Un tip plin de bani. Băiatul unui lord, nu-i așa?

— Da.

— Bine. Deci dacă un tip ca asta închiriază o rulotă de epocă pentru a-și scoate noua iubită la aer, ce-ar mai trebui să ia în călătorie?

— Băuturi răcoritoare pentru drum, se gândește ea. Poate niște gustări, ceva mâncare. Șampanie, poate o sticlă de rozé sau un vin alb și niște pahare decente. Începe să își intre în ritm. Pături de picnic, un coș cu capac, ochelari de soare, poate un cadou-surpriză pentru ea.

— Bine, murmură Jimmy, eu nu am mers așa departe, dar ia uite lista obiectelor identificate! Îi întinde peste birou o hârtie A4 proaspăt scoasă din imprimantă și se uită la ea în timp ce-o parcurge. O cratiță cu capac în care s-au găsit niște boabe arse de fasole, fragmente dintr-o foiță de staniol,

probabil de la un baton de ciocolată, două sticle goale de vodcă și ceva chestii simple de mâncare, cum ar fi pâine și unt. Nici unul dintre lucrurile la care te-ai fi putut aștepta. Pe unde le-o fi cumpărat, dar probabil că majoritatea erau chestii primite gratis odată cu coșulețul de picnic pe care îl oferă cei de la închirieri. Împunge cu degetul în partea de jos a foii. Frigiderul ăla mic de acolo a protejat de explozie lucrurile din el. Deci aici avem niște înghețată fină și o sticlă plină de șampanie Bollinger.

— Unde vrei să ajungi?

— La vodcă. Două sticle. Dacă tot cumperi Bollinger, nu deschizi mai întâi sticla asta?

Megan trage propriile concluzii.

— E greu să declanșezi un incendiu cu șampanie, dar nu și cu vodcă. Crezi că alcoolul a fost folosit ca un accelerant?

El ridică din umeri.

— Nici măcar nu sunt sigur că e posibil s-aprinzi un foc cu șampanie. Se poate?

— Nu știu. Poate. Dar n-am de gând să irolesc nici o picătură ca să aflu, spune ea, privind în depărtare, năpădită de amintiri dintr-o altă viață, de la nunta ei, ultima oară când a băut șampanie. Megan se gândește la insinuarea lui. Ai dreptate, sticlele de vodcă și șampania n-au sens. Și n-are sens nici faptul că rulota a fost parcată într-un hambar. Iar faptul că fata încă nu a fost găsită mă face și mai suspicioasă.

Jimmy leagă un scaun, lângă biroul lui Megan.

— Oare s-ar putea ca ei să se fi luat la ceartă, cine știe de ce, iar ea i-a tras lui una, ceva mai tare decât intenționase, după care s-a panicat?

— Nu ea, clatină Megan din cap. Adu-ți aminte cine e. Fiica vicepreședintelui Statelor Unite nu s-ar purta ca o idioată și nici n-ar încerca să dea foc, ci l-ar suna pe tati să o ajute.

El înțelege.

— Și bănuiesc că asta nu explică nici existența sticlelor de vodcă.

— Exact. Totuși, mă întreb de ce nu era în rulotă împreună cu el.

— Să se fi certat și ea să fi plecat?

— Nu mi se pare o explicație plauzibilă. Dacă ar fi făcut asta, ar fi sunat acasă. Nu e genul de fată care să ia trenul înapoi spre Londra.

Rămân amândoi tăcuți, rumegând aceleași gânduri. Jake Timberland a fost ucis. Caitlyn a dispărut pentru că a răpit-o cineva. Dacă fata e găsită, va fi descoperit și criminalul. Preferabil, înainte să ucidă din nou.

68

Șarpele și Musca pleacă separat cu mașinile acasă la Octans. Acolo fac un duș, în timp ce Volans le bagă hainele și pantofii în doi saci diferiți, care o să fie arși ceva mai târziu, în cursul dimineții. Ei își pun haine și încălțăminte noi.

Farfuriile cu pizza sleită și halbele de bere rece sunt așezate în dreptul locurilor lor, la masa de joc. Nici unul nu scoate o vorbă despre cele petrecute. Joacă poker, rummy și altele, până când prima geană de lumină a

zilei se strecoară prin ferestrele prăfuite ale camerei din spate. Arată ca patru prieteni vechi care s-au distrat o noapte ca între băieți.

Grabb nici nu s-a atins de mâncare, dar bea ca disperatul. Faptul că a scăpat de cadavru l-a convins că e vinovat de moartea omului acelaia. Nu făcuse decât să-i dea una cu o piatră mare doar cât palma lui. N-ar fi avut cum să-l ucidă. Probabil că puștiul avusese cine știe ce afecțiune la cap sau poate vreo boală pe creier.

Dar l-a omorât. Șarpele nu poate să-și ia gândul de la asta. E un ucigaș, și nu-i e deloc ușor. Dacă e prins, asta o să-i omoare pe părinții lui. Au vreo optzeci de ani, abia dacă se mai târăsc de colo-colo și trăiesc într-un cămin pentru bătrâni. I-au fost alături când a intrat la închisoare. Mama lui e convinsă că de atunci s-a ținut departe de necazuri. Că s-a potolit, că s-a maturizat. Că a devenit un om de care pot fi mândri.

— Vrei altă carte sau zici pas?

El îi aruncă o privire lui Musca, după care își lasă cărțile pe masă.

— Trebuie să dorm puțin, zice, apoi li se adresează celorlalți: Mersi pentru astea, pentru mâncare și toate celelalte.

Musca se ridică și îl conduce până la ușă.

— Crezi că poți să conduci? Vrei să te duc eu acasă?

— E-n regulă, zice Șarpele clătinând din cap.

Ceva s-a rupt între ei. Musca simte asta.

— Mai bine te întorci înăuntru și stai cu mine azi. Ți-ar putea prinde bine.

— Ți-am spus că sunt OK.

Privirea li se încrucișează o clipă, după care Șarpele deschide ușa din față și iese în lumina rece a zorilor.

Musca îl urmează.

— Așteaptă!

Dar Șarpele nu mai are timp să aștepte. Își deschide mașina sa model Warrior din telecomandă.

Musca îi pune o mână pe umăr, încercând să-l oprească.

— Așteaptă puțin, trebuie să...

Pumnul bărbatului pornește fulgerător. De trei luni își tot propune asta. Sentimentul s-a născut din frustrare și a fost hrănit de mânie. Îl pocnește pe Musca drept peste gură, iar acesta se clatină înapoi și cade.

Până când ajunge rănitul să-și ducă o mână la buze și să vadă sângele, Warriorul țâșnise deja, umplând toată strada de miros de gaze de eșapament.

Octans și Volans stau în pragul ușii, cu un aer îngrijorat. Au auzit zgomotul, au văzut altercația. Poate că la scenă au asistat și alții. Dar nu sunt nici pe departe la fel de îngrijorați pe cât e Musca. Acesta și-a dat seama că Șarpele începe să fie o problemă. O *mare* problemă.

Sergentului-șef Alan Hunt îi place ca pe biroul lui să fie ordine. Un birou îngrijit indică o minte limpede. La sfârșitul zilei, biroul e mereu curat

și toate treburile sunt rezolvate. John Rowlands, care e așezat în fața lui, ar spune că tipul e așa pentru că a avut parte de educația modernă. Are un master în drept. A avansat repede în ierarhie. E președintele Asociației Inspectorilor. E angajat în Ministerul de Interne. E genul de băiat strălucit, cu o minte făcută pentru politică și cu competențe în restrângerea bugetelor.

Lângă John Rowlands se zărește silueta cocârjată a adjunctului șefului poliției, Greg Dockery. E șase dimineăta, și doar o singură problemă importantă distruge armonia dintre cei trei bărbați: o imensă fotografie mărită a lui Caitlyn Lock.

Mâinile mici și îngrijite ale lui Hunt ating fotografia.

— Așadar, unde e, John? De ce nu am auzit nimic de la cei care au răpit-o?

Rewlands își scarpină firele din barba nerasă care îi acoperă obrazul.

— Mă aștept ca răpitorii să ne dea un semn azi, ceva mai târziu. Par profesioniști. N-au avut nici o problemă să-l ucidă pe prietenul ei ca s-o prindă pe ea. Și acum, că o țin ostatică, sunt sigur că o să-și prezinte cererea de răscumpărare.

— Așa e, zice Dockery. Aș interpreta tăcerea lor ca un semn că au fost ocupați. Probabil au monitorizat situația, au încercat să vadă cum reacționăm la dispariția ei. Poate au luat fata cu un alt vehicul și au dus-o într-un loc sigur.

Rowlands își lovește ceasul de la mână într-un mod prevestitor de rău.

— Primele patruzeci și opt sunt relevante pentru răpire.

Dockery observă că șeful se încruntă. Faptul că acesta a urcat repede pe scara ierarhică l-a făcut, evident, să sară peste jargonul polițiștilor.

— John se referă la primele patruzeci și opt de ore, domnule. Din punct de vedere statistic, șansele noastre de a rezolva o infracțiune gravă – mai ales o răpire sau o crimă – se înjumătățesc dacă infractorul nu e prins în primele două zile.

— Gregory, eu cred doar în statisticile pozitive, ripostează Hunt zâmbind. Ar trebui să știi asta.

Interlocutorii lui îi întorc zâmbetul, de complezență, apoi el continuă:

— După ce am primit telefonul tău, referitor la tânărul Timberland, l-am sunat pe Sebastian Ingram de la Ministerul de Interne, ca să-l pun la curent. I-au alertat pe cei din Trupele Speciale Aeropurtate și vor ca Scotland Yard să trimită o trupă de la Departamentul pentru Infracțiuni.

Dockery știe că nu trebuie să pună la îndoială înțelepciunea acestei mișcări, însă Rowlands nu-i la fel de diplomat.

— Domnule, aceasta este ancheta *noastră*. Suntem în stare să ne descurcăm în această situație. Eu am destulă experiență în negocierile în cazuri de luare de ostatici.

Șeful încearcă să-l împace.

— Aici nu-i vorba despre competențe, John, ci despre responsabilități politice, despre bugete. Ne scotocim prin buzunare să găsim banii necesari ca să putem folosi mașinile de control al traficului. O investigație de

amplourea ăsteia s-ar putea să ne scuture de toate fondurile repartizate până la sfârșitul anului financiar.

Dockery se străduiește să mai îndulcească pilula:

— O să avem grijă să fii implicat în asta; indiferent pe cine ne-ar băga ei pe gât, o să fie nevoit să muncească din greu, exact la fel ca tine și ca echipa ta.

Telefonul de pe birou se trezește la viață. Știu cu toții că un telefon la prima oră a zilei nu are cum să însemne vești bune. Hunt răspunde și schimbă două vorbe cu secretara lui, după care primește legătura cu cineva destul de important încât să-l facă să se ridice, stresat.

După aproape un minut, pune din nou telefonul în furcă și le dă, aparent calm, veștile:

— Domnilor, vicepreședintele Statelor Unite și fosta lui soție tocmai s-au urcat într-un avion particular, la New York, și vor ajunge aici în scurt timp.

70

Încins peste mijloc și desculț, purtând niște pantaloni de trening negri, Draco face exerciții în sala de forță pe care și-a construit-o special în spațiul generos al casei lui. Pereții lungi și acoperiți de oglinzi îi permit să-și verifice aproape constant mușchii pe care s-a străduit din greu să-i lucreze. Deși are cincizeci de ani, pare mai tânăr cu zece sau poate chiar cu douăzeci. Nu-și poate lua gândul de la Șarpe. Un bărbat pe care nu l-a plăcut niciodată. Unul căruia i se potrivește într-un totu porecla.

Mobilul lui, aflat mai într-o parte, începe să sune. E telefonul pe care-l aștepta, din care trebuie să afle cum a mers. Se oprește la al zecelea kilometru parcurs pe banda de alergare, închide televizorul cu plasmă cu diagonala de o sută cincizeci și doi de centimetri și răspunde.

— Totu merge cum trebuie?

— Nu totu, se aude glasul lui Musca, ușor tensionat. Ne-am făcut treaba după cum a fost plănuț, însă omul nostru s-a îmbolnăvit.

Draco pricepe mesajul codat.

— E ceva care să ne îngrijoreze? se interesează, în timp ce ia un prosop de pe o bancă și-și șterge sudoarea de pe față.

— Posibil.

Draco lasă jos prosopul.

— Și unde e acum?

— Acasă.

— Du-te la el! Vezi dacă se simte ceva mai bine.

— Așa mă gândeam și eu, aprobă Musca, gânditor, frecându-și falca în locul unde l-a pocnit Șarpele.

— O să aștept până la prânz, îl las să doarmă puțin, după care mă duc la el să stăm de vorbă.

— Nu amâna prea mult! Draco mai reflectează o secundă. Cel mai bine ar fi să nu ne asumăm nici un risc inutil în momentul ăsta. Dacă e cu adevărat bolnav, atunci trebuie să găsim un tratament. Unu permanent.

Gideon e atât de epuizat ca abia se poate da jos din pat. Mesajul video de adio al mamei sale și secretul pe care aceasta i l-a împărtășit au însemnat ultima picătură pentru el. Durerea, insomnia și emoțiile puternice își spun cuvântul. Mai întâi au fost revelațiile despre tatăl său: Sacrosanctele, Discipolii, sacrificiile. Pe urmă cancerul. Leucemia care a ucis-o pe mama lui. Și, în sfârșit, cuvintele pe care i le-a spus ea și care i-au străpuns inima ca niște săgeți.

O ia în jos pe scări și face ca astfel să înceapă un cor asurzitor de sonerii. Șocat de zgomot, închide alarma pe care a uitat că a pornit-o noaptea trecută. Încă i se zbate inima în timp ce-și prepară o cană de ceai negru și se așază lângă fereastra bucătăriei, privind ultimele străfulgerări ale răsăritului.

În vreme ce lumina aurie se revarsă deasupra copacilor și a straturilor de flori, uită pentru o clipă de grozăviile din viața lui. Apoi, după ce bea și ultima picătură de ceai, grijile se întorc. Să aibă oare în gene bombe cu ceas care pot exploda oricând, așa cum s-a întâmplat în cazul mamei lui? Sau botezul ciudat la care l-a supus tatăl său în copilărie, cu apă de la pietre, l-a vindecat? Își amintește cuvintele lui din jurnale: „Îmi voi da de bunăvoie viața și sângele. Sper doar să merite. Să merite atât de mult încât să schimbe lucrurile. Să schimbe soarta care știu că-l așteaptă deja pe bietul meu fiu lipsit de mamă (...) Îmi pun credința în Sacrosancte, în legământul făcut cu ele, în sângele meu curat, pe care-l conjur să purifice sângele copilului meu“.

Gideon se târăște înapoi sus, la jurnale. Sunt răspândite peste tot, în locurile unde le-a lăsat el, deschise la pagini care i s-au părut relevante. Foarte multe se referă la megaliți. La Stonehenge, un sit despre care tatăl lui a scris cărți, la legătura monumentului cu echinocțiul de primăvară, ce marchează ciclul de precesiune al Pământului, la conexiunile sale mistice cu ecuatorul celest, cu Platon și cu marele Sfinx.

Baliverne. Așa i s-au părut întotdeauna. Cu toate acestea, unele dintre fragmentele pe care le-a descoperit au ajuns acum unul lângă altul, formând o cărare asemănătoare unui pavaj dezordonat, care-l duce în centrul copilăriei sale ciudate și zbuciumate. Tatăl lui l-a obligat să învețe greacă, i-a scris coduri în limba asta și i-a oferit cel mai îngrozitor cadou pe care-l putea primi un puști de zece ani: un exemplar din *Republica* lui Platon. Nu bicicleta de curse pe care îl rugase atât de mult să i-o ia, ci o operă de o filosofie de neînțeles despre fericire, dreptate și capacitatea de a conduce a poporului.

Acum, uitându-se la jurnale, observă umbra bătrânului filosof în spatele cuvintelor tatălui său. Anumite pasaje pun în evidență rolul Sacrosanctelor în mecanica celestă și în anul platonian – timpul necesar pentru un singur cerc complet al precesiunii echinocțiilor. În mare, cam 25800 de ani. Gideon se gândește că și lui o să-i ia cam tot atâta să decodeze și să priceapă pe deplin tot ceea ce a scris tatăl lui.

Alan Hunt conduce personal conferința de presă de la ora opt dimineța. Vestile despre moartea lui Jake Timberland și sosirea iminentă a părinților fetei au ridicat presiunea la cote gigantice. Iar el nu poate să permită ca lucrurile să meargă prost, mai ales că și candidează pentru slujba de comisar în cadrul Poliției Metropolitane. Știe că de felul în care conduce această anchetă depinde obținerea slujbei.

Reporterii plantează în jurul încăperii o pădure bine înrădăcinată de camere TV și de microfoane. Hunt, flancat de Dockery și de Rowlands, lovește ușor microfonul pe care îl are pe birou și aude cum sunetul reverberează ca un tunet prin sală. A învățat de mult care sunt avantajele cunoașterii nivelului la care ajunge sunetul, încă dinainte de a începe să vorbească.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc mult că ați venit, deși v-am anunțat foarte din scurt. În această noapte, la ora două, ofițerii mei au descoperit cadavrul unui bărbat în vârstă de treizeci și unu de ani într-un vehicul ars. Este vorba despre un vehicul pe care încercam să îl localizăm, deoarece se afla în legătură cu dispariția lui Caitlyn Lock, despre care cei mai mulți dintre dumneavoastră știți că este fiica lui Kylie Lock și a vicepreședintelui Statelor Unite ale Americii, Thom Lock. Șeful face o mică pauză, ca să-i lase pe jurnaliștii care își iau notițe în scris să țină pasul cu el. Dată fiind evoluția faptelor, am cerut ca forțele noastre să primească sprijinul ofițerilor experți de la Poliția Metropolitană. Ridică o mână, pentru a atrage atenția. Trebuie să accentuez faptul că aceste măsuri sunt doar preventive. În acest moment, nu avem nici un indiciu despre locul unde se ascunde domnișoara Lock și nu am primit nici un comunicat de la ea sau de la oricine altcineva care să sugereze că viața ei e în pericol. Comanda operațională a anchetei îi revine în momentul actual directorului Rowlands, care se află la ordinele directe ale comandantului Dockery. Ei sunt gata – în limite rezonabile – să răspundă întrebărilor dumneavoastră, însă, înainte, dumnealor vor să vă roage să le acordați ajutorul. Rowlands își drege vocea, ia un dosar destinat presei și îl ține sus, astfel încât toți pot vedea fotografia lui Caitlyn, tipărită pe prima pagină. Fiecare dintre dumneavoastră va primi câte o copie a acestui dosar. Înăuntru se află un DVD cu o înregistrare video și fotografii ale domnișoarei Lock, ale bărbatului cu care a plecat din Londra, Jacob Timberland, și ale rulotei pe care o conduceau. Ne interesează orice are legătură cu această rulotă sau cu aceste persoane în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu contează cât de banal li s-ar părea oamenilor, noi îi îndemnăm să iasă în față și să ne spună exact ce au văzut.

Un reporter se repede:

— Puteți să confirmați că persoana găsită moartă este Jake Timberland, fiul lordului și al lui Lady Timberland?

— Familia decedatului nu a identificat încă trupul în mod oficial, așa că îmi este imposibil să confirm acest lucru.

— Puteți confirma că a fost ucis?

Polițistul răspunde tot cu prudență:

— Încă nu am primit raportul legistului Ministerului de Interne care a efectuat examinarea post-mortem. De aceea, nu-i voi prejudicia descoperirile.

— Unde a fost găsit cadavrul?

Rowlands ezită.

— Nu putem dezvălui încă amplasarea exactă. Sper că înțelegeți că există aspecte ale acestui caz pe care trebuie să le păstra secrete din motive legate de desfășurarea operațiunii.

Un reporter cu fața rozalie ca șunca, genul de vulpoi bătrân, miroase o breșă în conferință.

— Țineți locul secret fiindcă vă temeți că fiica vicepreședintelui a fost răpită și că numai răpitorii cunosc amplasarea locului unde i-au omorât prietenul?

Întrebarea e tare vicleană și mult prea aproape de adevăr ca să-i facă pe polițiști să se simtă în largul lor.

Dockery intervine:

— Trebuie să insist asupra a ceea ce a afirmat comandantul Rowlands. Există unele informații pe care nu le putem da publicității, din motive care țin de desfășurarea anchetei, și dorim ca dumneavoastră să respectați acest lucru și să ne ajutați s-o găsim pe Caitlyn. Nu veți ajuta pe nimeni, nici pe ea, nici pe noi și nici măcar pe dumneavoastră, dacă recurgeți la speculații jurnalistice.

Hunt simte însă că reporterii o să-i tot înțepe și să-i toace cu întrebări dacă nu primesc vreo informație mai picantă.

— Doamnelor și domnilor, nu pot sublinia îndeajuns importanța rolului dumneavoastră în această anchetă. Este esențială prezentarea responsabilă a faptelor. Dispariția domnișoarei Lock se poate să se fi produs dintr-un motiv inocent sau nu. Dacă este reținută împotriva voinței sale, atunci persoanele respective citesc tot ce scrieți și ascultă tot ce spuneți. Din acest motiv, trebuie să fim circumspecți. În clipa de față, asta este tot ce putem declara. Vă mulțumim că ați venit! Face o scurtă pauză, lăsând agitația să crească, după care adaugă ceea ce știe că va ajunge pe prima pagină a ziarelor: În cursul acestei dimineți, mă voi întâlni personal cu vicepreședintele Lock și cu Kylie Lock, care în acest moment se îndreaptă spre noi într-un avion ce vine de la New York. Sper să le putem da vești bune. Sper ca ei să aibă cunoștință despre locul unde s-ar putea afla fiica lor, și, dacă nu, sper să-i pot asigura din nou că forțele de poliție și oamenii din Wiltshire, la fel ca guvernul și toată populația Marii Britanii, fac tot ce le stă în puteri să o găsească și să o aducă acasă în siguranță. Vă mulțumesc din nou pentru prezență!

Se ridică, își strânge hârtiile și iese încet și sigur pe sine din sala de conferință.

deloc bine la întâlnirea pe care echipa de investigații o are după conferința de presă.

Jude Tompkins o ia deoparte pe Megan la sfârșitul discuțiilor.

— Șeful tocmai a vorbit cu Barney Gibson, de la departamentul specializat în crime din cadrul Poliției Metropolitane. O să ajungă aici cam într-o oră, împreună cu alți doi ofițeri, și o să preia controlul operațiunii. John le va raporta lor, iar eu – lui. Te rog să te duci la legist și să iei raportul referitor la moartea lui Timberland. După ce te întorci, ai ieșit din acest caz.

Megan nu-și poate crede urechilor.

— Ce?

Șefa zâmbește acru.

— Ai vrut cumva să spui „Mă scuzați, doamnă?”

— Credeam că Rowlands a spus că fac treabă bună.

— Ai făcut. Până în clipa când ai vrut să ajungi în lumina reflectoarelor. În acest moment, e cazul să pleci și să-mi execuți ordinele, nu să le pui la îndoială. Lui Warren și lui Jenkins li s-au distribuit deja alte sarcini.

Megan reușește să dea din cap politicoasă, după care pleacă, rumegând un val de obscenități din care nu se oprește până când nu ajunge la biroul ei.

Jimmy Dockery o strigă.

— Șefa...

Însă ea nu-l lasă să termine.

— Ia-ți haina, Jimmy, ai fost redistribuit.

Apoi își smulge jacheta de pe scaun și cheile de la mașină de pe birou.

74

Șarpele e distrus.

Sentimentul de vină e insuportabil. Imaginile celor petrecute se perindă fără răgaz prin mintea-i chinuită. Tânărul dezmembrat și tocat la abator. Leșul îmbibat în vodcă și aruncat în aer în rulota din hambar. Nu poate să scape de așa ceva.

Cu toate că, pentru agenția de securitate la care lucrează, este perioada cea mai aglomerată a anului, el anunță că e bolnav și că nu poate veni. Tâmpilele îi zvâcnesc în momentul când se urcă în vechiul lui Mitsubishi și pleacă. Trebuie să fugă de toate astea. Are nevoie de liniște.

O oră mai târziu, ajunge în Bath, un orașel turistic foarte cochet, unde și-a petrecut vacanțele în copilărie. Are amintiri frumoase din acest loc. Poate că ele îi vor fi de-ajuns ca să facă pace cu el însuși.

Se oprește la centrul comercial Southgate, de unde cumpără șase doze de bere și o jumătate de litru de scotch. Bătrânii localnici îi aruncă priviri dezaprobatore văzându-l că bea în timp ce hoinărește. Înainte să fi terminat plimbarea prin Grand Parade și Boat Stall Lane, a rămas fără bere. Se ușurează în tufișuri, pe lângă Orange Grove, după care o ia la întâmplare spre est, către malurile râului.

Se așază în umbra rece, cu spatele sprijinit de un copac din

apropierea apei, și-și închide ochii obosiți. În capul lui începe să se formeze un mozaic monstruos de sunete și imagini. Zgomotul sticlei goale aruncate de Musca în rulotă, rostogolindu-se pe podea, scrâșnetul aspru al unui chibrit, bubuitul surd care a făcut să-i sară inima din piept și mingea de foc care țâșnea mugind din rulotă, aruncând în aer grinzile hambarului.

Șarpele deșurubează dopul sticlei și ia o dușcă la fel de arzătoare ca flăcările care îl bântuie. Cu cât arde mai tare, cu atât mai bine. Lichidul i se duce pe gât cu greu, provocându-i usturimi. Dar nu se oprește până nu termină un sfert din sticlă. L-a omorât pe tipul ăla. L-a pocnit cu un pietroi și i-a pus capăt zilelor. Bietul prost se credea stăpânul lumii, giugiulindu-se cu fata lui, iar în clipa următoare, gata, era țeapăn, iar leșul lui era pe cale să fie făcut cenușă.

Telefonul lui începe să sune. Nu-i nimic nou, doar a sunat toată dimineața. Știe cine e și ce vor. Îl scoate din buzunar și-l aruncă în râu. Pentru prima dată după multe zile, un zâmbet îi luminează chipul. Mai ia o gură de tărie, și-l apucă tusea. Probabil a luat-o pe partea cealaltă și e cât pe ce să se sufoc. Înecat cu scotch, ăsta chiar că ar fi un mod taman bun să dea ortul popii, nu-i așa?

Pe lângă el, trec niște copii gălăgioși. Un băiat roșu la față fugărește o fată ceva mai mare, care îl întărată. Viața își urmează cursul. Șarpele se clatină, se uită la ei cum se învârt în jurul unui copac, după care se întorc la o pătură cu model cadrilat, pe care o femeie pune sendvișuri învelite în folie și sticle de apă minerală. Fericire. O lume atât de îndepărtată de a sa.

Șarpele continuă să bea. Dă alcoolul pe gât până când îi vine înapoi, ca apa într-o conductă înfundată. Aruncă sticla în iarba rară, își deschide larg brațele și cade ca un arbore tăiat în apele repezi ale râului Avon.

75

În lumina crudă a lămpilor de autopsie, trupul lui Jake Timberland arată chiar mai rău decât își amintește Jimmy Dockery. Ceea ce a rămas din leșul înnegrit de flăcări și distrus de explozie a fost deschis, iar organele interne au fost scoase și cântărite.

Profesoara Lisa Hamilton își dă seama ce e în mintea celor doi detectivi din fața ei.

— Nu l-a omorât focul, nici explozia. Suflul exploziei a îndreptat o parte dintre flăcări în interiorul rulotei, așa că au rămas destule țesuturi, organe și fluide viabile ca să se poată stabili că a zăcut mort, culcat pe partea stângă, timp de vreo zece ore, înainte să-i fi fost ars trupul.

Megan repetă:

— Zece ore?

— Cam așa, răspunde Lisa, după care explică: După moarte, gravitația își reintră în drepturi. Inima încetează să mai pompeze sângele și, în timp ce se așază, acesta marchează țesuturile. Apoi face un semn către cadavrul deschis. A fost deplasat din loc la mult timp după ce inima a încetat să-i mai bată. Știm asta datorită extinderii și poziției în care sângele a pătat pielea. Cineva l-a mutat din poziția în care zăcuse după moarte și l-a târat prin

rulotă, ca să pară că a avut un accident. Din nefericire, l-au pus în poziție greșită, pe partea dreaptă, cu spatele ușor ridicat. Într-un mod total incompatibil cu dovezile date de pătarea post-mortem. Se duce în partea cealaltă a mesei de autopsie și trece ușor cu mâna pe deasupra cadavrului cenușiu al lui Jake. Cauza morții este un atac de cord provocat de o unică lovitură puternică în partea din spate a craniului, aplicată cu o armă improvizată. Am găsit particule de sol, precum și dintr-o rocă foarte densă încastrate în os.

Jimmy creionează scena:

— Prin urmare, e lovit în ceafă undeva, pe afară, apoi târât în rulotă și lăsat să zacă pe podea, lângă mașina de gătit. Atacatorul îi dă foc, vrând să dea impresia că prietenul nostru ar fi fost beat mort, ar fi căzut și ar fi provocat explozia.

— Cam așa ceva, îl aprobă Lisa. Să nu uităm că existau pete apărute post-mortem pe partea lui stângă, deoarece a zăcut așa timp de zece ore.

Megan pricepe ce vrea să spună.

— Oricine sunt cei care l-au ucis, au stat zece ore ca să decidă ce să facă. *În cele din urmă*, au plănuit să ducă rulota în hambar și să-l mute în așa fel încât să pară că a alunecat, după care au dat foc la tot.

— Exact. Și mai e ceva: deși polițiștii care au strâns probele au descoperit două sticle de vodcă lângă cadavru, în organismul lui nu s-a găsit nici o urmă de alcool metabolizat. În sânge se afla doar un nivel scăzut de etanol, însă ficatul era curat. Asta anulează practic ideea că ar fi consumat cantități mari de alcool.

Jimmy se pregătește să pună o întrebare, însă profesoara îl întrerupe:

— Examinarea plămânilor nu a scos la iveală nici o dovadă a inhalării de fum. Nici particule de funingine, nici alterarea țesuturilor. Nimic. Este evident că încetase să respire înainte să fie pus focul.

— Toată scena a fost o făcătură, conchide Megan. Unde ai dreptate, Jimmy, ai dreptate. E exact cum ai spus.

— Serios? întreabă profesoara, sincer uluită.

— Serios, repetă Jimmy, plin de mândrie.

76

Maestrul vorbește cât mai puțin cu putință la telefon cu Draco.

— Ai rezolvat problema pe care o avem?

— Din păcate, nu. Omul nostru nu era disponibil.

— Nu putea fi contactat?

— Mă tem că nu. Nu răspunde la nici unul dintre telefoane. I-am lăsat mesaje, însă nu m-a sunat înapoi. Și a anunțat la slujbă că nu se simte bine.

— Și crezi că așa e?

— Nu. Am fost la el acasă și nu e acolo. Și nici mașina lui nu e pe nicăieri.

Maestrul încearcă să rămână optimist.

— A fost foarte stresat în ultimul timp. Poate o fi simțit nevoia să plece puțin, să-și limpezească mintea. Îi stă în fire să facă așa ceva?

Draco nu e prea sigur.

— Se poate. Am pus câțiva oameni să-i întrebe pe prietenii lui unde s-ar fi putut duce. Încercăm să-l punem și pe unul dintre ei să-l găsească. Poate o să răspundă la apelurile lor.

— Bine.

— O să-l găsim, adaugă Draco, simțind nevoia de a-și liniști conducătorul.

— Mă bazez pe tine. Așteaptă o clipă!

Maestrul face o pauză, întrucât un asistent îi aduce un dosar cu documente la semnat și, cu glas șoptit, îi amintește de întâlnirea pe care o are la prânz cu judecătorul. El așteaptă până când iese asistentul, apoi își reia discuția cu Draco:

— Cât privește *cealaltă* problemă, am un plan care să ne dea un pic de timp. Poți să vii la mine?

— Bineînțeles. La ce oră?

Maestrul aruncă o privire la calendarul de pe birou.

— La trei după-amiaza. Am cam o oră la dispoziție. Să nu întârzii!

77

Megan și Jimmy parchează la vreun kilometru și jumătate de hambarul ars, aflat în mijlocul celei mai mari câmpii calcaroase din nord-vestul Europei. Un loc mohorât și izolat.

În sfârșit, într-o adâncitură a terenului, din care răsar pe alocuri flori sălbatice, zăresc scheletul carbonizat, o rană urâtă și neagră pe iarba de un verde-deschis al câmpiilor din Salisbury. Megan arată dărele de roți din iarbă. Sunt urmele unor vehicule care au mers către hambar și înapoi.

— Am luat amprente de la vreunui cauciuc de mașină?

— Cred că da...

— Ești detectiv, îl repede ea. Fie *știi* că e așa, fie *nu e așa*. Asigură-te că avem dovezile.

Mai fac câțiva pași, iar ea observă că subalternul se simte rănit de răceala ei subită, așa că se oprește. Cu timp și cu răbdare, Megan știe că el ar putea deveni un polițist bun.

— Uită-te în jurul tău, Jimmy, și o să auzi iarba spunându-ți cine a venit și cine a plecat. Se apropie de el, astfel încât ochii lui să urmărească mișcarea degetului ei. Uite, aici, șanțurile mai profunde arată pe unde au trecut mașinile pompierilor. Îl pune să se învârtă și-i arată altceva. Aici – urmele a cel puțin trei tipuri de vehicule, mai ușoare decât primele. Aș zice că unele dintre ele provin de la rulota noastră și poate de la alte două mașini.

— De ce încă două?

Ea și-ar fi dorit să aibă la îndemână o ruletă, ca să-i poată explica mai ușor.

— Uită-te la adâncimea și la lățimea fiecărei urme! Asta îți spune cât de groase sunt cauciucurile și indică lățimea ampatamentului. Acum vezi că sunt diferite?

— Deci sunt două mașini, repetă el. Asta înseamnă cel puțin doi oameni.

— Bine. Cere-le celor de la trafic să facă o verificare minuțioasă. Cu siguranță, cei de la criminalistică au verificat deja urmele, dar cei de la trafic se pricep mai bine la asta. Apoi se ghemuiește la pământ și verifică fâgașele lăsate în iarba înaltă. Întrebare: De ce ar călători oamenii ăștia separat, nu împreună?

El măsoară urmele cu privirea, pe urmă se hazardează să facă o supoziție:

— Unul dintre tipi rămâne la hambar, ca să păzească rulota și mortul nostru. Celălalt pleacă să rezolve ceva, poate să ia vodca, și se întoarce mai târziu?

— Bun.

Ea îl aprobă, impresionată, și continuă:

— Să mergem mai departe! Ce-ți spune asta?

— Cum adică?

— Ce-ți spune asta despre *relația* dintre cei doi?

Jimmy e pierdut. Pentru el, behaviorismul este o limbă foarte străină.

Megan îi dă o mână de ajutor:

— Unul este executantul, iar celălalt dă comenzile. Tipul care a rămas să păzească mortul e executantul. E slujba cea mai proastă și mai riscantă. Cel de la comandă i-a cerut s-o facă. Asta e o dovadă a unei ierarhii, a ordinii ce trebuie respectate, a unei structuri pe care amândoi cei implicați o acceptă.

Privirea îi hoinărește peste imensa rană neagră a pământului și peste crusta scândurilor carbonizate ale hambarului.

Bineînțeles, ar putea să fie și *doi* executanți care au rămas la locul faptei și doi tipi la comandă care au venit mai târziu.

— Crimă organizată?

— Ceva de genul ăsta, admite ea ridicând din umeri. Mai rămâne să aflăm cât de organizată.

78

Pe la jumătatea dimineții, Gideon simte nevoia să ia o pauză. Face o scurtă plimbare pe la magazine și se întoarce cu ziare, lapte la cutie și câteva pungi cu mâncare gata pregătită. Înfulecă grăbit niște lasagna, încălzită în cuptorul cu microunde, după care se întoarce la decodarea jurnalelor.

Foarte curând, devine evident că tatăl său era tot mai fascinat de Discipoli pe măsură ce afla mai multe. „M-am descotorosit de ceasul meu; un instrument tare grosolan. Lumea mea va fi guvernată de acum înainte de o cale mai veche, reglată de spiritualitate: timpul sideral, regula de aur a marilor astronomi, instrumentul natural pe care noi îl folosim ca să urmărim stelele ce i-au condus pe ei și învățăturile lor. Importanța reală a zodiacului sideral mi-a devenit cunoscută; la fel și alinierea semnificativă a semnelor importante cu ecuatorul galactic.”

Gideon digeră cele citite la fel de greu ca pe lasagna. Minteă îi alunecă înapoi, în copilărie. Tatăl lui îl dusesse noaptea în grădină pentru a-i arăta stelele. Numise mai multe constelații și îi vorbise despre orbita Soarelui și cea a Lunii. Totul i se părea magic.

În partea opusă a încăperii, în spatele unei pojghițe de praf, în ungherul cel mai îndepărtat, descoperă vechiul telescop al tatălui său. Cum de nu l-a observat până acum? Este înfășurat într-o husă îngălbenită de vreme. Se apleacă și îl scoate din învelișul său, ca și cum ar desface un cadou-surpriză.

Telescopul e marca Meade. Atât de scump, încât tatăl lui nu-l lăsase niciodată să-l folosească decât în prezența lui. Era o favoare pe care Marie nu i-ar fi făcut-o niciodată. Valora mii de lire, datorită lentilelor reflectorizante, aproape la fel de performante ca acelea ale unui observator astronomic, având și GPS, microfocalizator care ducea imaginea până la zero și suporturi speciale pentru camerele de luat vederi.

În clipa când se ridică iar, se lovește cu partea din spate a capului de acoperișul scund. Se freacă și verifică tavanul, ca să vadă dacă nu s-ar stricat. Pare ciudat la pipăit. Îl apasă tare și se desface în partea de jos. Când îi dă drumul, panoul se lasă în jos într-o balama și dă la iveală o fereastră cu deschidere culisantă laterală și, dincolo de ea, un acoperiș alungit și plat.

Gideon învârte o cheie, trage fereastra și se cațără, ieșind în soarele strălucitor. Bordura e din asfalt, plată și răsfrântă la colț. Pășește cu precauție prin camera ascunsă, până într-un spațiu larg, deschis.

Exact deasupra centrului casei, într-o zonă aflată între două vârfuri din țiglă roșie, se află un mic adăpost de lemn, lung de vreo trei metri, lat de aproape doi și înalt de un metru și jumătate. E atât de ciudat, că îl recunoaște de îndată. Este una dintre cutiile de observator pe care tatăl său și le construia singur. Un adăpost contra vântului și a ploii, cu acoperiș rabatabil.

Înăuntru descoperă lucrurile tatălui său, aruncate peste tot. Un vechi ceainic pentru drumeții, cești, pliculețe de ceai, stilouri, hârtie, hărți astronomice, cărți de referință și fotografii. Munți de fotografii, pe pereți și pe podea.

E ușor să ți-l închipui pe bătrân șezând acolo, studiind stelele. Pierdut în lumea lui. Desenând hărți. Gideon desfășoară una dintre aceste hărți, în care este prezentat Soarele aliniat cu ecuatorul galactic la solstițiul de vară. Ia o alta și găsește o descriere a poziției celor mai importante planete la solstițiul de iarnă.

Se uită la fotografiile înfipite cu piuneze în pereți. O expoziție pe care n-a văzut-o niciodată, a unui artist de care abia auzit. Sunt o mulțime de reprezentări ale Stelei Polare, de-ajuns pentru a-i învia amintirea tatălui său explicându-i rolul Stelei Nordului și felul în care, de-a lungul veacurilor, o stea după alta a ocupat rolul de lumină călăuzitoare pentru astronomi și marinari.

Se uită la fotografiile altei aglomerări stelare: Pleiadele. Cele șapte

surori. În minte îi răsună un vers al lui Tennyson¹⁵: „Multe nopți zărit-am Pleiadele răsărind din umbre dese, Scânteind ca roiuri de licurici încâlciți în argintate plete”.

Cuprins de nostalgie, se așază pe podea și începe să cerceteze fotografiile și hărțile. După care o vede. O unică imagine, care spulberă clipa cea plăcută. Stonehenge.

E o fotografie dintr-un unghi înalt și dintr-o parte, care înfățișează cercul nu așa cum arată în momentul actual, ci așa cum trebuie să fi fost atunci când l-au înălțat strămoșii. Gideon se uită mai îndeaproape. Linii albicioase și șterse merg de la stâncile enorme la punctulețe albe, aflate deasupra lor. Încetul cu încetul, înțelege la ce se uită. Stele și constelații. Megaliții sunt aliniați cu mișcările stelelor și ale planetelor. Linii subțiri împart harta în patru sectoare. Litere abia vizibile marchează nordul, sudul, estul și vestul. Și alte două cuvinte – unul sus și altul în partea de jos – abia se întrezăresc. Pământul. Cerul.

Gideon simte cum îl trec fiori reci. Evident, Discipolii nu considerau doar că Stonehenge e punctul central al vieților lor. Ei credeau că reprezintă mult mai mult.

Centrul întregului zodiac sideral.

Centrul însuși al întregului univers.

79

Până când Megan și Jimmy părăsesc hambarul făcut scrum, șoselele gem deja de mașini care se târăsc spre Stonehenge. Megan blestemă traficul dinaintea solstițiului. Ajung, în sfârșit, la sediu cu o oră mai târziu decât spera ea și își sună fără întârziere fostul soț ca să-l întrebe ce face Sammy.

Adam pare surprinzător de vorbăreț.

— Cum merge?

— Bine, răspunde ea, jucându-se cu firul telefonului. Cel puțin, așa am crezut până acum câteva ore. M-au scos din anchetă.

— De ce?

— Din cauza Maiestății Sale Jude Tompkins.

— Pe bune? Ce se întâmplă? Reduc importanța cazului?

— Nu, din contră. Aduc mahări de la Poliția Metropolitană. Nu mai e loc și pentru mulțumiri amărăților. Tocmai când începea să devină interesant.

— Aveți vreo pistă?

— Nimic despre fată, însă moartea prietenului ei e, acum, în mod oficial o crimă. Legistul a confirmat-o.

Adam încearcă să se arate plin de înțelegere:

— Uite, Meg, dacă vrei ca Sammy să rămână la mine în noaptea asta, nu-i nici o problemă. Dacă tu crezi că o mai mare implicare a ta te-ar putea aduce înapoi la caz, atunci m-aș bucura foarte mult s-o țin eu.

— Ești sigur?

— Fără discuție. Îmi place la nebunie să rămână la mine în timpul

săptămânii.

Adam are dreptul s-o ia pe Sammy în weekend, o dată la fiecare două săptămâni. Asta a fost înțelegerea, așa merg lucrurile. Ea se întreabă dacă nu cumva el o lingusește din cine știe ce motiv.

— Care-i faza? Pentru că, dacă tu crezi că o să schimb aranjamentele stabilite pentru vizitare și custodie, atunci află că n-o s-o fac.

— Nu fi cinică, i-o întoarce el. Voiam doar să-ți fiu de ajutor.

Ea simte că e pe cale să rateze ocazia.

— Atunci e-n regulă, mulțumesc. Mi-ar fi de ajutor s-o ții tu la tine în noaptea asta.

— Perfect. O s-o duc la KFC.

— Să nu îndrăznești!

Și amândoi închid zâmbind.

Jimmy îi pune în față o cană de ceai negru.

— Nu pricep cum îl poți bea fără lapte, șefa.

— Te obișnuiești cu el, așa cum te obișnuiești cu orice.

Megan se lasă pe spate în scaun și verifică să vadă dacă au mai apărut date noi. Dă clic și se uită la un mesaj care i s-a deschis.

— Da! Da! Mulțumesc, Doamne!

— Ce e?

Jimmy se apleacă să citească mesajul de pe ecran.

— Au găsit o potrivire pentru amprente pe care cei de la criminalistică le-au luat din rulotă, zice ea, dând un bobârnac în monitor. Ampretele găsite pe mânerul ușii laterale și pe partea dinăuntru a ferestrei îi aparțin lui Sean Elliott Grabb. A fost condamnat de câteva ori pentru furt și acte de violență.

— Și are multe de explicat, adaugă Jimmy.

80

Megan se simte de parcă ar da mâna cu un uriaș. Strânsoarea care îi zdrobește degetele îi aparține noului șef al operațiunii, Barney Gibson, comandant în Poliția Metropolitană al Departamentului de Investigare a Crimelor.

— Luați loc, o invită el, cu un zâmbet amabil înșelător. Și vorbiți-ne despre autopsie.

Megan se așază la o masă pe care își sprijină deja coatele Jude Tompkins, John Rowlands, șeful detectivilor, și Willis, adjunctul lui Gibson. Știe prea bine că asta e ultima ei șansă de a fi acceptată să lucreze iar la caz.

— Domnule, examinarea post-mortem a fost realizată de profesoara Lisa Hamilton. Ea a stabilit că decesul a survenit cu aproximativ zece ore *înainte* ca trupul lui Jake Timberland să fi fost ars în rulotă. Descoperirea ei arată faptul că explozia a fost aranjată astfel încât să pară că a murit într-un accident provocat de consumul de alcool. Dar nu a fost așa. Le întinde celor prezenți câte un exemplar complet al raportului autopsiei. Acest raport indică în mod clar că Timberland a fost ucis.

Gibson își aruncă un ochi peste prima pagină.

— Cauza morții?

— Este notată pe pagina următoare, domnule. Traumă provocată de o lovitură și atac de cord. A fost lovit în ceafă cu un obiect greu, probabil ceva asemănător unei pietre.

— Nu cu o piatră, ci cu un obiect *asemănător* unei pietre?

— E *posibil* să fi fost o piatră, domnule. Cu siguranță nu a fost o cărămidă sau un ciocan, ci mai degrabă un bolovan sau o bucată de rocă.

— Înțeleg.

Gibson mai citește câteva părți din raport, după care ridică ochii.

— Profesoara menționează fragmente de sol și de nisip, încastate în craniu. Avem vreo informație de la laborator care să ne sugereze unde s-ar fi putut petrece fapta?

— Nu, domnule. Însă eu cred că la Stonehenge.

— De ce? întreabă Gibson, surprins.

— Datorită solstițiului, domnule. Consider că este pertinent să presupunem că Timberland a închiriat rulota ca să o ducă pe Lock să vadă răsăritul acolo. Probabil au ajuns la primele ore ale dimineții, adică exact la momentul în care cred că i-au întâlnit pe atacatorii lor și pe care profesoara Hamilton l-a indicat ca fiind momentul decesului. Se poate ca Timberland să fi încercat să împiedice răpirea lui Lock și să fi fost ucis în timpul luptei.

— Multe lucruri sunt *probabile*, doamnă detectiv, intervine Gibson, uitându-se spre adjunctul lui. Stewart?

Willis o măsoară din priviri pe Megan cu ochii săi mici și căprui.

— Răpirea unei persoane precum Caitlyn Lock presupune o planificare atentă, supraveghere pe termen lung și execuție profesionistă. Este vorba despre fiica vicepreședintelui Statelor Unite. Indivizii implicați în acest tip de operațiune de atac și răpire au pregătire militară completă și arme automate. Nu vin cu mâinile goale și-i atacă pe oameni cu „un obiect asemănător unei pietre“.

Gibson o fixează pe Megan cu o privire inchizitorială.

— Altceva, detectiv Baker?

Ea se simte umilită și intimidată. Știe că acum are ultima șansă de a-i convinge să-și schimbe părerea despre ea.

— Da, mai este ceva, domnule. Polițiștii care au strâns dovezi au găsit amprente pe mânerul ușii și pe un geam al rulotei. Se potrivesc cu cele ale unui infractor din zonă, precizează ea, cu ochii țintă la Willis. Un infractor local *mărunt*, pe nume Sean Grabb, care locuiește în Winterbourne Stoke. Casa lui se află în apropiere de monument.

Gibson se uită la Rowlands.

— Puteți pune pe cineva să-l verifice pe omul acesta? Dacă *este* ceea ce sugerează detectivul Baker, atunci e posibil să fi ajuns lângă rulotă din greșală. Comandantul i se adresează apoi lui Megan: E posibil ca acest infractor *mărunt* să fi umblat să șterpelească unelte din hambare și ateliere, să fi pătruns în rulotă din pură curiozitate și să fi avut o surpriză tare urâtă.

— Multe lucruri sunt posibile, intervine Rowlands.

Megan vede o breșă în tirul inchizitorial.

— Domnule, m-aș bucura foarte mult să-i iau urma lui Grabb.

Gibson îi împinge lui Tompkins peste masă raportul legistului.

— Am înțeles că dumneavoastră și polițistul Dockery aveți alte sarcini presante de îndeplinit.

— Domnule, începe Megan, încercând să-și țină în frâu nervozitatea.

— Poți pleca, Baker, o concediază comandantul, arătându-i ușa. Îți suntem recunoscători pentru munca depusă.

Megan nu îndrăznește să respire până nu iese. Se duce la toaletă, unde începe să țipe și să dea cu pumnii în pereți. Ticăloșii ăia o s-o ia pe urmele ei. Pe drumul pe care ea l-a schițat.

81

Caitlyn simte ceva diferit la bărbații ascunși sub glugi care o duc din gaura ei de iad. Sunt mai nervoși. Mai atenți cu ea decât de obicei. Mult mai înceți. Mai puțin relaxați. Ei îi tresaltă inima la gândul că poate sunt așa pentru că s-au hotărât să-i dea drumul. Dar speranțele i se năruiesc iarăși când își dă seama că e mai probabil s-o ducă în alt loc. Eric i-a spus, deși ei îi intrase totul pe o ureche, că e un lucru pe care răpitorii îl fac adesea.

Nici n-a apucat să se obișnuiască bine cu lumina, că este legată din nou la ochi. Încearcă să-și ducă mâna la față, dar simte că alte mâini o apucă de încheieturi, prinzându-i-le în cătușe, al căror metal rece îi mușcă din carne.

O duc pe un culoar. Din cauză că nu vede nimic, se clatină de parcă ar avea rău de mare. Mâini nevăzute o ghidează, punând-o să facă mai multe cotituri, până când ajunge într-o încăpere în care temperatura e cu cel puțin zece grade mai ridicată.

— Așezați-o!

E vocea unui bărbat. Educat. Englez. Obișnuit să dea ordine.

E pusă pe un scaun plăcut la atingere. Lemn și piele, nu stâncă rece.

— Caitlyn!

Glasul e calm, măsurat.

— O să-ți punem câteva întrebări ușoare. Este foarte important să ne răspunzi cinstit. Înțelegeți?

În mintea ei răsună iar sfaturile lui Eric. A ajunge să creezi o legătură - orice formă de legătură - cu răpitorii poate reprezenta diferența dintre viață și moarte.

— Înțeleg.

— Bine.

Vocea pare mulțumită.

— Aș putea să beau ceva? Mi-e foarte sete.

— Desigur.

Face un semn către unul dintre Ajutoare.

— Nu apă. Orice altceva în afară de apă. Simt că o să mă înec dacă mai iau o înghițitură. Poate o cola sau un suc?

— Avem doar apă.

Caitlyn simte că i se pune un pahar în mână. Îl duce la buze, îl apleacă puțin prea mult și varsă din el în timp ce înghite cu lăcomie. Apoi, cineva îi ia paharul gol.

— Cum te numești?

E o voce diferită. Mai tânără și mai subțire. Cu un ușor accent. Nu la fel de bine educată.

— Caitlyn Lock, afirmă ea cu mândrie.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și doi.

— Unde te-ai născut?

— În Purchase, New York.

— Care este cea mai fericită amintire legată de tatăl tău?

Întrebarea o năucește.

— Poftim?

— Tatăl tău, care e cea mai fericită amintire legată de el?

Numai gândul la asta o umple de durere. Îi trebuie un timp destul de lung până să se poată hotărî ce să le spună.

— Tata îmi citea când eram mică. În fiecare seară se băga sub pătură împreună cu mine și îmi citea până când adormeam. Reușește să râdă chinuit. Inventă povești despre o prințesă numită Kay, despre aventurile ei, după care... Caitlyn se oprește, încercând să-și înăbușe nodul din gât. Pe urmă adormeam, ținându-l pe tata de mână.

— Și mama ta? Care este cea mai fericită amintire pe care o ai despre ea?

Ea e copleșită de durere. Imaginea tatălui e mai clară decât oricând în mintea ei. Îi e dor de el. Tânjește să-și strecoare mâna în mâna lui și să se simtă iar în siguranță.

— Nu-mi amintesc mare lucru despre mama.

— Încearcă!

Se gândește cam un minut.

— Cred că-mi amintesc cum îmi prindea funde galbene în păr, în prima zi de școală, pentru că nu suportam uniformă albastră. Îmi amintesc că făceam vafe cu ea acasă la bunica. De fiecare dată, ne învăteau în cerc. Și, uneori, mă așeza pe o pernă în cabina ei de machiaj și îl pune pe machiorul ei personal să mă facă frumoasă.

Cu cât se gândește mai mult, cu atât își dă seama că are o mulțime de amintiri frumoase legate de mama ei. Ce bine ar fi fost dacă ea nu i-ar fi înșelat, dacă nu i-ar fi părăsit!

— OK. E de-ajuns.

E glasul bărbatului mai vârstnic.

Se aud un clic și un bâzâit care se stinge, ca și cum un aparat electric ar fi fost oprit. Pe culoar aude pași ce se îndreaptă spre ea.

— De ce mă întrebați aceste lucruri?

Fără nici un avertisment, e ridicată de pe scaun.

— Jake, ce s-a întâmplat cu Jake? răsună glasul ei, cuprins de disperare. Unde e? Pot vorbi cu el?

Ei o întorc și o împing, obligând-o să meargă.
— Spuneți-mi! Spuneți-mi ce s-a întâmplat cu el!
Se proptește în călcâie, se lasă în jos, împiedicându-i s-o împingă.
Mâini puternice o ridică de la podea.
— Javrelor!
Se zvârcolește și lovește haotic, însă cel puțin patru o țin și o duc.
— Tata o să vă omoare! Oamenii lui o să vă găsească și o să vă omoare pe toți, nenorociților!

82

Avionul privat Citation survolează Atlanticul cu o viteză de croazieră de aproape o mie de kilometri la oră. Zborul durează mai puțin de șase ore – aproape de două ori mai puțin decât al unui avion transatlantic de linie.

Vicepreședintele Lock și soția lui, Kylie, de care este de mult separat, își pun centurile de siguranță în clipa când avionul pătrunde în spațiul aerian al Marii Britanii. Abia dacă au schimbat câteva vorbe în timpul călătoriei, iar tăcerea încărcată de durere nu se rupe nici când Mercedesul blindat și escorta de agenți secreți îi preiau de la aeroportul Heathrow.

Șase polițiști pe motocicletă îi însoțesc, cu sirenele pornite, în ultima parte a călătoriei. În Wiltshire, drumul le este blocat de pelerinajul dezordonat al mașinilor și al rulotelor care se târăsc pe drumurile de țară către Stonehenge. Le depășesc, înconjuțați de motocicliști, și, în cele din urmă, ajung la sediul poliției din Devizes.

Thom și Kylie Lock sunt conduși în biroul lui Hunt și, după strângerile de mână și salutarile indispensabile, se așază la masa de conferințe. În fața lor, se află comandantul Barney Gibson și reprezentanta Ministerului de Interne, Celia Ashbourne. Femeia, originară din nordul țării, mică, dar vâjoasă, începe discuția:

— Secretarul de stat vă transmite scuzele sale. Din nefericire, i-a fost absolut imposibil să-și întrerupă vizita în Australia. Eu mă aflu aici pentru a vă oferi asistență și a vă asigura că Guvernul Marii Britanii și agențiile sale vor face tot posibilul pentru a vă găsi fiica.

— Facem progrese, intervine Hunt. Vehiculul cu care a călătorit Caitlyn a fost depistat și, deși a fost ars, este examinat cu toată atenția de specialiști. Apoi, chipul i se înnegurează. După cum cred că știți, am descoperit și trupul tânărului împreună cu care călătorea ea.

Kylie Lock caută o batistă în geantă, iar Hunt continuă:

— Ați avut cumva o informație, cât de mică, despre relația dintre ei? Actrița scutură din cap.

— Probabil a început de curând, spune soțul ei. Credeți-mă, echipa pe care am angajat-o s-o păzească pe Caitlyn mi-ar fi raportat orice relație semnificativă. Simte suferința care pune tot mai mult stăpânire pe soția lui și o ia de mână. E primul semn de afecțiune între ei. Ați fost contactat de către vreunul dintre cei care au răpit-o pe fiica noastră?

— Nu, de nimeni.

— Cei care se ocupă de investigații au vreo idee legată de răpitori?

— Cei mai importanți detectivi de la departamentul specializat în crimă al Poliției Metropolitane și din Agenția Guvernamentală pentru Delicte Grave încearcă să afle chiar în acest moment.

— Dar cei de la MI6¹⁶?

— Serviciile Secrete au fost informate, explică Ashbourne. În acest moment, nu credem că ar fi în avantajul nostru să le implicăm în mod activ. Dacă devine evident că este vorba despre o acțiune teroristă ori a unor agenții străine, atunci ne vom schimba părerea.

Vicepreședintele răbufnește:

— Doamnă Ashbourne, eu și fosta mea soție apreciem eforturile dumneavoastră și faptul că poliția a muncit din greu. Însă - și sper că nu mi-o veți lua în nume de rău că v-o spun - amândoi ne-am simți mult mai bine dacă operațiunea ar primi sprijinul câtorva oameni pe care vi-i pot trimite. Cei de la FBI au personal specializat exact în acest domeniu.

Ashbourne zâmbește plină de compasiune.

— Înțeleg cum vă simțiți, domnule vicepreședinte. Și eu am o fată de aceeași vârstă. Vă asigur că suntem mai mult decât doritori să avem o relație de cooperare deplină cu specialiștii de la FBI, în termeni de schimb de informații, ținându-i la curent în mod adecvat - atât pe ei, cât și pe dumneavoastră - în legătură cu orice progres făcut. Totuși, controlul asupra acestei investigații este de o asemenea importanță, încât acțiunea celor două forțe combinate chiar nu este de dorit.

Vicepreședintele dă drumul mâinii soției sale și se apleacă spre interlocutoarea lui. Privirea îi pare oțelită în focul arzător al campaniilor electorale.

— Doamnă, domnule comandant, înainte să mă urc în avion, am vorbit cu președintele Statelor Unite. Era foarte târziu, însă a fost într-atât de amabil încât să mă cheme pentru a-și exprima îngrijorarea ca prieten personal și ca suprem protector al tuturor cetățenilor americani. Există două opțiuni. Puteți accepta cererea mea și să vă asigurați astfel recunoștința profundă a lui Kylie, a mea și a președintelui Statelor Unite. Vă recomand să acționați în această direcție. Altfel, peste câteva ore, președintele va avea o convorbire personală cu prim-ministrul Marii Britanii și își va exprima profunda îngrijorare față de modul în care sunt conduse investigațiile. După care, va convoca o conferință de presă pe peluza Casei Albe, pentru a împărtăși această îngrijorare și poporului american.

Hunt dă din cap în semn că a înțeles.

— Domnule vicepreședinte, vom fi bucuroși să fim asistați de FBI. Îi voi cere ofițerului meu de personal să facă aranjamentele necesare cu directorul general al FBI-lui.

Pentru prima dată, Kylie Lock rupe tăcerea. Vrea să pună o singură întrebare, iar timbrul nervos al vocii trădează cât de înspăimântată este de răspunsul pe care l-ar putea primi.

— Domnule Hunt, vă rog să-mi răspundeți cinstit. Credeți că fiica mea este încă în viață?

— Sunt sigur de asta, răspunde el, fără șovăială. Am încredere că o

vom găsi în curând.

Kylie îi zâmbeste, ușurată.

Însă ochii lui Thom Lock rămân întunecați. Și el ar fi spus același lucru dacă s-ar fi aflat în locul lui Hunt. Știe cum stă treaba. E foarte puțin probabil ca fika lui să scape vie din asta.

83

Megan nu mai suportă să rămână nici o secundă la birou. Își închide computerul, își ia lucrurile și pornește către parcare, unde și-a lăsat mașina. Singura ei consolare e că Sammy nu mai trebuie să rămână la Adam.

Fierbe de furie că a fost înlăturată de la cazul cel mai important și, de aceea, e cât pe ce să nu-l vadă pe Gideon Chase, care se îndreaptă spre recepție. Omul merge cu capul în jos, părând vizibil pierdut în gânduri mult mai negre decât cele pe care le rumegă ea.

— Gideon, îl strigă.

El ridică ochii și o întâmpină cu un zâmbet slab, întorcându-se și luând-o către mașina ei.

— Doamnă inspector, la dumneavoastră veneam.

Megan aruncă o privire la ceas.

— Ar fi trebuit să sunați. Trebuie s-o iau pe fika mea. Ați putea aștepta până mâine-dimineață?

— Da, nu-i nici o problemă, acceptă el, cu un aer dezamăgit.

Însă ea își dă seama că au apărut niște probleme.

— Ce s-a întâmplat? De ce ați venit până aici să mă vedeți?

De o oră tot întoarce lucrurile pe toate părțile, însă acum nu prea știe de unde să înceapă.

— Ați avut dreptate. Nu v-am spus adevărul despre cele întâmplate.

— Cum adică? întreabă ea, căci, preț de o clipă, nu își dă seama la ce anume se referă el.

— L-am văzut pe omul care a pătruns prin efracție în casă, în casa tatălui meu, mărturisește el, întinzându-i telefonul mobil. I-am făcut o poză.

Ea îi ia telefonul din mână. Fotografia nu e deloc reușită. E mișcată. Puțin supraexpusă, din cauza blițului ieftin. Prost încadrată. Are toate caracteristicile de evitat dacă vrei să faci o fotografie bună. Dar există un punct de pornire. Un chip care să fie atașat profilului făcut de ea.

Megan se uită îndelung la poza bărbatului îndesat, cu umeri rotunjiți și părul blond și scurt. Se potrivește cu profilul realizat de ea. Bărbat, alb, pe la vreo treizeci și ceva de ani, cântărind aproape nouăzeci de kilograme, cu circumferința pieptului între o sută șase și o sută doisprezece centimetri.

— L-am fotografiat chiar înainte să blochez ușa, explică Gideon. Dacă vă uitați mai cu atenție, se pot vedea hârtiile care ard în mâna lui.

Ea privește mai îndeaproape la micuțul ecran și observă că așa e. Fotografia e mai bună decât i s-a părut la început. Poate reprezenta o probă.

— De ce n-ați vrut să ne spuneți nimic despre asta?

— E greu de explicat, răspunde el, ridicând din umeri. Cred că m-am gândit că pot să-i iau eu urma înaintea poliției.

— Și de ce ați vrea să faceți asta?
— Ca să-l întreb despre tatăl meu. Să aflu în ce era implicat. Ce-a putut să însemne lucrul respectiv pentru el.

Megan simte că acolo se ascunde ceva mai mult decât nevoia unei pedepse personale.

— Ce vreți să spuneți cu „ce-a putut să însemne lucrul respectiv pentru el“?

Gideon e paralizat. Vrea să-i mărturisească, vrea ca ea să-l ajute să priceapă ce s-a întâmplat, însă nu vrea să fie luat drept nebun.

— Tatăl meu a ținut toată viața un jurnal în care a scris an de an, încă din tinerețe.

Megan nu-și amintește nici un raport în care să fie menționată găsirea unor jurnale în casă.

— Și ce-i cu asta?

— Cred că ar putea fi importante, răspunde Gideon, scrutând-o cu atenție, în așteptarea unei reacții. Știți ceva despre pietre și Discipolii Sacrosanctelor?

— Ce pietre? Întreabă Megan.

— Stonehenge.

— Uitați cum stă treaba, începe ea să râdă, am avut o zi foarte proastă, așa că nu mai sunt în stare să dezleg și ghicitori. Ce e asta? Despre ce vorbiți?

— Tatăl meu era membru al unei organizații secrete. Era..., continuă el, după care se corectează, *este* numită Discipolii Sacrosanctelor.

Megan îl măsoară cu o privire cinică.

— Ei, și ce-i cu asta? Tatăl dumneavoastră avea un club secret. N-ar fi fost primul. Poliția e plină de francmasoni și de alții de aceeași teapă. Îmi pare rău, însă chiar trebuie să plec.

— Nu seamănă cu francmasoneria, izbucnește Gideon. Oamenii ăștia sunt periculoși. Sunt implicați în tot felul de lucruri, ritualuri, poate chiar sacrificii.

Megan îl măsoară, cu un aer sceptic. Pare epuizat. Deprimat. Poate că suferă și de stres posttraumatic.

— Cum ați dormit în ultimul timp?

— Nu prea bine.

Acum, totul capătă sens. Moartea tatălui său, tâlhăria și faptul că a fost atacat își spun, probabil, cuvântul.

— Poate ar fi o idee să consultați un medic? Vă poate da ceva care să vă ajute să vă odihniți. Să vă calmați câteva săptămâni.

— Doamnă inspector, nu am nevoie de medicamente sau de consiliere. Vreau să mă luați în serios. Cred că tatăl meu s-a sinucis din cauza acestui grup, Discipolii Sacrosanctelor. Nu știu exact de ce. Dar cred că totul are legătură cu mine.

Megan își plimbă privirea, nehotărâtă, de la mașina ei la ușa din față a secției. Dar numai una dintre ele o poate duce acasă, la fiica ei.

— Asta trebuie să aștepte până mâine, hotărăște ea, luându-i

telefonul. Țsta rămâne la mine până când pot face o copie a fotografiei pe care mi-ați arătat-o. Vi-l dau înapoi când ne revedem.

Gideon încuviințează din cap, dezamăgit.

— Vă rog să veniți la mine acasă. Vă voi arăta jurnalele. Atunci, veți vedea altfel lucrurile.

Megan șovăie un moment; siguranța ei personală nu este niciodată de neglijat, iar Chase dă semne că începe să devină instabil.

— Eu și adjunctul meu putem veni mâine-dimineață, pe la zece. E-n regulă?

— Ora zece e bine.

Își urează apoi reciproc noapte bună, și ea se îndreaptă spre mașină, uitându-se la telefonul mobil pe care i l-a dat Gideon și la chipul bărbatului blond, cu un mănunchi de foi arzânde în mână.

15 Din poemul lui Alfred Tennyson, *Locksley Hall* (n.red.)

16 Serviciile Secrete din Marea Britanie (n.tr.)

PARTEA A TREIA

84

*Luni, 21 iunie, solstițiul de vară
Stonehenge*

De la posturile lor, pe colinele ce înconjoară megaliții, Observatorii privesc cum oamenii se adună ca furnicile în jurul imenselor menhire. Pelerinii se prind de mâini, formând un cerc uman ce înconjoară peisajul megalitic. De-a lungul întunecatelor ore ale nopții, bărbații din Breaslă i-au tot privit cum vin.

Mii de străini. Oameni de diferite naționalități, vârste și credințe. Păgâni, druiți, adepți ai cultului Wicca, creștini, catolici și evrei. Unii pentru închinare. Alții doar ca să ia parte la spectacol. Au venit, așa cum fac mereu.

În întuneric, pe câmpiile unduitoare din Wiltshire, se ghicesc campinguri ilegale și trosnetul unor mici focuri, aprinse, ca în vremurile de odinioară, pentru a marca solstițiul. Chiar și situl a fost inundat de un val de păgânism, de când accesul la megaliți a devenit liber, în cursul acestei nopți.

Practica mistică și străveche de la solstițiu se opune mașinăriei organizării moderne. Controlul mulțimii, igienă, controlul traficului. Și închinarea la unul dintre cei mai vechi zei ai lumii. Banul. Au apărut și grupuri de samba, care vând CD-uri cu muzica lor, dar și suvenire, droguri și băutură.

Au străbătut toată lumea pentru această zi și, pe măsură ce se apropie

de monument, încep să-și dea seama că activitatea frenetică a poliției nu-i are în vedere numai pe ei. Toată lumea vorbește despre americanca dispărută și despre iubitul ei mort și mulți îngenunchează și se roagă, în semn de respect și de speranță.

Bubuitul de tobe care n-a conținut toată noaptea capătă acum un ritm mai puternic, mai grăbit. Văzduhul zbârnâie parcă de nerăbdare. Druizi în rase albe își repetă predicile. Bărbați păgâni cu pieptul gol dansează cu pensionare în hanorace și cu hipiote cu mărgelile și flori în păr.

Apoi încep să sune corni primitivi, dar orchestra celor vechi e împănată cu noile vuvuzele ale imigranților. Strigăte de entuziasm, bătaii din palme și incantații plutesc ca valurile peste marea de oameni. Privirile inocente, unele strălucind de la droguri, altele de încântare genuină la gândul spectacolului care urmează, se îndreaptă cu toatele spre cerul trandafiriu, în așteptarea primei raze de lumină care va străpunge cel mai celebru cerc de piatră din lume.

Soarele răsare și străpunge cercul. Din piepturile tuturor țâșnește un singur strigăt de bucurie.

În afară de Observatori, nu se află nici un Discipol lângă monumentul megalitic. Ei nu se lasă păcăliți. S-au adunat la o distanță de câțiva kilometri, în Sanctuar. Stau în genunchi, pe piatra rece a Sălii Mari. Acolo unde sunt zeii lor.

85

La trezire, Gideon se uită la ceas și constată imediat că trebuie să se pregătească neîntârziat pentru venirea poliției. E aproape ora zece dimineața din ziua cea mai lungă a anului, și el a dormit bine pentru prima dată după aproape o săptămână. Simte că parcă i-ar fi fost înlăturată o povară de pe umeri.

Face duș, se bărbierește și se repede pe scări în jos. Alarma de securitate începe să sune în timp ce pune apă în ceainic. Apasă pe declanșatorul electromagnetic, și pe monitor zărește mașina lui Megan care se strecoară pe imensele porți de fier, urcând pe aleea acoperită cu pietriș.

El le deschide ușa din față, salutându-i cu o privire plină de bucurie.

— Bună dimineața, răspunde Megan, care nu e la fel de entuziasmată. Domnul este sergentul detectiv Dockery.

Acesta zâmbește din spatele ochelarilor de soare și întinde mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, răspunde Gideon, strângându-i mâna cu putere. Să mergem înăuntru!

Cei doi polițiști îl urmează în bucătărie și se așază la o masă dreptunghiulară, de pin, în timp ce el le prepară băuturile, încercând să facă un pic de conversație.

— Bănuiesc că sunteți ocupați acum, cu solstițiul?

— Foarte, răspunde Megan. Drumurile sunt o adevărată nebunie. Ar trebui să fac la fel ca fostul meu soț, să-mi iau concediu în perioada asta a anului. Mă înnebunește.

— Diferă de la un an la altul, spune Jimmy. Uneori, mulțimea e foarte

liniștită, dar în alți ani, parcă o iau cu toții razna, ca animalele sălbatice.

Gideon aranjează ceaiul și cafelele, laptele și zahărul și pe urmă se așază și el la masă. Ea ia asta ca pe o aluzie la schimbarea conversației.

— Seara trecută ați vorbit despre jurnalele tatălui dumneavoastră și ați afirmat că ele ar putea aduce un pic de lumină în cazul morții lui. Putem să le vedem?

El își lasă jos cana și se ridică.

— Bineînțeles, cum să nu! Însă trebuie să știți un lucru.

— Ce?

— Nu sunt ușor de citit, răspunde el, în timp ce urcă deja scările.

Așteptați, cel mai bine ar fi să vă arăt la ce mă refer.

Se duce în camera secretă și ia unul dintre volumele pe care le-a decodat. Se întoarce răsuflând din greu și îi dă jurnalul lui Megan.

— Ce limbă e asta? întreabă ea, ținând cartea la distanță de un braț, ca și cum asta ar putea s-o ajute în vreun fel.

— E un cod, explică Gideon. Tatăl meu și-a scris toate jurnalele într-un cod. L-a conceput când eram mic, ca o modalitate de a mă ajuta să învăț limba greacă.

Ea se chiorăște la paginile deschise.

— *Asta* e greacă?

— Nu chiar. E greacă, însă în sens invers. Literele au valoare opusă față de echivalentele lor în engleză, prin urmare Omega înseamnă A și așa mai departe.

Ia un pix și, pe marginea unui ziar vechi, scrie: ΜΥΣΩΛΨΩΕΥΗ. Apoi îi întinde hârtia lui Megan.

— Ce credeți că scrie?

— Megan Baker.

El pare de-a dreptul speriat.

— De unde știți? Abia dacă v-ați uitat.

— Ce altceva ați fi putut scrie? spune ea zâmbind. Încercați să-mi treziți interesul, să mă faceți să mă implic personal în descifrarea acestui limbaj. Prin urmare, scrieți ceva personal, iar singurul lucru personal pe care îl cunoașteți despre mine este numele. Răsfoiește puțin paginile jurnalului. De ce a făcut asta tatăl dumneavoastră? De ce a simțit nevoia să scrie într-un cod pe care nu-l cunoșteți decât dumneavoastră și el?

Gideon nu prea știe ce să răspundă.

— Ca să nu poată înțelege nimeni altcineva?

Ea cântărește cele spuse.

— Scrii un jurnal pentru că, într-o zi, vrei să fie citit de cineva.

Oamenii cred altceva, dar e adevărat. Dacă lucrurile consemnate de tatăl dumneavoastră sunt importante, atunci înseamnă că a vrut să le citiți și, probabil, să faceți ceva pornind de la ceea ce aflați. Un lucru pe care a crezut că *numai* dumneavoastră l-ați putea face. Poate că a vrut să-l traduceți și să-l publicați?

Gideon bănuiește că publicarea e ultimul lucru la care s-ar fi gândit Nathaniel, însă cuvintele ei au atins o coardă sensibilă.

— Credeți că el a dorit ca eu să aprob toate acestea? Să iau parte la ele?

— Nu știu. La ce se referă *acestea* despre care vorbiți? Ce-ar fi să ne explicați?

Timp de două ore, el tot încearcă s-o facă. Le citește câteva dintre cele mai importante extrase pe care le-a tradus – despre Discipolii Sacrosanctelor, despre puterile pietrelor, despre rolul lor și despre zeii atotvindecători. Le destăinuie și câteva amănunte legate de moartea mamei lui, le vorbește despre boala ei fatală și despre teama lui Nathaniel ca el să nu fi moștenit aceeași boală.

Megan nu prea știe cum să-i spună ce e în mintea ei fără să-l jignească. În cele din urmă, cuvintele îi ies pe gură fără menajamente:

— E posibil ca tatăl dumneavoastră să fi fost bolnav mintal. Pe urmă, încearcă să-și mai îndulcească spusele: Era un om de o inteligență sclipitoare, așa că probabil a reușit să își mascheze starea.

— Nu era nebun, insistă Gideon. În ceea ce a scris există mult adevăr.

— Adevăr care poate fi demonstrat? îl chestionează Jimmy.

Gideon se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre fereastră, rătăcind cu privirea pe pajiștea pe care l-au purtat pașii pe tatăl său. Nu se simte în largul lui cu doi polițiști în casă, discutând cu ei despre tatăl său și despre viața lui particulară, dar scepticismul lor nu-i lasă nici o altă opțiune.

— În copilărie, am fost bolnav. Foarte bolnav. Probabil era debutul aceleiași boli care a ucis-o și pe mama, continuă el, întorcându-se iar către ofițeri. Știți ce a făcut tatăl meu? M-a luat de la spital și mi-a făcut o baie rece. O baie specială, care m-a vindecat. Apa în care m-a pus și m-a îmbăiat era luată de la Stonehenge. Când am putut să merg din nou, m-a dus acolo și m-a pus să ating toate pietrele, megalitii uriași și chiar și pietrele albastre, mai mici. Din acel moment, nu am mai avut nici o urmă din acea boală. Nici o boală. Sănătatea mea e remarcabilă. Pielea și corpul meu își revin după tăieturi și contuzii mai repede decât în cazul oricărei alte persoane pe care o cunosc.

Jimmy îi aruncă lui Megan o otheadă discretă, însă grăitoare, care nu i scapă lui Gideon.

— Știu că dumneavoastră mă credeți nebun, dar nu sunt. Se întoarce la masă, o înconjoară și ia mâna dreaptă a lui Megan... V-ați tăiat, nu? De cât timp purtați plasturele ăsta albastru la deget?

Ea aruncă o privire la bandajul cam murdar.

— Habar n-am. Probabil de o săptămână. M-am tăiat destul de adânc.

— Uitați-vă la fața mea! o îndeamnă Gideon, împingându-și falca înspre ea. Ați venit să discutați cu mine în spital, după ce am fost atacat. Ați văzut că aveam tăieturi și vânătăi. Acum mai vedeți ceva?

Ea nu observă nimic.

— Ce s-a întâmplat cu rana de la falcă, pe care doctorii au vrut să mi-o coasă? Vede în ochii ei un licăr de îndoială și își freacă bărbia. Și cu buza spartă? Vedeți vreo urmă? Oricât de mică?

Lui Megan îi sare inima din loc. Nu vede nimic. Pielea lui e absolut

curată. Nu are nici măcar o zgârietură.

— Dumneavoastră încă mai aveți un plasture pentru o tăietură minoră, făcută în urmă cu o săptămână. Acum, spuneți-mi din nou că tata era nebun. Spuneți-mi că nu există nici o urmă de adevăr în tot ceea ce a scris.

86

Ofițerii superiori au avut o noapte albă. Un telefon primit în toiul nopții le-a întors pe dos viețile investigatorilor. Un telefon de la răpitorii lui Caitlyn.

Când șeful cel mare și echipa lui se adună în biroul acestuia, povestea a răsuflat deja. Cineva, fără îndoială un om din poliție, a vândut un pont, și toată presa din lume s-a adunat în fața sediului poliției.

Comandantul Gibson începe în trombă întâlnirea de urgență.

— La două dimineața, un apel telefonic a fost direcționat către biroul celor ce se ocupă de incident. A fost înregistrat, așa cum cere protocolul. Apelul a fost făcut de la un telefon public. Asta nu-i o surpriză. Doar că acel telefon public nu se află în Anglia, ci în Franța. Face o pauză, ca toți să pătrundă semnificația acestor cuvinte, apoi continuă: Apelul a fost inițiat de la un telefon public situat în strada La Fayette, foarte aproape de centrul Parisului. Poliția franceză se află la fața locului, căutând înregistrări ale camerelor video, însă aș fi foarte surprins să găsească vreuna. O să caute și amprente și orice alte probe care s-ar putea potrivi cu amprente pe care le avem noi sau cu bazele noastre de date ADN.

Hunt nu știe ce să mai facă pentru ca ancheta să avanseze mai repede. Thom Lock a fost deja informat și a plecat de la hotel.

— Pornește, te rog, înregistrarea, Barney!

Gibson apasă butonul unui reportofon digital care tronează în mijlocul mesei. Aud cu toții un glas de bărbat. Calitatea sunetului este slabă. „Ați așteptat telefonul acesta, știm bine. Caitlyn Lock se află la noi și, în curând, veți auzi cererile noastre.” Urmează o pauză și un clic. Vocea fetei plutește, fantomatică, prin încăpere. Abia se aude și pare tristă. „Tata îmi citea când eram mică. În fiecare seară se băga sub pătură împreună cu mine și îmi citea până când adormeam.” Râde, cuprinsă de tristețe. „Inventa povești despre o prințesă numită Kay, despre aventurile ei, după care...” E clar că abia se abține să nu plângă. „Pe urmă, adormeam, ținându-l pe tata de mână.”

Toți cei din încăpere au copii, iar înregistrarea i-a tulburat în mod vizibil. „Nu-mi amintesc mare lucru despre mama. Îmi prindea funde galbene în păr, în prima zi de școală, pentru că nu suportam uniformă albastră. Îmi amintesc că făceam vafe cu ea acasă la bunica. De fiecare dată ne învârteam în cerc. Și uneori mă așeza pe o pernă în cabina ei de machiaj și îl pune pe machiorul ei personal să mă facă frumoasă.”

Gibson oprește înregistrarea.

— Tehnicienii o examinează, verificându-i autenticitatea. Și, domnule comandant Hunt, cred că o veți valida împreună cu vicepreședintele Lock în

cursul acestei dimineți.

— Așa o să fac. Mulțumesc, Barney, zice Hunt, întorcându-se apoi către Kate Mallory, ofițerul lui de presă. Cât s-a răspândit scurgerea asta de informații, Kate?

— Foarte mult, domnule.

Ofițerul, o femeie de vreo treizeci și ceva de ani, cu o față rotundă ca o minge, accentuată de ochelarii rotunzi, și cu părul negru și ciufulit, le întinde celor aflați la masă exemplare din ziarele naționale.

— Știrea apare în toate ziarele importante.

Pe prima pagină din *The Mirror* scrie, cu litere groase: „Franța a devenit acum cheia în cazul Lock”. Toată prima pagină de la *The Sun* cuprinde o fotografie a lui Caitlyn în bikini, lângă care e scris un singur cuvânt: „Survivor?”

Kate Mallory le citește primele rânduri ale articolului din *The Mirror*: „Căutarea frumoasei americance Caitlyn Lock, fiica vicepreședintelui Statelor Unite, Thom Lock, s-a mutat, în mod senzațional, la Paris în noaptea trecută, când șefii poliției britanice s-au repezit să investigheze un telefon primit de la răpitorii ei. Aceștia au sunat la un număr pus la dispoziția publicului în mod special de către poliție. Se pare că răpitorii au derulat o înregistrare a vocii lui Caitlyn făcută în stil al-Qaeda, în care aceasta dezvăluia detalii intime referitoare la ea, la tatăl și la mama sa”.

— De-ajuns, o întrerupe Hunt, ridicând din umeri. Dacă mai are vreo importanță, o să-l sun pe editor pentru a face o plângere referitoare la cele întâmplate. Presupun că nu prea avem de ales, așa că trebuie să ținem o conferință de presă și să răspundem la nenorocitele lor de întrebări.

— Ați putea să vă gândiți și la o întrerupere a fluxului de știri către presă, domnule, sugerează ofițerul de presă. Se poate susține așa ceva, motivând că viața tinerei femei este în primejdie.

Hunt aruncă ziarul pe masă.

— La ce bun? Totul e scris deja aici! Privirea îi rătăcește pe chipurile tuturor celor din încăpere, după care se oprește din nou asupra lui Mallory. Kate, nu putem desfășura o anchetă de amploare asta dacă presa află despre ea înaintea echipei noastre de operațiuni. Fă tot posibilul să descoperi cine a sifonat. Vreau o investigație completă asupra acestui act de neglijență.

În acest moment, ușa sălii de conferințe se deschide și în încăpere își face apariția asistentul personal al lui Hunt.

— Vicepreședintele Lock a venit, domnule. Împreună cu el, se află două persoane care se recomandă ca fiind de la FBI.

87

În timp ce comandantul Hunt îl pune repede la curent pe vicepreședintele Lock, o altă întâlnire tensionată are loc într-un birou aflat pe același culoar. Agenții FBI Todd Burgess și Danny Alvez discută cu John Rowlands și cu Barney Gibson.

— Sper cu toată sinceritatea că putem să vă fim de ajutor, băieți,

spune agentul superior Burgess. Bronzat cum e, plin de viață, nu i-ai da mai mult de jumătate din vârsta lui reală, de patruzeci și cinci de ani.

— Eu și Dan îi cunoaștem bine pe președinte și pe vicepreședinte și putem să vă mai luăm din povara pe care o aveți în spate, evident, cu condiția să fiți deschiși și cinstiți față de noi.

Gibson recunoaște fără probleme discursul clasic al yankeilor. Spune-ne tu totul, că noi n-o să-ți spunem nimic.

— Cine e primul pe lista voastră în momentul când intră în discuție grupurile de răpitori? Thom Lock a călcat pe coadă pe cineva?

Americanii încep să râdă.

— Thom i-a călcat pe coadă pe toți, explică Burgess. Familiile newyorkeze din crima organizată, grupurile pentru eliberarea animalelor din Chicago, apărătorii mediului de pe Coasta de Vest, până și pe rușii din Brooklyn.

— Și mai sunt și organizațiile teroriste, adaugă Alvez. Lock e un republican care susține războiul împotriva terorii. E un șoim, în termeni de politică externă. Cei din al-Qaeda, columbienii, Organizația pentru Eliberarea Palestinei, Frontul pentru Eliberarea Palestinei, Fatah, toți ăștia înfig ace în păpuși făcute după chipul lui Thom Lock. Și, brusc, întoarce tirul către Gibson: Voi ce-aveți până acum, băieți?

— Mai nimic, mărturisește comandantul. Lucrăm cu Serviciile de Informații ca să prindem ce putem. Date, e-mailuri, mesaje vocale. Strângem orice apare legat de Caitlyn.

Danny Alvez are în jur de treizeci și cinci de ani. E hispanic de origine, un brunet tuns scurt, cu ochi negri. De ceva timp, așteaptă șansa să pună marea întrebare.

— Ce-ați făcut cu caseta, băieți?

Rowlands răspunde cinstit.

— Încă n-avem nici o informație de la echipa tehnică. Mie nu mi s-a părut trucată, însă nu pricep de ce-or fi folosit o înregistrare audio, nu video.

— De acord, zice Alvez. Însă cu siguranță e vorba despre Caitlyn. Am discutat cu Thom și cu Kylie, iar informația referitoare la panglici și la cărți e pertinentă și, din câte știu ei, n-a fost niciodată făcută publică.

— Am trimis pe internet înregistrarea la Quantico, printr-un canal securizat, adaugă Burgess. Cei de la laboratorul nostru spun că a fost editată de mai multe ori, făcută cu mai multe suprapuneri de sunet. Ei cred că înregistrarea inițială a fost făcută cu Caitlyn, după care a fost editată pe un alt recorder, iar mesajul înregistrat a fost transmis telefonic de la Paris.

— De ce? întreabă Gibson. De ce ar face asta, în loc să o dea direct pe ea la telefon?

— ăștia sunt cu adevărat profesioniști, îi explică Burgess. Probabil știu că orice aparat de înregistrare, până și cele digitale, lasă un fel de amprentă, ca un fel de ADN al sunetului. Prin supraeditări, ca aceasta, amesteci probele, iar aparatele și sursele devin mult mai greu de detectat.

— Mă întreb doar, intervine Rowlands, dacă nu cumva explicația e mai

simplă. Dacă nu cumva înregistrarea e falsă. Dacă vocea lui Caitlyn a fost, de fapt, înregistrată aici, în Anglia, apoi trimisă la Paris și, pe urmă, pusă de la un telefon franțuzesc?

— Analistii noștri spun că telefonul a fost clar dat din Franța, răspunde Alves scuturând din cap. Ei au analizat atmosfera sonoră din fundal și sunt siguri că e a Parisului.

Totuși, teoria lui Rowlands îl atrage cât de cât.

— Am putea presupune că zgomotul de fundal a fost mixat de către cei din Franța, dar pare exagerat.

Gibson nu e însă convins.

— Ei, haide, ăștia ar fi putut s-o ia prin Canalul Mânecii și să ajungă la Paris în patru ore de la răpire. Mii de imigranți ilegali trec astfel în fiecare an, așa că asta ar fi floare la ureche pentru o bandă profesionistă, destul de îndrăzneță încât să pună la cale răpirea ficei unui politician.

— Sau ar fi putut să ia un avion particular, se arată de acord Burgess, cu care să traverseze canalul în două ore. Eu așa aș face.

— Și eu, întărește Alvez.

John Rowlands e în minoritate, cu un raport de trei la unu, însă nu-i pasă.

— E aici, pun pariu că-i așa. Intuiția mea îmi spune că înregistrarea asta e praf aruncat în ochi. Caitlyn Lock se află încă în raza noastră de acțiune.

88

Kylie Lock nu a făcut nici o declarație publică referitoare la dispariția ficei sale. L-a lăsat pe fostul ei soț să rezolve totul cu poliția britanică, Serviciile Secrete, cu FBI-ul și cu biroul președintelui. El se pricepe la astea. În ciuda disputelor dintre ei, știe că-i vrea binele lui Caitlyn la fel de mult ca ea. Dacă vreun om pe lume poate să-i facă pe toți s-o găsească, atunci Thom e acela. Fără nici cea mai mică umbră de dubiu.

Însă, uneori, el se mai și înșală. E depășit de situație, deși n-ar recunoaște asta nici în ruptul capului. O, nu! Nici măcar acum n-o să accepte că a fost o greșeală să-l însărcineze pe Eric cu paza lui Caitlyn, în locul unei echipe a Serviciilor Secrete. Totul trebuie să fie, de fiecare dată, numai cum vrea el.

Ei bine, azi lucrurile o să se petreacă în mod diferit. Azi, e rândul ei să pună piciorul în prag. Și chiar asta va face, într-un fel cum numai o mamă poate. Acționând cu inima. Din acest motiv, ea a convocat o conferință de presă. Se mai privește o dată în oglindă, ascunzându-și ochii în spatele unor ochelari cu lentile negre, de la Prada. Poartă o rochie gri de la Givenchy, lungă până la genunchi, iar părul blond îi e dat pe spate și strâns. E pregătită pentru toată avalanșa de întrebări.

După ce inspiră adânc, intră în sala de conferințe de la ultimul etaj al hotelului Dorchester. Se așază la masa lungă, supraînălțată, acoperită cu o față de masă de in de un alb imaculat. În dreptul ei, se află un ecuson pe care îi este scris numele și spre ea se întinde o pădure de microfoane. În

clipa când își ridică privirea, încăperea pare că începe să fie zgâlțâită de convulsii. O explozie de blițuri și de lumini albe orbitoare. Poate să-i vadă pe editorialiștii de la BBC, ITN, Sky, AFP, Reuters, PA, CNN, Inter Press, Pressenza, EFE și UPI. Și alți un milion. S-au ridicat cu toții, în semn de respect nu față de actrița celebră, ci față de mama moartă de îngrijorare.

Simte arșița care emană dinspre reflectoarele fierbinți ale camerelor de televiziune fixate pe trepiede. Încăperea geme de oameni. În spate, observă un rând lung de camere video, înălțate pe o platformă. Ea este însoțită de un bodyguard uriaș și de o femeie de culoare, rotundă la față, de vreo cincizeci de ani. Este Charlene Elba, o veterană grosolană, dar energetică a campaniilor ei de presă de la Hollywood. Elba lovește în microfonul principal de pe masă, pentru a atrage atenția.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumim că ați venit. Cunoașteți cu toții eforturile imense făcute de către forțele de poliție din multe țări pentru găsirea lui Caitlyn Lock. Atât Kylie Lock, cât și vicepreședintele Statelor Unite, Thom Lock, le poartă o imensă recunoștință tuturor acestor detectivi și polițiști pentru munca depusă. Cu toate acestea, în această dimineață nu vom dezvălui nici o informație legată de anchetă. Face o scurtă pauză, apoi continuă: Astăzi, Kylie ar dori să se adreseze în mod direct celor care i-au răpit fiica. După aceea, va da câteva interviuri. Întâlnirea cu presa va dura nouăzeci de minute, după care Kylie trebuie să plece la o întâlnire personală cu șeful poliției din Wiltshire și cu reprezentanții Ministerului de Interne și ai FBI-ului. Încă o dată, vă mulțumim pentru prezență.

Lui Kylie îi trebuie o secundă ca să se adune, înainte să treacă la îndeplinirea sarcinii de a impresiona audiența. Le poate simți cinismul. Probabil că e doar o deformare profesională. Își scoate ochelarii de soare. Ochii îi sunt roșii de plâns, și e evident că nu și-a dat decât cu puțină pudră. Trăsăturile ei le sunt cunoscute aproape tuturor.

— Indiferent cine sunteți, indiferent ce doriți, vă rog să nu-i faceți rău copilului meu. Gândiți-vă la mamele voastre, gândiți-vă la soțiile sau la surorile voastre. Cum v-ați simți dacă ar fi în locul lui Caitlyn? Ce le-ați spune celor care le-ar lua prizoniere? Asta le-ați spune: „Vă rog, vă rog să n-o răniți pe ființa pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume. Vă rog, dați-i drumul!”

Nu are notițe, doar o bucată de hârtie și un pix, pe care le fixează cu privirea un timp ce pare nesfârșit.

După care își ridică ochii spre camere și spre haita celor din presă, iar în ei strălucesc lacrimi.

— Caitlyn, fiica mea, are o inimă de aur. Este cea mai iubitoare, drăguță și minunată fiică pe care o poate avea o mamă. Viitorul îi stă înainte. Are în față o jumătate de secol de viață. Are dreptul să-l întâlnească pe bărbatul visurilor ei și să se îndrăgostească de el, să-și întemeieze o familie, să-și țină nepoții pe genunchi și să știe că, datorită prezenței și faptelor ei, lumea a devenit un loc mai bun. Vă rog, nu-i răpiți toate astea! Nu-i răpiți toată dragostea pe care o poate dărui, toate visurile, tot viitorul. Își șterge grăbită lacrimile cu mâna cu manichiură perfectă. Aș da

bucuroasă tot ce am ca să-mi eliberez fiica. Și asta sunt pregătită să fac. Ridică foaia de hârtie din fața ei și o ține îndreptată spre camere. Acesta este extrasul meu de cont. Sunt un om norocos. Am zece milioane de dolari pe numele meu. Promit că vi-i voi da pe toți. Tot ce am, tot ce pot strânge, dacă îmi dați înapoi teafără fata. Apoi, ochii i se îngustează, și pe chip îi apare o expresie neînduplecată. Dar țineți cont de faptul că sunt pregătită și să dau acești bani oricărei persoane care ar conduce cu succes poliția sau orice alt investigator până la voi și care poate s-o aducă pe Caitlyn sănătoasă înapoi, iar pe voi, cei care mi-ați răpit fiica, să vă dea pe mâna justiției. Respiră profund și pare să se mai relaxeze puțin. Apoi, arată către uriașul de lângă ea, punându-i o mână tremurătoare pe brațul puternic. Omul acesta este Josh Goran. Este unul dintre cei mai de succes detectivi particulari și vânători de recompense din Statele Unite, continuă ea, prinzând parcă forță doar vorbind despre el. A fost maior în Unitatea de Comandă pentru Operații Speciale a Forțelor Aeriene ale SUA. În viitorul apropiat, eu voi fi singura lui clientă, și se va dedica în întregime misiunii de aducere înapoi acasă, în siguranță, a fetei mele.

Goran țintește cu degetul drept către obiectivele camerelor de luat vederi.

— Am un mesaj pentru cei care au răpit-o pe Caitlyn. Luați, vă rog, acum banii pe care vi-i oferă doamna și aduceți fata înapoi. Kylie Lock v-a făcut o ofertă cinstită. Nu va da înapoi. Privirea lui face înconjurul încăperii, ținând apoi tavanul. Vă rog să acceptați această ofertă. Dacă n-o faceți, vă va părea rău. O să vă pară foarte rău dacă va trebui să vin eu s-o iau pe Caitlyn de la voi.

89

Megan încearcă să uite că a fost dată la o parte din cazul Lock și să se concentreze asupra medalionului de argint pe care Jimmy Dockery i l-a pus în palmă. Îl purta la gât Tony Naylor, trântorul dispărut al cărui caz i l-a trântit pe birou Jude Tompkins chiar când totul începea să fie mai interesant.

Medalionul ieftin a fost găsit de un curier pe câmpiile din Salisbury și reținut la obiecte pierdute datorită inscripției de pe spate: „La mulți ani T. Cu drag, Nat x“. Jimmy a observat că medalionul semăna cu cel pe care Tony îl purta în fotografia făcută în gară împreună cu sora lui. Nathalie Naylor tocmai a confirmat că este medalionul pe care îl cumpărase pentru fratele ei.

Pe Megan o interesează mai puțin faptul că a fost găsit, ci mai degrabă locul *unde* a fost găsit. O parcare dintr-o zonă pustie. Dar nu orice zonă. E o parcare aflată la marginea celui mai apropiat drum principal de hambarul ars în care a fost descoperit trupul lui Jake Timberland.

Jimmy se uită la ea cum se holbează la micul medalion de argint.

— Încerci să vorbești cu morții?

Megan întoarce medalionul pe partea cealaltă.

— Aș vrea eu! L-aș întreba, fără îndoială, pe Tony Naylor ce făcea pe

drumul ăla. Nu-i un loc prea bun pentru o plimbare. E mohorât, pustiu, total neatractiv.

Îi dă înapoi medalionul adjunctului ei.

— Naylor era un pierde-vară, n-avea bani, n-avea casă și, cu siguranță, nici mașină. Cum de a făcut atâta drum dintr-un oraș sau dintr-un sat, fără să întâlnească decât arbuști și câmpuri necultivate?

— Trebuie să-l fi adus cineva până acolo ori să fi făcut autostopul.

— De ce?

— Poate auzise că e de lucru pe la vreo fermă?

Ea studiază fotografia lui Tony Naylor din dosarul pe care-l are pe birou. Tipul, de douăzeci și cinci de ani, tras la față, a fost șomer cam toată viața. Atunci când se deranja să-și ia o slujbă, nu era niciodată departe de centrul unui oraș și de o tavernă. Muncile grele, cum ar fi aceea de culegător sau de lucrător pe la vreo fermă, în vreun loc uitat de lume, unde nu poți găsi nimic de băut, pur și simplu nu sunt stilul său.

Naylor a murit. Știe că așa e. Așa crede și așa simte.

Și știe că, în curând, va lua telefonul și o va anunța pe sora lui.

— Jim, vezi dacă poți să convingi pe cineva să facă o pauză de la cercetarea hambarului și să cerceteze rapid câmpul?

— Șefa, crezi că e îngropat pe undeva, pe acolo?

— Nu cred, răspunse Megan clătinând din cap. Sunt sigură.

90

Vine o clipă când trebuie să transformi jocul în opoziție.

Să transformi apărarea în atac.

Să acționezi, în loc să reacționezi.

Gideon rumegă în minte aceste axiome în timp ce se plimbă nervos prin fața sediului firmei D. Smithsen Building Contractors. E o adunătură urâtă de barăci din prefabricate, amplasate pe un teren industrial cam ca vai de el. În curte zac câteva autocamioane cu platformă, vechi și pline de praf. Găurile din asfalt sunt astupate cu pietriș și cu ciment. În total dezacord cu peisajul, în curte e parcat și un Bentley negru, imaculat, cu număr personalizat.

Gideon își ia inima în dinți și intră în zona de recepție, murdară și duhnind a acru.

— Bună ziua! Îl caut pe domnul Smithsen. Aș avea nevoie să-mi repare câte ceva.

Femeia din spatele biroului ieftin pare enervată că a fost deranjată. Lasă jos revista pe care o citește și se ridică în picioare.

— Luați loc, mă duc să văd dacă e ocupat. Deschide o ușă culisantă, bagă capul, după care se întoarce spre Gideon. Puteți intra, îi spune deschizând mai mult ușa și dându-se la o parte.

David Smithsen îl recunoaște de îndată pe vizitator și-l pofteste să ia loc.

— Bună ziua, domnule Chase, ce mai faceți?

— Bine, mulțumesc.

Smithsen se așază la biroul lui.

— Cu siguranță arătați mai bine decât atunci când ne-am întâlnit ultima dată.

— Atunci nu era deloc momentul potrivit.

— Sunt sigur că nu era. Cu ce vă pot ajuta?

— M-am gândit că ar fi timpul să facem acele lucrări. Știți, reparațiile din birou, zidăria stricată. Și acoperișul.

— Acoperișul?

— Ați spus că ar fi trebuit să faceți ceva reparații pentru tatăl meu. Vă dăduse niște bani.

Smithsen se lovește cu palma peste frunte, zâmbind.

— Bineînțeles. Îmi pare rău, acum îmi amintesc. Am crezut că vă referiți la tavanul de la birou.

E rândul lui Gideon să zâmbească acum. E timpul să înceteze să se mai prefacă. Nu are nici cea mai mică intenție să-l angajeze pe constructor. A fost doar un pretext ca să aibă o confruntare cu omul acesta.

— Atunci când ați venit la Tollard Royal, v-ați dus sus și v-ați cam băgat nasul, ați scotocit prin câteva dintre cărțile tatălui meu.

— M-am dus sus doar ca să verific siguranța tavanului, se apără Smithsen cu un aer îngrozit.

— Nu, nu ați făcut asta, i-o întoarce Gideon, aparent calm, deși simte că devine din ce în ce mai nervos. Domnule Smithsen, știu exact cum și unde am lăsat acele cărți, iar dumneavoastră le-ați mutat din loc. Ați încercat să căutați ceva, și cred că știu și ce.

Smithsen nu scoate o vorbă.

— Ați căutat același lucru ca omul care a intrat prin efracție în casă, cel care m-a lăsat în casa în flăcări.

Constructorul se străduiește din greu să pară jignit.

— Domnule Chase, pur și simplu, eu...

— Uite ce e, i-o taie Gideon, știu din ce faceți parte. Știu în ce credeți. Aveți impresia că vreau să vă demasc ori să vă opresc? Clatină din cap. Breasla s-a născut acum multe mii de ani. Știu cât e de importantă. Se apleacă spre Smithsen, peste biroul lui. Vreau să fac parte din ea. Vreau să vorbesc cu Maestrul Cercului. Să vorbesc cu oamenii potriviți din Cercul Interior. Pe urmă își dă înapoi scaunul și se ridică. Vă aștept să reveniți, domnule Smithsen. Aveți numărul meu de telefon. E pe punctul să iasă pe ușă, dar se oprește și se întoarce pe jumătate, zâmbindu-i în semn de rămas-bun. Apropo, cărțile acelea au fost mutate. Și am făcut aranjamentele necesare ca în douăzeci și patru de ore să fie înmânate poliției extracte foarte detaliate și o scrisoare personală, în caz că nu le pot da eu direct aceste informații. Prin urmare, ceasul merge. Asigurați-vă că mă contactați *foarte* curând!

La ora șase, Megan își închide computerul și pleacă s-o ia pe Sammy. Adam are grijă de fiica lor și vrea să le invite pe amândouă la cină. Să facă

din nou pe familia fericită. În ciuda faptului că instinctul îi spune să nu se încreadă în Adam, se lasă purtată de val.

Hanul Harvest nu e departe de casa ei, așa că merg pe jos până acolo și găsesc o masă afară. Adam aduce o halbă de bere tare, un pahar de bere blondă și un suc de mere la masa de lemn, înnegrită de vreme. El o duce pe Sammy la locul de joacă, în timp ce Megan comandă mâncare pentru toți, apoi privește cum soarele apune în spatele zonei de joacă, având o clipă impresia că totul e iar ca altădată.

Sammy o ia la fugă spre groapa cu nisip. Adam se asigură că e totul în regulă, după o care o lasă să se joace și se întoarce la masă.

— Crește atât de repede! observă el, după care se așază și ridică paharul. Pentru treaba minunată pe care o faci cu ea!

— Și pentru tine! Ai fost un soț groaznic, dar ești un tată bun.

— Știu. Acum îmi dau seama, zice el, uitându-se la Sammy, care s-a aplecat și sapă în nisip ca un cățeluș. Ea e parte din tine și din mine. Aș face orice pentru ea și... Pare să i se taie curajul, după care adaugă: ... Și orice ca să te întorci la mine.

— Adam...

— Nu, te rog! Lasă-mă să termin. Am dat-o în bară. Îmi pare rău. Foarte rău. Crezi că putem șterge totul cu buretele?

Ea fixează masa cu privirea.

— Lucruri precum adulterul nu pot fi, pur și simplu, șterse, Adam. Nu e ca și cum s-a vărsat niște lapte.

Din fericire, chelnerul le aduce mâncarea, scăpându-i de stânjeneală. La sfârșitul mesei, Sammy doarme deja în poala tatălui ei. Se întorc la el acasă, și Megan o lasă să doarmă în camera de oaspeți. Adam deschide o sticlă de coniac. E unul pe care l-au cumpărat când au fost împreună în Franța, în ultima lor vacanță dinainte de nașterea lui Sammy. Și mai stau de vorbă. Despre slujbe. Despre Sammy. Despre motivele care l-au făcut să calce strâmb. Vorbesc până când toată otrava se duce și nu mai rămâne nimic de spus.

Megan se simte stoarsă. Sărută fețișoara frumușică a lui Sammy, care e cufundată în somn, și face exact ceea ce știe că n-ar trebui să facă. Face dragoste cu fostul ei soț, care a înșelat-o. Nu sex sălbatic. Și nici nu poate fi vorba despre o pasiune nebună, pe care n-o pot stăvili. E doar un armistițiu, pecetluit de faptul că stau întinși unul lângă altul. Se bucură de ce au avut. De ce ar putea avea din nou.

Soarele dimineții se revarsă printr-o crăpătură în draperiile ieftine din dormitorul lui Adam Stone și se reflectă într-o oglindă veche de pe dulapul aflat pe peretele opus. Megan e trează de multe ore, întinsă lângă tatăl copilului ei, privind cum lumina caldă a zilei se strecoară în cameră și se prelinge încetisor pe pereți.

Se simte îngrozitor de confuză. În minte i se învârtesc regrete, speranțe și avertismente. Apoi, Sammy se năpustește în cameră ca o furtună și-i spulberă toate gândurile. Are obrăjorii roșii de somn și ochii îi strălucesc de energie. Sare în pat chițâind și încearcă să se vâre între ei.

— Stai cuminte, draga mea, nu-l trezi pe tati, încearcă s-o potolească Megan.

Prea târziu însă. Adam se răsucesc. Se ridică în capul oaselor, cu ochii cârpiți de somn, cu spatele sprijinit de tăblia patului.

— Vino încoace, iubirea mea, dă-mi o îmbrățișare mare!

Fetița se aruncă îndată în brațele lui, iar Megan devine dintr-odată chiar mai confuză decât în urmă cu zece minute.

Iau micul dejun împreună toți trei în micuța bucătărie a lui Adam, iar el vorbește liniștit. Afectuos, exact așa cum făcea și înainte.

— O să ai o zi aglomerată?

Ea toarnă cafeaua în căni.

— E vreodată altfel? Chiar și fără cazul Timberland, tot sunt prinsă până peste cap, și fără îndoială că după solstițiu se va face puțină ordine.

El ronțăie o felie de pâine prăjită cu unt și spune:

— M-am uitat la știri să văd ce s-a mai întâmplat aseară. Se făcuseră vreo zece arestări, vreo șase pentru posesie de droguri și vreo două pentru vânzare.

— Mulțumesc, Doamne, pentru micile acte de îndurare, zice Megan, ușurată. Au menționat dacă a mai apărut ceva nou la cazul Lock?

— Presa încă se hrănește de pe urma conferinței de presă ținute de mamă. Îi întinde telecomanda și arată spre televizorul destul de mic, înghesuit în celălalt colț al camerei. Dă pe postul Sky, ei află de obicei înaintea noastră tot ce se întâmplă.

Ea nimerește o relatare a conferinței de presă a vedetei de film. De fapt, e un colaj în care se prezintă secvența cu intervenția lui Josh Goran, un interviu plictisitor cu Alan Hunt, care arată cam palid, câteva figuri de bărbați care par agenți FBI, un comentariu lipsit de substanță al unuia de prin Ministerul de Interne, filmări făcute la întâmplare în Paris și, în sfârșit, John Rowlands și Barney Gibson, care par epuizați și enervați în timp ce pleacă de la sediul poliției, fiecare în mașina lui.

— Deci, zice iar Adam, după ce-și termină cafeaua, în timp ce-și caută jacheta, ce faci diseară?

— Adică?

— Adică, te întorci aici? întrebă el zâmbindu-i cu căldură.

Ea nu prea știe ce să răspundă. I se pare prea greu să ierte și să uite.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta. Acum, trebuie să mă duc la mine și să mă schimb. Am ceva important de făcut în dimineața asta. Poți s-o duci tu pe Sammy la grădiniță?

— Sigur că da. Și la noapte? își încearcă iar norocul.

— *S-ar putea*, răspunde ea, mai puțin tensionată. Să vedem cum va decurge ziua asta.

Jimmy Dockery iese în drum și-i face semn să oprească Land Roverului de camuflaj. Șoferul, un bărbat de șaizeci de ani, îmbrăcat ca un fermier, trage lângă un stop din locul de parcare pustiu, iese din mașină și se duce cu pași repezi către portbagaj. Jimmy îl urmează către spatele vehiculului 4x4, vizibil tulburat.

— Bună dimineată, îl salută șoferul. Pare o zi potrivită pentru asta.

Jimmy nu-i la fel de sigur.

— Bună! Cum se simt nebunii ăia astăzi? Întreabă el, uitându-se prin geamul ușii din spate la cei doi vulturi urubu pe care Tarquin de Wale îi ține în cuști în spate.

— Bine, răspunde de Wale. Ți-am spus aseară, când ai venit, că i-am crescut de când erau pui?

— Da, mi-ai spus.

— Părinții lor sunt din Canada, știi. Cei mai buni din specia asta, îl lămurește crescătorul, în timp ce trage afară din mașină cușca uriașă. Ajută-mă puțin!

Pentru o clipă, Jimmy se îndoiește de sine. Poate e o idee nebunească. Asistența pe care l-a pus Megan să o ceară pentru sprijinirea operațiunii nu i-a fost acordată. Pe nu știu câți kilometri în jur n-au nici un câine polițist. Iar echipa de pe teren e ocupată până la Crăciun. Vulturii urubu ai lui Tarquin păreau un mod ingenios de a căuta carne moartă. Mai precis, leșul lui Tony Naylor.

— Abia aștept să văd dacă băieții pot să se descurce cu asta, zice de Wale.

Jimmy a citit în revista *Police* despre faptul că detectivii germani folosesc vulturi urubu ca să detecteze cadavrele îngropate, iar Tarquin de Wale, un crescător de animale exotice, era citat acolo cu afirmația că ar fi dispus să coopereze pe gratis cu orice forță de poliție din Anglia care ar dori să încerce. Ei bine, acum are o șansă.

Păsărilor din Germania li s-a dus vestea că au găsit de fiecare dată carnea. Se pare că au un incredibil simț al mirosului. Pot simți o bucățică de carne putrezită de la aproape o sută de metri înălțime. Și, spre deosebire de ogari, nu obosesc repede.

Jimmy își pune ochelarii de soare, care se dovedesc, măcar de data asta, necesari, căci, în miezul zilei, soarele strălucește cu putere în înaltul cerului.

— Domnule de Wale, dacă treaba asta reușește, atunci o să fim amândoi eroi la sfârșitul zilei.

— Normal că o să meargă, spune de Wale, încrezător. Aveți încredere!

Jimmy îl ajută să ridice partea din spate a unei cuști destul de mari încât să adăpostească doi lupi alsacieni bine crescuți. O pun pe pământ. Cu aripile deschise, lungimea totală a păsărilor atinge doi metri. Vulturii sâsâie și cârâie, supărați că sunt deranjați.

De Wale pune o botniță specială pe ciocul alb al păsărilor, după care le prinde la picioare benzi de urmărire cu GPS, ca să poată identifica locul

exact, dacă găsesc ceva.

— Spuneți că aveți un obiect care a aparținut bărbatului dispărut?

Jimmy îi întinde medalionul lui Tony Naylor, iar de Wale îl ține în fața capetelor roșii și absolut lipsite de pene ale celor două păsări.

— Dacă se află aici, chiar dacă e îngropat, ăștia doi o să-l găsească și fără flecuștețul ăsta, declară el, înapoiindu-i medalionul polițistului.

Crescătorul de animale sălbatice se duce în partea din față a Range Roverului, ca să seteze echipamentul electronic de pe scaunul pasagerului. După câteva momente, se întoarce, zâmbind larg, în timp ce în ochi i se citește o încântare copilărească.

— Pregătit, șefu'?

Din spatele ochelarilor de soare, Jimmy ridică o sprânceană.

— Mai pregătit de-atât n-o să fiu niciodată.

94

Gideon parcurge distanța într-o oră, dar i se pare drumul cel mai lung și mai singuratic din viața sa.

N-a închis un ochi aproape toată noaptea, ci doar a zăcut doar în pat, cu gândul la această zi. Iar acum stă în mașină, cu motorul oprit, uitându-se pe geam, sperând să poată opri timpul în loc.

Crematoriul West Wiltshire se află într-o zonă înverzită și liniștită din Semington, întinsă pe aproape patru hectare. Însă frumusețea peisajului nu-l poate face să uite de faptul că acolo va fi ars trupul tatălui său. Va fi incinerat. Va fi lăsat să se mistuie într-un cuptor până când nu va mai rămâne din el decât o pulbere cenușie. Țărână ești și în țărână te vei întoarce. De mii de ori a auzit aceste cuvinte, însă abia acum înțelege ce înseamnă. Ești nimic și te întorci în nimic.

Orice legătură emoțională cu tatăl său va dispărea. Doar amintirile îi vor rămâne, amestecate. Da, mai are și cărțile și casetele lui Nathaniel, numai că ele nu sunt decât obiecte făcute de mâna lui. Vestigii arheologice ale tatălui pe care nu l-a cunoscut, mai mult decât amintiri care să-l reînvie pe cel pe care chiar l-a cunoscut.

Simte cum soarele dimineții îi înfierbântă chipul chiar din clipa în care iese din mașină, luând-o pe aleea strălucind de curățenie. În fața lui se vede crematoriul, o clădire elegantă și foarte discretă, căreia numeroasele grinzi și uși din lemn masiv, vitraliile strălucitoare și acoperișul interesant din țiglă roșie îi dau un aer modern.

În spatele lui se aud pași și, când se întoarce, o vede pe Megan grăbindu-se să-l ajungă. Nu se așteptase ca ea să vină, și se simte mișcat de gestul ei. Poartă o rochie neagră, până la jumătatea gambei, și pantofi negri cu toc jos, iar pe mână ține un pardesiou negru.

— Bună dimineața, îl salută ea, cu răsuflarea puțin întretăiată. Sper că nu vă deranjează că am venit.

— Nu, în nici un caz. E foarte draguț din partea dumneavoastră.

Ea îl atinge ușor pe braț în timp ce se îndreaptă împreună către ușile din față.

— M-am gândit că nu cunoașteți multă lume aici și că v-ar prinde bine un mic sprijin moral.

— Vă mulțumesc, răspunde el și oftează din greu.

Megan nu-i mărturisește că ar vrea să vadă și cine altcineva ar mai putea veni, care ar fi putut fi relația persoanelor respective cu Nathaniel Chase și cum se va purta Gideon în timpul a ceea ce este considerat, de obicei, un supliciu care te pune la grea încercare.

Un bărbat în uniformă, angajat al crematoriului, îi conduce în capelă, unde sicriul a fost deja adus. El a refuzat oferta de a merge în urma dricului pornind din Shaftesbury. I s-a părut un drum prea încet și prea dureros. A respins, de altfel, și ideea oricărui discurs laudativ.

În capelă sunt doar ei doi, în timp ce sicriul se face nevăzut. El își lasă capul în jos, iar Megan îi strânge mâna, în semn de sprijin. El se străduiește să-și scoată din minte imaginea cadavrului tatălui său pătrunzând în cuptorul de ardere, locul special proiectat al crematoriului, unde va fi expus la temperaturi imense, de peste o mie de grade. Datorită pregătirii lui de arheolog, știe cum anume arderea vaporizează țesuturile moi și organele. Numai oasele mari vor rămâne. Iar cei din echipă vor folosi un dispozitiv special pentru a sfărâma ceea ce a rămas, reducând totul la pulbere, la cenușă.

Țărână ești.

Încearcă să nu se gândească la omul pe care l-a pierdut, la lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună, la cuvintele pe care le regretă amarnic.

În țărână te vei întoarce.

El e aici doar ca să rezolve o treabă. Asta-i tot. Să ducă la îndeplinire cererea tatălui său de a fi ars și de a i se răspândi cenușa la Stonehenge. Serviciul funerar ia sfârșit după nici un sfert de oră. Nimic ostentativ, nici un bocet. Nimic altceva decât tăcere și un gol imens.

Când ies, un angajat îl informează că poate să ia cenușa tatălui său peste vreo două ore sau a doua zi dimineață, cum preferă. El se hotărăște să se întoarcă mai târziu. Vrea să știe că, la sfârșitul zilei, totul se va fi terminat. Că nu va mai fi niciodată nevoit să se întoarcă acolo.

Se îndreaptă fiecare spre mașina lui. Gideon rămâne lângă Audi, cu un aer rătăcit.

— Să mergem într-un bar, propune ea, în mod surprinzător. Nu putem pleca de aici fără să bem un pahar în amintirea tatălui dumneavoastră.

95

Caitlyn aude un huruit îngrozitor.

Aerul rece năvălește în gaura fetidă. Mâini se îndreaptă spre ea, de dincolo de perete, și o trag.

Trupul îi e atât de înțepenit și de greu, că se simte de parcă ar fi fost pironită de grinda grea de piatră. Ei o trag în grabă afară din scobitură și o împing pe un culoar strâmt într-o încăpere circulară, luminată de lumânări. Caitlyn încearcă să-și ferească ochii, pentru că inelele tremurătoare ale flăcărilor îi par dureros de strălucitoare. În spatele pleoapelor închise,

cercurile îi pârjolesc retina. O clipă, trage cu disperare aer în plămâni, cuprinsă de panică.

Doi bărbați îi înfășoară frânghii în jurul încheieturilor și o pun să meargă ca un asin pe malul mării. O trag în sensul acelor de ceasornic. Întotdeauna în sensul acelor de ceasornic. Înconjoară astfel de douăzeci de ori încăperea de piatră, rece și goală. Când se opresc, în sfârșit, dându-i să bea apă caldută, Caitlyn e cuprinsă de amețală. Stomacul ei protestează. Foamea îi provoacă durere și crampe.

După ce se opresc din învârtit prin încăpere și încetează să-i dea de băut, îi scot frânghiile de la mâini și se retrag spre cercul exterior al peretelui.

Acum poate face tot ce vrea. Numai că nu e nimic de făcut. În jurul ei, nu-i decât spațiu gol. Un spațiu în care e ținută captivă de către cei ce se află în afara lui. Își dă seama că o supun la un fel de chin psihic. Mai întâi, aproape că o ținutiesc într-un zid, în care nu se poate mișca. Pe urmă, îi dau cât spațiu dorește. Și tot nu se poate mișca.

Liberul arbitru. Ei își bat joc de liberul ei arbitru.

Caitlyn se așază și își încrucișează picioarele. Încearcă să se regăsească. Încearcă să se lege de un fel de fir de fier care nu poate fi rupt, de un lanț invincibil de care să se poată ține mereu.

Treptat, uită de cei care o înconjoară, de mirosul și de strălucirea lumânărilor, de răceala podelei de piatră, de crampele din stomac și de arsurile pe care i le provoacă sucurile gastrice pe trahee. De spațiu. Uită de spațiu mai mult decât de orice altceva. Nu e nicăieri. Stă în întunericul liniștitor al viselor ei.

Apoi, simte că picioarele o dor. Devine tot mai slăbită și își dă seama că a început să cadă. Se răstoarnă pe spate. Oamenii cu glugi se reped la ea ca o haită de câini. O ridică și aproape că o târăsc în zona de curățare. O împing în apa aburindă. O privesc cum se spală și își revine. O duc înapoi în celula ei.

Înapoi în locul fără spațiu.

Înapoi la coșmarul ei.

96

Cu o futurare întunecată a aripilor, păsările se înalță pe cerul livid, peste câmpurile pustii. În câteva secunde au și dispărut. Nu se mai văd nici măcar ca o pată la orizont. Tarquin de Wale se uită la ecranul GPS-ului de pe laptop. Le poate urmări astfel zborul, în timp ce se îndreaptă în sus.

— Dacă nu se mai întorc? întreabă Jimmy. V-ați putea petrece tot restul vieții încercând să-i prindeți.

— Vulturii nu sunt făcuți să zboare departe, îl lămurește bătrânul excentric, fără să-și ia ochii de la ecranul computerului. Sunt hoitari leneși. Zboară numai prin curenții de aer cald. Până simt un iz de mâncare, și atunci se reped, explică el, plesnind din palme. În plus, Wiltshire este unicul habitat natural pe care îl cunosc. Acum, e casa lor.

— Pe aici se fac multe operațiuni militare, îl avertizează Jimmy. Sper

să nu fie împuşcaţi.

— Nici o problemă. Uite-i că se întorc! exclamă de Wale entuziasmat.

Vulturii trec razant pe deasupra Range Roverului şi se opresc pe câmp, la vreo sută de metri în faţa celor doi bărbaţi. Şi imediat se pun pe săpat. Cu simţurile stârnite, îşi iau zborul şi aterizează iar, la câţiva metri distanţă, începând să scormonească din nou pământul. Cel mai mic dintre ei sare într-o parte şi dă cu ciocul în urmele brăzdate de făgaşe la vreo două sute de metri de rămăşiţele hambarului.

Jimmy îi priveşte cu sentimente amestecate. Sperase la mai mult. Se gândise că avea să fie ceva spectaculos, ca atunci când câinii de urmărire o iau razna şi încep să scheaune şi să sape de parcă ar vrea să găsească scurtătura perfectă până în Australia. Însă vulturii nu fac deloc un spectacol asemănător. Ei sapă leneşi cam o oră, fără să se aventureze mai departe de câmpul ce înconjoară hambarul ars. Jimmy e de-a dreptul decepţionat. Se uită la ceas.

— Hai să ne dăm bătuţi. Oricum, nu puteam să nu încercăm.

— Le aduc ceva mâncare, ca să-i pot prinde spune de Wale.

— Bine.

Jimmy se uită la ecranul laptopului, în timp ce de Wale se duce să aducă nişte şoareci morţi pe care-i ţine într-o cutie. Computerul a înregistrat direcţiile de zbor ale păsărilor, cu ajutorul GPS-ului. Linii cartografiate. Numai că aceste linii merg foarte mult în susul şi în josul câmpului, ca şi cum ar cosi iarba sau ar ara.

Un gând nu-i dă pace deloc. Ciudate creaturi! De ce ar face asta? Se întoarce la maşină. Cotrobăie prin ea până găseşte nişte pungi pentru prelevarea de probe, după care o ia pe cărarea ce duce spre câmp. Se aşază în linie cu vulturii care ciugulesc şi începe să strângă mostre. Mostre de sol.

E o pură speculaţie, dar, dacă are dreptate, înseamnă că vulturii urubu au găsit rămăşiţele lui Tony Naylor.

Se pare că leşul lui a fost făcut terci şi răspândit pe câmp ca bălegarul.

97

Megan pune două pahare cu vin pe masa din pub. Gideon stă în faţa ei. Locul e destul de haotic, pe jumătate bistrou, pe jumătate cârciumă de modă veche. Se servesc salate de crab şi de rucola, dar şi tochitură de porc.

— Mulţumesc, zice el, trăgând paharul mai aproape, fără să şi bea. Are multe în minte. Lucruri pe care vrea să le spună. Vă aduceţi aminte că aţi venit la tatăl meu acasă, iar eu v-am spus că am convingerea că s-a sinucis din cauza acelei societăţi secrete, Discipolii Sacrosanctelor?

Ea încuviinţează din cap neliniştită, îngrijorată în privinţa sănătăţii lui mintale.

— Da, îmi amintesc. Este vorba despre societatea secretă pe care mi-aţi spus că a menţionat-o în jurnalele lui.

Gideon îi simte scepticismul.

— Credeţi că sunt nebun? Că durerea şi trauma m-au făcut s-o iau

razna?

— Nu, încearcă ea să se arate compătimitoare. Cu siguranță nu sunteți nebun. Însă chiar consider că sunteți foarte stresat. Apoi se apleacă spre el, adresându-i-se pe un ton calm: Gideon, e foarte posibil ca tatăl dumneavoastră să fi făcut parte din cine știe ce societate secretă, însă mă îndoiesc că asta ar avea vreo legătură cu moartea lui. Se înfioară la gândul afirmației pe care se pregătește s-o facă. Îmi pare rău, însă, din experiența pe care o am, știu că oamenii își iau viața dintr-o mulțime de motive cât se poate de personale și niciodată din cauză că fac parte dintr-un club privat sau din altul.

El scutură din cap, împingându-și paharul cu un gest nervos.

— Omul care a intrat prin efracție în casa tatălui meu și a dat foc locului aparținea acelui grup, spune el, aplecându-se mai mult spre ea. Și nu e vorba despre nu știu ce echipă de cercetași. E ceva grav.

Megan intră în rolul, ceva mai oficial, de anchetator.

— Puteți crede asta, însă n-o puteți dovedi, nu-i așa?

— Știu, răspunde Gideon, ducându-și mâna la inimă. Știu asta, o simt aici.

— Pentru oamenii legii, nu e de ajuns. Megan își dă seama că el se simte jignit, însă nu câștigă nimic dacă îl lasă să se amăgească singur. Nu credeți că, dacă tatăl dumneavoastră ar fi făcut parte dintr-o astfel de societate, dintr-o asemenea frăție, atunci măcar unii dintre ei ar fi venit azi ca să-i aducă un ultim omagiu? Dar n-a venit nimeni. Nu am fost decât noi doi acolo.

Observația îl doare.

— Poate că nu au știut. Nu s-a publicat nimic în nici un ziar, adaugă el, după care îl lovește alt gând. Poate că au ales să stea deoparte. O privește cu răceală. Poate se așteptau ca poliția să fie acolo.

Ea înțelege unde bate.

— Nu numai de asta am venit.

— Nu, evident că nu. Își dă seama că a părut prea înverșunat. Îmi cer scuze. În cele din urmă, ia o gură de vin, însă i se pare că bea oțet. Nu poate simți nici un gust, nu poate aprecia nimic în aceste momente. Alaltăieri a venit la mine un tip care lucrează în construcții, mi-a spus că a auzit că a fost un incendiu și s-a oferit să mă ajute cu reparațiile. Mi-a spus că a lucrat pentru tata, așa că, în cele din urmă, i-am permis să facă o evaluare. Dar m-am trezit cu el sus, scotocind printre lucruri.

Ea își lasă jos paharul.

— V-a luat ceva?

— N-a avut timp, însă l-am găsit în camera particulară a tatălui meu, încercând să citească jurnalele pe care vi le-am arătat.

— În camera particulară a tatălui dumneavoastră? Megan nu pricepe. Vreți să spuneți în dormitor?

— Nu. În camera de după dormitor. Își construise o zonă secretă, la capătul palierului. Acolo și-a ținut ascunse toate jurnalele. Cine nu știe că e acolo nici măcar n-o zărește. Însă eu lăsasem ușa deschisă.

Megan se întreabă dacă nu cumva el a lăsat din întâmplare să intre în casă cine știe ce infractor, cine știe ce tâlhar, care luase casa în vizor în căutare de obiecte de anticariat pe care să le fure.

— Ați reținut numele acestui constructor?

— Smithsen, David Smithsen.

Ea scoate un pix și notează numele pe un suport pentru paharele de bere.

— Vreți să verific dacă lucrează într-adevăr în construcții?

— Nu-i nevoie. M-am dus eu la el. L-am întrebat pe față dacă face parte dintre Discipoli, la fel ca tata. A negat.

Megan îl privește lung pe bărbatul istovit și doborât de durere din fața ei. Vorbește despre camere secrete, despre culte misterioase, despre constructori pe care îi ia drept răufăcători. Tipul e bolnav. Paranoic. N-ar fi prea uimită dacă ar afla că suferă de cine știe ce formă de stres posttraumatic.

— Cred că ați mers prea departe cu interpretările. Sunteți foarte tulburat și aveți nevoie de ceva timp ca să treceți peste moartea tatălui dumneavoastră, peste spargere și peste faptul că ați fost atacat. O să puteți râsufla ușurat când o să prindem pe cineva, și sper că asta se va întâmpla curând. Analizăm în bazele noastre de date chipul pe care l-ați fotografiat și am trimis vorbă și informatorilor pe care îi avem pe străzi.

— El încuviințează din cap, însă Megan își dă seama că nu-i de-ajuns.

— Să știți că lucrăm la această anchetă cu cea mai mare seriozitate, vă asigur.

— Nu, n-o faceți, îi răspunde el și-i aruncă o privire dezamăgită. Tatăl meu și-a luat viața din cauza a ceva ce făceau cei din acel grup. Ceva îngrozitor. Și dumneavoastră nu luați deloc lucrurile în serios. Vă bateți capul doar cu spargerea aia nenorocită și, fără îndoială, cu statisticile referitoare la infracțiuni. Dă pe gât vinul rămas și se ridică. Vă mulțumesc pentru băutură și pentru că ați venit. Eu o să plec. Am nevoie să iau o gură de aer. Să fiu singur.

98

Gândurile lui Megan se învârtesc în jurul spuselor lui Gideon pe tot drumul pe care îl are de parcurs până în Devizes. E mai mult ca sigură că temerile și paranoia lui sunt nefondate. Omul e doar întors pe dos și stresat. Până să ajungă înapoi la birou, are deja un plan simplu prin care să demonstreze că acuzațiile lui sunt lipsite de temei.

Înșfacă telefonul și scotocește prin agenda ei după numărul lui Lillian Cooper, șefa secției de hematologie de la spitalul din Salisbury. Aceasta e foarte bună prietenă cu o cunoștință de-ale lui Megan. Formează numărul doctoriței și reușește să smulgă de la ea, prin lingușiri, rezultatul analizelor de sânge pe care i le făcuse lui Gideon în noaptea când a fost internat la ei.

— Rezultatele testelor sunt negative. Nu există tulburări de nici un fel. Omul acesta este imaginea însăși a sănătății perfecte, explică, plictisită, doctorița Cooper, în timp ce răsfoiește dosarul. De fapt, dacă mă uit la fișa

lui medicală, se pare că Gideon Chase n-a mai fost bolnav încă din copilărie. Urmează o pauză destul de lungă, în care nu se aude decât flăcănitul tastaturii unui computer. În sfârșit, vocea hematologului răsună iar, oarecum surprinsă: Ei bine, chiar nu știu cât de exacte sunt datele pe care le citesc în acest moment. Se pare că atunci când era mic i s-a pus un diagnostic greșit. Într-un dosar scrie că a fost diagnosticat cu LLC, leucemie limfocitică cronică.

— Ce înseamnă asta, mai precis?

— LLC este o boală îngrozitoare. În general, nu se manifestă înainte de vârsta de patruzeci de ani. Este ereditară. Se declanșează prin apariția de disfuncții în producția de celule ale sângelui și prin faptul că acest proces se dereglează total. Limfocitele se multiplică prea repede și trăiesc prea mult. În cele din urmă, numărul lor în sânge devine prea mare și, în mod fatal, copleșesc leucocitele, celulele roșii și trombocitele din măduva oaselor.

Megan vrea să se sigure că a înțeles totul cum trebuie.

— Dar el nu are așa ceva, a fost doar diagnosticat greșit?

— Da, așa e. Stați puțin! Urmează încă o pauză, în timp ce medicul analizează notițele. Sunt sigură că așa a fost, însă nimeni nu a vrut să recunoască. Foarte ciudat! Scrie că prezenta un stadiu avansat al bolii și că avea nevoie de tratament preliminar. Peste zece luni însă, sângele lui s-a dovedit curat la analize, exact ca acum, când i-am făcut eu testele. Pur și simplu, nu se potrivește, continuă Cooper, părând exasperată. LLC este o boală incurabilă, nu dispăre niciodată.

— Și sunteți sigură că acum nu mai *are* această boală?

— Trebuie să fiu prudentă. Nu se poate spune niciodată că o boală aflată în stadiu terminal a dispărut pentru totdeauna, dar, dacă mă uit la dosarul pe care îl am în față, trebuie să admit că nu mai suferă de maladia cu care fusese diagnosticat anterior și care i-ar fi fost fatală.

Megan îi mulțumește și închide. Cu siguranță nu se aștepta să afle așa ceva. Fișa medicală întărește povestea incredibilă a lui Gideon despre faptul că s-a vindecat pentru că a fost spălat cu apă de la pietrele din cercul megalitic.

Următorul telefon pe care îl dă are scopul să verifice credibilitatea în afaceri a lui David E. Smithsen. Încearcă să obțină înregistrarea convorbirilor telefonice personale, precum și verificarea facturilor plătite cu cartea de credit și a extraselor conturilor sale bancare.

Din mulțimea de documente electronice primite, Smithsen pare un constructor și un grădinar peisagist profesionist, de încredere și de succes. Megan intră pe Google Maps, analizând imaginile 3D luate de sus ale firmei și ale proprietății lui. Casa este foarte mare; probabil o fostă fermă transformată. Are cel puțin cinci sau șase dormitoare. Plus câteva anexe. Megan mărește imaginea. O sală de forță și piscină. Peste tot, se văd garduri mari, porți acționate electric și camere de luat vederi. Suprafața proprietății se întinde pe aproape două hectare și jumătate. Ea estimează că valoarea ei se ridică la aproape trei milioane de lire. Cel puțin. Megan caută

mai departe în computer. Nu pare că ar avea vreo ipotecă. De fapt, nu are nici un fel de datorii. Înregistrările arată că are o mașină Porsche decapotabilă, pe care o ține probabil pentru soția lui, și un Bentley cu inițialele lui pe plăcuțele de înmatriculare. După alte căutări, descoperă că are în bancă un depozit de un milion.

Registrele contabile ale lui Smithsen par în ordine. El și soția lui sunt directorii unei companii cu răspundere limitată, cu o cifră de afaceri anuală auditată la unsprezece milioane de lire și un profit de un milion și jumătate. Venitul pare în concordanță cu stilul lui de viață. Îi verifică și cazierul, care pare absolut curat. Nu găsește nici măcar o amendă pentru parcare interzisă.

Totul pare cât se poate de legal, însă *simte* că e ceva în neregulă. Mozaicul de informații pe care l-a strâns e prea îmbelșugat. Prea se potrivește totul de minune. Poate i-a scăpat ei ceva. Megan se uită mai atentă la înregistrarea convorbirilor telefonice. Omul are un iPhone 4G de ultimă generație, însă nu-l folosește decât arareori. Verifică telefoanele date și descoperă că a sunat acasă de pe mobil, a făcut de câteva ori rezervări la același restaurant și a accesat vreo două e-mailuri. Un tip atât de plin de succes și de ocupat ca el ar trebui să folosească în disperare telefonul. Se întoarce la înregistrarea telefoanelor pe care le-a dat de-a lungul timpului și le cercetează cu atenție. Toate indică aceeași folosire sporadică. Asta înseamnă că fie se pricepe de minune la delegarea responsabilităților și toți angajații lui se zbat să dea telefoane și să facă bani pentru el, fie are un alt telefon. Unul care nu e înregistrat pe adresa ori pe firma lui.

Megan poate băga mâna în foc că are un telefon oarecare, cu cartelă. Fără contract și fără înregistrarea proprietarului. Unul de camuflaj.

Dar de ce ar face așa ceva un om de afaceri milionar, care are deja un iPhone de ultimă generație? Ea se lasă pe spate în scaunul ei, zâmbind.

Pentru că are ceva de ascuns. De-aia.

99

În lumina amurgului, pășind către pietre, Gideon încearcă să-și aducă aminte când a fost aici ultima oară. Probabil în urmă cu douăzeci de ani, imediat după ce se îmbolnăvise.

E copleșit de amintiri. Îi vin în minte imagini ale tatălui său, din înregistrările de pe casete, în care acesta stătea în locul unde se află el acum, prezentând cu pasiune evoluția și importanța arheologică a sitului. În timp ce mama lui manevra camera, îl sprijinea, îl îmboldea, făcea tot ce putea, în ciuda faptului că știa ceea ce știa. În ciuda bolii care o consuma și-i distrugea viața.

A pus cenușa tatălui său într-un tub special pentru dispersare, ales special în acest scop, iar acum se simte cuprins de tristețe și de nostalgie. Își lasă privirea să cutreiere peste câmpuri, prin ceața care începe să îl învăluie, amintindu-și că a venit aici pe când era copil, într-un moment asemănător. Tatăl lui îl ținea de mână. Însă lui tot îi era frică, de ceață, de norii ce semănau cu niște fantome, de tot ceea ce credea că s-ar fi putut

ascunde în ei.

Până și acum, deși au trecut douăzeci de ani de la acele clipe, simte un ecou al acelei temeri. O reflexie a anxietății trăite la vârsta de opt ani, când tatăl său îl lăsase pentru câteva clipe singur în mijlocul pietrelor gigantice. Lui i se păruse o veșnicie. Umbre fantomatice, mari cât copacii, se apropiau de el, se îmbulzeau spre el, întindeau brațe cu gheare ascuțite, încercând să-l înșface.

Gideon își amintește totul. Tatăl lui îi vorbise ciudat în ziua aceea. Îi spusese despre faptul că în viață există lucruri pe care nu le va putea înțelege pe de-a-ntregul, însă pe care ar trebui să le respecte. Precum Luna. O zeiță care îl privește. O forță imensă, aflată în legătură cu puterile lui inconștiente și cu ritmurile ciclice ale vieții – fertilitatea oamenilor, creșterea recoltelor, schimbarea anotimpurilor. Pe atunci, era prea mic ca să priceapă aceste lucruri.

Își plimbă privirea de la stâncile imense la pietrele albastre. Îl vede pe tatăl său punând o mână pe o piatră aflată în mijlocul cercului și întinzându-i-o pe cealaltă. Îi spune că sufletul universului este îngropat în această piatră, apărat și protejat pe vecie.

N-ar fi vrut să-l ia de mână pe tatăl lui, dar se supusese. Fusese înfricoșător. Simțise ceva ca un fel de descărcare electrică între două puncte. O energie explozivă, care îi legase unul de altul. Pe urmă, tatăl lui îl condusese în jurul cercului. Îl pusese să atingă toți ceilalți megaliti. Îl lipise de ei și îl ținuse așa, în timp ce energia trecea de la carne la piatră și înapoi.

— Bună seara!

Glasul îl face să tresară. Vine parcă de nicăieri. Se întoarce repede.

Și-și vede tatăl.

Pentru o fracțiune de secundă, asta e ceea ce crede. Inima aproape că i-a sărit din piept și simte că se sufocă. Bărbatul din fața lui are aceeași înălțime și alură ca tatăl său. Probabil are și aproape aceeași vârstă. Asemănarea e înfricoșătoare în negura ce se lasă tot mai deasă.

Bătrânul îi zâmbeste.

— N-am vrut să vă sperii. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Eram pierdut în gânduri.

Străinul se apropie de el. Este mai înalt și mai bine făcut decât i s-a părut inițial lui Gideon, și părul tuns scurt îi este aproape alb. Ochii îi sunt de un negru ca tăciunele.

— Nu ar trebui să vă aflați aici. Accesul se face numai cu programare. E nevoie de o rezervare.

— Îmi cer scuze, răspunde Gideon, uitându-se către parcare unde și-a lăsat mașina.

— E-n regulă. Nu mă supăr. Ce aveți acolo? întrebă arătând către tubul pe care-l ține în mână.

— Cenușa tatălui meu. A vrut să fie aruncată aici, printre pietre.

Omul face un semn cu mâna spre cercul megalitic.

— Atunci, bănuiesc că locul acesta a însemnat foarte mult pentru el?

— Așa e, continuă Gideon, aruncând o privire fugară către recipientul

greu de descris. Era arheolog, și l-a studiat în detaliu. Credea că pietrele au puteri magice. Poate chiar sacre.

Străinul zâmbește.

— Mulți oameni cred asta. De aceea vin aici. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, continuă el, plecându-și capul, în semn de respect. E voi pleca acum, ca să puteți îndeplini dorința tatălui dumneavoastră. La revedere!

Și, cu un ultim zâmbet, se îndepărtează.

Gideon rămâne o clipă nemișcat, privind în jur. S-a întunecat de tot, iar ceața se târăște ca un val leneș. Îl trece un fior, și-și dă seama că, dacă mai așteaptă mult, nu va mai putea să ducă la îndeplinire dorința tatălui său.

Capacul tubului e bine strâns, dar el îl deșurubează cu grijă. Nu știe de unde să înceapă și unde să termine. Oare să zgâlțâie tubul și să meargă pur și simplu, lăsând pulberea cenușie să se răspândească în spatele lui, ca o dâră inutilă? Ori să încerce să răspândească rămășițele cât mai egal cu putință?

Își amintește că a citit în jurnale că, în jurul întregului monument, au fost descoperite rămășițe umane. Și mai multe sute au fost îngropate pe câmpiile învecinate, în taberele antice unde au trăit lucrătorii pietrelor.

Se uită în tub, apoi se îndreaptă spre prima piatră din deschizătură, opusă Pietrei Călcâiului. Se rotește în sensul acelor de ceasornic, răspândind cenușa în jurul micului cerc de blocuri de piatră și de pietre albastre. Recipientul se golește înainte ca el să termine, însă duce până la capăt ritualul, scuturându-l până când cercul se închide.

Gideon se simte atras în mod ciudat spre mijlocul cercului, unde cedează impulsului de a îngenunchea. Și de pe buze îi ies cuvintele pe care nu le-a putut spune în clipa când a văzut trupul, la crematoriu. În întuneric, șoptește:

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut mai bine unul pe altul. Îmi pare rău că nu ți-am spus că te iubesc. Că n-am găsit o cale să ne îngropăm neînțelegerile, să ne împărtășim visurile. Mi-e dor de tine. O să-mi fie mereu dor de tine.

Norii negri cuprind în gheare luna palidă, ce se înalță pe cer. Și, înainte să se ridice, capul îi e înfășurat într-o glugă.

Patru Observatori îl târăsc pe pământ.

100

Megan tocmai se pregătește să-și închidă computerul, pentru a se duce acasă la culcare, când primește un mesaj. Îl deschide, obosită. E o alertă de la departamentul de recunoaștere a fețelor. Au găsit o cameră video stradală ale cărei înregistrări se potrivesc cu fotografia neclară pe care Gideon i-a făcut-o atacatorului cu telefonul.

Citește textul: „Un individ a cărui biometrie facială se potrivește cu aceea a țintei a fost identificat de camera XR7 din Tidworth. Dați clic mai jos pentru a vedea mai multe imagini și pentru a-l contacta pe ofițerul

coordonator“.

Ea mută cursorul pe o imagine miniaturală a unei camere și dă clic pe aceasta. Fotografiile sunt excelente. În multe dintre ele, suspectul se află în fața unui magazin, descuind și încuind localul. Este o măcelărie. Măi să fie! Ea se gândise la un bucătar sau la un angajat din sfera cateringului, nu la un măcelar.

Profilul psihologic pe care i-l făcuse îi revine cu putere în minte: bărbat, alb, între treizeci și patruzeci și cinci de ani, prestează muncă fizică, probabil în industria de catering, baruri sau restaurante locale. Se potrivește perfect.

Megan este atât de încântată, că nici măcar nu observă că fostul ei soț și fiica ei se află în birou, până când Sammy începe să strige:

— Mami, mami!

Micuța de patru ani aleargă spre ea printre birouri, iar Megan o prinde în brațe.

— Avem un copil pierdut, zice Adam. Mi-a spus că mama ei e un detectiv celebru, așa că m-am gândit să i-o aduc înapoi în persoană.

— Ce cauți aici? întrebă ea, sărutând-o pe Sammy și luând-o pe genunchi.

El îi aruncă o privire ștregărească.

— Încercam să te fac să vii cu noi.

Megan se gândește să-i ceară să o lase mai ușor, să ia totul mai încet. Numai că amândoi – și el, și Sammy – par foarte fericiți împreună. Adam stă la biroul ei chiar în clipa când Jimmy Dockery intră în încăpere. Cei doi bărbați schimbă o privire rapidă. Se simte o undă de curiozitate în aer, genul de tensiune în urma căreia coada unei pisici se poate ridica și zburli toată.

Jimmy are vești pentru Megan. Vești bune. Importante. Dar nu vrea să i le împărtășească acum. Nu cu soțul ei așezat la birou. Va trebui să aștepte până a doua zi dimineață. Le face cu mâna și dispare.

Adam se uită după el cum pleacă și își permite un zâmbet satisfăcut.

101

Gideon încearcă să priceapă ce s-a întâmplat. Își aduce aminte că i-a fost pus ceva pe cap, că mâini puternice l-au prins și că a simțit o durere ascuțită în picior. Probabil că l-au drogat și l-au închis undeva, așa adormit.

Acum, gluga a dispărut, iar el zace în întuneric, pe o podea rece de piatră. În cele patru colțuri ale încăperii pâlpâie lumânări. E un loc mic și lipsit de orice ușă.

Se află într-o celulă.

Sau poate nu e o celulă. Poate e un mormânt.

Cu mintea încă pe jumătate amețită de droguri, se ridică încet, clătinându-se nesigur. Pipăie zidurile. Nu e nici o ieșire. Tatăl lui a scris despre faptul că unii oameni au fost îngropați într-un Sanctuar. Asta trebuie să fie. A fost zidit de viu în Sanctuar și lăsat să moară.

Angoasa îi urcă în piept ca un păianjen otrăvitor. În locul ăsta n-are

cum să fie prea mult aer. Nu poate ține prea mult. Ia o lumânare și le stinge pe celelalte. Nu are rost ca prețiosul oxigen să fie irosit. Rămas în picioare, în timp ce lumânarea pâlpâie din ce în ce mai slab, se gândește că ei n-o să-l lase totuși să moară aici. I-a spus lui Smithsen că și-a luat măsuri de precauție, că a planificat livrarea către poliție a documentelor incriminatoare.

Lumânarea se stinge, făcându-i inima să bată mai repede și speranțele să pălească. Cu siguranță, ei o să vină la el, o să afle ce știe și cât de mult îi poate afecta asta.

Brusc, se aude un huruit greu, de piatră târâtă. Dâre ușoare de lumină se întrezăresc în mijlocul a doi pereți opuși. Câteva persoane înveșmântate în rase și cu chipurile ascunse sub glugi umplu micuța încăpere. Gideon nu li se opune în timp ce ei pun stăpânire pe el, îi leagă mâinile și îl trag spre o ieșire. De data asta însă, nu i-au pus nici o glugă pe cap, nici nu l-au legat la ochi. S-a schimbat ceva.

Îl duc în jos pe un culoar lung și sinuos. Treptat, locul începe să se transforme. Luminile de pe pereți sunt mai bogate. Pare să fie chiar și mai cald. Este flancat de doi bărbați. Cel din dreapta lui trage de un inel de fier fixat în perete. Scripeți ascunși încep să se rotească zgomotos. Ei îl împing într-o cameră.

Străinul pe care l-a întâlnit în cețurile de la Stonehenge stă la o masă circulară de piatră.

— Ia loc, Gideon, zice și îi face semn cu mâna spre scaunul din fața lui.

Gideon se ghemuiește într-o semilună de piatră rece, fără să-și ia ochii de la personajul înveșmântat în rasă din fața lui.

— Nu mă recunoști, nu-i așa?

— Nu.

— Te-am întâlnit de multe ori pe când erai copil, continuă Maestrul. Eu și tatăl tău am fost prieteni.

Mărturisirea îl ia prin surprindere pe Gideon.

— Atunci știți prin ce a trecut. Ce s-a întâmplat cu mama mea și ce a trebuit să facă pentru a mă salva.

— Da, știu, într-adevăr. Îl studiază pe Gideon. Se vede că ai învățat mult, probabil din jurnalele tatălui tău. Dar ai înțeles cu adevărat ceea ce ai citit?

— Așa cred.

— Atunci, spune-mi!

— Sunteți Maestrul Cercului, conducătorul spiritual al Discipolilor Sacrosanctelor. Tatăl meu a fost un membru important și de încredere al Cercului Interior. Dumneavoastră, el și mulți alții v-ați închinat viețile apărării Sacrosanctelor și reînnoirii energiei lor.

Chipul Maestrului se luminează de un zâmbet fin.

— Nu-i chiar așa. Dar ești pe aproape. De fapt, vrea să afle cât de multe știe băiatul lui Nathaniel. Ai idee cum anume este menținută energia spirituală a Sacrosanctelor?

— Prin sacrificii omenеști. Ofrande aduse înainte și după fiecare solstițiu de vară și de iarnă. La anumite faze ale lunii. Tatăl meu le-a descris ca fiind necesare pentru refacerea echilibrului celest și pământesc.

Maestrul pare impresionat.

— Ești un bun învățăcel. Însă există o diferență imensă între teorie și practică. Apoi adăugă, încrucișându-și brațele în rasă: Ne-ai căutat, Gideon. Ce dorești?

— Să fiu acceptat. Mama și tatăl meu sunt morți. Voi sunteți familia mea. Sunt deja un copil al Sacrosanctelor, știți cum m-a botezat tata pe când eram copil.

— Într-adevăr, încuviințează Maestrul. Te-a îmbrățiat în apele Sacrosanctelor și le-a cerut să te apere de boala care ți-a ucis mama. Le-a promis că le va da viața lui în schimbul unei vieți lungi și pline de sănătate pentru tine.

Ochii lui Gideon se umplu de lacrimi, iar cuvintele lui Nathaniel îi răsună iar în minte: „Îmi voi da de bunăvoie viața și sângele. Sper doar să merite. Să merite atât de mult încât să schimbe lucrurile. Să schimbe soarta care știu că-l așteaptă deja pe bietul meu fiu lipsit de mamă”.

Maestrul se ridică de la masă și începe să se plimbe prin încăpere.

— Sacrosanctele nu sunt monștri. Nu cer sacrificii umane la întâmplare. Este o problemă fundamentală, legată de a lua și de a da, ca parte a ciclului vieții și al morții. În schimbul apărării vieții tale, Nathaniel a promis că și-o va da pe a lui. A afirmat că va deveni el însuși un sacrificiu. Ar fi trebuit să se ofere chiar la acest solstițiu.

— Sinuciderea? Întreabă Gideon, cu mintea parcă golită de gânduri.

— Nu. Asta nu a fost o ofrandă. A fost un act egoist, izvorât din disperare. Voia să-i oprească astfel de cei din Cercul Interior să mai meargă pe un drum cu care el nu era de acord.

— Ce drum?

Maestrul răbufnește, obosit:

— Tatăl tău a scris niște studii foarte importante și credea că învățătura neclintită a Breslei era că aceia care primesc darurile lor sunt cei aleși, cei care vor fi sacrificați. El a pus la îndoială faptul că oricine se îmbrăia în fântâna divină și prospera urma să plătească, la sfârșitul vieții, prețul divin. Cercul Interior s-a opus. Membrii credeau că această practică străveche trebuie să continue. Că Sacrosanctele ar trebui să-și aleagă propriile sacrificii.

— Cum adică?

— Foarte ușor, răspunde Maestrul și deschide brațele, într-un gest relaxat. Oamenii sunt atrași de ele. Observatorii - oamenii care te-au luat de la monument - așteaptă și veghează. Când cineva e atras să atingă o piatră anume, care se află în ascendență în zodiacul sidereal, atunci persoana respectivă este identificată ca fiind sacrificiul omenesc corect.

Maestrul se așază pe bancheta de piatră, lângă Gideon. Ceea ce va spune în continuare îl va tulbura pe băiat, poate chiar îl va zgudui până în străfundurile ființei lui.

— Breasla este un organism democratic. Noi ne conducem după reguli care ne-au fost date cu multe secole în urmă. Cu toate acestea, interpretarea acestor reguli reprezintă dreptul și îndatorirea fiecărui nou Maestru și a Cercului său Interior. Atunci când tatăl tău a luat hotărârea de a se opune felului în care privește Cercul sacrificiile, și-a pecetluit soarta.

— Nu înțeleg, mărturisește Gideon, confuz. De ce era părerea tatălui meu atât de importantă, în comparație cu a oricui altcuiva?

Maestrul înțelege că Nathaniel nu i-a dezvăluit chiar tot băiatului.

— Pentru că, atunci când problema a fost supusă la vot, nu eu eram Maestrul Cercului. El era.

102

Țipetele lui Caitlyn găuresc piatra groasă ca un compresor. Nu mai poate suporta. Întinericul și tăcerea o înnebunesc. Se izbește cu pumnii, cu genunchii și cu capul de pereții aspri ai mormântului vertical.

Cei doi Observatori care o păzesc vin în grabă la gaura de detenție. N-o pot lăsa să-și facă rău singură. Nu poate să moară înainte de momentul potrivit. Ei descuie lacătele, iar Caitlyn se rostogolește afară și se prăbușește în genunchi. Trupul îi e numai lovituri, iar părul lung și negru e năclăit de sânge și de sudoare. Mârâie și încearcă să-i lovească.

— Luați-vă labele de pe mine! Ticăloșilor, dați-mi *drumul*!

Observatorii o ținutiesc pe spate. Chipul îi e plin de sânge, și mâinile, cândva îngrijite, sunt acum tăiate și distruse. Pe frunte i se cască tăieturi adânci, în locurile unde s-a izbit cu capul de stânca din fața ei. Bărbații schimbă priviri cu înțeles. Și-a ieșit din minți acolo, înăuntru. S-a zvârcolit ca o nebună și a încercat să-și ia viața.

Caitlyn vrea să pună imediat capăt coșmarului. Vrea ca totul să înceteze, chiar dacă pentru asta trebuie să moară. Totuși, încetul cu încetul, se liniștește. Mintea preia din nou controlul, iar animalul înnebunit în care se preschimbase se domolește. Bărbații o obligă să rămână întinsă la pământ, pe podeaua rece de piatră. Unul dintre ei s-a urcat pe ea, fixându-i brațele cu genunchii, ținându-i încheieturile mâinilor. Celălalt stă în genunchi peste gleznelor ei. Abia acum, când nebunia de care fusese cuprinsă s-a potolit, o lovește o revelație.

Oamenii ăștia sunt niște amatori.

L-a văzut pe Eric, împreună cu echipa lui, folosind tehnici de constrângere. Ei nu procedează niciodată așa. Răsucirea încheieturii mâinii e de-ajuns ca să blochezi pe oricine, dacă știi cum s-o faci. Un deget plasat într-o terminație nervoasă îl poate opri pe un boxer de categorie grea, dacă știi cum să procedezi. Însă tipii ăștia n-au habar. N-au nici o competență în materie. Improvizează și ei cum pot, în funcție de evoluția lucrurilor.

Caitlyn privește în ochii bărbatului cu glugă care stă călare pe ea.

— Gata! M-am liniștit acum.

El îi eliberează brațele. Se ridică, dar rămâne în alertă, gata s-o ținutiască iar la pământ.

— Trebuie să ne uităm la rana de la cap, i se adresează el celuilalt tip,

mai tânăr.

Cei doi o ajută să se ridice și se pregătesc să-i lege mâinile, când ea și le dă puternic în lături, izbindu-l cu genunchiul pe bărbatul din fața ei. Al doilea Observator o apucă pe la spate. Ea se lasă spre el, folosindu-și greutatea propriului corp pentru a-l face să-și piardă echilibrul, după care îl proiectează în peretele din spatele lor. În clipa când el se izbește de piatră, ea îl lovește cu capul, având grijă ca partea din spatele a craniului ei să-i izbească zdravăn fața. Forța ei este incredibilă. Omul îi dă drumul și se clatină, ținându-se de nasul rupt.

Caitlyn rămâne în picioare pe culoarul luminat de torțe al Sanctuarului.

103

Gideon se simte gol pe dinăuntru și amețit. Revelația că tatăl lui a fost cândva Maestrul Cercului l-a secat de orice putere. Nu se aștepta la o așa descoperire. A căutat adevărul. Avea nevoie să înțeleagă motivul sinuciderii tatălui său. Avea nevoie să dea vina pe cineva. Nu fusese însă pregătit pentru așa ceva.

Însă pe Maestrul Cercului nu-l preocupă sentimentele lui Gideon. El arde de nerăbdare să afle cât de multe știe, cât de mare e amenințarea pe care o reprezintă.

— Știi ce loc e acesta? Unde ne aflăm?

— În Sanctuar, răspunde el cu glasul lipsit de orice expresie, cu gândurile rătăcindu-i în altă parte.

— Și știi unde se află?

Întrebarea asta e mai grea și-l scoate pe Gideon din starea de șoc.

— Tatăl meu a scris doar despre natura Sanctuarului, nu despre locul unde e amplasat. E adevărat însă că nu am decodat toate jurnalele lui. Sunt sigur că o să apară pasaje unde va fi mai precis.

Maestrul încearcă să citească în ochii băiatului. Se poate ca Nathaniel să fi păstrat taina amplasării locului. E la fel de plauzibil însă ca fiul lui s-o cunoască și să-și dea seama că, dacă mărturisește că știe acest lucru, este în primejdie.

— Știi foarte multe pentru o persoană care nu face parte din rândurile noastre. Care nu a trecut prin inițiere. Iar asta ne ridică o problemă. Ce să facem cu tine?

Gideon se apropie de el.

— Permiteți-mi să intru în rândurile voastre. Nu știu ce altceva aș putea face, ținând cont de pierderea tatălui meu. De jurământul lui. Voi fi în mod irevocabil legat de Sacrosancte, indiferent ce se va întâmpla.

— Chiar dacă ar fi să te acceptăm în Breaslă, tot nu sunt sigur că ești pregătit. Inițierea e o ceremonie care implică o căutare. Trebuie să existe o încredere totală între Maestrul Cercului și cel inițiat. Neofitul trebuie să-și păstreze cu încredere încrederea, în timp ce sângele lui e vărsat. Durerea este înfiorătoare, de neînchipuit.

Gideon își pleacă ușor capul.

— Asta este ceea ce vreau.

Maestrul îi pune mâna sub bărbie, îi înalță capul și-l privește drept în ochi.

— Și cine garantează că n-o să duci mai departe răzvrătirea tatălui tău, din rândurile noastre?

Gideon se însuflețește.

— Nu vreau să fac rău nimănui, nici dumneavoastră, nici Discipolilor. Vreau să fiu bine-venit în acest grup. Așa cum a fost și tatăl meu *cândva*. Vreau să-mi trăiesc viața pe deplin, sub binecuvântarea Sacrosanctelor. Nu vreau să fie blestemată cu boli. Și, cu siguranță, nu vreau să-mi petrec restul zilelor pe lumea asta înfricoșat că voi fi atacat sau că îmi va fi incendiată casa.

Maestrul se plimbă de colo-colo. Își dă seama că motivele pentru care Gideon ar vrea să intre în Breaslă sunt întemeiate. Dacă îl ucid, își asumă riscul ca întreaga lor existență să fie dezvăluită publicului. Breasla ar fi expusă, iar ritualul reînnoirii – întrerupt.

— Există o cale prin care ți-ai putea demonstra loialitatea și dăruirea. Dacă vei reuși s-o urmezi, atunci eu voi garanta personal pentru tine, iar inițierea ta ar putea începe chiar în această noapte.

— Și care este această cale?

— Jurnalele tatălui tău. Dă-ni-le nouă, și vei putea deveni unul dintre noi.

Gideon scutură din cap.

— Știu ce presupune inițierea. Sunt dispus să-mi las carnea să fie crestată cu cuțitul și oasele zdrobite cu ciocanul. Nu-i oare de-ajuns?

— Nu. Jurnalele acelea sunt cuțitul pe care tu îl înfigi în carnea *noastră*, iar amenințările tale sunt ciocanul pe care îl înalți deasupra oaselor noastre.

Tânărul se gândește cum ar putea să iasă din acest impas.

— Vă voi oferi un sfert dintre jurnale înainte de inițiere și voi da un telefon ca să mă asigur că nu va ajunge nimic pe mâna poliției. După inițiere, vă voi mai da un sfert dintre ele. Iar de azi într-un an, vă voi da încă un sfert.

— Asta înseamnă doar trei sferturi. Când vom primi ultima parte?

— Probabil, niciodată, răspunde Gideon. Sau poate atunci când voi fi învățat destule despre Breaslă încât să vă fiu pe plac. Când veți fi pregătiți să mă primiți ca Maestru.

104

Caitlyn fuge, disperată să se salveze, pe cât de repede îi îngăduie picioarele goale. Ajunge la capătul unui culoar scurt și întunecat. De acolo, se fac două drumuri, unul la stânga, iar celălalt la dreapta. Ea alege drumul din dreapta. O ia în mare grabă pe coridor, fericită că e îmbrăcată în rasa lungă și aspră.

E rapidă. Face sport în fiecare zi. Merge câte cinci kilometri pe banda de alergare. Alți cinci pe bicicleta eliptică. Acum e bucuroasă pentru fiecare

antrenament făcut. Au rănit-o, au înfometat-o și au îngrozit-o, însă a rămas puternică și în formă.

Pasajul face o curbă și se pierde într-o pâclă întunecată. Dacă are noroc, merge de-a lungul unui zid exterior. Zidurile exterioare duc la uși. Aruncă o privire peste umăr, dar nu zărește nici urmă de gărzi ascunse sub glugi. Locul acesta e mai mare decât și-a închipuit. Mult mai mare. Pietrele pe care aleargă poartă niște inscripții. Se pare că pe ele au fost săpate litere. Sunt pietre de mormânt. Își dă seama că aleargă peste morminte. Inima i se oprește în loc atunci când își ridică privirea și înțelege. Culoarul este circular.

Chiar în fața ei se află ce doi bărbați acoperiți de glugi cu care s-a luptat.

Dar acum sunt însoțiți de mult mai mulți. Și toți o așteaptă.

PARTEA A PATRA

105

Miercuri, 23 iunie

Singurul anchetator care nu se prezintă la informarea de dimineață pe care o fac laolaltă toate serviciile de investigații este Josh Goran. Numai că pentru el asta nu-i o problemă. A făcut deja toate aranjamentele necesare ca să nu piardă nimic din fluxul de informații. Are pe statul de plată o echipă formată din ziaști, ofițeri de poliție și funcționari civili. Cei zece mii de dolari pe care i-a pus în palma agentului de teren Alvez i-au asigurat informare rapidă.

În sala de conferințe supraîncălzită, comandantul adjunct Gregory Dockery le adresează o cerere celor șapte bărbați care se află acolo împreună cu el.

— Avem nevoie de un schimb complet și confidențial de informații-cheie. Trebuie să lăsăm la o parte neînțelegerile și să lucrăm împreună. De asta suntem aici. Peste câteva ore, comandantul Alan Hunt îl va asigura din nou, personal, pe vicepreședintele Lock în legătură cu resursele și cu eforturile care se fac pentru a-i fi găsită fiica. Domnule comandant Gibson, vă rog să ne puneți la curent cu ce ați mai aflat.

Barney Gibson își plimbă privirea peste cei adunați la masă, observând faliile dintre instituțiile implicate în anchetă. Cei doi tipi de la FBI s-au așezat pe o latură a mesei, ofițerii din Wiltshire – pe cealaltă, iar colegul lui de la Poliția Metropolitană stă separat de amândouă taberele. Diferențe culturale, deosebiri de nedepășit, toate în cursul unei singure operațiuni.

— La primele ore ale dimineții am mai primit un telefon de la grupul

despre care credem că a răpit-o pe Caitlyn. Apelul venea tot din Franța, însă, de data aceasta, nu a mai fost localizat în Paris, ci la un telefon public din Cannes, în sudul țării.

John Rowlands își lasă mâinile să cadă, exasperat.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu mă pot lăsa convins. Ăștia se află în sudul Franței la fel de mult ca noi.

Gibson îl fulgeră cu privirea pe șeful secției de poliție.

— John, te rog să uiți o clipă de iubitele tale teorii; o să speculăm cât vrei pe seama lor după aceea. Mai întâi însă, vom asculta caseta. Face o scurtă pauză, după care se adresează din nou întregului grup: După timpul și natura înregistrării, veți vedea că este o reacție directă la conferința de presă ținută de Kylie Lock.

Apasă pe reportofonul digital aflat pe masă, iar tăcerea este spartă de o voce distorsionată de bărbat. „Prețul pentru a o elibera nevătămată pe Caitlyn Lock este de douăzeci de milioane de dolari. Mama ei a promis zece. Ne așteptăm ca și tatăl să facă același lucru. Condițiile sunt următoarele: FBI-ul, poliția britanică și vânătorul acela de recompense vor declara public că nu se va recurge la nici o supraveghere a schimbului la care s-a convenit. Și nu se va face nici o încercare de a le aresta pe persoanele ce vor fi implicate în schimbul respectiv. Numai când vom avea garanția de liberă trecere, vă vom oferi mai multe detalii referitoare la condițiile noastre. Vă rog să înțelegeți următorul lucru: avem resursele necesare pentru a o ține prizonieră pe Caitlyn Lock atât cât vom dori. Chiar și ani, dacă e nevoie. Mai devreme sau mai târziu, cererile noastre *vor* fi îndeplinite.” Deodată, vocea lui Caitlyn umple încăperea: „Mamă, sunt la Cannes, în apropiere de hotelul Carlton, unde am locuit împreună cu tine și cu François, în timpul festivalului de film de la Palais des Festivals. Azi plouă pe Croazetă și la palat e o conferință despre jocuri video. Tată, sunt bine îngrijită. Nimeni nu m-a rănit. *Vă rog* să faceți ce vă spun ei”. Apoi, vocea distorsionată de bărbat revine: „Să fie foarte clar! Dacă nu vedem garanțiile făcute publice la televizor, atunci aceasta a fost ultima dată când am intrat în legătură cu voi”.

Caseta fâșâie și se oprește. Anchetatorii rămân tăcuți, uluiți. Gibson știe că toți se gândesc la felul cum vor reacționa părinții lui Caitlyn când vor asculta înregistrarea. El trece peste emoție și continuă:

— Detaliile furnizate pe casetă sunt corecte. Vremea de la Cannes era exact așa cum a fost descrisă, iar expoziția menționată are, într-adevăr, loc. Tehnicienii de pe ambele maluri ale Atlanticului au confirmat că telefonul a fost dat de la Cannes, și zgomotul de fundal se potrivește cu cel din acea zonă a Coastei de Azur. Todd, vrei să spui ceva anume despre asta?

— E o înregistrare nenorocită, zice tipul de la FBI. Tehnicienii noștri au căutat-o de toate bubele pe când oamenii voștri dormeau și au confirmat că, la fel ca prima, a fost pusă cap la cap pe mai multe niveluri. Cele două voci au fost înregistrate separat. Pe urmă, au lipit benzile și au adăugat o a treia înregistrare, cu un zgomot continuu de fundal. Am analizat vocea femeii și suntem siguri că e a lui Caitlyn. Credem că vocea distorsionată de

bărbat îi aparține unui englez.

— Mai întâi Paris, acum Cannes, intervine Dockery. O mută neîncetat. Și probabil chiar în clipa asta se duc în altă parte. Poate că vocea fetei a fost înregistrată înainte ca ei să lipească toate celelalte componente ale casetei.

— Asta ar explica de ce folosesc telefoane publice, remarcă Gibson. Nu le pasă dacă sunt descoperite, pentru că, în clipa în care ajungem noi să le analizăm, ei nu se mai află acolo.

— Sau poate n-au fost niciodată, spune John Rowlands, care tot nu e convins că fata a traversat Canalul Mânecii. S-ar putea să fie doar un singur motociclist care se plimbă prin Europa, trimițând mesaje pe telefon. Nu-mi prea vine să cred că fata a fost scoasă din Marea Britanie.

— Trebuie să facem câte un plan pentru fiecare eventualitate, intervine Hunt, punând capăt speculațiilor. Greg, să mă informezi câte resurse au fost puse în slujba acestei variante.

— Da, domnule, răspunde adjunctul.

— Ce facem cu cererile și cu condițiile lor? se interesează John Rowlands.

Hunt ridică o sprânceană.

— Guvernul britanic, poliția și poporul nu negociază cu răpitorii. Asta e politica. N-am făcut-o niciodată și nici n-o vom face vreodată.

Danny Alvez încuviințează din cap.

— Vicepreședintele Lock a afirmat același lucru. S-ar putea ca lucrurile să stea altfel acum, când e vorba despre fiica lui, însă mă îndoiesc.

— Nici gând, adaugă Burgess. Thom e intransigent. N-o să se plece în cazul ăsta. Ticăloșii ăia pot să aștepte și o mie de ani, el tot n-o să negocieze cu ei.

106

Ținta poate să apară în orice clipă.

Va fi alb, va avea între treizeci și patruzeci și cinci de ani și se va potrivi perfect cu profilul psihologic făcut de Megan. Ea știe că așa va fi.

Și-a parcat mașina pe partea cealaltă a străzii, lângă un magazin cu vitrine uriașe din Tidworth, iar ochii ei nu se dezlipesc de zona aflată sub firma ce proclamă cu mândrie: „Matt Utley, maestru măcelar“. După ce îl identifică în mod clar, va face rost de un mandat de percheziție și-i va răscoli toată casa. Va căuta haine care să se potrivească bucății de material găsite la Tollard Royal, proprietatea lui Chase. Sau poate va găsi unelte al căror număr de serie să fie același cu cel al trusei de unelte abandonate.

E opt și jumătate, iar ea așteaptă răbdătoare de o oră. O clipă, gândul îi zboară la relația cu fostul ei soț, pe care a reluat-o. Totul pare să meargă bine. Adam și-a petrecut noaptea trecută la ea acasă – fosta lor casă –, iar în dimineața asta Sammy a țopăit prin cameră zâmbind cu gura până la urechi.

La nouă fără douăzeci, un bărbat traversează strada chiar prin fața ei, deschide ușa magazinului și aprinde toate luminile. Ea îl urmărește cum își pune un șorț cu dungi roșii și albe și își face de lucru în spatele tejghelelor și al vitrinelor frigorifice. E trecut cu puțin de douăzeci de ani, din câte își

dă seama. Nu e ținta ei. Abia după ora nouă, pune în ușa semnul că a deschis magazinul. Ea mai așteaptă. La nouă și jumătate, iese din mașină, își scoate carnețelul și intră.

Un clopoțel de alamă răsună vesel în timp ce ea pășește în magazin și închide ușa. Nu așteaptă să fie întrebată ce dorește.

— Sunt Eileen Baxendale, de la Departamentul Comunal pentru Bilanțul Impozitelor, se prezintă ea, scoțând un pix. Numele dumneavoastră?

— Carl, Carl Pringle, răspunde puștiul, cu un aer absolut consternat. Nu știu nimic despre impozite.

— Nu? Atunci cine știe? întrebă ea și se uită în jur, cu o privire pătrunzătoare.

— Trebuie să vorbiți cu Matt. Cu domnul Utley. Proprietarul. Eu sunt doar un angajat.

— Și când pot face asta?

— Nu vine astăzi. A spus să mă ocup eu de toate.

— E bolnav?

— Nu mi-a spus. A zis doar să mă ocup de prăvălie și că o să mă sune mai târziu.

Are suficiente informații ca să-l găsească pe Utley. Sigur apare înregistrat cu impozite și asigurări de sănătate. Nu are rost să-l perpelească la foc mic pe bietul puști pentru nimicuri.

— În regulă, atunci mă voi întoarce în cursul acestei săptămâni.

Și iese, însoțită de clinchetul clopoțelului.

Pe drumul de întoarcere la secție, sună să ceară informații fiscale despre măcelarul pe care nu l-a găsit. Dacă are un pic de noroc, o să aibă datele în computer până ajunge ea la birou.

Când intră, Jimmy Dockery o întâmpină cu un teanc de hârtii și cu un zâmbet.

— Am fost la laborator. Ia uite aici, șefa!

Și-i aruncă raportul criminaliștilor pe birou, îi arată o secțiune de o importanță crucială și face sumarul: „Câmpul din apropierea hambarului ars era acoperit cu particule minuscule de rămășițe omenești”.

— Ai dus câinii acolo? îl întrebă Megan uimită.

El începe să râdă.

— Nu, nu e nici un câine. Am ceva chiar mai bun decât un câine. Poate ți se va părea nebunesc, dar am citit undeva că detectivii germani se folosesc de vulturi urubu ca să detecteze cadavrele. Așa că, văzând eu că nu pot obține un radar de sol sau măcar câini de vânătoare, am luat legătura cu un expert în păsări exotice, care mi-a dat doi urubu-cu-cap-roșu să zboare peste câmpul nostru. Mândru de el, îi arată din nou rezultatul expertizei. Și uite ce a reieșit...

Megan citește raportul dat de laborator: „Au fost prelevate mostre de sol și toate conțineau ADN uman provenit de la o singură persoană”.

— Șefa, parcă spuneai că Tony Naylor a fost pe acel câmp. Ai avut dreptate.

Megan încearcă să fie precaută în afirmații:

— Hai să ne asigurăm că a fost Naylor înainte să spunem ceva.

Încearcă să faci rost de o mostră de ADN care să se potrivească. De la sora lui sau de la părinți. Verifică și în baza națională de date, ca să vezi dacă i-au fost luate amprente pentru vreun delict. Îi mai vine o idee: A, da, și ia-l la întrebări pe proprietarul locului! Tare aș vrea să știu și eu cum dracu' a ajuns terenul ăsta să fie presărat cu rămășițe umane.

107

Gideon părăsește Sanctuarul la fel cum a intrat, cu gluga trasă pe față, legat la mâini și trântit pe bancheta din spate a unei mașini care arată exact ca duba unor muncitori în construcții.

După douăzeci de minute, vehiculul trage pe marginea drumului și oprește. Ușile din spate scârțâie în timp ce sunt deschise, iar Gideon aude ciripitul păsărelor revărsându-se înăuntru. Este încă foarte devreme. Ora aceea a dimineții înainte ca traficul să devină infernal. Simte cum podeaua dubei se lasă pentru că cineva urcă, se fâțâie prin mașină, după care îl trage de glezne, târându-l până aproape de margine. Își simte picioarele atârând în afara mașinii, apoi este pus în poziție verticală, iar sacul de pânză îi este scos de pe cap.

Nu David Smithsen se holbează la el. E altcineva, bărbatul care aproape l-a omorât. Cel care l-a lăsat mai mult mort decât viu în biroul cuprins de flăcări. Gideon își abate privirea spre mâinile tipului. Acolo, pe unul dintre degetele mici, vede inelul cu pecete care i-a provocat tăietura de pe față. Imposibil să nu remarci un asemenea inel. În spatele omului se întinde ceea ce pare o pădure neumblată. Locul ideal ca să sapi un mormânt sau ca să faci pierdut un cadavru.

Smithsen își face apariția în peisaj și zâmbeste.

— El e Musca, iar de acum încolo eu voi fi Draco și atât. Te vei purta cu noi de parcă ne-am cunoaște de când lumea. Ori te conformezi, ori te omorâm. Tu alegi.

Musca scoate repede un pistol din buzunarul de la spate al pantalonilor și lipește țeava de fruntea lui Gideon.

— Mie îmi convine orice variantă.

Draco stă pe marginea din spate a dubitei și îi cuprinde umerii lui Gideon cu un gest batjocoritor de camaraderie.

— Una dintre regulile noastre este discreția. Discreție maximă, dacă pricepi ce vreau să spun. Iar Maestrul se bazează pe mine și pe Musca pentru aplicarea acestei reguli. Îl strânge pe Gideon de umeri. Dacă vei trăi, atunci va trebui să trăiești după niște reguli. Sub nici o formă nu-i vorbești despre Breaslă, despre Discipoli sau despre Sacrosancte vreunui străin. Niciodată, din nici un motiv. Nu ne telefonezi, nu apari neanunțat la noi acasă sau la serviciu. Nu ne contactezi niciodată. Noi te contactăm. Dacă te sunăm, nu îți spui numele la telefon și nu le menționezi pe ale noastre. Vei folosi numele care îți va fi dat, în cazul în care vei fi inițiat. Vei folosi acel nume în orice împrejurare. Ține bine minte tot ce-ți spunem acum. Dacă îți

scapă cumva din greșeală, tot din greșeală o să-mi scape și mie degetul pe trăgaci. Lui Musca îi joacă ochii-n cap, și împinge și mai tare arma în țeasta lui Gideon. *Bum...*

Draco se ridică.

— Pune-l pe locul din față, după care poți pleca.

Musca îi aruncă lui Draco cheile de la cătușe și-i cere lui Gideon să ocolească mașina până în dreptul portierei din față. Îl ajută să se urce, trânteste ușa și se îndreaptă spre un Mercedes parcat lângă ei. Luminile de semnalizare portocalii se aprind și se sting când declanșează închiderea centralizată.

Draco vorbește în timp ce se pregătește să pornească:

— Uite cum facem. Mergem la tine acasă, și stau cu tine cât iei carnetele scrise de tatăl tău. Mi le predai mie, și te duc înapoi la Maestru. E cât se poate de simplu.

— După care ar trebui să te descurci și singur, nu?

Draco râde.

— Noi doi trebuie să punem la punct unele lucruri. Întoarce dubița, ieșind din luminiș pe o străduță îngustă. Cercul Interior a votat acum câteva ore dacă să fii sau nu inițiat. Votul Maestrului a fost decisiv. Un singur vot te-a salvat. Unul singur. Așa că mai bine ascultă decât să vorbești, de acord? Ochii lui Draco sclipesc amenințători. Pentru următoarele douăzeci și patru de ore, ești în grija *mea*. Pe urmă, te voi lăsa în seama cuțitului și a ciocanului Maestrului. Dacă vei supraviețui inițierii, fața mea va fi printre primele pe care le vei vedea. Din acel moment, eu sunt stăpânul tău, iar tu îmi datorezi credință. Vei face tot ce îți spun eu, când îți spun eu, cum îți spun eu. E clar?

Gideon vede că tipul e enervat.

— Clar ca bună ziua. Faci pe durul cu mine, dar, în realitate, ești doar mesagerul Maestrului. Băiatul lui de mingi. Nu faci nimic fără să-ți ceară el.

Draco apasă pedala de frână. Duba încetinește din ce în ce mai mult, iar motorul se oprește brusc. Gideon vede dreapta musculoasă a lui Draco cum îl pocnește drept în față, dându-l cu capul de geamul lateral. Încearcă să-l țină la distanță cu un braț, dar Draco s-a ridicat deja din scaun, năpădindu-l cu o ploaie de pumni în cap și peste față.

Bătaia durează mai puțin de zece secunde. Draco îl prinde de gât, ținându-l cu degete ca de oțel, și îi dă o ultimă lovitură. Cea mai dureroasă dintre toate.

— Uite cum stă treaba, Domnule Fac-pe-Deșteptul, când suntem singuri, eu sunt maestrul tău. Tu îmi aparții. Eram pregătit să-l omor pe tatăl tău și sunt mai mult decât pregătit să te omor pe tine.

108

Restul călătoriei se desfășoară într-o tăcere dureroasă. Mai ales pentru Gideon. Are buza crăpată și un dinte stă să-i cadă.

Draco îl obligă să meargă cu brațele strânse la spate. Trec de ușa de la intrare și se îndreaptă direct spre camera ascunsă de la etaj.

— Deșteaptă chestie, spune Draco în timp ce Gideon scoate la iveală placa de rigips ascunsă în zid. Ciocănește în ea cu articulațiile degetelor, care par foarte firești așa zdrelite cum sunt acum. Grozav! Nu ai ghici în veci că în spatele ăsteia e o cameră.

Gideon nu îl bagă în seamă, ci intră în camera lungă și îngustă.

Draco nu-și poate ascunde uimirea când vede rafturile goale. Doar praf și vopsea lavabilă, decolorată în locurile unde fuseseră caietele.

Gideon își șterge buza care-i sângerează.

— La ce te așteptai?

— Ai grijă la gură... Zâmbește, încântat de propria-i glumă, și intră în încăpere. Ciocănește în toți pereții. Izbește cu călcâiul în câteva locuri. Mai sunt și alte camere secrete pe-aici?

Lovește cu piciorul și în podea.

— Nu ți-e teamă de grinzile afectate de foc? îl întreabă Gideon sarcastic.

— Sunt din stejar, îi răspunde Draco pe un ton dojenitor. Cred că doar Marele Incendiu din Londra le-ar putea strica.

Apoi lovește în pereți de-a lungul liniei de îmbinare dintre ele și panourile de pe tavan. Gideon rămâne cu privirea ațintită la ultimul panou, cel de deasupra telescopului.

Draco se oprește la câțiva centimetri de el.

— Deci unde sunt? Unde au dispărut cărțile tatălui tău?

Un țârâit le atrage atenția, ca și cum le-ar răspunde unde se află jurnalele. E soneria de la poartă.

— Aștepți pe cineva? întreabă Draco nervos.

Gideon ridică din umeri.

— Nu. Dar există în bucătărie un monitor instalat de firma de securitate. Putem vedea de acolo cine este.

Coboară amândoi. Pe monitorul mic, montat pe perete, văd o femeie care așteaptă într-o mașină, cu motorul pornit, în fața porților.

— Știu cine e, spune Gideon. Este inspectoarea de poliție care conduce ancheta cu privire la sinuciderea tatălui meu. O să vadă mașina mea și duba ta pe alee.

— Las-o să intre, dar scapă repede de ea. Draco se îndreaptă spre biroul distrus de incendiu. Se pare că, până la urmă, tot voi avea ceva de reparat.

Gideon apasă tasta „Acces” de pe interfon, deschide ușa de la intrare și îi iese în întâmpinare. Megan parchează. El își mai șterge o dată buza cu dosul palmei.

— Bună dimineața, doamnă inspector. Nu mă așteptam să vă văd astăzi.

Megan își înșfacă geanta, sare din mașină și trânteste portiera.

— Am vrut să văd cum vă simțiți. Observă buza umflată și petele de sânge. Și văd că nu prea bine. Ce s-a întâmplat?

Gideon își duce o mână la gură.

— Am căzut în timp ce încercam să repar câte ceva prin birou. Nu e

chiar așa rău pe cât pare.

Privirea lui Megan alunecă în spatele lui Gideon, unde îl vede pe Draco ieșind din casă și îndreptându-se spre dubă.

— Faceți mai multe lucrări?

Gideon se uită și el spre Draco.

— Da, am înțeles că domnul Smithsen l-a ajutat de mai multe ori pe tata cu unele reparații și, foarte amabil, a trecut pe-aici după ce a aflat de incendiu.

— E un gest frumos între vecini.

Megan își amintește conversația pe care au avut-o în barul de lângă crematoriu, ce i-a spus Gideon despre ultima vizită a constructorului și despre bănuiala că Smithsen avea întru câtva legătură cu moartea lui Nathaniel.

— Nu pot crede ce ghinion a avut domnul Chase, zice Draco cu voce tare și apropiindu-se de ei. Unde va ajunge lumea asta? Îți pierzi tatăl, apoi un ticălos, o scursură a societății, îți sparge casa și aproape că te arde de viu cu locuința ta cu tot. Urâtă treabă...

Se întoarce spre dubă și zăngăne o geantă mare plină de scule.

Megan își dă seama că sunt urmăriți și că n-au nici o șansă să vorbească.

— Am trecut doar ca să vă mai pun câteva întrebări despre tatăl dumneavoastră. Am nimerit într-un moment prost?

— Da, răspunde Gideon. Vă deranjează dacă vă sun eu? Pot veni chiar până la secție, dacă vă este mai ușor așa.

— Ar fi foarte bine.

Cu coada ochiului, Megan vede că Smithsen stă cu ochii pe ei.

— Înainte de plecare, vă supărați dacă dau o fugă până la toaletă? E ceva de mers până în oraș.

— Nu, cum să mă supăr? Să vă arăt unde este...

Se dezlipesc de lângă Draco și, odată intrați în casă, Megan se apleacă foarte aproape de Gideon și întreabă:

— Sunteți bine?

— Nu tocmai. Mă va obliga să merg cu el după ce plecați. Vor jurnalele tatălui meu.

Aprinde o lumină pe coridor și se uită în urmă, spre ușa de la intrare, pe care o lăsase deschisă. Draco a închis deja ușa dubei și se îndreaptă spre ei.

— Nu pot vorbi acum.

Megan nu are ce face, intră repede în baia de la parter și închide ușa după ea. Draco se apropie cu pași mari și îl trage pe Gideon spre el.

— V-am văzut vorbind. Ce ți-a spus?

Gideon încearcă să nu se panicheze.

— Ia-ți mâinile de pe mine! Ieri a fost înmormântarea. N-a făcut decât să-mi transmită condoleanțe și să-mi spună cât de rău îi pare.

Draco își descleștează pumnii și dă drumul cămășii lui Gideon.

— Dă-o afară! Și repede, că altfel te văd cum te duci la încă o

Gideon o conduce pe Megan la mașină și îi ține portiera. Știe că au la dispoziție doar câteva secunde.

— Am fost amenințat cu arma în această dimineață. Arată cu capul spre casă. De către Smithsen și de un alt bărbat. Cel care mi-a spart casa și m-a atacat. Lucrează împreună.

În mintea lui Megan apare brusc fotografia lui Matt Utley. Vrea să-i spună și lui ce a descoperit când a fost la măcelărie, dar nu mai are timp.

— Urcați-vă în mașină. Putem să punem toate astea în ordine la secție.

Gideon se uită nervos spre ușa de la intrare.

— Nu pot. *Trebuie* să merg cu el.

— De ce?

— Tata a preferat să se sinucidă decât să ia parte la ce fac ei.

— Și ce *fac* ei?

Îl privește cu un aer mai degrabă ironic, amintindu-și că se află în fața unui om care a suferit un șoc emoțional.

Gideon observă îndoiala din privirea ei.

— V-am mai spus... *Sacrificii*. Cred că sunt pe cale să mai facă unul.

Megan ar vrea să-l provoace să-i spună mai multe, dar îl observă pe Draco lângă casă, cărând o bucată de bârnă arsă și încercând să pară ocupat. Își dă seama că nu e momentul potrivit. Pornește motorul și lasă frâna de mână.

— Vă sun mai târziu.

Gideon se dă la o parte, iar Megan demarează. Draco se îndreaptă din nou spre el, urmărind cu privirea mașina care iese pe poarta metalică, acționată electronic, și se depărtează pe drumul de țară.

— Despre ce a fost vorba?

— Despre bani, spune Gideon. Tata făcea comerț cu obiecte arheologice. A făcut milioane de lire din vânzarea acestor obiecte primitive. Probabil s-a dedat și la jefuirea de morminte. Inspectorii de poliție care investighează furturile de obiecte de artă sau fraudele din domeniu vor să mă interogheze în legătură cu ultimele lui achiziții.

— Te-a întrebat ce ai pățit la față?

— I-am spus că m-am lovit.

— Bine, zice Draco, întorcându-se spre casă. Hai să luăm jurnalele alea și să ne cărăm de-aici!

— Stai, îl oprește Gideon. Crezi că sunt atât de prost încât să le țin în casă?

Fața lui Draco devine ca de piatră. Gideon scoate dintr-un buzunar cheile de la mașină și deschide portbagajul. Draco rămâne cu privirea ațintită la Audi, în care se poate observa un fel de boccea făcută dintr-o pătură groasă. Se apleacă înăuntru și smucește balotul, dând la o parte colțurile păturii. În boccea găsește patru jurnale format A4, câte două pentru fiecare deceniu pe care Nathaniel Chase l-a petrecut ca membru al

Breslei.

— Asta-i tot?

— Deocamdată.

Draco deschide unul dintre jurnale și se holbează la textul cifrat.

— Cum știm că este ceea ce ai spus că este?

Gideon îi smulge jurnalul.

— Doar eu și tatăl meu înțelegeam acest cod. Țăsta e un lucru bun, atât pentru mine, cât și pentru tine. Majoritatea oamenilor ar arunca aceste lucruri dacă ar da peste ele, dar n-ar fi o mișcare inspirată. Chiar deloc. Închide jurnalul, îl înfășoară iar în pătură și îi dă lui Draco bocceluța. Eu mi-am respectat partea mea din înțelegere. Acum respect-o și tu pe a ta.

110

Dacă ai ajuns la gradul de inspector de poliție, se presupune că ai suferit ceva răni profesionale. Iar dacă mai ești și femeie, cu siguranță ți-ai stabilit un set de reguli pe care să nu le încalci. Limitele pe care ți le impui pornesc de la a pleca devreme de la petrecerile date cu ocazia rezolvării unui caz și merg până la a nu te mărita niciodată cu un polițist. Megan încălcase aceste două drăgălașe reguli, dar a ținut întotdeauna cont de un principiu.

Privește în ansamblu. Nu trage concluzii pripite. Fă câțiva pași înapoi și cântărește totul cu multă atenție. Mare. Mic. Important. Neimportant. Ia în calcul toți factorii.

Tocmai de aceea Megan nu bate la ușa superiorului ei să ceară un mandat de arestare preventivă pe numele lui Dave Smithsen și un echipaj tactic înarmat. În schimb, discută subiectul cu Jimmy, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

— L-am văzut pe Gideon Chase în această dimineață. Arăta ca și cum ar fi fost bruscăt. A spus că doi bărbați l-au amenințat cu arma. Un constructor, pe nume Smithsen, și tipul care i-a spart casa tatălui său săptămâna trecută.

Jimmy este surprins.

— Parcă spuneți că Chase nu l-a văzut pe hoț...

— Așa am spus. Dar se dovedește că l-a văzut.

— Atunci, de ce a mințit?

— E o poveste lungă. Zice că a simțit că e de datoria lui să afle în ce treburile era băgat tatăl său.

— Deci unde a fost amenințat și pentru ce?

Megan scutură din cap.

— Nu cunosc toate aceste detalii. Nu am apucat să i le cer. Smithsen, constructorul, era cu el, la el acasă. Repara stricăciunile provocate de incendiu.

Jimmy pune totul cap la cap.

— Așadar, acest constructor și amicul lui, spărgător de case, l-au amenințat pe Chase, iar apoi, câteva ore mai târziu, Smithsen vine ținută la el acasă ca să repare ce a stricat celălalt? Sună ciudat.

— Ai dreptate. Este ciudat. Dar toate acestea m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva sinuciderea lui Nathaniel Chase are vreo legătură cu răscumpărarea cerută pentru eliberarea fetei răpite.

Jimmy face ochii mari.

— Ce? Cum naiba se poate face o legătură între cele două?

— Ia adu-ți aminte ce ai spus când ai văzut cadavrul lui Jake Timberland în hambar. Ai zis că ești aproape sigur că scena crimei fusese aranjată... Mai știi cu ce argument ai venit?

— Da. Locul faptei. Locul. Amplasamentul.

— Exact. Ei bine, și în acest caz, tot amplasamentul este cel care nu-mi dă pace. Ambele cazuri au același punct de întâlnire. Stonehenge. Spre Stonehenge se îndreptau Lock și Timberland, în căutarea unui răsărit romantic, înainte de răpire și de crimă. Este locul despre care Nathaniel Chase a scris numeroase cărți și unde a vrut să-i fie împrăștiată cenușa. Ia gândește-te, e locul în care fiul său pretinde că a fost vindecat de cancer ereditar când era copil și unde, zice el, un cult preistoric face sacrificii umane pentru ca membrii lui să poată profita de pe urma puterilor pietrelor.

Jimmy se strâmbă.

— Doar nu crezi în toate aiurelile astea, nu?

— Încerc doar să fac pe avocata diavolului. De ce nu? În fond, sacrificii ritualice se tot fac de când omul primitiv a aflat de existența zeilor. Au fost descoperite, de-a lungul timpului, o groază de oseminte rămase în urma miilor de sacrificii umane aduse zeilor. Practica asta e consemnată și în Biblie, și în nenumărate alte documente istorice.

— Am înțeles cum e cu istoria, dar, chiar dacă un astfel de cult ar exista, de ce ar vrea să-i sacrifice pe fata unui politician american și pe fiul unui lord englez? Și cum explicați cererea de răscumpărare?

Logica lui Jimmy o face să se oprească brusc. Ideea existenței unui cult este stupidă, dar Megan nu se simte pregătită să renunțe definitiv la ea.

— Cultele își aleg victimele pe baza a o mie de considerente. Exact ca violatorii sau criminalii, ele au propriile criterii de selecție secrete. Pot fi criterii de natură sexuală, rasială, în funcție de gen. Poate că respectiva victimă se potrivește exact cu sistemele lor de credințe sau, din contră, le insultă valorile. Cine știe, poate Caitlyn s-a potrivit uneia dintre aceste categorii.

— OK, dar Timberland?

— Posibil să nu se fi potrivit acestor criterii. De aceea a fost ucis. El doar o apăra pe Caitlyn. O fi încercat să facă pe viteazul.

Jimmy scoate din nou asul din mânecă.

— Și răscumpărarea?

Megan bate darabana pe birou, iar zgomotul făcut de unghiile ei seamănă cu cel scos de o ciocănitoare înfometată.

— Lasă puțin deoparte răscumpărarea. Nu am terminat cu amplasamentul.

Jimmy crede că și acest raționament are un defect.

— Stonehenge. De acord. Dar cum ar putea un cult să ducă la bun

sfârșit un sacrificiu ritualic în acel loc? Stonehenge este plasat taman între două șosele aglomerate. E un loc ce geme de turiști. Păzit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Dar dacă echipa de paznici de la Stonehenge ar fi implicată în toată povestea asta? i-o trânteste Megan, cu o sclipire în ochi.

Jimmy stă pe gânduri o clipă. Asta ar schimba cu totul situația.

— Îl mai ții minte pe Sean Grabb? Lucra la firma de pază angajată pentru Stonehenge. Am auzit că lipsește de la serviciu de când cu răpirea și cu crima.

— Ești sigur?

— Am auzit fără să vreau o discuție între doi polițiști la cantină. Și mi-am amintit că individul are antecedente de spargere și agresiune.

Megan se învionează brusc.

— Așadar, dacă Grabb și alți tipi de la pază ar fi membri ai cultului, ar putea avea acces la acel loc oricând și-ar dori.

— E foarte posibil. O să discut cu cei de la English Heritage și cu firma de securitate angajată de ei. Să văd cum arată condica de prezență semnată de Grabb. E posibil să descoperim că lipsește adesea de la serviciu pe motiv că e bolnav, când, de fapt, n-are nimic. Sau, din contră, că ziua aceea a fost singura în care și-a luat liber, după ani de muncă susținută.

Megan îl ascultă doar cu o ureche.

— Bine. Bună idee. Trebuie verificat.

Jimmy se întoarce la biroul lui, dar deja a reușit să înrădăcineze o idee în mintea lui Megan. Una mai neobișnuită decât oricare alta din cariera ei. O idee ce ar putea rezolva cazul. Sau de pe urma căreia s-ar putea vedea concediată.

111

Cu mâinile prinse în cătușe și cu capul acoperit de glugă, în spatele dubei lui Draco, Gideon încearcă să-și dea seama pe ce drum au apucat-o înapoi spre Sanctuar. Imediat ce ies pe poarta casei, este sigur că se îndreaptă spre vest, că au mers, de-a lungul șoselei B3081 și că au trecut de King John Inn.

Se răsucesc în așa fel încât să ajungă în poziția așezat, lângă peretele care separă cabina șoferului de partea din spate a dubei, urmărind cu ochii minții traseul în funcție de direcția în care este aruncat. O clătinare la stânga îl înștiințează că Draco a cotit la dreapta și că se îndreaptă spre nord. Gideon încearcă să calculeze minutele care trec și ajunge la concluzia că au ieșit din Shaftesbury și că merg spre Gillingham și Warminster.

Ultima parte a călătoriei este cea mai liniștită. Abia dacă aude trecând câteva mașini. După viteza redusă și drumul din ce în ce mai accidentat, se pare că au ieșit de pe șosea. Gideon e aruncat de colo-colo timp de câteva minute, după care mașina se oprește și ușile din spate se deschid cu un zgomot înfundat.

Trei sau patru bărbați îl trag din dubă și îl duc pe brațe pășind pe un teren pietros. Aude în spate cum mașina care l-a adus demarează și se

îndepărtează. Îl pun să intre într-un spațiu răcoros, îngrădit, unde pașii se aud cu ecou. O ușă este descuiată în fața lui. Acum, zgomotul se intensifică. Voci care murmură. Lucruri care se mișcă. Ceva greu care alunecă.

— Repede, strigă cineva.

Simte o mână care i se proptește în ceafă și îl împinge în jos, forțându-l să înainteze mai repede. Oricine-ar fi, se asigură că Gideon nu se lovește cu capul de ceva. Aude iar un mormăit sau un grohăit, de data asta în spatele lui. Apoi, pentru un minut, nimeni nu mai spune nimic. Își simte creierul foarte obosit, iar tăcerea din jurul lui i se pare încărcată de otravă.

Într-un final, aude vocea sarcastică a lui Draco:

— Urmează câteva trepte. Ai grijă să nu cazi!

În timp ce coboară, poate auzi bocănitul și ecoul altor pași în fața lui și în spate. Treptele sunt din blocuri mari de piatră. Pietre mari într-un spațiu vast și nimic care să amortizeze zgomotul. Fix douăzeci de trepte.

Coborârea se oprește, și două perechi de mâini îl înșfacă de brațe și îl pun să meargă mai repede pentru aproximativ treizeci de secunde.

— Alte trepte, anunță vocea.

Încă douăzeci.

Își dă seama după miros că se află într-un loc situat la mare adâncime sub pământ. Recunoaște aceste izuri – turbă, cretă, umiditate excesivă, gresie, silex, fier ud, straturi consistente de mușcăi. Simțurile antrenate ale arheologului recunosc toate acestea de parcă ar avea de-a face cu notele unui parfum înțepător.

Mâinile călăuzitoare îl opresc. Îi este ridicată gluga de pe fața încinsă. Lumină de torțe. Se află în adâncurile Sanctuarului. O parte a lui pe care n-o văzuse niciodată. Oamenii din jurul său sunt înveșmântați în robe, iar fețele le sunt acoperite de glugi. Probabil că de asta au întârziat mai devreme, înainte de a începe aventura coborârii.

— Dezbrăcați-l și pregătiți-l, se aude vocea lui Draco.

Gideon încearcă să nu se gândească la ce i se întâmplă. În schimb, se concentrează, străduindu-se să-și formeze o imagine mintală despre locul în care se află. Un vast spațiu sub pământ, situat în plin câmp, la o oră de mers cu mașina de la el de-acasă. Presupune că se află la vreo cincizeci de kilometri de Tollard Royal. La cincizeci de kilometri spre nord, nord-vest.

Draco îi întrerupe calculele, aplecându-se aproape de fața lui, iar Gideon îi simte respirația caldă, acrișoară:

— Ascultă-mă bine. Acum te voi învăța cum să-i răspunzi Maestrului în timpul ritualului de inițiere. Ai grijă să reții răspunsurile! Nu te face de râs și nu mă face nici pe mine. Ține minte, spiritul și trupul tău vor suporta multe chinuri, dar, dacă ești cu-adevărat devotat Sacrosanctelor, vei supraviețui. Draco zâmbește. Dacă nu, vei pieri.

Pagerul lui Lillian Cooper, medic specialist hematolog, scoate un sunet scurt și ascuțit. Ea îl ia de la șold, îl scoate din suportul de piele și înjură în gând, în timp ce citește mesajul trimis de secretara ei: „INSPECTOR BAKER

AICI SĂ VĂ VADĂ“.

O zi deja prea lungă tocmai a devenit și mai lungă. Baia pe care și-o promisese și paharul de vin alb, cu gheață, vor trebui să mai aștepte. O ia de-a lungul coridoarelor în zigzag, înapoi spre biroul ei din spital, spunându-și că detectivii nu apar, în mod normal, pe neașteptate. Numai când e vorba despre vreo belea. Iar ea chiar s-ar putea să fi intrat în belea.

Comportamentul ei nu a fost deloc în conformitate cu etica meseriei, a încălcat regulamentele de ordine internă și a nesocotit nenumărate articole din legea privind protecția datelor, oferindu-i inspectorului de poliție informații confidențiale.

— Megan Baker. Îmi cer scuze că am venit neanunțată, spune polițista, ridicându-se de pe scaunul aflat lângă biroul micuț al lui Lillian și întinzându-i mâna.

— Nici o problemă, spune Cooper. Vă rog să intrați. Cu ce vă pot ajuta?

Simte cum inima îi bate ca o tobă în piept.

Megan se așază pe o parte a biroului și deschide geanta Padovano, crem, din piele, pe care Adam i-o cumpărase în Italia, cu trei ani în urmă.

— Are legătură cu ceea ce am vorbit ultima dată. Despre Gideon Chase.

Scoate din geantă o bucătică de hârtie și i-o întinde lui Lillian.

Cooper o ia și se uită la ea.

— Nu pricep. Cine sunt oamenii aceștia?

Megan afișează cel mai prietenos zâmbet cu putință.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Încă o dată și gata. Aș vrea să accesați fișele medicale ale tipilor de pe lista aceasta și să-mi spuneți ce ați aflat. Ce au notat în aceste fișe cei de la spital sau medicii lor de familie.

Doctorița este înspăimântată. Lasă hârtia din mână de parcă albul ei ar fi incandescent și i-ar arde degetele.

— Doamnă inspector, nu ar fi trebuit să vă ajut nici prima oară. Nu am de gând să repet de șase ori greșeala pe care am făcut-o.

— Nu de șase ori, i-o întoarce Megan cu o privire rece ca gheața. Sunt numai patru nume. Și ar fi o mare greșală să nu mă ajutați.

Megan se dă mai în față, pe marginea scaunului.

— Primul nume de pe această listă, Nathaniel Chase, este tatăl bărbatului pe care l-ați căutat data trecută. Avem motive să credem că Sean Grabb, David Smithsen și Matt Utley sunt implicați în moartea lui și într-un alt caz pe care îl investigăm odată cu acesta. În clipa de față, Grabb lipsește de la serviciu și pe numele lui a fost emis un mandat de arestare. Tot ce trebuie să aflu despre el și despre ceilalți este dacă au sau dacă au avut în trecut vreo problemă medicală gravă. Asta-i tot.

— Inspectore, eu chiar...

Megan observă că Lillian începe să se înduplece.

— Spuneți-mi doar dacă doctorii lor le-au dat concediu medical. Și, dacă au lipsit de la serviciu, de ce au lipsit.

Megan își deschide brațele într-un gest care spune: „Asta-i tot ce

vreau, nu-i mare lucru“.

— Chiar nu vă cer prea mult.

Cooper pare îngrijorată. Scutură din cap.

— Voi lăsa urme. Orice căutare ca aceasta este detectabilă. Rămâne în computer. Chiar dacă aş folosi un alt calculator, tot trebuie să mă loghez. Mi-aş putea pierde slujba pentru că v-am dat aceste informații.

Megan se scarpină în cap. Se așteptase la asta. Nu așa ar fi vrut să se desfășoare conversația, dar se întâmpla exact cum anticipase.

— Doamnă doctor, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Știți de la prietenul nostru comun ce fel de persoană sunt. Orice ajutor mi-ați da, vă asigur că este exclusiv în interes public.

— Nu asta e problema. Doar că nu mi se pare corect.

Megan se vede nevoită să joace murdar.

— Sunteți căsătorită și aveți de mulți ani o relație extraconjugală cu un ofițer de poliție, la rândul lui însurat. Cât de corect vi se pare lucrul ăsta?

Femeii i se taie răsuflarea.

— Nu-mi vine să cred că băgați în discuție viața mea privată...

— Ba să credeți...

Chipul lui Megan devine de piatră. O privire ca oțelul, lucrată la temperaturile înalte ale interogatoriilor.

— Vă rog să nu-mi dați mie lecții despre ce este corect și ce nu. Și să nu mă judecați. Încerc să găsesc o persoană vinovată de o crimă foarte gravă și să salvez viețile unor oameni. Sunt gata să fac aproape orice pentru asta, iar acum am nevoie ca dumneavoastră să cooperați. Înșfacă lista de pe birou și o ține în fața ochilor lui Cooper. Acum, doamnă profesoară, sunteți amabilă să mă ajutați? Sau va trebui să-mi sun prietenul de la *Gazette and Herald*?

113

Culoarul principal al Sanctuarului este luminat doar de flăcările fumegânde și portocalii ale unui lung șir de torțe montate pe pereți. Urme de arsură, înalte, negre și conice, se întind pe zidurile de piatră, asemenea unor fantome ce stau să dispară dintr-o clipă-n alta.

Culoarul înaintează spiralat, spre interiorul pământului. Arată exact cum l-a descris tatăl lui. Un fel de catedrală construită sub pământ. O suprafață enormă, exact ca a unei catedrale, cu încăperi somptuoase, din piatră, și cu cripte. Gideon încearcă să scoată la lumină adevărul despre ceea ce i se întâmplă – despre ce *e pe cale* să i se întâmple. În alte circumstanțe, ar fi fost în culmea încântării că se află aici, în culmea fericirii din punct de vedere profesional. Ar fi fost bucuros să poată deschide mormintele de sub picioarele lui, să dateze cu carbon rămășițele și, asemenea unui medic legist, să pună cap la cap toate informațiile despre viețile tuturor celor îngropați acolo.

Patru Purtători, cu capetele acoperite de glugi, îl conduc printr-o deschizătură atât de îngustă, că abia dacă o vede. În timp ce trece prin ea,

atinge ușor cu creștetul capului partea de jos a buiandrugului gros. Alte douăzeci de trepte, și iar cotesc brusc, ca să intre într-o încăpere mai mică. O față rotundă, cu fălcile lăsate, se ridică și vorbește de sub o glugă din pânză de sac:

— Trebuie să te dezbraci și să faci duș. Apoi, te vom pregăti pentru inițiere.

Îl conduc într-o zonă strâmtă, separată oarecum de restul camerei, unde își dezbracă hainele și le lasă în mâinile însoțitorilor săi, apoi pășește într-un fel de șant întunecat, din piatră. Nu vede nimic cu care să se poată spăla. Nici șampon, nici săpun. Stă în picioare, gol-goluț și singur. Dintr-odată, un torent de apă se țâșnește de undeva de sus, din întunecimea care-l învâluie. Îl lovește atât de tare, încât îi biciuiește gâtul și îl azvârle practic în genunchi. Gideon închide ochii și își acoperă fața cu mâinile. Șuvoiul de apă durează câteva minute, apoi se oprește la fel de brusc cum a pornit. I se dă un prosop și e condus așa, gol-goluț, de-a lungul coridoarelor, în Sala Mare.

La vederea sălii, i se taie răsuflarea. În fața ochilor lui se înalță, grandioasă, replica subterană, în mărime naturală, a monumentului de la Stonehenge. Doar că acesteia nu-i lipsește nici un element, este exact ca atunci când a fost ridicată. Tatăl lui susținea că acesta este, de fapt, adevăratul tabernacul al vechilor zei. Primul lor loc de odihnă, înainte ca monumentul de la suprafață, de lângă Amesbury, să fi fost înălțat.

Un huruit puternic, ca al unei mașinării hodorogite, îl face pe Gideon să se uite în spate. Sala Mare este închisă ermetic. Se trezește înconjurat de un val cafeniu și sinistru de idolatri cu fețele acoperite de glugi. Purtătorii îl înconjoară din toate părțile, până când nu mai vede în jurul lui decât un inel fierbinte de lumânări înalte și groase. Dincolo de flăcări, stă în picioare Maestrul Cercului, ținând în mâini instrumentele rituale, ciocanul și dalta. Instrumente cu care l-ar putea omorî. Gideon simte cum frica pune stăpânire pe el. O simte răspândindu-i-se prin tot corpul, ca o otravă.

Ritualul de inițiere a început.

— Privește atent întrupările Sacrosanctelor! Maestrul ridică mâinile și se întoarce încet. Zeii s-au odihnit aici cu secole în urmă, când strămoșii noștri au construit acest cerc cosmic și acest Sanctuar. Aici te afli în prezența lor. Din respect față de ei, după ce vei fi inițiat, vei avea grijă să-ți ții mereu capul acoperit și privirea în pământ când te ați aici. Înțelegeți ce spun?

Gideon răspunde cum l-a învățat Draco:

— Da, Maestre.

— Ai fost adus în fața noastră deoarece unii membri ai Breslei au socotit că ești apt de a deveni un Discipol pe viață. Ți dorești acest lucru?

— Da, Maestre.

— Și ești pregătit să-ți închini viața, sufletul și devotamentul Sacrosanctelor și celor care le păzesc?

— Da, Maestre.

— Sacrosanctele ne înnoiesc pe noi atâta vreme cât noi le înnoim pe

ele. Le oferim carnea și sângele nostru și, în schimb, ele ne protejează și ne reînnoiesc carnea și sângele. Ți dăruiești carnea și sângele *tău* sfințeniei lor nemuritoare?

— Da, Maestre.

Cădelnițe cu tămâie încep să se legene în spatele lui, împrăștiindu-și ușor aromele picante și dulcege. Maestrul Cercului își deschide iar brațele.

— Aduce-ți-l pe el, cel care dorește să devină Discipol, la Piatra Sacrificiului.

Gideon e condus în cerc prin inelul de lumânări. Își amintește că Draco l-a avertizat să nu cumva să se uite la Maestru. În fața lui se află lespedeza îngrozitoare pe care o numesc Piatra Sacrificiului. Îngheață la vederea ei. Mâini nevăzute îl împing în genunchi, forțându-l apoi să se întindă pe jos, prinzându-i strâns pumnii și gleznelor. Teama pune stăpânire pe el.

— Crezi în puterile Sacrosanctelor și ale tuturor celor care le sunt Discipoli?

Gideon se gândește la tatăl lui, care a zăcut întins în același loc. Înlănțuit la fel ca el. Așteptând ca sângele *lui* să fie vărsat pentru ca fiul său să poată scăpa de agoniile morții care i-a răpit soția.

Maestrul își înalță glasul, repetând întrebarea:

— Crezi în puterile Sacrosanctelor și ale tuturor celor care le sunt Discipoli?

— Da, Maestre.

— *Crezi* fără să te îndoiești și fără șovăire în puterea lor de a apăra, de a întări și de a vindeca?

— Da, Maestre.

— Ți închini viața slujirii lor?

— Da, Maestre.

— Și juri pe viața ta și pe viețile tuturor celor din familia ta și ale celor dragi ție că nu vei sufla nicicând o vorbă despre Breaslă celor care nu fac parte din această frăție, decât dacă ți se dă voie să o faci?

— Da, Maestre.

Membrii Cercului Interior își leagă cădelnițele deasupra lui, după care se îndepărtează. Maestrul Cercului lasă vederii lama de piatră care a fost făurită din primul triliton.

— Aduc sângele, carnea și oasele omului, nădăjduind că-l veți primi ca slujitor și-l veți copleși cu sprijinul și binecuvântarea voastră. Zei înalți, plin de umilință, vă conjur să-i dați fratelui nostru un loc în inimile voastre.

Taie adânc în carnea lui Gideon, de la încheieturile mâinilor până la umeri, de la glezne până în partea de sus a picioarelor. Și, în cele din urmă, de la gât până la baza coloanei vertebrale. Gideon își înăbușă cu greu un țipăt. În fața ochilor lui apare mama sa, își amintește cum îl pune în pat, sărutându-l de noapte bună, zâmbindu-i. Apoi, îl străfulgeră imaginea ei la Veneția, în filmul făcut de tatăl lui. Pe urmă, îl izbește mesajul pe care i l-a lăsat. Secretul îngrozitor pe care i l-a destăinuit.

Simte o lovitură violentă la cap. Știe ce s-a întâmplat. Brutalitatea

ciocanului și a daltei. Vocea Maestrului Cercului vine spre el de undeva de foarte departe. Întunericul se vâlătuțește în jurul lui, înghițindu-l. Singurele cuvinte care îi răsună în urechi sunt cele pe care mama lui i le-a spus de dincolo de mormânt.

114

În drum spre Devizes, Megan îl sună pe Jimmy din mașină.

— Ești singur?

— Stai puțin...

Se ridică de la birou și iese pe coridor.

— Acum sunt...

— Ce s-a întâmplat? L-ai verificat pe Sean Grabb?

— Da, totul a fost OK. Cei de la firma de securitate au fost foarte cooperanți. Știau despre cazierul lui, dar spuneau că omul își ispășise condamnările, așa că s-au hotărât să-i dea o șansă. Mai ziceau și că s-a dovedit un angajat model, că nu a întârziat niciodată la serviciu. Din câte își amintesc ei, nu și-a luat nici măcar o zi liberă, cu excepția unei vacanțe.

— Asta pentru că nu s-a îmbolnăvit nici măcar o dată în viața lui. Nici tatăl sau bunicul lui, care a trăit aproape o sută de ani.

— Mie toate astea îmi spun că a moștenit gene bune.

— E vorba despre mai mult decât despre niște gene bune. Nici Dave Smithsen, amicul nostru constructor, nu a fost vreodată bolnav. Nu a avut mai mult de o absență de o zi. De aceeași sănătate de fier se bucură și Matt Utley, măcelarul devenit peste noapte spărgător de case, cel care a intrat pe proprietatea familiei Chase.

— Sunt oameni foarte sănătoși. Ce dovedește acest fapt?

— Gideon Chase spunea că pietrele au puterea de a vindeca. Sustinea sus și tare că pe el l-au vindecat de cancer în copilărie și că i-au protejat pe adepții cultului din care făcea parte și tatăl lui. Ți mai amintești cât de repede i s-a vindecat tăietura de pe față, cea făcută de intrus?

— Șefa, nu ești de aici, dar crede-mă, Wiltshire este un loc în care poți trăi foarte sănătos, zice Jimmy, acum oarecum nesigur pe el. Produse bune, sănătoase, nu există poluarea din marile orașe, nu avem multe restaurante fast-food, oamenii se plimbă mult pe jos și trăiesc sănătos de când se nasc.

— Jimmy, îl întrerupe ea, *orice* om se mai îmbolnăvește din când în când. O indigestie, o alergie la fân, o problemă genetică, ceva tot face... Aerul de țară și mersul pe jos nu te ajută să nu te îmbolnăvești sau să nu te rănești. Dar oamenii aceștia nu au avut niciodată așa ceva.

— Asta nu dovedește nimic. Tatăl meu e puternic precum un taur, și nu-mi amintesc să fi fost vreodată rănit sau bolnav. De fapt, nici eu n-am fost - și nici mama.

Amuțesc amândoi dându-și seama de implicațiile a ceea ce Jimmy tocmai spusese.

115

Megan intră în casă și se duce țintă spre frigider, luând sticla pe

jumătate goală de Sauvignon Blanc. Își zvârle cât colo pantofii și se prăbușește pe o canapea, cu sticla într-o mână și cu paharul în cealaltă. Ea și Adam ar fi trebuit să se bucure de o seară romantică. Părinții ei au luat-o pe Sammy pentru ca ei doi să poată ieși la cină împreună, singuri. Își dă seama că nu are nici un chef să facă sex din obligație, mai ales în starea în care e acum. Își toarnă un pahar mare de vin.

S-a gândit la o groază de lucruri pe drumul spre casă. La Gideon. La Jimmy. La tatăl lui Jimmy, unul dintre tipii care conduc ancheta despre femeia dispărută. La sacrificiu. Iisuse!

Megan aude o cheie în broască și tremură ușor.

El o strigă din hol:

— Meg, ești sus?

— În salon, pe punctul de a mă pili.

El se ivește în cadrul ușii zâmbind.

— Ești în regulă?

Megan încuviințează din cap, însă apoi spune:

— Nu, nu tocmai.

Adam se duce lângă ea. Este evident încordată, iar el crede că știe cauza: își face prea multe griji, se stresează fără motiv.

— Scumpa mea, nu fi stresată pentru seara asta. Pentru mine e OK să stăm împreună și să ne uităm la un film. Putem sta ghemuiți unul în brațele celuilalt pe canapea, cum făceam când Sam era bebeluș.

Ochii ei se umplu de lacrimi și se simte stânjenită. Nu știe ce să răspundă, dar îi este recunoscătoare. Adam se întoarce la frigider și deschide încă o sticlă de vin, ca să-i umple paharul. Își ia și lui o bere și se așază lângă ea. Exact în locul în care obișnuia să stea. O seară la fel ca altădată.

Megan își pune capul pe pieptul lui, închide ochii și începe să plângă.

116

Joi, 24 iunie

Gideon nu își dă seama ce se întâmplă cu el, dacă își recapătă cunoștința sau dacă se află încă în mijlocul unui coșmar. Trauma pe care a suferit-o pare să revină asemenea unor valuri ce se ciocnesc de cutia craniană. Atât de multă durere. Un șoc atât de mare. Imagini intense plutesc încoace și încolo prin mintea lui, iar el se simte asemenea unui copil aflat pe o mare agitată. Un Stonehenge subteran. Ochi negri care îl privesc de sub glugi din pânză de sac. Un cerc uriaș de lumânări aprinse. Fața mamei lui. O sabie de piatră străveche și ciocanul ritualic. Jurnalul tatălui său. Maestrul Cercului și mâinile sale ridicate. Trupul lui gol legat cu lanțuri de Piatra Sacrificiului. Lovitura fierbinte de cuțit, pe care o simte încă în încheieturile mâinilor, în glezne și în spate. Își simte gura plină de gustul propriului sânge.

Acum, îi apare în fața ochilor un băiețel. Are opt ani, părul negru și ochi mari, plini de speranță. Își ține de mână tatăl, și stau amândoi în

picioare, în mijlocul câmpului, într-un vârtej de ceață. Stonehenge. Nu, nu este Stonehenge. Se află în interiorul unui cerc format de niște siluete înalte, fantomatice. Formele din aburi se schimbă tot timpul, întâi mai late, apoi se subțiază și se lungesc ca un fum ce pare să se ridice din lămpi aflate în pământ. Când tâșnesc în sus ca jeturile negre de țigări, arzând cu flăcără roșie, ca focul iadului, când devin aurii asemenea corzilor unei imense harpe.

Acum, Gideon vede doar o cascadă de stele. Galaxii întregi de stele ce se-nvârtesc se revarsă șuvoi în centrul cercului, învolburându-se într-un heleșteu cosmic imens și fără fund. Stelele încep să pălească. Stânci se prăbușesc în spatele lui. Vuietul pare al unui cutremur. Zeii de Piatră de pe marginea heleșteului se mișcă, traversând întunericul din mintea lui. Încercuindu-l. Unul dintre zei îi prinde lanțurile de la glezne. Altul îi scoate cătușele din jurul încheieturilor, apoi îi lasă brațul să cadă ca al unei păpuși din cârpă. În corpul rece și gol, inima îi bate asemenea unui ciocan. Zeii gigantici se apleacă asupra lui. După care își schimbă iar forma. Se depărtează. Se risipesc precum ceața ce plutește mai mereu în jurul monumentului de la Stonehenge.

Singura lumină din Sala Mare, pâlpâirea slabă a cercului de lumânări, se stinge. Gideon rămâne singur în întunericul de neclintit.

117

Adam se trezește cu mult înaintea lui Megan ca să pregătească micul dejun. Exact cum obișnuia să facă. Totul va fi exact cum a fost.

O aude ieșind de la duș. O ia și o duce de mână înapoi în patul lor, răvășit de partidele de sex. Se repede la parter și revine cu o tavă pe care se află pâine prăjită, suc de portocale, un fruct și o floare din grădina căsuței lor de țară. Megan zâmbește.

— A trecut ceva timp de când mă tratai astfel.

— A trecut ceva timp de când îmi permiteai.

Se sărută și se uită aproape în același timp la ceasul de lângă pat. 07:10 a.m. Au timp doar să mănânce pe fugă. Megan mușcă din pâinea prăjită unsă cu unt.

— O duc eu pe Sammy la grădiniță, spune Adam. Se așază pe pat. Pare să îl frământă ceva. Referitor la ce ai spus aseară... despre culte nebunești și despre Stonehenge. Chiar crezi așa ceva? Sau au fost de vină ziua grea pe care ai avut-o ieri și acea sticlă și jumătate de vin?

— Probabil că și una, și cealaltă.

Megan nu i-a spus totul. Doar câteva speculații despre Lock și Timberland. De ce au fost atrași de monument, despre farmecul irezistibil al acelui loc în timpul solstițiului și despre conotațiile lui sacre. O interesează părerea lui de profesionist.

— Crezi că lumea mă va considera într-o ureche pentru că pun incidentul pe seama unui cult și nu a unei bande de răpitori?

Adam ridică din umeri.

— Cu excepția câtorva ciudați, gen familia Manson¹⁷, nu cred ca

aceste culte să fie altceva decât o adunătură de fanatici flăcăniți cărora le place să tragă un dans ciudat și să bolborosească vreo două rugăciuni bizare înainte de a se împopoțona ca niște clovni și de a face sex frenetic.

Megan râde.

— Ascultă, Stonehenge este promovat drept un loc magic, mistic, și așa mai departe. Personalul de pază de acolo îți spune că e un loc sacru, avertizându-te că nu trebuie sub nici o formă să atingi pietrele. Sunt, cu toții, plătiți să spună asta. Este un loc de venerație păgân. În orice zi a săptămânii te-ai duce, o să vezi câțiva nebuni veniți din toate colțurile lumii îngenunchind și rugându-se la acele pietre. Nu ai cum să nu dai peste tot felul de povești despre diverse culte și despre ciudățeniile lor.

I-a lipsit lucrul acesta: să poate vorbească cu cineva așa cum vorbește cu Adam. Să se poată încrede în cineva. Să aibă cui să-i spună despre problemele de la serviciu.

— Așadar, nu crezi? Sunt numai legende și povești. Ca aceea cu transformatul apei în vin și cu hrănirea a mii de oameni cu o felie de pâine și vreo doi pești?

— Știi, Meg, Wiltshire este un ținut plin de fantome și de mituri. Se zice că Sf. Gheorghe a omorât un balaur la Uffington. Se presupune că Merlin a fost la Stonehenge. Râde și se ridică. Nu te agăța prea mult de aceste supoziții. Eu nu aș pomeni despre așa ceva la serviciu. Nu cuiva mai inteligent decât Jimmy. Se apleacă și o sărută. Trebuie să fug.

— Mersi. Spune-i mamei că o sun eu mai târziu.

Megan îi aude tropăitul pe scări și apoi zgomotul ușii de la intrare.

Adam pornește motorul bătrânului BMW seria trei, vechi de patru ani, pe care l-a cumpărat la un preț chiar mic. Dă cu spatele pe alee și sună la sediu ca să vadă dacă e vreo urgență. Noroc chior: pare-se că va avea o tură ușoară.

La scurt timp după aceea, Adam schimbă aparatele și dă un alt telefon. Genul de conversație despre care nu vrea ca Megan să știe.

— Aquila la telefon. Nu sunt sigur, dar s-ar putea să avem o problemă.

118

Maestrul Cercului stă în camera lui, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor, și meditează la problema delicată a sincronizării. Mai sunt trei zile până la primul crepuscul din prima zi cu Lună Plină de după solstițiul de vară. Momentul în care e obligatoriu să înceapă ritualul. Trebuie să fie punctual. Sacrificiul adus drept ofrandă trebuie să înceapă duminica aceasta, imediat ce se lasă crepusculul astronomic, și să se termine în dimineața zilei de luni, înainte ca soarele să se ridice deasupra mării, adică până la crepusculul maritim.

Și are de pus la punct atâtea detalii. Trebuie să aleagă Purtătorii. Să distribuie Observatorilor toate sarcinile. Discipoli de încredere din întreaga lume vor începe să sosească în curând. Aceștia trebuie cazați ca oaspeți în casele unor Discipoli de aici.

Poliția și-a mai restrâns activitatea, dar tot e mai multă agitație decât

de obicei. Prea multă ca să riște inutil. Ziarele abia dacă se mai ocupă și de alte subiecte în afara celui despre tânăra ținută în captivitate la câțiva metri de el. În acest moment, ea nu le mai pune atâtea probleme. Șase zile fără hrană i-au înfrânt dorința de a lupta. După încercarea inutilă de evadare, a devenit mai liniștită. Maestrul le mulțumește zeilor pentru aceste mici victorii.

Apoi, mai e și problema cu Gideon. Pe masa de piatră din fața lui stau răsfricate jurnalele codate pe care Chase le-a adus cu el. Maestrul nu reușește să înțeleagă ce scrie în ele. Probabil băiatul a făcut copii după ele. Nu e prost. Pare la fel de inteligent ca Nathaniel. Îi seamănă leit. Dacă va reuși să supraviețuiască efectelor inițierii, s-ar putea să se dovedească mai degrabă valoros și mai puțin o povară.

Ușa camerei se deschide și Draco, având fața acoperită de glugă, își face timid intrarea.

— Ce este?

Vocea Maestrului îi trădează nemulțumirea și iritarea.

— Mulțumesc că m-ați primit imediat. Am fost contactat azi-dimineață de fratele Aquila. Soția lui, inspector de poliție care lucrează la sediul central, începe să facă unele presupuneri pe care nu le considerăm oportune.

— În ce sens?

— Despre americană și iubitul ei englez. Ea presupune că au fost atrași la Stonehenge de către solstițiu. Și că fata a fost răpită în apropierea monumentului.

Maestrul nu pare deloc îngrijorat.

— Am citit aceleași supoziții și în tabloide. Nu cred că poliția își va concentra atenția asupra acestui loc. Sunt conștienți că jurnaliștii inventează tot felul de teorii în fiecare oră.

— Dar această femeie investighează și circumstanțele sinuciderii lui Nathaniel Chase, adaugă Draco. Și cazul tânărului dispărut, ultimul nostru sacrificiu.

Maestrul dă aprobator din cap.

— Acum înțeleg. E bine că ai ridicat această problemă. Și e bine, de asemenea, că Aquila ne-a împărtășit temerile lui. O să pun pe cineva să se ocupe de polițistă.

119

Jimmy Dockery lipsește.

Nu s-a întors la serviciu. Nimeni nu știe unde este. Computerul de pe birou este închis. Pe stație nu răspunde. Nu a sunat să spună că e bolnav și, după verificările lui Megan, nu este nici acasă. Pe aleea din fața casei nu e nici o mașină. Nici un semn de viață.

Sigur, ar putea exista o explicație cât se poate de rezonabilă. Dar Megan nu crede să existe așa ceva. Își imaginează ce-i mai rău. Și pe bună dreptate. Și Gideon Chase a dispărut. Nu răspunde nici la fix, nici la mobil. Nu este nici acasă. Megan tocmai s-a întors de la Tollard Royal, și acolo nu-i

nici urmă de el.

E posibil ca Jimmy să fie cu Gideon? E legătura cea mai evidentă pe care o poate face. Să fi cercetat Jimmy vreuna dintre pisteles despre care i-a vorbit? Își cenzurează alte idei sinistre care-i trec prin cap. I-ar plăcea să-l privească în ochi pe adjunctul-șef, ca să vadă dacă știe ceva despre dispariția fiului său. Nu-i vine să creadă că gândește astfel. Își amintește ce i-a spus Adam. Că ar comite o sinucidere profesională dacă ar începe să le spună și altora la serviciu ce-i trece ei prin minte. Își scutură capul ca să alunge gândurile negre și se decide să se țină ocupată. Să aștepte să apară unul dintre ei, ori Jimmy, ori Gideon.

Maestrul măcelar Matt Utley este în fruntea listei de suspecți. Se duce să mai arunce o privire la proba prelevată după spargere. Presimte că toporișca pe care a observat-o în sacul cu obiecte recuperate se va dovedi, de fapt, cine știe ce satâr de măcelărie.

Trece să o salute în fugă pe Louise, ofițerul care se ocupă cu evidența probelor, care a rămas de puțin timp văduvă, și îi spune de ce are nevoie. Ele continuă să stea de vorbă în timp ce Louise se duce în spate, vorbind mai tare ca să acopere zgomotul produs de cotrobăitul prin sacii de hârtie și prin cutiile așezate pe rafturile metalice.

— Ești sigură că mi-ai dat corect datele și numărul cazului, Megan?

— Bineînțeles că sunt sigură.

Louise re apare.

— Stai să mai verific o dată.

Tastează informația, căutând-o în computerul ei.

— Îmi pare rău, nu am nici o înregistrare a intrării obiectului. Nu pare să fi fost introdusă nici o informație. Numerele pe care mi le-ai dat nu se potrivesc cu nimic din ce am eu în magazie.

Megan este uluită.

— Atunci, *unde este*? Am văzut cu ochii mei proba aceea. Am examinat-o cu multă atenție, împreună cu cel care a prelevat-o, și chiar și asistentul meu a spus că a...

Dintr-odată, amuțește.

Jimmy îi zisese că a înregistrat proba. Își amintește exact cum a luat-o de pe biroul ei. Îi îngheață sângele în vine. Un alt gând o lovește violent. Îi mulțumește lui Louise și fuge repede înapoi la biroul ei. Deschide căsuța de e-mail. Parcurge frenetic toate mesajele. Inima îi bate nebunește, panica pune stăpânire pe ea. Tastează înnebunită în căsuța de căutări.

Nimic.

Mai scrie o dată. De data aceasta, mai încet. Ia pe rând fiecare mesaj. Tot nimic. Roșie la față de indignare, își verifică toate documentele recente și căsuța cu fișiere șterse.

Goală.

Toate au fost șterse definitiv.

— Dumnezeuule...

Își acoperă fața cu mâinile. E-mailul prin care fusese anunțată despre asemănarea dintre portretul făcut de specialist și Matt Utley a dispărut.

Nu mai are nici o probă împotriva lui.
Orice fărâmbă de probă care să-l incrimineze a dispărut.

120

— Acum nu mai arăți atât de arogant și de plin de tine, îi susură Draco lui Gideon, aplecându-se deasupra lui și privindu-i fața albă ca hârtia.

Paznicul Cercului Interior știe prin ce a trecut proaspătul inițiat. Prin infern. Și el a trăit aceeași experiență.

Draco îi prinde cătușele de la o încheietură și bagă cheia în încuietore. Lanțul este legat de un cârlig înșurubat în podeaua de piatră.

— Înainte să-ți dau drumul, trebuie să știu dacă pot avea încredere în tine.

Gideon este foarte slăbit și traumatizat.

— Poți, șoptește el încet, cu vocea răgușită.

Draco îi scoate cătușele. Doi bărbați apar din întuneric și îl ridică pe Gideon. E greu ca plumbul și are probleme în a se ține pe picioare. Sângele îi urcă repede și cu durere în cap. Se simte incredibil de slăbit și de înfometat.

Are senzația că plutește fără direcție, dar cu ușurință de la un capăt la altul al Sălii Mari, dezorientat, ca și cum ar trăi experiența unei decorporalizări. Bărbații cu glugi din jurul lui par să strălucească, înconjurați de nimburi aurii, ce se măresc și se micșorează în timp ce ei inspiră sau expiră. Când Draco vorbește, din gura lui ies norișori albicioși. Ca într-o zi friguroasă de iarnă.

Gideon știe că bărbații aceia îl coboară prin tot felul de coridoare, dar nu-și poate simți picioarele. Nu poate simți nimic. Cu toate acestea, privirea și auzul nu-i sunt amortite, ci extrem de sensibilizate. Poate auzi umezeala cum pătrunde și cum încrețește blocurile de gresie tăiate pe lângă care trece. Poate vedea întregul coridor reflectându-se în ochiul întunecat al unei furnici, prinse în mortarul care unește peretele cu podeaua.

Bărbații se opresc speriați. Halourile lor se amestecă și par să ia foc. Vocile se încălescă, se scurg una peste cealaltă, cuvintele lor sunt verzi, roșii, maro. Apoi, albastre și roșii. Râde. Ceilalți îl învârtesc. Se simte nesigur. De cealaltă parte a locului unde l-au pus, sunt alți bărbați. Niște bărbați și o femeie.

O femeie frumoasă. Tânără, cu părul negru și splendidă.

Mama lui.

Gideon e sigur că ea e. Este în viață. Îl trag de lângă ea. Dar ea apucă să-l vadă. E sigur că, pentru o fracțiune de secundă, privirile li s-au întâlnit.

Este târât de acolo. Gideon își întinde gâtul, căutând-o cu privirea peste umăr. Dar ea a dispărut.

121

Megan ciocănește ușor la ușa biroului lui Jude Tompkins și intră fără să aștepte un răspuns. Nu sunt nici pe departe prietene, dar Megan crede că ea este singura persoană căreia i se poate adresa acum.

— Doamnă, îmi cer mii de scuze că vă deranjez... Trebuie să vă vorbesc între patru ochi despre o evoluție importantă a cazului...

În birou este întuneric. Tompkins se încruntă prin lumina galbenă ce apare ca o băltoacă sub lampa de pe birou.

— Ce este, Baker?

— Doamnă, eu și Jimmy am dus la bun sfârșit cercetările în cazul Naylor.

Jude Tompkins se uită în tavan, se gândește puțin și își amintește despre ce caz vorbește Megan.

— Tony Naylor?

— Da, doamnă, exact.

Pune stiloul pe birou și se sprijină pe spătarul scaunului.

— OK, intră. Spune repede! Gibson și Rowlands m-au făcut să mă învârt în jurul propriei cozi.

Arată cu mâna spre un scaun.

— Vă mulțumesc.

Megan închide ușa și se așază.

— Pe scurt, Naylor e mort.

O parte din îngrijorarea de pe fața inspectoarei dispare. Ca timp, bani și resurse, o persoană dispărută și moartă este preferabilă uneia în viață.

— Ai găsit cadavrul?

— Oarecum, doamnă. Trupul lui Naylor a fost redus la îngrășământ și împrăștiat pe un câmp.

Tompkins își sprijină capul cu mâinile. Pare obosită. O persoană ucisă este o cu totul altă poveste. Ultimul lucru de care are nevoie acum. Își freacă rădăcinile părului, încercând să oprească sângele să-i urce la cap.

— Ai probe de care ne putem folosi în justiție, Baker?

— Avem o probă de la părinții lui, doamnă. Potrivirea este perfectă.

Tompkins face ochii și mai mari, se așază și mai dreaptă în scaun și se uită fix, pe deasupra biroului.

— Le-ai dat amănunte?

— Nu încă.

— Ziceai că este *îngrășământ*?

— Poate nu am descris foarte bine. Cineva, ceva, i-a pulverizat corpul, apoi l-a împrăștiat pe ceea ce a fost cândva un teren cultivat de lângă Imber.

Inspectoarea-șefă face o față acră.

— Și cum l-ai găsit?

— Aveam un indiciu, o plăcuță cu un nume de câine, găsită de un trecător. Sora lui Naylor a identificat-o ca fiind un obiect pe care ea l-a cumpărat pentru fratele ei. Megan poate citi pe chipul obosit al șefei sale că nu e cazul să mai amintească acum de metoda mai degrabă inovatoare a folosirii vulturilor urubu. Detectivul Jimmy Dockery a organizat o echipă care s-a deplasat la fața locului și a luat mostre de sol. Laboratorul a făcut testele genetice și a descoperit resturi de carne de om în pământ. Mostrele fuseseră luate de pe un câmp imens, de pe întreaga suprafață. Și toate conțineau același ADN. Abia apoi laboratorul a verificat și mostrele ADN

luate de noi de la familia Naylor și a descoperit că se potrivesc.

Tompkins este impresionată.

— Bravo! În alte circumstanțe, acest caz ar fi devenit cazul anului. Privește în jos, la fișierele de pe birou, la maldărul de hârtii, la fotografiile lui Jake Timberland și ale lui Caitlyn Lock. Asta voiai să-mi spui între patru ochi sau e vorba despre altceva?

— Mai e ceva.

Megan arată spre harta imensă a comitatului Wiltshire, întinsă pe peretele biroului.

— Ceea ce mă surprinde este locul unde am găsit rămășițele lui Naylor. Megan se ridică și se duce lângă hartă. Aici... Se oprește cu degetul arătător în dreptul pădurilor neumbrate și a câmpiei Salisbury. E la mai puțin de un kilometru și jumătate de locul unde am găsit cadavrul lui Jake Timberland.

Tompkins se ridică de pe scaun și vine lângă hartă.

— Cine este proprietarul acestei bucăți de pământ?

— Lucrul acesta mi s-a părut interesant, doamnă. Dacă vă uitați în Registrul Funciar, acolo scrie că Ministerul Apărării este proprietarul întregului teren. Dar nu este chiar așa. Am făcut unele săpături și am aflat că ministerul stăpânește acel pământ în proporție de 99,9%. Restul de 0,1% este exact această porțiune despre care v-am spus. Bucățița de teren pe care se află câmpul unde am descoperit rămășițele lui Naylor și șopronul unde am găsit cadavrul lui Timberland, la distanță de câteva zile.

— Și deci cui aparține bucata aceasta?

— Lui Nathaniel Chase. Sau, mai bine zis, îi aparținea, până să se sinucidă. Acum, îi aparține fiului său. Gideon.

122

Regula celor trei. E unul dintre primele lucruri pe care producătorii au învățat-o pe Caitlyn înainte să participe la *Survivor*.

Prima regulă: oamenii pot supraviețui mai mult de trei ore la temperaturi foarte ridicate sau foarte joase doar dacă poartă haine corespunzătoare. A doua regulă: oamenii nu pot supraviețui mai mult de trei zile fără apă. A treia regulă: oamenii nu pot supraviețui mai mult de trei săptămâni fără mâncare.

Caitlyn se gândește că ar fi trebuit introdusă și o a patra: oamenii nu pot supraviețui dacă sunt ținuți captivi într-un bloc de piatră și supuși la torturi psihice de către niște țicniți îmbrăcați în capoturi.

Statul în spațiul acela strâmt este epuizant pentru organism. Lipsa de aer curat este o agonie. Caitlyn dărdăie aproape tot timpul. Dar ce o omoară, de fapt, este plictiseala. A fost învinsă și aproape ucisă de propriile frici și închipuiri.

Dinții îi clănțane. E conștientă că temperatura corpului ei scade vertiginos, dar nu are destul spațiu ca să facă vreun exercițiu mai energic, care să-i ofere corpului căldura necesară. I se aduce apă, dar ea continuă să se deshidrateze. Migrenele permanente sunt atât de dureroase, încât are

mereu senzația că va leșina. Foamea o chinuie îngrozitor, și a trecut atâta timp de când nu a mâncat, că nici măcar nu-și mai amintește. Ba da, în rulotă, cu Jake. Atunci trebuie să fi fost. Într-o altă viață.

O nouă crampă îi sfredelește stomacul, iar Caitlyn se chircește de durere. Știe exact ce se întâmplă cu corpul ei. Ar vrea să nu fi știut. Se mănâncă singur. Adică mușcă din rezervele de grăsime și din mușchi. Uite așa se duc pe apa sâmbetei toți anii de nutriție echilibrată și de exerciții intense la sală. Deja își simte bicepsii și cvadricepsii bine lucrați înmuindu-se și începând să tremure.

După apariția ei în *Survivor*, Caitlyn a fost însărcinată să devină ambasador al GCAP¹⁸. Cunoaște, așadar, toate detaliile sinistre despre ce presupune foametea. În fond, în fiecare secundă, un om moare de inaniție. Trei mii șase sute într-o oră. Optzeci și șase de mii patru sute pe zi. Peste treizeci și unu de milioane într-un an. Caitlyn nu-și dorește să se numere printre aceștia. Nu vrea să facă parte dintr-o statistică îngrozitoare.

Vertijul pune stăpânire pe ea ca un val uriaș. Se lasă să alunece pe podea, ca să nu cadă și să-și spargă capul. Vede negru înaintea ochilor și se simte copleșită de o senzație de greață. Acum nu mai știe dacă e trează sau dacă are halucinații. Niște bărbați o ridică de pe podeaua celulei și o duc pe brațe la dușuri. Privirea îi este încețoșată și simte că urmează să leșine, chinuindu-se să respire.

Cu coada ochiului vede o mulțime întunecată. Oameni care se îndreaptă spre ea. Răpitorii cu glugile pe ochi țin captiv pe cineva.

Jake.

Este în viață.

Caitlyn se străduiește să se concentreze. Îl vede înconjurat de un alt grup de bărbați, îmbrăcați în aceleași robe și cu priviri tăioase. Exact ca monștrii care o supravegheau pe ea. Pare dezbrăcat. Stă cu bărbia căzută-n piept, în timp ce este târât de brațe. Ea vrea să-i spună ceva, dar nu își poate deschide gura. Ar vrea să fugă spre el, însă abia se poate ține pe picioare. Își simte sângele furnicând prin vene ca un virus lipsit de putere, apoi se prăbușește într-un hău sufocant.

123

Megan și șefa ei se uită în continuare la hartă. Au ajuns la aceeași concluzie.

Două cadavre descoperite în aceeași zonă, foarte aproape unul de celălalt și la câteva zile distanță, pe terenul unui tip puternic și bogat, care se sinucide în mod neașteptat. E o combinație de factori de care nu poți să nu ții seama.

— Fă rost de un mandat de arestare pe numele lui Gideon Chase și acuză-l de crimă din neglijență, îi sugerează Tompkins. Scutură-l puțin și vezi dacă este fiul îndurerat și alb ca zăpada sau dacă nu cumva îi găsești și lui niște pete.

— Doamnă, am încercat să iau legătura cu Gideon Chase toată ziua și nu am reușit. Ezită puțin înainte să adauge: Nu l-am putut găsi nici pe

detectivul Dockery. Pare să fie în afara zonei de recepție.

Tompkins se teme să nu fie vreuna dintre situațiile acelea în care stânga nu știe ce face dreapta.

— Să-l fi găsit deja pe Chase? Ideea i se pare comică. Să fie subalternul tău cu un pas înainte?

Megan nu-i face jocul.

— Se poate, doamnă. Dar lucrul acesta tot nu explică de ce nu pot să dau de nici unul dintre ei. La telefonul fix al lui Chase răspunde doar robotul, și am încercat să-i sun pe amândoi pe mobil, le-am lăsat și mesaje.

— Probabil că Jimmy l-a târât pe fiul iubitor într-un loc unde semnalul e prost. Ideea aceasta îi produce brusc o nouă îngrijorare. De fapt, avem nevoie de sprijin operațional ca să interzicem accesul în zona unde ai găsit rămășițele lui Naylor și să facem rost de un arheolog legist care să scotocească tot câmpul acela.

— Am securizat deja zona, doamnă. Mi-am permis să dau dispoziții în acest sens imediat ce am primit rezultatele de la laborator. Nu puteați fi deranjată la acel moment, altfel v-aș fi pus mai devreme la curent cu mersul anchetei.

Ușa biroului se deschide și secretara se strecoară înăuntru.

— Comandantul și adjunctul vor s-o vadă pe inspectoarea Baker, doamnă.

Tompkins pare surprinsă.

— De ce?

— Mă tem că nu știu. Asistenta comandantului nu mi-a spus de ce, ci doar mi-a ordonat să o găsesc urgent.

Din experiență, Megan știe că „urgent” nu este un cuvânt care anunță ceva bun. Nu a fost niciodată și nu va fi vreodată.

— Vin cu tine. Tompkins își ia geanta atârnată de scaunul din spatele biroului. Dacă e urgent pentru tine, trebuie să fie la fel de urgent și pentru mine.

124

Maestrul Cercului se ridică și îl îmbrățișează pe proaspătul inițiat.

— Fiule, e minunat că acum ești unul de-ai noștri. Îi cuprinde fața cu mâinile și îl privește asemenea unui tată care și-a regăsit fiul pierdut. Ia loc! Trebuie să te odihnești. Se întoarce spre Draco. Lasă-ne singuri! Te voi chema când terminăm. Maestrul zâmbește cât timp se așază amândoi la masa rotundă, de piatră. Ceremonia este epuizantă. Te vei simți slăbit și obosit câteva ore, dar știi deja că trupul tău se va vindeca, se va regenera foarte repede.

Pe masa din fața lui se află platouri din lemn și carafe cu apă și suc. Platourile sunt pline de fructe crude, deja curățate.

— Hrana aceasta e perfectă pentru trupul tău purificat. Afine, coacăze, smochine, banane. Alimente care-ți dau putere. Te rog să mănânci. Ai nevoie să te întărești.

Gideon ia câteva fructe. Nu are poftă de mâncare. Se uită curios în

jur. Pereții întunecați, de piatră par să absoarbă toată lumina din încăpere.

— Un fruct atât de faimos și un simbol atât de puternic, nu crezi?

întreabă Maestrul, ținând în palmă un măr.

— Vă referiți la Adam și Eva?

— Nu, nu. Mă gândeam la ceva din mitologia greacă.

Gideon știe că este supus unor teste. Ușor, ușor, creierul lui se străduiește să funcționeze mai repede.

— A, vă gândiți la cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Una dintre ele era să fure merele de aur din grădina hesperidelor.

Maestrul zâmbeste, apoi mușcă din măr.

— *Ești*, într-adevăr, fiul tatălui tău. Arată cu capul spre jurnalele codate răspândite pe masă. Când terminăm, vreau ca tu să-mi citești. Să-mi explici codul.

Gideon smulge codița unei cireșe de un roșu strălucitor.

— Am unele întrebări.

— Întreabă! Acum este vremea ta. Sunt aici ca să te ajut să devii un membru valoros al Breslei noastre.

— Sunt foarte curios în ceea ce privește Sanctuarul. Cum și când a fost construit, unde anume este amplasat.

Maestrul zâmbeste.

— O să afli unde este construit Sanctuarul la timpul potrivit, și, când te vei reface complet, te voi conduce chiar eu prin splendidele lui încăperi.

Gideon se arată jignit.

— Tot nu sunt o persoană de încredere?

Maestrul Cercului oftează.

— Inițierea este doar începutul drumului tău spre credință, nu capătul acestuia. Cred că știi că ne apropiem de o dată foarte importantă din calendarul nostru. Acea dată pe care nimeni nu trebuie să o pună în pericol. Pe urmă, vom reveni asupra acestei probleme.

— Ritualul reînnoirii. Presupun că la el vă referiți.

— Exact. Peste trei zile, ritualul va fi desăvârșit, și atunci îți vom permite să pleci. Zâmbeste. De cum vei ieși, vei ști unde se află Sanctuarul. Râde. Îți vei da seama imediat.

— Și, până atunci, trebuie să stai aici? Drept ce? Prizonier?

— Bineînțeles că nu! Ca discipol. Vom sta de vorbă în fiecare zi. Mă vei lămuri ce spun scrierile tatălui tău. Alege unul dintre jurnalele de lângă el. Iar eu te voi învăța care sunt îndatoririle unui Discipol al Sacrosanctelor. Ne vom petrece tot acest timp cu folos.

125

Cele două polițiste nu-și vorbesc în timp ce străbat distanța scurtă până la biroul comandantului. Li se cere să aștepte puțin afară, apoi asistenta personală a șefului le conduce înăuntru.

Alan Hunt și Greg Dockery stau la o masă lungă, genul folosită la conferințe, nu departe de ușă. Nici unul dintre ei nu pare să observe că după Megan apare și Tompkins.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule, începe Megan, încercând să-și ascundă nervozitatea.

— Da, inspectore. Comandantul afișează un zâmbet de politician și arată cu capul spre un scaun. Te rog să ieși loc. Se uită înspre Tompkins. Nu ai de ce să te îngrijorezi, Jude.

— Mă simt ușurată că spuneți asta, domnule. Asistenta dumneavoastră a zis că e ceva urgent, și am crezut că veți aprecia dacă vin și eu.

Hunt nu dă atenție explicației și se întoarce spre adjunctul său. Greg Dockery se uită fix la Megan

— Tocmai am fost informați că Ministerul de Interne este pe cale să dea publicității raportul anual. Și că va fi unul extrem de critic la adresa Poliției din Wiltshire. Mai ales în ceea ce privește atenția – sau, mai bine zis, ceea ce ei consideră lipsa noastră de atenție – față de cazurile vechi și nerezolvate. Acum, că știm ce ne așteaptă, trebuie să luăm atitudine și să prevenim orice acuzații. Îi zâbește lui Megan. Am vești bune pentru tine, inspector Baker. Începând din acest moment, ai primit comanda unei noi echipe operative, numită Divizia Crime Nerezolvate. Dacă vei face progrese mulțumitoare, dacă din funcția aceasta vei reuși să stăvilești critica de la centru, atunci așteaptă-te să devii cât de curând inspector-șef. Felicitări, Megan!

Dockery se ridică și se apleacă peste birou să-i strângă mâna.

Megan este mirată și confuză.

— Vă mulțumesc, domnule.

Se întinde și ea să-i strângă mâna superiorului său.

— Începând de când? întreabă Tompkins cu răceală. Cu tot respectul, suntem extrem de aglomerați, domnule. Pe lângă cazul Lock, inspectorul Baker are nenumărate alte cazuri pe agenda sa, inclusiv o crimă nouă. Momentul nu este cel mai propice.

— Începând de acum, replică Hunt. Momentul nu este niciodată prielnic, Jude. Întotdeauna se găsesc motive ca să amânăm o schimbare. Vom numi pe altcineva să preia toate cazurile doamnei detectiv.

Adjunctul încearcă să o stimuleze:

— Este o imensă oportunitate pentru tine, Megan. Va fi foarte bine. Postul este în Swindon. Va trebui să-ți eliberezi biroul chiar astăzi. Trebuie să fii la noul post mâine-dimineață.

Megan înghite în sec.

— Domnule, am o fetiță care merge la grădiniță în Hartmoor. Am nevoie de mai mult timp.

Hunt i-o taie scurt:

— Nu ai timp, inspectore. Se uită la ceas. Și te rog să nu ne faci să ni-l pierdem pe-al nostru. Ești extrem de norocoasă. Ai pus mâna pe o slujbă a naibii de bună. Acum, du-te și profită la maximum de noua ta poziție!

— Da, domnule...

Megan părăsește încăperea cu un aer solemn, urmată de Jude Tompkins. Imediat ce iese, Jude o ia de braț pe Megan.

— Hai înapoi la mine în birou! Trebuie să stăm de vorbă. Ești deșteaptă, Baker, dar nu chiar atât de deșteaptă. Posturi ca acesta nu pică, pur și simplu, din cer. Aș fi aflat dinainte dacă se pregătea înființarea unui post atât de strategic.

Tompkins nu mai spune nimic până nu intră în birou. Închide ușa și îi aruncă lui Megan o privire acuzatoare.

— Ți s-a făcut vânt de aici. Ai fost transferată în doi timpi și trei mișcări. Ce ai făcut? E mâna lui Jimmy la mijloc? Te-ai îmbârligat cu roșcovanul ăla nenorocit?

Megan este oripilată.

— Bineînțeles că nu!

— Bine. Îmi imaginam eu că ai mai mult bun-simț și mai mult cap. Atunci ce este?

— Nu are legătură cu viața mea privată. Și, dacă vreți să știți – nu că ar fi treaba dumneavoastră –, m-am împăcat cu soțul meu.

— Atunci, fă-mă să pricep. Care e treaba cu schimbarea asta?

Megan încearcă și ea să-și dea seama ce se întâmplă. Tompkins are dreptate. Noua slujbă nu este un pas înainte, ci un șut în fund. Nu este promovată, este dată afară.

Tompkins n-are stare. Se plimbă cu pași mari prin birou și are o privire furioasă.

— N-am fost niciodată atât de aglomerați. Avem o sinucidere, două crime – Naylor și Timberland – și răpirea unui VIP. Și, în toată nebunia asta, conducerea vrea să-mi zboare detectivul care se ocupă de aceste cazuri. Tompkins vine mai aproape de Megan. Gândește-te, Baker! Gândește-te bine la ceva neobișnuit care s-a întâmplat în vreunul dintre cazuri sau la ceva ce ai făcut tu. Spune-mi dacă îți amintești ceva. Orice legat de cazuri mai vechi pe care le-ai ținut mai mult timp în lucru. Ca să prelucrezi mai bine datele. Am nevoie să știu ce s-a întâmplat. Acum.

126

Vineri, 25 iunie

După o noapte petrecută pe un pat de paie într-o celulă de piatră, pe Gideon îl doare tot corpul. Maestrul poate să-l numească discipol cât o vrea, dar el știe mai bine ce este. Este prizonier. La fel de prizonier ca tânăra aceea palidă pe care a văzut-o când l-au scos din Sala Mare. Cea pe care, în delirul acela postinițiat, a confundat-o cu mama lui. Era fata de la televizor. Acum își amintește. Caitlyn Lock. Fata vicepreședintelui american. Ea era femeia pe care a văzut-o. Din câte își amintește el, fata avea un iubit, un englez. Presupune că și băiatul este ținut prizonier pe undeva, prin vreo celulă ca a lui.

Dar apoi își amintește. Își amintește ce scria tatăl lui în jurnal. Zidirea. În vechime, celții adoptaseră această practică de la greci și de la romani. Zideau cine știe ce pribeag, îl închideau în spații mici, până când murea prin înfometare. Discipolii se foloseau de această practică pentru a-i

purifica trupul jertfei și a-i elibera spiritul de orice stimuli auditivi sau vizuali.

Lui Gideon i se face milă de ea. Probabil că își pierde mințile, săraca. Închisă în camera aceea din piatră, întunecată și prăfuită. Se ridică și începe să umble prin mica lui celulă. Lungă de patru metri și jumătate și lată de doi. O celulă luxoasă în comparație cu cea în care o țin probabil pe Caitlyn.

Se așază iar pe patul de paie și meditează. Sanctuarul este o structură circulară. Vede cu ochii minții Pasajul Descendent. Coridorul Cercului Exterior. Sala Mare. Zona de purificare. Camera Maestrului. Alte camere din afara Sanctuarului. Celula în care se află el. Din ceea ce a văzut deja și din descrierile făcute de tatăl său în jurnale, Gideon e sigur că harta locului pe care și-a creionat-o în minte este cât de cât precisă. Inclusiv a zonei în care o țin captivă pe Caitlyn.

Un singur amănunt îi scapă.

Ieșirea.

127

Megan a mai petrecut o noapte acasă la părinții ei, împreună cu Sammy. După vestea așa-zisei sale promovări și după bănuielile pe care și le-a exprimat Tompkins, ultimul lucru pe care l-ar fi putut suporta ar fi fost să petreacă o seară împreună cu Adam și să facă față dorinței lui intempestive de a-și relua viața de familie de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

În timp ce face un duș, încearcă să-și limpezească mintea. Toate lucrurile care o îngrijorau cu o seară în urmă năvălesc iar peste ea. Gideon a dispărut. Jimmy a dispărut. Va fi nevoită s-o ia pe Sammy și să se mute în Swindon.

Se șterge și se îmbracă. Tompkins i-a promis că va frâna cât va putea tot procesul de schimbare a locului de muncă. Îl va încetini, făcând-o să treacă mai ușor prin el. Însă Megan se îndoiește că șefa ei va reuși să-i determine pe comandantul poliției și pe adjunctul lui să-și schimbe părerea.

Părinții ei i-au dat de mâncare lui Sammy și au îmbrăcat-o, iar Megan le mulțumește și pleacă spre grădiniță, cu mintea în altă parte. Schimbarea radicală de cu o zi în urmă le-a apropiat pe ea și pe Tompkins mai mult decât au fost vreodată. S-a simțit destul de sigură încât să se încreadă în ea. Șefa ei i-a cerut, evident, să-i povestească totul în cele mai mici amănunte, iar Megan s-a conformat. I-a spus totul. I-a vorbit despre teoriile lui Gideon Chase legate de culte. Despre proba dispărută care îl lega pe măcelarul Matt Utley de spargerea din casa lui Chase. Totul. Și a fost uimită – și oarecum ușurată – că șefa ei nu și-a bătut deloc joc de ea după cele auzite.

O lasă pe Sammy, sărutând-o de plecare, apoi sună la Biroul de Resurse Umane ca să-i anunțe că se duce la doctor și că nu va merge azi la serviciu. Și poate nici mâine. Formează numărul lui Gideon, apoi pe al lui Jimmy. Tot nimic. Absența lui Gideon nu poate însemna decât o veste proastă. Întoarce mașina și se îndreaptă spre Tollard Royal.

Ziua e însorită, fără nici un nor, iar drumul de o oră are un efect aproape terapeutic. Satul e micuț, așezat la granița cu Dorset. Nu e un punct de atracție turistic. Are o biserică datând din secolul al XIII-lea și un cimitir al quakerilor. Singurul obiectiv notabil ar fi Ashcombe House¹⁹, conacul deținut cândva de Cecil Beaton²⁰, iar acum, de Guy Ritchie și de Madonna.

La casa lui Chase, porțile sunt încuiate. Apasă de câteva ori pe sonerie și mai încearcă să dea de el pe unul dintre telefoane. Dar nimic. Megan coboară din mașină și o ia de-a lungul zidului înalt de cărămidă care împrejmuiește curtea, până când iese din raza oricărei mașini ce ar trece pe drum. Dacă Utley a găsit un punct slab în zidurile casei, atunci îl poate găsi și ea.

Și-l găsește. După ce se cațără într-un copăcel și face o săritură de care Sammy ar fi fost tare încântată, reușește să ajungă pe culmea zidului. Se lasă jos în genunchi, agățându-se de marginea de cărămidă, coboară și sare în grădină. Se scutură de pământ și se furișează spre gazonul din spate.

— Gideon! strigă ea în direcția casei, pentru că nu vrea să-l sperie, nu vrea ca el s-o ia, din greșală, drept un infractor.

Durează câteva minute să înconjoare lacul și spatele casei. Nu-i nici țiipenie de om. Mașina lui e parcată pe alea de pietriș din fața casei, și, dacă se ia după pânzele de păianjen ce sclipesc pe oglinzile laterale, n-a fost mișcată din loc de ceva timp.

Mai întâi sună la ușă, apoi bate cu pumnii și îl strigă din nou pe Gideon, chiar și prin cutia de scrisori. Pe urmă îi scrie un bilețel, cerându-i să o sune, și îl strecoară prin deschizătura metalică. Își retrage mâna, rămânând o vreme nemișcată, pierdută în gânduri.

Ultima dată când l-a văzut, Gideon era împreună cu Smithsen, chiar în acest loc. Și părea speriat. Ea interpretase totul drept o reacție psihologică față de moartea tatălui său. Acum își dă seama că s-a înșelat. Poate că, de fapt, zace mort undeva în casă.

Trebuie să gândească logic. Smithsen nu l-ar omori, nu-i așa? Nu după ce a văzut-o acolo, după ce Gideon a vorbit cu ea – cu un detectiv de poliție – pe alea din fața casei. Ar însemna că e nebun dacă ar face-o. Raționamentul acesta e de-ajuns ca s-o împiedice să încerce să pătrundă înăuntru. Cel puțin până când va discuta cu Jude Tompkins.

Megan se întoarce pe unde a venit, se cațără iar pe zid și se îndreaptă spre mașină. În clipa când pornește motorul, zărește ceva cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. Un bărbat într-o jachetă verde dispăre grăbit din aria ei vizuală.

A fost supravegheată.

E urmărită.

După ce trece de King John Inn, Megan calcă puternic accelerația micuțului ei Ford Focus, îndreptându-se spre câmpiile din apropiere de

Ashmore. O sută, o sută douăzeci, o sută treizeci de kilometri la oră. O nimica toată pentru mașina ei. Dacă o urmăresc, vor fi nevoiți să se lase văzuți.

Imediat ce ia un viraj destul de strâns la stânga, observă că mult în spatele ei a apărut o mașină. Se mișcă repede. La fel de repede ca ea. S-ar putea să fie însă doar atracția drumului liber care să-l fi împins pe șofer să calce tare accelerația. Trebuie să afle.

Megan știe că, până o să ajungă la dealul numit foarte potrivit Zig Zag, șoseaua pe care se află nu oferă nimic mai palpitant decât niște cotituri ușoare. Fordul ei trece rapid de o sută șaiszeci de kilometri la oră. A lăsat cel puțin patru sute de metri între ea și mașina din spate. Când ajunge la curba dificilă la dreapta de la baza dealului, apasă pe frână, iar mașinuța își păstrează echilibrul, intrând imediat în curba la stânga care urmează. Inima îi bubuie ca un ciocan. Apasă din nou pe frână, încetinind cât se poate de repede, fără să lase urme de cauciucuri.

Scoate mașina de pe șosea, adăpostind-o într-un pâlț de copaci aflat în dreapta drumului. Pătrunde cât mai adânc și se oprește. După câteva clipe, mașina care o urmărește trece pe drum cu viteza fulgerului. E un Mercedes crem, din câte își poate da seama. Asta-i tot ce poate să vadă.

Acum, urmează adevăratul test. Dacă tipul de la volanul Mercedesului conduce doar ca să se distreze, atunci o să urce dealul și o să calce accelerația imediat ce-o să iasă din curbe. Nici n-o să-l mai vadă. Dar, dacă *chiar* o urmărește pe ea, atunci, într-un minut sau două, o să înceapă să se întrebe unde a dispărut. Probabil o să se învârtă de colo-colo, ca să-și dea seama dacă nu a pierdut-o pe la vreo cotitură, poate chiar va face cale-ntoarsă.

Megan scoate cu grijă mașina, după care își continuă drumul spre secție, cu viteză normală.

Vede că Mercedesul a trecut de Cann Common și s-a oprit. Luminile de frână sunt aprinse. În față, observă doi indivizi. Iar plăcuța de înmatriculare, personalizată, are numărul 57MU.

Matt Utley.

Își aduce aminte că Gideon i-a spus că a văzut că Utley are un pistol. Becurile de frână ale Mercedesului se sting, iar mașina iese din parcare chiar în fața ei. Ea apasă pe accelerație până când iese fum din roți, ca și cum ar vrea să intre cu viteză în cealaltă mașină. Dar nu face așa ceva. În ultima clipă, virează pe un mic drum care duce la vreo câteva case construite mai departe de șosea. Drumul merge paralel cu șoseaua, și ea îl folosește ca pe o ieșire de urgență de pe o pistă de curse. Doar că nu se oprește.

Partea din spate a mașinii începe să derapeze în timp ce ea trece cu roțile peste o combinație de iarbă și asfalt. Însă nu pierde controlul volanului, ci accelerează la ieșirea de pe drum, intrând iar pe șosea, drept în fața Mercedesului. Pentru o clipă, privirea i se încrucișează cu a șoferului. E Utley, fără nici o îndoială. I-a văzut poza de prea multe ori și ca să nu se înșele. I se pare că îl recunoaște și pe individul aflat cu Utley în

mașină. Nu l-a văzut decât foarte vag pe bărbatul solid, într-un tricou alb, dar silueta lui avea ceva cunoscut – curba umerilor și forma capului i s-au părut familiare.

Accelerează pe Higher Blandford Road, și n-o lasă mai moale decât când ajunge la intersecția cu Christy's Lane, de unde intră pe A350, mult mai aglomerată.

Nu scapă din ochi oglinda retrovizoare tot drumul până în Devizes. Creierul ei se învâрте ca un dispozitiv stricat în jurul lucrurilor care i s-au întâmplat. În jurul a ceea ce a văzut.

Bărbatul care stătea pe locul din față al Mercedesului, lângă Utley, era soțul ei. Era Adam.

129

Nu-i permit să iasă decât când are nevoie la toaletă.

În restul timpului, Gideon stă închis în celula solitară de piatră. Îi aduc foarte puțină hrană, și, cu fiecare oră care trece, se simte tot mai mult asemenea unui prizonier.

Știe că mai sunt doar două zile până când Discipolii vor împlini ritualul înnoirii și le vor oferi zeilor viața femeii pe care a zărit-o. Nu vor să-și asume nici un risc. Iar el ar putea reprezenta un risc. Știu că tatăl lui a încercat să împiedice sacrificarea oricărei persoane care nu face parte din Breaslă, așa că există posibilitatea ca și el să încerce același lucru.

Zăvorul este tras, și ușa se deschide cu un huruit. Doi bărbați înveșmântați în rase pătrund în încăpere, fără să-i spună altceva decât că-l duc la Maestru.

Înaintează pe culoarul pe care l-a străbătut și tatăl său, închipuindu-și viața secretă a bărbatului pe care nu l-a cunoscut niciodată cu adevărat. Cum s-o fi simțit după propria *lui* inițiere? Care or fi fost gândurile *lui* după ce a fost inițiat într-una dintre cele mai vechi și mai tainice frății din lume?

Observatorii îl lasă pe Gideon în fața camerei Maestrului. Mai-marele Discipolilor îi arată masa de piatră pe care sunt trântite grămadă jurnalele lui Nathaniel.

— E timpul să mi le citești. Să mă luminezi. Apoi, o să te luminez și eu.

Gideon deschide unul dintre ultimele jurnale ale tatălui său. Cunoaște exact pasajul pe care vrea să-l citească. Își drege glasul și începe:

— „Dacă acest jurnal va fi citit, mă rog la Sacrosancte ca *tu*, Gideon, să fii cel care îl citește. Tu ai fost întotdeauna un copil foarte ordonat, așa că presupun că ai luat-o cu începutul și că aceasta e una dintre ultimele însemnări pe care le vei citi. Până acum, ai aflat deja despre disputele mele cu cei din Cercul Interior, despre dorința lor de a mă obliga să le accept voința. Nu mă pot supune căilor pe care au luat-o ei. Nu trebuie și n-o voi face. Dacă primești, atunci vei și da. *Tu*, personal. Nu prin intermediari sau recurgând la amenințări. E cât se poate de greșit ca, dacă primești, să obligi pe altcineva să dea înapoi. Nu așa își plătesc dările cei sfinți. Aceasta este calea egoismului, a nestatorniciei, a dezonoarei. Calea pe care a luat-o un om pe care l-am socotit prieten. Un om pe care l-am primit în casa mea și în

care m-am încrezut ca într-un frate. Un om care a întinat tot ce am respectat eu în viață”.

Gideon se oprește din lectură și întoarce jurnalul invers, arătând cu degetul înscrisul: „ΟΩΜΥΖ ΙΥΛΦΗΩΣΚΑ”.

— Recunoașteți acest nume?

Maestrul nu poate citi codul, însă știe că se uită la numele său. Nu pare surprins de faptul că-l găsește scris cu dispreț în jurnalul lui Nathaniel. Asta îi demonstrează ceva. Jurnalurile sunt cu adevărat chiar atât de primejdioase pe cât s-a temut.

— Eu și tatăl tău nu am privit toate lucrurile în același mod. Iar el nu avea dreptate în toate privințele. Era un om de o inteligență sclipitoare, după cum știi. Însă, din acest motiv, era și foarte dificil. Nu se putea sta la discuții cu el. Se ridică și se îndepărtează de masă, cu un aer gânditor. Spune-mi, tu îi împărtășești opiniile?

— Legate de ce?

— Legate de mine. De frăție. Probabil a scris amănunțit despre asta. Despre diferențele noastre de opinie, mai ales în privința ritualurilor.

— A scris, răspunde Gideon fără șovăială. Eu știu mai bine decât oricine că tata nu avea întotdeauna dreptate. Ani de zile mai că nu ne-am vorbit. Acum, s-a dus. Gideon se oprește, gânditor, după care se uită drept în ochii Maestrului. Eu nu vreau decât să duc o viață lungă și sănătoasă. Să-mi demonstrez credința în Sacrosancte. Și, dacă mă ajutați să fac asta, atunci, evident, îmi voi demonstra și loialitatea necondiționată față de dumneavoastră.

Maestrul îl îmbrățișează. Este răspunsul cel mai bun pe care l-ar fi putut aștepta. Gideon îl prinde și el în brațe, deși mai degrabă ar înfinge un cuțit în inima acestui bărbat.

Maestrul se dă un pas înapoi și-și pune, plin de mândrie, brațele pe umerii lui.

— Acum, a venit timpul să te luminez și eu pe tine, să-ți dezvălui secretele ce-ți vor tăia răsuflarea.

130

Megan stă în mașină, în parcare supermarketului, în așteptare.

Nu poate să se ducă acasă și nici la serviciu. Minte ei revine iar și iar la imaginea îngrozitoare a lui Adam în Mercedesul lui Utley. A fost la fel de rău ca și cum l-ar fi prins în pat cu o altă femeie. A fost încă o dovadă, și mai dureroasă, a faptului că e un individ parșiv, mincinos și trădător.

Se gândește la Sammy, întrebându-se cum de poate avea el tupeul să vină acasă la ele și să facă pe tatăl și pe soțul perfect, cu toate secretele pe care le ține ascunse. Secretul de a fi al altei femei, al altor oameni, al oricui în afară de ea și de fiica lor. Apoi, furia ia locul tristeții. Simte furnicături pe piele, de furie.

Un Jaguar vechi oprește lângă Fordul ei. Geamul se lasă, și șoferul îi curmă chinul lui Megan strigând:

— Urcă!

Așteptarea a luat sfârșit.

Jude Tompkins, șefa ei, ascultă răbdătoare, în timp ce Megan îi povestește că a fost urmărită de Utley și de soțul ei, Adam. Tompkins cere o verificare a mașinii și îi confirmă că Mercedesul e înregistrat pe numele lui Matthew Stephen Utley, din Tidworth.

— Pot să verific și mișcările făcute de soțul tău în ultimele două ore, dar nu fără a fi întrebată de ce mă interesează asta.

— Nu-i nevoie, răspunde Megan. Știu că el era. Își roade o unghie din care deja curge sânge. Mă simt ca o proastă. Am crezut că s-a întors pentru că voia să fie împreună cu mine și cu Sammy.

— O să ai destul timp mai târziu să-ți faci autocritica, spune șefa ei. Acum trebuie să vedem cum să procedăm cu fetița ta. La cine putem s-o lăsăm fără să trezim vreo bănuială.

— A luat-o mama pe Sammy, zice Megan. Am sunat-o și i-am spus că Adam a fost agresiv cu mine. N-o să-l lase să intre în casă, nici să se apropie de Sam. E și tata acasă, așa că o să fie în regulă.

— Bine. Am făcut și eu niște verificări în dimineața asta. Am vrut să fiu sigură că nu ne-am repezit să tragem concluziile greșite.

— Și?

Tompkins scoate din geantă un set de fotografii.

— Sean Elliott Grabb.

— Suspectul căruia i s-au găsit amprente pe rulota Volkswagen, își amintește Megan, luând pozele. Lucra ca paznic la Stonehenge.

— Așa e. E mort. A apărut în Bath. A fost pescuit din râul Avon.

— Ucis?

— E prea devreme ca să ne pronunțăm, răspunde Tompkins. Grabb și Stonehenge. Asta e încă o legătură cu cazurile Timberland, Lock și Chase. Sunt mult prea multe coincidențe pentru gustul meu.

— Prin urmare, ce putem face, doamnă? Unde ajungem cu asta?

— Asta mă îngrijorează și pe mine

Tompkins îi aruncă o privire studiată.

— Șeful cel mare și adjunctul vor să pleci din Devizes, așa-i? Te trimit pachet la Swindon. În concluzie, nu cred că putem să ne încredem în nici unul dintre ei.

— Despre Jimmy Dockery ați aflat ceva? Aveți vreun semn de la el?

— A dispărut ca măgarul în ceață. S-a făcut nevăzut. Se scarpină în cap. Mă gândesc să nu discut cu cei din poliția noastră, ci să-i spunem totul lui Barney Gibson, comandantul Poliției Metropolitane.

Megan e uluită.

— O să creadă că ați înnebunit.

— Știu, răspunde Tompkins și zâmbește. Tocmai de-aia o să-i spui tu, nu eu.

Maestrul Cercului îl călăuzește pe Gideon prin labirintul de chilii ale Sanctuarului. Își înalță brațele către zidurile și plafonul de piatră, tăiate cu

dalta.

— Străbunii au căutat pietrele astea prin toate carierele. Au fost puse cu mâna și ridicate de zidari inițiați. Precizia cu care au fost plasate e incredibilă. Fiecare piatră a fost sfințită de Sacrosancte. Două milioane de blocuri au fost îmbucate unul în altul. Și toată structura a fost înălțată fără nici un fel de mortar.

Gideon atinge cu mâna pereții netezi, fără a se opri din mers. Culoarele șerpuite devin tot mai strâmte, iar înălțimea tavanului se micșorează pe măsură ce coboară tot mai adânc în inima templului.

— Cum de n-a fost descoperit niciodată locul ăsta?

— Pentru că n-a existat nici un motiv să fie căutat, răspunde Maestrul. Nimeni nu știe nimic despre existența lui, și toate săpăturile arheologice se învârt doar în jurul megaliților de la Stonehenge. Se mai face uneori câte o descoperire, câte un cerc de lemn, aliniat cu Sacrosanctele, câte un crematoriu, oasele vreunui oștean mort, topoare și unelte străvechi. Și e de ajuns pentru potolirea curiozității savanților.

— Dar există mai mult?

— *Mult* mai mult, spune Maestrul. Nu numai Sanctuarul, ci și alte locuri sacre aliniate și aflate în legătură unele cu altele, binecuvântate și apărate. Și nu doar aici, ci în toată lumea.

Gideon e uluit de toate aceste necunoscute. În minte i se învârt mii de întrebări.

— Vino, îl grăbește Maestrul. Am promis că, atunci când vei mai prinde putere, o să te învăț.

Gideon îl urmează printr-un labirint spiralat de tuneluri descendente.

— Cu totul, a fost nevoie de peste o sută de mii de oameni și de două veacuri pentru ca Sanctuarul și Stonehenge să fie înălțate, explică Maestrul. Au săpat în carierele de piatră fără să aibă nici o mașinărie, folosind sănii aspre de lemn și propriile mâini ca să care greutăți uriașe cale de sute și sute de kilometri, traversând uneori râuri adânci. Au construit schelăria din arborii pe care i-au doborât, frânghii și scripeți din ierburi, coajă de copac și lujeri de viță. Au săpat un sistem de canalizare complet funcțional și absolut original. Funcționează în continuare la perfecție. Este dirijat prin canale către Sanctuar, căzând în puțuri adânci de calcar, alimentate de izvoare subterane. Se întinde în față și atinge o gaură aflată în blocurile de piatră. Conductele străvechi de aerisire asigură un nivel constant al oxigenului. Aceste tuneluri verticale funcționează și ca deschideri către stele. Sunt orientate către anumiți aștri, către constelațiile din care fac parte. Sanctuarul este un ceas cu precesiune, care ne ajută și să ne facem hărțile și calendarele, așa cum au procedat și înaintașii noștri. Maestrul îl călăuzește, printr-un arc strâmt, spre un culoar care duce chiar sub Sala Mare. Deși scopul inițial al Sanctuarului a fost să devină un templu închinat Sacrosanctelor, el funcționa și ca un spital clinic neolitic, era un fel de centru universitar unde oamenii cercetau, îi vindeau pe ceilalți și de unde administrau totul.

— Chiar așa de avansată era societatea lor?

— Fiecare epocă are conducătorii ei iluminați, iar Neoliticul nu a făcut excepție. Maestrul străbate coridorul, scoțând o cheie mare de fier, pe care o poartă la gât, agățată de o sfoară cafenie. Hai să-ți demonstrez ce vreau să spun!

Descuie o ușă mică de stejar, și pătrund într-o încăpere cufundată în beznă totală.

Aerul de aici e mai rece decât pe culoar, iar pașii lor stârnesc ecou. Maestrul aprinde o torță de pe un perete și câteva lumânări mari, situate la nivelul solului. Pe măsură ce ochii li se obișnuiesc cu lumina, încep să zărească o încăpere mare, perfect circulară, cu un bloc întunecat de piatră în centru. Pereții uriași sunt tăiați în granit roșu, reminiscentă a mormintelor egiptene. Încastate în pereți, în stânga și în dreapta, atât cât poate cuprinde cu privirea, Gideon observă zeci și zeci de sicrie lipsite de capace, toate înclinate în așa fel încât găvanele goale ale craniilor celor morți să privească drept către unica deschizătură spre cer din centrul încăperii, asemănătoare cu aceea a Panteonului de la Roma.

— E o criptă, observă Gideon. Cine au fost acești oameni? De ce li s-a acordat un tratament special?

— Ei sunt străbunii. Înaintașii noștri. Oamenii minunați care au proiectat și au construit Sanctuarul, Stonehenge și toate cercurile de piatră, tumulii, gorganele și aleile care duc la ele. Maestrul dă încet înconjur încăperii, aprinzând tot mai multe torțe și lumânări. Însă acesta nu e doar un loc sacru de odihnă pentru cei plecați dintre noi, Gideon.

O lespede imensă de piatră se ivește fantomatic din întuneric. E fasonată din gresie și are cel puțin cinci metri înălțime și trei lățime. Cei doi bărbați îi dau ocol. Pe două dintre laturile sale se află rafturi, pline cu hărți și cu suluri, iar celelalte două laturi sunt împărțite în ceea ce par zeci de cuptoare mici, umplute cu pietriș.

Gideon e fascinat. Dă încet târcoale blocului, ca o pisică la pândă după o pasăre.

Tânărului arheolog aproape că-i e prea teamă să atingă ceva. E o bibliotecă. Un muzeu. O capsulă a timpului umplută cu scrieri străvechi, cu obiecte prețioase, cu sculpturi și cu unelte.

— Cât de veche e? întreabă el.

— E de la începuturi. Maestrul îi arată partea de sus a cubului. Acolo vei găsi sculpturile originare. Primele planuri ale Sanctuarului și ale cercului de la Stonehenge. Acolo, în sicriele cele mai mari, se află rămășițele primilor oameni sacrificați, cei care au ridicat Sanctuarul și Stonehenge.

— Au fost sacrificați?

— A fost voința lor. Știau că, dacă se oferă pe ei înșiși Sacrosanctelor, atunci copiii lor și generațiile viitoare aveau să fie binecuvântate.

Gideon e copleșit de venerație. În jurul lui se află visul oricărui arheolog. E peștera lui Aladin, conținând urmele unei istorii și ale unei civilizații străvechi. E cea mai mare descoperire din viața oricui. Inima îi bubuie de entuziasm.

— N-am citit niciodată nimic despre așa ceva. În nici unul dintre jurnalele pe care le-am găsit nu e nici o mențiune la acest loc sau la ce se află în el.

— Nici nu trebuie să fie. E interzis să vorbim ori să scriem despre el. Maestrul se apropie de el, zâmbind. Nathaniel cunoștea această încăpere. A lucrat mult aici. Printre pergamentele și documentele din arhivă, o să găsești și lucrările lui, contribuții la hărțile stelare și la tabele pe care toți Maeștrii trebuie să le completeze.

Atât de multă istorie într-un singur loc! Atâtea cunoștințe! Atâtea taine! Maestrul rupe vraja, îndreptându-se către ușă.

— Trebuie să plecăm. Sunt încă foarte multe lucruri pe care vreau să ți le arăt, și avem foarte puțin timp la dispoziție.

Gideon părăsește încăperea fără tragere de inimă, în timp ce Maestrul stinge toate luminile și încuie ușa. Amândoi se îndreaptă apoi către capătul culoarului și încep să urce cu greu pe niște scări abrupte de piatră, care par nesfârșite. Se agață ca iedera de zidurile exterioare ale Sanctuarului. Nu au nici balustrade, nici parapete de siguranță. Lângă ei, se cascadează o prăpastie.

— Ai grijă, îl sfătuiește Maestrul. S-ar putea să fii încă un pic slăbit după inițiere.

E un sfat bun. După ce urcă peste o sută de trepte, Gideon se oprește, lac de sudoare și cu respirația tăiată. Bărbatul din fața lui, în schimb, se cațără ca o capră neagră, pășind cu siguranță și lipsit de efort pe fiecare lespede de piatră.

Gideon se sprijină cu mâna de zid, admirând frumoasele și străvechile sculpturi în piatră, înfățișând bărbați care lucrează pământul, femei cu copii în brațe, turme de animale adunate pe lângă râuri. De-a lungul pereților, se văd alte scene. Lucrători ridicând blocuri uriașe de piatră, schițarea primelor contururi ale cercului. Oameni adunați lângă gorganele funerare, cu capetele plecate. Scene înfățișând orbita Soarelui, constelațiile și fazele Lunii. Și, mai sus, o imagine mult mai înfricoșătoare.

Bărbați înveșmântați în rase lungi sunt strânși în jurul unei siluete legate de Piatra Sacrificiului, iar ciocanul Maestrului este ridicat. Imaginea îi amintește că tânăra americană e zidită de vie undeva, sub locul în care se află ei.

Se clatină amețit pe trepte, iar o mână îl prinde de pulpana robei. Maestrul Cercului îl ține strâns lipit de zid.

— Ai grijă!

— Mi-am revenit, răspunde el, liniștindu-se și respirând încet.

— Bine, atunci putem pleca.

După alte câteva trepte, ajung, în sfârșit, sus. Acum, Gideon observă că, în partea cealaltă, se află alt șir de trepte de piatră ce coboară drept spre încăperi și spre Sala Mare.

Maestrul își scoate iar cheia de la gât și încă două din buzunarele robei sale.

Locul în care pătrunde Gideon este cum nu se poate mai diferit de cealaltă încăpere și, în felul său, chiar mai surprinzător.

Primul lucru care îl izbește e lumina. Strălucirea albă ce se revarsă din tuburile fluorescente, care scânteiază și bâzâie ca niște fantome furioase, prinse într-o capcană. Podeaua și pereții sunt cenușii, dar nu din piatră, ci din beton și ipsos. S-ar zice că a pătruns într-un depozit sau poate într-un garaj modern și enorm.

În fața lui se întinde aproape o jumătate de hectar de podea betonată. Sute de metri de pereți prefabricați. Maestrul se îndreaptă către o macara de oțel, cu fante, care se înalță la vreo zece metri de la pământ. Gideon îl urmează. În capătul cel mai îndepărtat, zărește niște mașini parcate. Un Chunky 4x4 și încă un vehicul pe care îl cunoaște foarte bine. Furgoneta de constructor a lui Draco.

Locul ăsta e mai mult decât un simplu garaj. Îi spune asta instinctul, cu mult înainte ca ochii lui să poată cutreiera peste toată întinderea de beton. Spațiul este împărțit în două sectoare distincte. Într-o parte, sunt zeci de dulapuri de metal, grămezi de bănci de schimb, mese și scaune. În cealaltă, un fel de bucătărie, cu șiruri de chiuvete, suprafețe nesfârșite pentru tăierea și prepararea hranei, rânduri întregi de frigidere mari și congelatoare, cuptoare cu microunde, plite, cuptoare și tigăi.

E suficient echipament cât să hrănești o armată întreagă.

— Acesta e centrul nostru de operațiuni, explică Maestrul relaxat. Sub pământ, respectăm tradițiile așa cum au făcut și strămoșii noștri. La suprafață, suntem o forță de elită. Măine vei veni aici să lucrezi. Vei avea propriul rol în pregătirea pentru ziua cea mare.

132

*Sâmbătă, 26 iunie,
o zi până la noua lună plină*

Zorii zilei dau somnoroși la o parte perdelele de întuneric ale cerului, ca un țânc îmbujorat care aruncă pe jos păturile din patul părinților săi. Observatorii înconjoară câmpiile înmuiate în rouă în mijlocul cărora se află Stonehenge. Stau în parcare goală. În dimineața asta nu este permis accesul vizitatorilor la sit.

Maestrul Cercului o ia pe aleea publică bătătorită de milioane de picioare, pășind prin iarba proaspăt cosită. Pătrunde în cercul clasic. Astăzi, Soarele va rămâne pe cer timp de șaisprezece ore, treizeci și șapte de minute și cinci secunde. Altitudinea Soarelui este de 61,9 grade.

În ziua următoare va face prima schimbare majoră, care va dura zece zile, scăzând la 61,8 grade. Maestrul intră în potcoava trilitonilor, privind la cerul veșnic în schimbare.

Luna a apus cu mai bine de o oră în urmă. N-a mai rămas nici o urmă din doamna cea albă a cerurilor. Dansează undeva, departe, la aproape o jumătate de milion de kilometri depărtare. La ora nouă seara, își va face iar apariția, dezvăluindu-ne nouăzeci și opt la sută din gloria ei plină și neatinsă.

Aproape gata.

Un vânticel mângâie blând vastele câmpii. Maestrul își întinde brațele, ca să simtă energia Sacrosanctelor. Tot ce se va petrece de acum înainte ține de precizie. De precizie, de aliniere și de voia din urmă a zeilor.

133

Caitlyn nu s-a rugat niciodată. Tatăl ei provine dintr-o familie de evrei care s-au îndepărtat de religie, iar mama ei, dintr-o ramură a protestantismului atât de relaxată, că putea la fel de bine să fie și atee.

Singurele lucruri în care au crezut mereu cei din familia ei sunt cinstea, bunătatea și bunăvoința. Fă-le celorlalți ceea ce ai vrea să-ți facă și ei ție. Genul ăsta de educație nu pregătește pe nimeni pentru momentul în care va fi luat prizonier, zidit în piatră și lăsat să moară de foame. Pentru că într-un asemenea loc a fost dusă de când s-a rănit singură, iar ei au mutat-o. Într-o cavitate mică, zidită, căptușită cu spumă poliuretanică - e mai multă în zona frunții și a spatelui. Parcă ar fi făcută sendviș între două saltele.

Caitlyn închide ochii și încearcă să se roage. În minte însă îi roiesc atâtea spaime, încât nu poate să se gândească nici măcar la o singură rugăciune tăcută, adresată vreunui izbăvitor spiritual. Și, pentru prima dată de când a fost întemnițată, începe să plângă.

134

La ora opt fix dimineța, Megan și șefa ei intră în biroul improvizat al lui Barney Gibson. Ultima dată i-a văzut pe el și pe adjunctul său, Willis, acum șase zile, însă amândoi bărbații par să fi îmbătrânit cu zece ani. Capcanele nesfârșite, nopțile nedormite și stresul anchetei le ruinează sănătatea.

Tompkins le expune situația:

— Cu aproape o săptămână în urmă, inspectorul Baker a venit aici și v-a informat că, după părerea sa, Caitlyn Lock și Jake Timberland se îndreptau către Stonehenge când el a fost ucis, iar ea răpită. Acum suntem în posesia unor informații care par să confirme această ipoteză. Și credem că știm cine sunt vinovații. Oricât de incredibil ar părea, avem motive puternice să bănuim că în spatele acestei răpiri s-a putea afla un cult păgân străvechi.

— Improbabil, replică Willis. Avem informații de încredere că Lock a fost răpită de un sindicat internațional al crimei. Au fost deja lansate cereri de răscumpărare.

Tompkins nu dă înapoi.

— Domnule, o să vă rog să rămâneți deschis la alte posibilități. Relatarea doamnei inspector Baker s-ar putea să vă pară fantezie pură, însă vă asigur că spusele ei sunt susținute de dovezi circumstanțiale solide.

Lui Gibson începe să-i treacă prin minte faptul că a fost o greșală să accepte această întâlnire confidențială.

— Jude, întreabă el, de ce nu te-ai dus cu informațiile astea direct la John Rowlands sau la șeful tău?

— Domnule, există posibilitatea ca propriile forțe de poliție să fie

implicate. Probele fizice și electronice au fost deja compromise. Ancheta ar putea fi compromisă dinăuntru.

— Acestea sunt acuzații foarte grave. Mă pui într-o poziție foarte dificilă.

— Într-adevăr, domnule. Și vă rog să mă scuzați. Însă, date fiind circumstanțele, consider că este cât se poate de potrivit să discutăm cu dumneavoastră, în calitate de comandant al ofițerilor din forțele exterioare implicate în această operațiune.

— Am înțeles, zice el, întorcându-se către Megan. Deci, doamnă inspector, care e povestea?

Megan își dă seama că are doar o șansă ca să-și păstreze credibilitatea.

— În timp ce investigam sinuciderea profesorului Nathaniel Chase, un arheolog renumit și un expert de talie mondial în ceea ce privește monumentul Stonehenge, fiul său, Gideon, m-a informat despre jurnalele scrise de profesor, referitoare la un cult secret dedicat megalitiilor din sit.

— Druizi? aruncă Willis.

— Nu, domnule. Această societate este cu mii de ani mai veche decât orice cult druidic. Dacă doriți o comparație, gândiți-vă la francmasoni. Cred că avem de-a face cu un ordin antic, bazat pe existența unei bresle, care s-a dezvoltat de-a lungul secolelor și care exercită o putere și o influență considerabile.

Nici nu i-au ieșit bine cuvintele de pe gură, că regretă ce-a spus. Dacă Willis sau Gibson sunt francmasoni, atunci cazul ei e mort și îngropat.

— Domnule, jurnalele codificate descoperite de Gideon Chase sugerează că acest cult derivă dintr-un fel de formă de binecuvântare și protecție oferite de Stonehenge, cu condiția ca zeilor să li se aducă periodic sacrificii omenеști.

Cei doi ofițeri schimbă o privire, cu un mic zâmbet întipărit în colțul buzelor.

— Acest lucru mi se pare foarte greu de crezut. Sacrificiile omenеști sunt necunoscute în Europa contemporană, zice Gibson. Nici măcar în America, unde se știe că plouă cu extremiști, nu se cunosc decât vreo câteva cazuri atestate în ultima sută de ani. Îmi vine greu să acord ceva credit acestei teorii pe care mi-o prezentați.

— Și mie mi-a fost foarte greu, domnule, îl asigură Megan. Numai că anumite evenimente m-au făcut să-mi schimb părerea.

— Și care ar fi acestea? se interesează Willis, uitându-se nerăbdător la ceas.

— Totul pare să se învârtă în jurul monumentului Stonehenge. Este centrul tuturor cazurilor importante cu care ne confruntăm în ultimul timp. Nathaniel Chase, un expert în acest monument, se sinucide. Lock și Timberland sunt atacați în timp ce se află într-o vizită la megaliti. Sean Grabb, unul dintre cei pe care voiam să-i interogăm în legătură cu acest atac, este găsit mort în Bath. A lucrat pentru firma ce asigură securitatea la Stonehenge. Și toate acestea se întâmplă în perioada solstițiului de vară.

Gibson pare interesat. Sau poate doar amuzat. Megan nu-și poate da seama.

— Domnule, am verificat și fișa medicală a lui Gideon Chase. El mi-a spus că în copilărie a fost bolnav de cancer, iar pietrele l-au vindecat. Potrivit fișei lui medicale, afirmația sa este adevărată.

Willis se încruntă. Pentru el, asta este, pur și simplu, prea greu de înghițit.

— Vrei să-mi spui că în fișa lui medicală scrie că a fost vindecat de cancer de un cerc de pietre?

— Nu, domnule. În fișă scrie că a avut o formă incurabilă de cancer și că s-a vindecat. Nu există nici o explicație, pentru că doctorii nu au avut nici una.

Lui Gibson îi scapă un oftat de exasperare.

— Doamna inspector-șef Tompkins a afirmat că dovezile au fost compromise. Despre ce dovezi și despre ce compromitere e vorba?

Megan își dă seama că omul a cam ajuns la capătul răbdării. Încearcă să rezume totul cât de mult posibil:

— Cineva a pătruns în casa lui Nathaniel Chase și a dat foc, însă, înainte, a încercat să recupereze ori să distrugă ceva de valoare. Credem că infractorul căuta jurnalele secrete pe care acum știm că le-a scris profesorul. Despre Stonehenge și despre cultul legat de acest loc. Fiul său, Gideon, a reușit să-l fotografieze pe tâlhar cu telefonul. Programul nostru de recunoaștere a fețelor a descoperit o potrivire cu o persoană din partea locului. De asemenea, am strâns și probe fizice de la locul spargerii. E vorba despre câteva unelte care au fost uitate la fața locului. Când am verificat ultima oară, domnule, aceste probe nu se mai aflau în arhiva poliției și orice urmă a lor fusese ștersă din fișierele din computer. La fel s-a întâmplat și cu informarea electronică pe care am primit-o, referitoare la potrivirea facială. Din fișierele mele a fost șters totul.

Gibson își ia notițe, după care i se adresează lui Tompkins:

— Trebuie să vorbim separat despre această problemă și despre cum o putem rezolva.

Ea aprobă, tăcută.

Comandantul Poliției Metropolitane se lasă pe spate, cântărind-o din priviri pe Megan. Din puținul pe care l-a văzut și l-a auzit despre ea, pare un ofițer de primă mână, nu genul care să se lase dusă de val la prima idee trăsnită care-i trece prin minte. De asemenea, știe că acum ar trebui să se afle în Swindon, lucrând la fondarea unui nou departament, destinat cazurilor nerezolvate. Și clar nu ar trebui să stea de vorbă cu el, pe la spatele șefului ei.

Se apleacă în față, sprijinindu-și palmele de birou.

— Megan, ești un ofițer cu experiență, așa că sunt sigur că-ți dai seama că investigațiile noastre se află pe muchie de cuțit. FBI-ul, Interpolul, detectivii particulari și majoritatea forțelor de poliție britanice, toți urmăresc câte o pistă. Cea mai credibilă dintre ele ne duce către un sindicat internațional al crimei care a răpit-o pe Caitlyn și încearcă să stoarcă bani

de la părinții ei. Prețul pe care l-au cerut a ajuns acum la douăzeci de milioane de dolari. Respect faptul că ai venit la noi, însă, în acest moment, nu pot să risc să detașez resurse pentru a investiga ceea ce susții tu...

— Dar, domnule...

— Lasă-mă să termin, îi taie el cuvântul. Face o pauză, după care continuă: Am nevoie de o dovadă. Vreau să văd jurnalele codificate despre care ai vorbit. Vreau dovezi că au fost făcute și în trecut sacrificii umane. Am nevoie de o probă legală înainte să-mi treacă prin minte să pierd ceva timp prețios și să trimit oameni pe alte piste decât cele pe care i-am direcționat deja. Adu-mi o dovadă, și răspunsul meu se va schimba.

— Vă mulțumim, domnule comandant, încheie Tompkins, ridicându-se și înclinându-și capul înspre Willis. Domnule comandant, aș dori să mă asigurați că această conversație va rămâne confidențială pentru moment. Din motive mai mult decât evidente.

— Vă dau asigurarea mea, răspunde Gibson. Dar numai pentru moment.

135

Ziua din ajunul ritualului marchează începutul unei perioade sacre. Al unui timp al venerării. Maestrul, cei din Cercul Interior și toți Discipolii postesc cu toată evlavie, în semn de respect pentru cel care va fi sacrificat. Beau doar apă. Se abțin să îndeplinească ori să asiste la orice act sexual, până în amurgul primei zile de după încheierea ceremoniei.

Maestrul Cercului îi explică lui Gideon, care se află în camera lui, de ce sunt preocupați de puritate.

— Ritualul înnoirii e sacru pentru noi. Însă asta nu înseamnă că suntem barbari. Nu. În acest moment, cea mai importantă ființă dintre noi este cea care va fi sacrificată. Pune mâna stângă pe cele patru jurnale. Cred că datorită tatălui tău ai învățat mai multe decât știu foarte mulți despre sacralitatea vieții și despre sensul ei în moarte.

Gideon nu-și dă seama unde bate.

— Tot ce știu este că el voia să-și dea viața pentru a o salva pe a mea. Să-mi dea șansa de a avea și eu copii, la rândul meu.

— Exact. Un unic sacrificiu, pentru cel mai mare zeu dintre toți. Maestrul îl cercetează cu privirea pe tânărul din fața lui. Obiceiul nostru este ca unul dintre Discipoli, de regulă un membru al Cercului Interior, să petreacă împreună cu cel care va fi sacrificat ultimele ore de viață ale acestuia, care sunt tare grele, pentru a-i oferi sprijin moral și spiritual până în ultima clipă. Și pentru a ne asigura că nu i se va întâmpla nimic înainte de începerea ritualului. Gideon, este un rol pe care aș dori să îl joci pentru noi.

El e atât de șocat, că nu se poate preface.

— Nu înțeleg. De ce eu?

— Ba cred că înțelegi, Gideon, răspunde Maestrul zâmbind. Cred că știi de ce ți-am arătat îndurare și te-am luat sub aripa mea. De ce mi-am pus credința și încrederea în tine, în ciuda a ceea ce au spus apropiații mei, care

s-au îndoit de înțelepciunea deciziei de a-ți cruța viața.

Gideon simte că îl cuprind fiori reci.

— Pentru mine, este important să încep ritualul cu mintea clară și cu spiritul deschis. Spune-mi, Gideon, tatăl tău ți-a zis ceva ce nu mi-ai mărturisit încă?

Tânărul clatină din cap. Nu minte când neagă. Însă înțelege unde bate Maestrul. În fața ochilor îi apare din nou chipul mamei sale. Femeia îmbătrânită și slabă pe care abia dacă o recunoaște stă iar pe patul de moarte, rostind cuvintele care i-au dat viața peste cap.

„Nathaniel nu este tatăl tău, Gideon.”

Maestrul Cercului citește totul în ochii lui.

— Înseamnă că mama ta ți-a spus. *Eu* sunt tatăl tău, nu Nathaniel Chase.

136

Megan parchează la distanță de o stradă de casa ei și parcurge restul drumului pe jos. Încearcă să se liniștească. Întâlnirea cu Gibson și cu Willis a fost o pierdere de timp. Le-a făcut pe ea și pe Tompkins să pară niște proaste. De aceeași părere a fost și șefa ei. Cei doi șefi ai Poliției Metropolitane n-au crezut o iotă din ce le-a spus. Doreau fapte. N-au vrut să țină cont de nimic altceva.

Megan se simte singură. Vulnerabilă. Nervoasă. A hotărât să meargă pe jos nu doar ca să se calmeze, ci și ca să-și ia niște precauții. Adam ar putea fi la ea acasă. Adam, soțul de care a crezut că se îndrăgostește din nou. Adam, pe care l-a văzut în mașină cu Matt Utley, un tâlhar care a atacat membri ai poliției. Nu zărește nici o mașină ciudată în apropierea casei sale. Hoinărește vreo cinci minute prin fundătura liniștită, până când simte că poate intra fără să riște nimic.

Casa e pustie. Dar el a trecut pe aici. Își dă seama de asta când vede un bilețel cu scrisul lui, sprijinit pe masa din bucătărie. Îl înșfacă de lângă vaza cu flori.

Meg. M-am întors la mine. Sună-mă când îți bagi mințile-n cap. A.P.S. - trebuie să vorbim despre cum s-o văd pe Sammy.

Rupe biletul în bucăți și-l aruncă în coșul de gunoi. Inima îi bate nebunește. Înhață costumele de baie și prosoapele pentru ea și pentru fiica ei, aruncă o ultimă privire în jur, după care iese din casă și încuie ușa.

Pe alee se află un om. Un bărbat care a stat cu ochii pe casa ei, așteptând-o.

137

Tată și fiu se uită unul la celălalt, așezați față în față la masa de piatră.

— Când ai aflat? întreabă Gideon.

Maestrul își pleacă ușor capul.

— Abia când Marie era pe moarte. Când își ridică privirea, ochii îi sunt sticloși.

— Nathaniel a trimis după mine când ea era în spital. Ea mi-a spus cu doar câteva ore înainte să se stingă. Nu mai puteam face nimic. Era prea târziu ca să mai intervin.

Gideon e mirat de valul de furie care începe să urce în el.

— Și ce-a *fost* ea pentru tine?

Maestrul îl privește mânios.

— Ce-a fost? A fost totul. Totul și nimic. Era femeia cu care m-aș fi căsătorit. Era persoana alături de care mi-aș fi petrecut viața, dacă nu ne-am fi certat, dacă nu ne-am fi despărțit. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Nathaniel.

— Ce vrei să spui?

— Ne-am iubit încă din copilărie. După ce ne-am despărțit, ea a plecat la Cambridge. Acolo, l-a întâlnit pe Nathaniel și s-a măritat cu el. Nu am revăzut-o decât la un an după nuntă, când s-a întors în Wiltshire.

Gideon face un calcul simplu. S-ar zice că sfânta lui mamă și-a încălcat jurământul de căsătorie cu monstrul care se află în fața lui la doar un an după ce i-a făgăduit iubire veșnică omului pe care el l-a considerat tatăl său.

— Cum ai putut? Se ridică în picioare, cu chipul schimonosit de furie. Abia se măritase, iar tu ai sedus-o.

— N-a fost deloc așa, răspunde Maestrul, fără să fie tulburat de mânia lui Gideon. Pur și simplu, s-a întâmplat. Ar trebui să înțelegi cu câtă putere am iubit-o pe mama ta ca să începi să-ți dai seama că acel unic moment de slăbiciune ne-a luat pe amândoi prin surprindere.

— Un unic moment? repetă Gideon, neîncrezător. Eu am fost rodul unui unic moment de slăbiciune?

Maestrul Cercului se ridică și dă ocol mesei.

— N-am știut absolut nimic până la moartea mamei tale. Altfel, cum m-aș mai fi putut apropia de Nathaniel? Ce i-aș fi putut spune despre tine?

— Știi că acea formă de cancer e genetică?

El dă aprobator din cap.

— Și l-ai convins pe tatăl meu să intre în Breaslă ca să-ți aperi propriul fiu, ca să mă aperi pe mine?

— Da. Așa ar fi făcut orice tată. Trebuia să te apăr.

Și Maestrul îl îmbrățișează strâns, atât de strâns cum și-ar ține un tată copilul de mult pierdut.

138

Jimmy Dockery se îndreaptă spre Megan. Își dă seama că e înspăimântată.

— Nu te speria, șefa!

Dar ea e speriată.

— Trebuie să discutăm, zice el, făcând încă un pas, încetisor, către ea.

Ea își aruncă geanta și strânge în pumn cheile, cu vârfurile în afară, ca să le poată folosi ca pe o armă.

El se uită la arma improvizată, cu o expresie indiferentă pe față.

— Vrei să te lupți cu mine?

— Jimmy, dacă te apropii, te omor.

El își dă seama că Megan vorbește serios. Nu are prea mult timp la dispoziție. Se repede spre ea și se preface că vrea s-o apuce cu stânga. Polițista cade în capcană și lovește cu dreapta. El face încă un pas și parează cu antebrațul stâng, aruncându-i cheile din mână. Acum, ar putea s-o lase lată cu un pumn drept în față. În schimb, o prinde de mâna stângă și i-o răsucesce la spate, acoperindu-i gura cu palma cealaltă.

Până să apuce să se dezmeticească, a prins-o bine și a dus-o într-o parte a casei. Megan încearcă să-l lovească, însă Jimmy se așteaptă la asta. Își depărtează picioarele și o ține așa cum ar face un adult cu un țânc apucat de pandalii.

— Nu vreau să îți fac rău.

Megan continuă să lovească.

— Șefa, stai! Ai avut dreptate, bine? L-am urmărit pe Smithsen, și ai dreptate.

Ei nu-i vine să creadă că a auzit bine. Dar a auzit destul cât să se potolească din lovit și să nu se mai zbată.

Jimmy își ia mâinile de pe ea.

Megan se întoarce cu față la el.

— Ce-ai spus?

— Știu unde se duc. Unde se întâlnesc Smithsen și ceilalți.

139

Maestrul Cercului deschide jurnalul și pune degetul pe numele său. ΟΩΜΥΖ ΙΥΛΦΗΩΣΚΑ.

— James Pendragon, rostește el cu glas tare. Își duce un pumn în dreptul inimii, cu mândrie. Este un nume de care trebuie să fii mândru. Genealogia noastră se întinde în timp până pe vremea celtilor, până la cel mai celebru rege al celtilor. Până acolo unde încep cețurile mitologiei, ba chiar mai departe. Suntem stofa din care e făcută istoria, amândoi.

Gideon cunoaște bine atât faptele, cât și ficțiunea.

— Regele Arthur e mai degrabă o poveste pentru copii decât realitate, i-o întoarce el.

Reproșul nu domolește nici o fărâmbă din pasiunea pentru familie a Maestrului.

— Chiar așa? Arthur Pendragon, marele rege al celtilor? Sau regele Riothamus, sau regele Dumnoniei, regele Cumbriei, regele Penninilor, regele din Elmet, regele scoților, regele Powysiei sau chiar regele Romei? Crezi că toți ăștia sunt niște născociri? Ești un om învățat. Legendele astea sunt înrădăcinate în ceva mai mult decât în niște biete mituri. Au rezistat timpului.

— Dar tu? replică Gideon, cu o undă de sarcasm în voce. Cât din tine este adevărat și cât e ficțiune?

Maestrul ridică din umeri.

— Eu nu sunt rege, însă îmi servesc și îmi cârmuiesc oamenii, Discipolii. Sunt unicul copil al lui George și Alice Elizabeth Pendragon.

— Sunt încă în viață?

— *Foarte* în viață. Bunicul tău are nouăzeci de ani, iar bunica ta a împlinit optzeci anul acesta. Amândoi se bucură de o sănătate de fier.

Gideon e pradă unor emoții care îl răvășesc. În ciuda mărturisirii pe care i-a făcut-o mama sa aflată pe patul de moarte, încă îi este tare dor de ea. Și se simte încă vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat între el și Nathaniel. Iar acum s-a trezit față în față cu tatăl lui natural și cu un arbore genealogic de dimensiuni mitice, care îl copleșește de-a dreptul.

Maestrul Cercului îi simte dilema.

— O să dureze ceva până să te împaci cu toate astea, zice el liniștitor. Din fericire, o să avem suficient timp. După ce ritualul va lua sfârșit, o să ne putem cunoaște unul pe celălalt. O să găsim o cale să ridicăm o punte peste anii care ne-au despărțit.

Gideon mai are zeci de întrebări de pus, însă nu în acest moment. Acum este un timp al tăcerii. Al dialogului cu propria conștiință.

— Deci, spune Maestrul, o să accepți sarcina pe care ți-am cerut s-o îndeplinești? Pot să mă bazez că vei fi ultimul tovarăș al fetei alese?

Gideon dă aprobator din cap.

— Bine. Foarte bine.

Și Maestrul îl îmbrățișează din nou.

În clipa în care se despart, ochii lor se întâlnesc.

— De acum încolo, nu mai ești Gideon. Ești Phoenix. Numele tău este Phoenix.

El pare confuz.

— Dacă am înțeles, bine, Discipolii adoptă nume de stele care încep cu prima literă a prenumelui lor.

— Așa fac, răspunde Pendragon, iar chipul îi devine deodată încruntat. Numele pe care mi-aș fi dorit mereu să-l poarte fiul meu este Philip. Așa ți-am spus mereu, în gândurile mele. De acum înainte, vei fi cunoscut drept Phoenix.

Pare o înșelătorie crudă, o lovitură psihologică menită să-l slăbească. Această depozedare de propriul nume îl rănește, îl despoaie de identitate.

— Mottoul familiei noastre e simplu, încheie Pendragon. *Temet Nosce*. Pe tine însuși trebuie să te cunoști.

140

— Aproape că mi-ai rupt mâna, Jimmy, zice Megan, frecându-și brațul care o doare.

— Îmi pare rău, se scuză el. Am vrut să te opresc fără să te rănesc, șefa. Îi aruncă o privire de cunoscător. Ar fi putut fi mult mai rău.

Ea își aranjează hainele.

— Lăudărosule! Unde mama naibii ai învățat schemele astea?

— Am învățat multe la școală. Roșcații sunt întotdeauna ținta bătailor. Taică-meu m-a dus la cursuri de taekwondo.

— Tompkins o să-ți tăbăcească fundul. Ai fost cam mult timp ieșit din raza de acțiune, continuă Megan, întinzându-și de câteva ori brațul.

— I-ai spus?

— Trebuia să discut cu cineva.

Jimmy înțelege că a venit momentul în care trebuie să dea niște explicații.

— Nu aveai încredere în mine, mi-am dat seama, așa că trebuia să fac ceva ca să îți arăt că nu fac parte din secta aia de nebuni care are legătură cu profesorul ăla mort și cu Stonehenge.

Ea îl privește bănuitoare.

— Și ai reușit?

— I-am urmărit pe Utley și pe Smithsen. E clar că ăștia doi se cunosc. L-am găsit pe Utley acasă și i-am urmărit Mercedesul. S-a întâlnit cu Smithsen într-o parcare, pe A360. S-au dus în spatele camionetei lui Smithsen, și probabil că el a luat ceva de acolo. Pe urmă, au pornit-o pe drumuri diferite.

— Pe unde?

— Utley s-a întors către Tidworth, în timp ce Smithsen a mers către vest.

Ea încearcă să vizualizeze totul în minte.

— Nu-i mare lucru acolo, până când o faci spre nord, către Devizes.

— Toată zona e militară. Face parte din terenurile de antrenament ale armatei.

— Te-ai luat după Utley? Sau l-ai urmărit pe Smithsen?

— Am hotărât să mă țin după Smithsen, atât cât am putut.

— Și?

— A luat-o spre nord, trecând de Westdown Camp și de Tilshead. După vreo trei kilometri, a luat-o fix spre stânga. Către Imber.

— Imber?

— E un oraș fantomă. Într-o zonă cu acces interzis. Nu mai locuiește nimeni acolo de peste șaiszeci de ani. Sunt doar case goale. Clădirile au rămas în picioare, dar nu mai stă nimeni în ele. La biserică încă se mai ține o slujbă, o dată pe an.

Megan își amintește de harta de pe peretele biroului lui Tompkins și de cercetările ei.

— În zona aceea, Nathaniel Chase deține o bucată de pământ. E unul dintre cele câteva terenuri pe care Ministerul Apărării nu le-a putut cumpăra.

— Nu-mi pot închipui de ce ar vrea cineva să aibă un teren în asemenea loc. Din câte știu eu, soldații împușcă tot ce mișcă pe acolo. Merg cu tancurile prin zonă și uneori o mai și bombardează.

— Să fie oare mult de lucru pentru un constructor? se aventurează Megan cu o presupunere.

— Mă îndoiesc. Cei din armată ar rezolva singuri problemele de genul ăsta. I-ar pune pe soldați să facă zidărie mai simplă și să monteze niște balamale la uși și la ferestre.

Ea cântărește cele auzite. Dacă Gideon Chase n-a apărut încă, atunci e posibil să fie ținut prizonier undeva în Imber. S-ar putea ca și Lock să se afle tot acolo.

— Nu știu ce să fac, Jimmy. Nu mă pot duce la Tompkins să-i spun asta, iar tatăl tău și șeful cel mare vor să mă transfere la Swindon.

— Ce?

— Mi s-a făcut vânt de aici. Am fost dată la o parte. E o poveste lungă. Cum am putea să aruncăm o privire prin Imber fără să afle nimeni de la serviciu?

— Știi exact cum, răspunde Jimmy, încrezător. De fapt, am adus deja pe cineva care ne poate fi de ajutor. Așteaptă în mașina mea.

141

Încăperea în care l-au dus pe Gideon este mult mai mare decât ultima. Ar zice că are cam șase metri lungime și patru metri lățime. De-a dreptul lux în comparație cu cutia de chibrituri în care l-au ținut până acum. Dar tot o celulă e.

Ușa este deschisă și păzită de doi Observatori; pe unul dintre ei Gideon l-a văzut și mai înainte, însoțindu-l pe Draco. Înăuntru, pe toți cei patru pereți ard torțe. Pe podeaua din piatră masivă se află două paturi improvizate din lemn, acoperite cu paie. Într-un ungher, se zăresc două albi de piatră, pline cu apă.

Dacă nu s-a înșelat, încăperea se află la nu mai mult de cincizeci de metri – pe culoarul șerpuit – de puțul prevăzut cu trepte abrupte care duce la depozit. Nu-i vine greu să ghicească de ce au hotărât așa. Aduc aici fata, ca să le fie mai ușor s-o bage într-un vehicul aflat în așteptare.

Gideon aude pași pe culoarul de piatră. Glasuri bărbătești se întretaie, umbre se lungesc la intrare, după care patru Observatori intră alene în încăperea. La început, nici n-o vede pe femeia care se află între ei. Doi o țin de subsuori, iar ceilalți, de picioare. O aruncă pe un pat.

Unul dintre bărbați este Draco. Ceilalți pleacă, dar el rămâne în urmă.

— Este slăbită, n-a mâncat nimic de aproape șapte zile. Apoi își pune mâna pe Observatorul bine făcut care se află lângă el. Acesta este Volans. O să rămână în fața ușii. A primit instrucțiuni să aducă un doctor dacă ți se pare că se simte mai rău. Înțelegeți?

Gideon încuviințează din cap.

— Bine, pentru că femeia asta nu trebuie să moară. Sănătatea ei este prioritatea noastră. Cel puțin pentru ziua următoare.

Și, bățându-l pe Gideon soldățește pe spate, iese din celulă împreună cu Volans, trăgând ușa grea de fier în urma lor.

Gideon se întreabă dacă Maestrul i-a spus lui Draco despre el. Despre legătura lor. Ar fi lucrul cel mai deștept dacă e îngrijorat în ce privește sprijinul Cercului Interior. În locul lui, așa ar fi făcut.

Pentru prima dată, se uită la fata care va fi sacrificată. E ușor să-ți dai seama că a fost foarte atrăgătoare. Chiar și nemachiată și cu părul ei negru și des plin de mizerie, tot se observă că are o frumusețe naturală. Roba cu

glugă în care a fost îmbrăcată s-a ridicat, și Gideon poate să vadă că are un tatuaj cu steagul Marii Britanii, un semn din alte timpuri, de pe vremea când putea să flirteze, să fie rebelă și să afișeze o sfidare tinerească. Gideon se apleacă peste ea și îi trage în jos veșmântul, ca să-i apere pudoarea.

Ea îl lovește peste mână.

— Lasă-mă-n pace!

Femeia se trage cât mai în spate pe pat, într-o poziție defensivă. E dezorientată. Frica i se citește în ochi.

— Dă-te! Dă-te de lângă mine!

— Nu-ți fac nici un rău. Sincer.

Își dă seama prin ce șoc a trecut. Și încă nu s-a terminat. E înspăimântată și profund traumatizată.

Se uită în jurul ei. Rugăciunile ei nu au fost ascultate întru totul, însă măcar n-a mai fost dusă în gaura aia de iad ce i-a provocat claustrofobie. Poate să respire și să se întindă. Și să se așeze pe un pat. Îl privește cu ochi întunecați pe străinul de lângă ea.

— Cine ești? De ce ești aici cu mine?

142

Din Volkswagenul Golf GTI al lui Jimmy coboară un munte de om.

— Josh Goran, doamnă. Mă bucur să vă cunosc.

O face pe Megan să pară minusculă în timp ce-și strâng mâinile. Părul negru îi e tuns scurt, are ochi albaștri și arată de parcă ar fi fost cioplit din piatră. Apoi, ea își aduce aminte de unde îl știe. E tipul care a apărut la televizor. La conferința de presă a lui Kylie Lock. Presupune că Jimmy i-a vorbit deja despre ea.

— Haideți să mergem înăuntru! Putem să stăm de vorbă mai în largul nostru acolo.

Ei o urmează în vilă. Și, imediat ce ușa se închide, Jimmy îi dezvăluie informațiile lipsă.

— Josh a fost angajat de mama lui Caitlyn ca s-o găsească.

— Și s-o aduc înapoi în siguranță, adaugă americanul.

— Știi, răspunde Megan. Sunteți un fel de detectiv particular și vânător de recompense, așa-i?

— Detectiv pentru operațiuni de găsire și salvare, precizează el. Am experiență de douăzeci de ani în ceea ce, în Statele Unite, este echivalentul Forțelor Speciale Aeropurtate. Numai că mai bune. După care îi trage un rânjet în stil hollywoodian. Doamnă, cred că suntem spirite înrudite. Se pare că și dumneavoastră, și eu am fost lăsați pe dinafară. De aceea a venit Jimmy la mine.

— Nu știu nimic despre asta, mărturisește ea.

— Cu tot respectul, doamnă, cred că știți mai mult decât majoritatea.

— Adică?

— Am și eu câteva informații din surse secrete. Și, credeți-mă, am strâns multe. Cred că polițiștii din partea locului și cei de la FBI dau prea mare crezare teoriei ăsteia potrivit căreia Caitlyn a fost răpită de o bandă

organizată și se află undeva în Franța. Face semn din cap către Jimmy. Părerea mea e că dumneavoastră și Jim sunteți mult mai aproape de pista corectă.

— De ce?

— Eu sunt un căutător de urme, doamnă.

Ea nu se mai poate abține și-l întrerupe:

— Josh, o s-o iau razna dacă îmi mai zici o dată „doamnă”. Mă cheamă Megan.

— Megan, repetă el, cu un zâmbet ce-i dezvăluie dantura impecabilă. Din experiența pe care o am, știu că, dacă răpești o persoană și o treci granița, atunci lași ceva urme. Să pleci cu mașina e cel mai ușor. Însă, dacă recurgi la metoda asta, o să te distrezi cu o mulțime de camere de supraveghere. Trebuie să cumperi bilete de tren sau de feribot, fără să fii văzut sau recunoscut. Iar asta e de-a dreptul imposibil în momentul de față. Chiar dacă pleci cu avionul, tot lași semne. Numai că, în cazul acesta, FBI-ul, poliția britanică și oamenii mei n-au găsit nici praful de pe tobă. Și știi de ce? Pentru că suspectii n-au scos nici măcar nasul din țară. Sunt tot aici. Pe undeva prin zona asta.

Megan e de acord cu el. Dar tot are o serie de nelămuriri.

— Și atunci, cum rămâne cu înregistrările cu Caitlyn?

— Nu sunt neapărat ceea ce par. Poți s-o înregistrezi liniștit pe Caitlyn pe undeva, pe aici, după care pui un tip să se urce în Eurostar la Londra și să vă pună o casetă editată de la un telefon din Franța. Locul de unde ne-au contactat nu dovedește nimic.

— Cu excepția faptului că răpitorii sunt bine organizați, subliniază Jimmy.

— Pentru asta bag mâna în foc, zice Goran. Tipii ăștia sunt tare bine organizați. În parte, și din acest motiv cred că și-au stabilit tabăra chiar prin mijlocul zonei aceleia militare interzise.

— Imber este proprietatea forțelor militare britanice. E imposibil să intre ori să iasă cineva de acolo fără autorizație.

— Ba nicidecum, ripostează Goran zâmbind. Ai uitat de fermele din apropiere. În plus, există un drum public, lung de patruzeci și cinci de kilometri, care merge de-a lungul câmpurilor de tragere. În plus, se știe că militarii au cei mai proști paznici din lume. Crede-mă, că am lucrat cu ei aproape toată viața.

Megan zâmbește.

— Deci crezi că ai putea să găsești o cale ca să pătrundem acolo?

— Ți-am luat-o înainte. O să duc o echipă de supraveghere acolo în noaptea asta. La ora unu noaptea, ca să fiu cât mai precis. Vrei să faci parte din ea?

17 Grupare cunoscută pentru crimele grotești înfăptuite în anii 1960, compusă din mai multe femei și condusă de americanul Charles Manson (n.red.)

18 Global Call for Action against Poverty – Chemarea Globală la Acțiune împotriva Sărăciei – este cea mai amplă mișcare de sensibilizare a societății civile cu privire la inechitatea socială și la extinderea sărăciei pe glob (n.tr.)

19 Conac în stil georgian, situat în comitatul Wiltshire din Marea Britanie, construit în 1740, pe locul unei reședințe anterioare, datând din 1686. A fost proprietatea mai multor persoane de-a lungul timpului, cele mai cunoscute fiind fotografii Cecil Beaton, regizorul englez Guy Ritchie și soția sa, faimoasa cântăreață pop Madonna. (n.tr.)

20 Cecil Beaton (1904–1980), fotograf englez, celebru pentru portretele realizate multor celebrități din lumea politicii, a artelor plastice și a filmului, printre care Charles De Gaulle, Pablo Picasso, Salvador Dalí, Aldous Huxley, Marlene Dietrich, Gary Cooper, Marilyn Monroe, Vivien Leigh sau Marlon Brando. În perioada 1930–1945, a fost proprietarul reședinței Ashcombe House. (n.tr.)

PARTEA A CINCEA

„Pe Downe stă Imber către vale, La șapte mile de-orice așezare, Doar
behăitul oilor se-aude tare, Viața-i dulce, lipsită de încrâncenare, În Imber
Downe se visează fiecare.” Anonim

143

*Duminică, 27 iunie, Ziua Reînnoirii,
Ora 01:00*

Fordul Transit negru care a luat-o spre sud din Devizes, pe autostrada relativ pustie e inscripționat cu literele ATE²¹, și pe el futură un steguleț roșu. Sub logoul oficial al unității de antrenament a armatei sunt înscrise cuvintele: „Echipa de cercetare științifică”.

Cei șase ocupanți ai camionetei poartă jachete reflectorizante de ploaie, pe care stă la vedere aceeași inscripție. În buzunare au cărți de identitate laminate și autorizația oficială de a face o cercetare nocturnă a faunei în interiorul și în jurul Perimetrului Cărrării de pe Câmpiile Imber, PCCI²², care mărginește zona de tragere.

Megan e impresionată.

— E incredibil câte poți organiza când vânezi un potențial cec de zece milioane de dolari.

— Așa e, răspunde Josh Goran, care stă în spate, pe un scaun pliabil, în fața ei. Fă o plecăciune, Troy, băiete!

Troy Lynton își ridică privirea din strălucirea submarină a ecranului laptopului și schițează un zâmbet în care i se citește modestia.

— Troy e regele nostru cibernetic, explică Goran. Cel mai tare hacker, falsificator și distrugător din lume. Dă-i un pic de timp, și n-o să fie nimic în lumea virtuală pe care să nu-l poată accesa și nimic pe care să nu-l poată fura ori distruge.

Megan și Jimmy sunt înghesuiți în spate, împreună cu cei doi americani. Șoferul e un tip pe nume Jay și pare englez. Pasagerul din față e Luc, un fost soldat olandez care lucrează de doi ani cu echipa.

— În acest moment, nu sunt planificate manevre militare importante la Imber, așa că numărul soldaților e redus la minimum, zice Goran. Majoritatea sunt în cazarmă sau prin paturile localnicilor. Ar trebui să ne putem mișca fără nici o restricție.

Peste o jumătate de oră, farurile Fordului luminează o plăcuță de semnalizare: „ZONĂ DE TRAGERE, INTERZIS PUBLICULUI. PĂSTRAȚI DISTANȚA”.

Fordul se hurducăie încet pe drum, după care oprește în fața unei ferme părăsite. Jay duce mașina în spatele clădirii, ca să fie ascunsă vederii din drumul principal.

— În regulă, spune Goran. Să mergem!

Își pun ranițele în spate și o ia fiecare în altă direcție. Goran i-a echipat pe toți cu radiouri cu două canale, busole, ochelari pentru vedere nocturnă, lanterne și, ca să întregească misiunea sub acoperire, cu camere de luat vederi și carnete de notițe. Lynton le-a ținut și o lecție scurtă despre găinușele-de-baltă din Imber, despre ciute și despre viezuri.

Trec în tăcere pe lângă scheletele unor clădiri, lipsite de ferestre de uși, care te fac să te crezi mai degrabă în Kosovo decât în Wiltshire. Acoperișurile, cândva frumoase, îmbrăcate în paie, au fost înlocuite cu table de fier, mâncate de rugină. Grădinile pline de flori sălbatice s-au transformat în gropi pline de noroaie, brăzdate de urmele șenilelor tancurilor. Din întuneric apare un indicator vopsit în roșu și galben, pe care scrie: „PERICOL! RESTURI MILITARE NECERCETATE”.

Jimmy și Megan respectă instrucțiunile date de Goran și se îndreaptă cu atenție spre ruinele Imberului. Englezul Jay face același lucru, luând-o pe cărarea ce duce spre nord, către Littleton Down, în timp ce Goran cercetează zonele îndepărtate din West Lavington Down, iar Lynton își croiește drum spre răsărit, prin Summer Down.

Caută cu toții timp de trei ore, fără să găsească nimic.

În timp ce se regroupează, Goran desfășoară o hartă pe capota camionetei și pune degetul pe o zonă aflată la sud de Imber.

— Aici este inima perimetrului de tragere. Militarii o numesc zona periculoasă. Noi abia dacă am pus piciorul în ea. Până acum, ne-am uitat doar prin zonele exterioare.

Jay aruncă o privire la topografie.

— O să ne ia o zi întreagă să mergem cu mașina în jurul zonei ăleia, ca să nu mai vorbesc de mersul la pas și de cercetare.

Nimeni nu-l contrazice.

— Asta înseamnă că acum trebuie să luăm o hotărâre, spune Goran. Soarele o să răsară în câteva minute. Dacă nu ne oprim, riscăm să fim opriți și nu mai avem nici un pretext să ne aflăm aici.

— Avem nevoie de altă acoperire, adaugă Lynton. Nu trebuie decât să înlocuim cercetarea nocturnă cu una diurnă. Azi e duminică. Nu cred c-o să

sune nimeni la ATE ca să verifice. Doar că va trebui să gădesc un computer și o imprimantă ca să schimb actele și să mai bag câteva detalii.

Goran se uită la ceas.

— E ora patru. Eu zic să ne cărăm de aici înainte să fim văzuți. Mai prindem și câteva ore de somn, iar în timpul ăsta Troy o să ne facă noile documente. Ne întâlnim la prânz, ne întoarcem și lucrăm până seara.

Megan e de acord, însă e cuprinsă de vinovăție la gândul că va trebui s-o lase din nou pe Sammy la părinții ei.

Își pun cu toții rucsacurile în camionetă, când, brusc, Goran ridică arma. Toți încremenesc. De la mare distanță se apropie un vehicul cu farurile aprinse. Se adăpostesc cu toții în spatele clădirii dărăpănate, iar mașina trece pe lângă ei, spre sat.

— O camionetă albă de constructor, zice Goran, ridicându-se în picioare. Pe laterală era scris un nume, ceva gen Smith & Son. Becul de la plăcuța de înmatriculare era stins, așa că nu am văzut ce număr are.

Se uită la Jimmy și la Megan.

— Ați recunoscut-o cumva? Vă spune ceva?

— Da, răspunde Megan. Ne spune chiar multe.

144

Maestrul Cercului e singur în bezna ce învăluie încăperea dinspre răsărit a Sanctuarului. Așteaptă. Așteaptă să treacă timpul. Cum a făcut și cu o zi în urmă. Și în dimineața de dinainte.

A fost întotdeauna sarcina Maeștrilor să aibă grijă de felul cum au loc răsăritul și amurgul deasupra Sanctuarului, la Stonehenge. Este modelul geocentric al Discipolilor. Asemenea filosofilor greci, precum Aristotel și Ptolemeu, ei cred că un punct anume de pe pământ este centrul universului.

Totul se învâрте în jurul lor. Numai că Discipolii sunt mai înțelepți. Ei nu se gândesc doar la orbita mișcărilor planetare. Pentru ei, și efectul acestor mișcări este important. La fel, vârtejul forțelor spirituale care este produs de aceste mișcări. Realinierea sufletelor și a energiilor. Deriva gravitațională a forței și a esenței veșnice.

Cunoașterea pe care o dețin Discipolii e mult mai veche decât toate celelalte. A lor e știința ce a dat naștere astronomiei, astrologiei, geografiei, meteorologiei și tuturor celorlalte. Înțelepciunea străbunilor.

Prin deschizătura care lasă să se vadă cerul, Maestrul zărește prima lumină palidă a răsăritului. Nu sunt zorii. E altceva, mai precis. Este momentul exact când marginea superioară a imensului disc se ridică deasupra orizontului. Momentul când se schimbă balanța puterii. Acea fracțiune de secundă când domnia nopții ia sfârșit.

Prima răsuflare a noii zile.

Cu ochii țintă pe discul roșu cu portocaliu ce se înalță pe cerul dimineții, Maestrul se gândește o secundă la noul adept. Phoenix. Fiul său. Carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Ziua aceasta va fi hotărâtoare pentru el. Pentru amândoi. Se spune că sângele apă nu se face, iar amurgul va pune la încercare această credință. Când mingea de foc se va scufunda la

apus și ultima dâră a discului va dispărea dincolo de orizont. Atunci se va ști cum stau lucrurile

Atunci va fi scrisă istoria.

145

Caitlyn se trezește tipând.

Celula e cufundată într-un întuneric ca de smoală. Torțele de pe pereți s-au stins de mult. Gideon sare din patul acoperit cu paie de lână ea.

— Eric! *Eric*, ajută-mă!

El urmează direcția din care vine glasul ei speriat, găsindu-și cu greu calea în beznă totală. La ușa de fier au apărut torțe, și o vede în lumina lor. Fata stă cu genunchii strânși la piept, cu ochii măriți de groază.

— Ce se întâmplă acolo? Întreabă un Observator.

— Ajutor! Să mă ajute *cineva*!

El încearcă s-o liniștească.

— E-n regulă. Nu s-a întâmplat nimic.

— *Ajutor!*

Țipetele ei devin tot mai puternice.

Gideon se așază pe marginea patului de lemn și încearcă s-o calmeze.

— Caitlyn, visezi. Trezește-te!

Doi Observatori intră grăbiți în celulă, iar torțele le luminează chipurile.

— E-n regulă, spune Gideon, întorcându-se puțin spre ei. Aprindeți torțele de pe pereți, și o să-și revină. E doar speriată.

O cuprinde cu brațele și o leagănă s-o liniștească.

— Nu te teme. N-o să-ți facă nimeni rău.

Însă cuvintele i se opresc în gât. E un mincinos.

Lumina se face tot mai puternică, pe măsură ce sunt aprinse torțele. Caitlyn se trezește din coșmar, ca să înfrunte realitatea și mai îngrozitoare. Se agață de Gideon, căutând apărare. Glasul îi sună aspru și răgușit:

— Apă. Trebuie să beau ceva.

Cei doi Observatori așteaptă aprobarea lui Phoenix.

— Dați-i niște apă, vă rog!

Cel mai înalt dintre ei, omul care i-a fost prezentat drept Volans, se duce în partea din spate a celulei și umple un pahar cu apă dintr-un urcior vechi de lut. I-l dă, și fata bea.

Gideon se uită din nou la cei doi bărbați înveșmântați în rase. S-a schimbat ceva la ei. La poziția lor, la felul în care stau în picioare. Le scrutează chipurile. Își dă seama că sunt frământați de ceva, vede cât sunt de concentrați. Pe urmă, le observă hainele.

Sunt înarmați. Amândoi au pistoale.

146

Megan vrea să se ia după el. Vrea să ajungă în spatele rulotei lui Smithsen și să-l prindă la înghesuială. Să afle ce dracu' poate să facă la patru dimineața pe un teatru de operațiuni aparținând armatei.

Goran își ia transmițătorul de la centură.

— Comandantul către șeful echipei Echo. Am zărit o camionetă albă care se îndreaptă către est, ieșind din Imber. Numele înscris pe laterală este Smithsen – Sierra Mike India Tango Hotel Sierra Echo November. Cercetați și raportați până se schimbă instrucțiunile. Terminat.

Se aude un fâșâit, după care vine și răspunsul, printre păcănituri:

— Am înțeles, comandante. Terminat.

— Cine era? întreabă Megan, enervată.

— Am unități de supraveghere poziționate în toate punctele cardinale, explică Goran. O să mai fie eficiente încă puțin, până se aglomerează drumurile. Pe urmă, o să devină ceva mai dificil. Echipa Echo urmărește camioneta și o să raporteze.

— Aș fi vrut să-mi spui că ai asemenea resurse. Cum pot fi de ajutor dacă nu știu cu ce lucrezi?

— Îmi pare rău, răspunde americanul. Cred că va trebui să afli despre resursele mele pe măsură lucrurile evoluează. Își dă seama însă că Megan se pregătește să-i zică vreo două. N-avem timp de ceartă. Trebuie să plecăm de aici înainte să se lumineze de tot.

Ea se uită urât la el.

— N-ai vrea să știi, mai exact, de unde a apărut mașina aia?

Se uită către zona periculoasă, de operațiuni militare, și către drumul pe care a venit Smithsen.

Chiar în clipa când se pregătește să răspundă, transmițătorul lui Goran începe iar să foșnească:

— Echo către comandantul echipei. Avem o problemă. Credem că ținta ne-a păcălit.

147

Caitlyn nu știe ce să creadă despre bărbatul cu care împarte celula. Cu o zi în urmă s-a prezentat, spunându-i că se numește Gideon, dar ea se simțea mult prea rău ca să poată face altceva decât să-l măsoare din priviri cu precauție. Ce caută aici, în același loc cu ea? Ce vrea? E îmbrăcat la fel ca toți ceilalți, dar se poartă altfel decât ei.

Pare prietenos. Ca și cum ar fi de partea ei. Însă *este* unul dintre ei. Știe că e. Ceilalți paznici ascultă de el. Le-a cerut să aprindă torțele de pe pereți, și ei s-au conformat. Au făcut ce le-a spus, fără ezitare. Are influență asupra lor. Prin urmare, ce caută în celulă?

Se simte slăbită, și-i vine rău când se ridică din pat, încercând să facă un pas prin celulă. El îi observă încordarea.

— Te simți bine?

— Ce-ți pasă?

Îl privește ca un animal înspăimântat.

— Nu sunt aici ca să-ți fac rău.

Inima fetei tresaltă. O rază neașteptată de speranță.

— Au plătit părinții mei răscumpărarea? O să merg acasă? întreabă, uitând de precauție și îndreptându-se către patul lui. Asta e, nu-i așa? De

asta m-au adus aici, nu în gaura aia blestemată din zid. De-asta te-ai purtat frumos cu mine. Mă pregătiți pentru eliberare. Sunt în faza de acomodare.

Gideon se ridică și încearcă să o liniștească.

— Nu, Caitlyn. Nu-i așa. Aruncă o privire către gratiile de fier și continuă: Din câte știu eu, părinților tăi nu li s-a cerut nici o răscumpărare. Cei care te-au răpit nu vor bani. Îmi pare rău.

Ea nu pricepe. Dacă nu vor banii ei, atunci ce? Pe chip i se citește din nou spaima.

— Atunci ce se întâmplă? Face un gest spre încăpere. De ce sunt aici?

— Ia loc! O să încerc să-ți explic.

Ea se așază, agitată ca o pisicuță.

Gideon simte că panica fetei i s-a transmis și lui. Ceea ce-i va spune s-ar putea să o înnebunească. Însă trebuie s-o avertizeze, ea trebuie să înțeleagă ce-o să se întâmple. Trebuie să priceapă că acestea sunt ultimele ore care i-au mai rămas de trăit.

148

Draco nu scapă din ochi oglinda retrovizoare, cu mâinile încleștate pe volanul camionetei. Cu vreo opt kilometri în spate, a observat ceva în urma lor. Un norișor negru. Să fi fost la vreo cinci sute de metri. Era subțire, dar a fost de-ajuns. Șoseaua dinspre Imber e mereu pustie. Mereu. Nu însă și azi. Umbra aceea nu s-a mișcat de acolo.

— Poți să-ți dai seama ce-avem în spate? îi cere lui Musca, aflat lângă el. Ce fel de mașină?

Măcelarul solid se răsucesc în scaun și se uită în spate, străduindu-se să deslușească forma automobilului. Nu-i o camionetă. Nici o mașină break.

— E prea departe ca să văd cum trebuie. S-ar putea să fie un Ford Focus sau un Volkswagen Golf, ceva de genul ăsta.

— Ai văzut cumva de unde a apărut?

El se răsucesc la loc.

— N-am nici o idee. De ce?

— Armata nu permite nimănui să parcheze în zona asta. Așa că de unde dracu' a apărut și ce face la ora asta?

Musca se apleacă în față, ca să se uite prin oglinda din dreapta.

— Poate s-or fi rătăcit.

— Poate.

Draco ia piciorul de pe accelerație și încetinește până când mașina ajunge să ruleze cu patruzeci și cinci de kilometri la oră. Mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare, în care zărește soarele ce răsare și mașinuța. Se apropie de ei. Constructorul încetinește și mai mult.

Musca a văzut bine. Mașina se apropie.

— O să pun frână și o să opresc fără să dau semnal. Pregătește-te!

Musca scoate un pistol de la centură și îl pune în poală.

Draco apasă pe frână, iar mașina se oprește într-un nor de pietriș.

Mașina cealaltă virează brusc, claxonând frenetic. Dar nu se oprește. Se lasă un geam, și șoferul face semne furioase cu pumnul.

Nici Draco, nici Musca nu scot o vorbă. Rămân cu ochi ațintiți la luminile de poziție ale mașinii care se îndepărtează pe șoseaua prăfuită. O urmăresc cu privirea până dispăre de tot.

— Bețivani, presupune Musca. Au băut toată noaptea, și acum se duc la lucru.

Draco pornește din nou motorul. E posibil. Se poate să se îndrepte spre Tilshead sau spre Westdown Camp.

— Să sperăm, zice el. Azi nu-i cea mai bună zi în care să suport să stea cineva în coada noastră.

149

Gideon încearcă s-o liniștească, dar fără efect.

— Cred că ești *nebun* de legat, zice Caitlyn, dându-se cât mai departe de el. Culte și... și... sacrificii? Nu, nu-i adevărat.

Se plimbă de colo-colo, agitată.

Gideon se uită la ușa celulei. Observatorii sunt acolo. Volans și ceilalți. Așteaptă cu toții. O s-o audă.

— Și locul ăsta? Ea își înalță brațele. Ce este? Încăperea de lângă afurisita de cameră a *morții*? Tu și amicii ăia ai tăi săriți de pe fix o să mă duceți dracu' știe unde și-o să mă perpeliți la foc?

Mintea ei nu poate suporta nebunia a ceea ce încearcă el să-i explice.

O lasă să-și verse focul. Să izbucnească. Să scape de toată tensiunea. Pe urmă, termină ce are de spus:

— Înainte să apună soarele, vei fi luată de aici. Vei fi spălată și înveșmântată în robele de ceremonie, apoi vei fi dusă în Sala Mare, aflată aici, în Sanctuar. Acolo, Maestrul va îndeplini ritualul de dinaintea sacrificiului.

Caitlyn se holbează la el.

Gideon încearcă s-o liniștească:

— Nu e nimic sexual, însă e foarte dureros. Pe trupul tău vor fi crestate însemnele Sacrosanctelor. Câte o incizie pentru fiecare triliton. Pe brațe, pe picioare și de-a lungul coloanei vertebrale. Rănile îți vor fi stropite cu apa Sacrosanctelor, și vei fi lăsată așa timp de cinci ore.

— Și pe urmă?

— Purtătorii te vor duce la râu. Vei fi cufundată în apele pe care strămoșii le-au traversat ca să ridice templul în care te afli și Stonehenge.

La auzul acestui nume, gândul ei fuge de îndată la Jake, la ultimele clipe de intimitate pe care le-au petrecut împreună.

— La Stonehenge va avea loc ultima parte a ceremoniei. Ofranda.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă. Cuvintele pe care le rostește fac parte dintr-un vocabular al nebuniei pure. Ofrande, sacrificii, Purtători, Sacrosancte. Pe urmă, întrebarea îi țâșnește singură de pe buze:

— Cum? Cum va fi făcut?

— Repede. Cu milă.

— Cu milă? ăsta ce cuvânt mai e?

Se uită în jos, la mâinile care îi tremură. Totul e atât de nebunesc,

încât nu-i vine să creadă că o să se întâmple una ca asta.

— Unde e Jake? O să... Până și rostirea numelui tânărului îi provoacă suferință. O să treacă și el prin același lucru?

— Nu, răspunde Gideon, încercând să fie cât mai blând cu putință. Prietenul tău a murit. Poliția i-a găsit trupul acum câteva zile, într-o rulotă.

Caitlyn simte că i se taie respirația. De asta s-a temut. În gaura în care a fost întemnițată, s-a gândit la asta de sute de ori, însă vestea mai că o distruge. Gideon o cuprinde cu brațul, în timp ce ea plânge în hohote, cu fața ascunsă în umărul lui. Trupul i se zguduie de suspine.

Peste umărul ei, observă un chip care îl privește printre gratiile celulei. Chipul tatălui său.

150

Sammy s-a trezit deja și face ravagii la ora când ajunge Megan acasă la părinții ei. Și-a pus jumătate din trusa de machiaj pe față, iar cealaltă jumătate este întinsă pe mobila din dormitor.

— Mă fac frumoasă, mami, o anunță copila, în culmea încântării, și își țuguiază buzele date cu ruj.

— Hai, vino să te șterg!

Megan dă drumul la duș și încearcă să curețe ce se poate din farduri.

Fetița se duce la dulăpiorul din spatele căzii și își ia de acolo șamponul.

— M-am făcut mare, pot să mă spăl singură, mami.

Megan zâmbeste. Fetița ei crește. Peste câteva luni o să meargă la școală. Parcă abia acum cinci minute era doar un bebeluș în brațele ei. Timpul trece atât de repede!

Apa e potrivită și Megan o ajută pe Sammy să intre în cabina de duș, cu atenție, să nu se lovească la piciorușe, după care trage ușa.

— E bine acolo? întreabă, lipindu-și fața de sticla aburită.

Sammy îi trage o palmă de pe partea cealaltă, chicotind.

Megan se ține de cap, prefăcându-se rănită, apoi își lipește iar fața de geam.

Sammy o pălmuește iar și începe să râdă și mai tare.

Jocul ăsta poate să dureze toată ziua.

— Foarte amuzant, se aude o voce profundă în spatele ei.

Megan se răsucesc.

— Adam! exclamă ea, simțind că o cuprinde panica. Cum ai intrat aici?

— Pe ușa din spate, răspunde soțul ei. Mama ta a lăsat-o deschisă.

Cred că i-am spus de cel puțin douăzeci de ori s-o închidă. Nici nu mă aude, nu-i așa?

— Ce vrei, Adam? Ce cauți aici?

El închide ușa băii, astfel că sunt amândouă prinse acolo.

— Unde ai fost noaptea trecută, Meg?

— *Ce?*

Se străduiește să pară cât mai indignată.

— N-ai venit acasă noaptea trecută. Și nu erai nici cu mașina. Ai lăsat-

o pe alee. Și nici la lucru nu erai. Deci *unde* ai fost?

— Cred că ar trebui să pleci, Adam.

Încearcă să-l ocolească, însă el îi barează calea.

Să fie oare gelos, să creadă că a fost cu un alt bărbat? Sau a venit din alt motiv? Îl țintuiește cu privirea.

— E treaba mea unde mă duc și ce fac. N-are nici o legătură cu tine.

Acum ieși!

El se înroșește la față. O venă de la gât începe să-i zvâcnească.

Megan încearcă să ajungă la ușă.

El îi taie iar calea și își strecoară mâna stângă prin spatele ei, astfel că acum Megan e blocată în brațele lui.

— Lasă-mă să trec!

Megan nu țipă. E cu un ochi la Sammy. Fetița stă pe podeaua cabinei de duș, vărsând șamponul în gaura de scurgere.

— Când o să vreau eu, Megan. Acum spune-mi unde ai fost!

El e mult mai înalt decât ea. Știe că ar pierde lupta dacă s-ar pune cu el. Dar tot încearcă. Îl lovește cu genunchiul între picioare. El i-l prinde cu o mână și i-l strânge cu degetele încleștate ca un patent, până când vede că fața ei se schimonosește de durere. Cu mâna cealaltă, o apucă de beregată și o lipește de ușa băii.

— Am auzit că ai primit o slujbă în Swindon. Ai fost promovată. Bravo ție! Ar fi bine să n-o refuzi. Aruncă o privire către fiica lui și continuă: Ar fi mai bine pentru toată lumea. În felul ăsta, n-o să-ți mai bagi nasul în viața mea și în ce se mai petrece pe aici. E clar?

— Tati!

Glasul îi ia pe amândoi prin surprindere. Sammy, udă toată, iese din duș.

— Prințesa mea!

Adam ia un prosop, o înfășoară în el și o strânge în brațe.

— Ia să mă uit la tine! Fii drăguță, Megan, continuă apoi, deschizând ușa băii, și fă și tu niște ceai până când îmi șterg fetița.

151

Maestrul Cercului este cufundat în cercetarea unor hărți străvechi și a unor grafice astronomice moderne, răspândite pe masa de piatră. Mișcările celeste din această zi sunt critice. A sosit timpul.

— Tată!

Atât glasul, cât și cuvântul în sine îl iau prin surprindere. Tată. Cât de mult a tânjit să audă asta!

— Phoenix! Intră! Uitasem că am cerut să fii chemat.

Phoenix. Numele acesta îl înțeapă pe Gideon ca un spin înfipt în carne.

— Ia loc! Îi arată banca de piatră de lângă masă. Ce face fata? Părea devastată atunci când v-am văzut.

— E de înțeles.

— Ce i-ai spus?

— I-am zis care-i va fi destinul. Ce-o să se întâmple azi cu ea. Mi se pare cinstit să aibă ocazia de a înțelege ce se petrece, să poată să se împace cu dumnezeul ei.

— Și poate să fie acceptată de zeii noștri.

— Așa e.

— Aș vrea să rămân cu ea, dacă se poate. Până la capăt. Cred că are nevoie să-i dau putere.

— Până la capăt. Crezi că ești cu adevărat pregătit pentru asta?

— Sunt sigur că da, răspunde Gideon, după care face o pauză, cântărindu-și vorbele: Tată, noi nu mai avem secrete unul față de altul. Crezi că ai ascuns ceva de mine, însă nu e așa. Știu cine suntem. Îmi dau seama după numele tău, după numele *meu* de familie, după moștenirea mea. Îmi dau seama după marile puteri pe care le poți strânge, după arhitectura și arheologia acestui Sanctuar, după poziția deschizăturilor prin care ni se oferă cerul și după alinierea cu cercul de piatră. Știu, tată.

Ochii lui James Pendragon strălucesc în întuneric. Se apropie de fiul său.

— Ai dreptate. A venit timpul să ne încredem mai mult unul în celălalt. Dar află că această ceremonie are o anumită însuflețire. S-ar putea să te șocheze. Ești sigur că vrei să fii atât de aproape de acea femeie?

— Sunt sigur.

— Prea bine. Poți să stai cu ea până când ritualul reînnoirii se va termina, Sacrosanctele vor fi onorate și datoria noastră, plătită.

— Și după aceea?

— După aceea, vom culege roadele. Mai sunt doar douăsprezece săptămâni până la echinocțiul de toamnă. Atunci, Sacrosanctele ne vor binecuvânta.

Ochii lui Gideon se opresc pe sulurile de hârtie de pe masa Maestrului. Arată exact ca acelea pe care le-a găsit în observatorul lui Nathaniel.

Maestrul îi urmărește privirea.

— Știi ceva despre arheoastronomie sau despre etnoastronomie?

— Nu mare lucru, mărturisește el. Prima studiază felul în care populațiile antice înțelegeau mișcarea stelelor și a planetelor și cum și-au ridicat civilizațiile în jurul acestor mișcări. Cealaltă se referă mai degrabă la studiul antropologic al cerului în societățile contemporane.

Maestrul pare mulțumit.

— Așa e. Breasla noastră le combină pe amândouă. Folosim înregistrări istorice, precum acelea pe care le-ai văzut în arhiva noastră, și continuăm să privim, să cercetăm constelațiile și mișcările planetelor. Alinierea lor cu Stonehenge și cu Sanctuarul este esențială pentru credința noastră.

— Știu.

— Bineînțeles că știi. Ești unul dintre puținii care înțeleg că nimic din ce a fost construit aici nu e întâmplător. Poziția fiecărui bloc al construcției, a fiecărei deschizături către cer, alinierea fizice cu răsăritul Soarelui, către

est, și cu apusul, către vest, omagiul arhitectural adus nordului magnetic, aplecarea Pasajelor Descendente pentru a oglindi înclinația Pământului, toate acestea au o semnificație sacră. Maestrul rămâne un timp pe gânduri. În scurt timp, trebuie să plec. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le îndeplinesc în afara Sanctuarului. Ceva mai devreme, am avut o problemă. Nu-i nimic grav, însă voi lipsi o vreme.

— E ceva la care pot să iau parte și eu?

— Nu, nu. Nicidecum. Mi-ai fi de ajutor dacă ai putea s-o liniștești pe fată. O să i se facă tot mai teamă pe măsură ce trece timpul.

Ia un cuțit lung, cu lama de ardezie, care fusese lăsat printre hărți.

Cuțitul de ceremonie.

Își ridică mâna dreaptă și se taie în palmă. Sângele începe să se scurgă asemenea unui șarpe stacojiu către încheietura sa.

— Dă-mi mâna!

Gideon îi întinde mâna, iar Maestrul îi trece tăișul prin palmă.

Pendragon își privește în ochi fiul care nu clipește și îi ia mâna însângерată în mâna lui.

— Sânge pe sânge. Tată și fiu. Suntem unul. Îl îmbrățișează strâns pe Gideon. Ne vom revedea după ce va începe ritualul, spune el, prinzându-i și mai strâns mâna fiului său. Jură-mi acum, în timp ce sângele meu curge în venele tale, iar sângele tău, în venele mele, că sufletele și adevărurile noastre sunt aliniate, că pot să am încredere totală în tine și în legătura aceasta dintre noi.

— Îți jur, tată.

Gideon privește sângele care se scurge către cotul său, știind că va mai fi vărsat mult în cursul acestei zile.

152

Josh Goran își închide mobilul, uluit de ce a aflat de la Jimmy. El și șefa lui n-o să vină. Femeia spune că rămâne acasă cu fiica ei, și Jimmy urmărește o altă pistă. Nu-și poate crede urechilor. Polițiștii de aici sunt mult mai slabi decât ăia de la FBI. Simpli amatori.

Goran își pune oamenii în mișcare. Și-așa sunt în întârziere, iar echipa Echo a fost compromisă și nevoită să abandoneze supravegherea camionetei. Dar Goran nu e îngrijorat. Dacă există ceva de descoperit pe câmpurile de antrenament de la Imber, atunci va găsi.

Se întorc la Imber pe la începutul după-amiezii. Drumul spre câmpuri e la fel de pustiu ca la primele ore ale dimineții. Însă, în timp ce trec de indicatoarele de restricție, de clădirile abandonate și de grădinile devastate, observă că pe drum sunt urme de noroi, ca de la niște șenile mici.

— Urme proaspete de tancuri, zice Luc, aflat pe scaunul pasagerului. Nici nu s-au uscat încă.

— Probabil Challenger, observă Goran. Niște idioțenii. Le-am văzut în Kosovo. Englezii erau mai câștigați dacă rămâneau la Chieftain.

— Seamănă mai mult cu Rotem K2, răspunde Luc. Tancurile coreene Black Panther. Au tehnologie de ultimă oră pentru ghidarea rachetelor și

protecție integrală nucleară, biologică și chimică.

— K2 sunt echivalentul armatei pentru Kia, intervine și Lynton, din spate. Cine ar pleca la război într-o Kia?

Încep cu toții să râdă.

Goran scoate mașina de pe drum, luând-o spre vest, către Warminster. Se zgâlțâie cu toții pe drumul denivelat timp de vreo doi kilometri și ceva, până când se opresc și-și iau rucsacurile pline cu camere de luat vederi, carnete de notițe, acte false și pungi pentru colectarea de probe. Se dau acum drept membri ai Societății Internaționale de Entomologie și Istorie Naturală. Lynton a venit cu niște acte false prin care membrilor societății li se permite accesul în zona Imber și le-a umplut chiar și rucsacurile cu articole și studii despre albine, gândaci și tot felul de creaturi ciudate.

Luc și Jay, englezul, lasă rampa din spatele camionetei și scot din ea patru motociclete Yamaha YZ125.

— Echipete Echo, November, Siera și Whiskey, aici comandantul, rostește Goran în transmițător. Noi am pornit. Repet, am pornit. Terminat.

Cele patru motociclete își încep căutarea în partea exterioară, în timp ce echipele de recunoaștere Echo, November, Sierra și Whiskey încep să caute în perimetrul câmpului de tragere.

153

Warminster se află la treisprezece kilometri de Imber.

Maestrul Cercului face drumul în douăzeci și cinci de minute. În orice altă zi, cu excepția duminicii, ar parcurge drumul acesta în doar nouăsprezece minute. Dar duminica e ziua în care unii merg la biserică, în care apar turiștii, iar vechiul oraș saxon are opt biserici importante – și locuitorii săi nu sunt genul de oameni care să se grăbească.

Vehiculul lui trece huruind de porțile cele mari de la cazarma din Battlesbury și se oprește în spatele careului de paradă. În timp ce se îndreaptă spre biroul său, toți soldații care-i ies în cale iau poziția de drepți și-și salută comandantul, locotenent-colonelul Sir James Pendragon. Procedurile și ritualul au o importanță la fel de mare în viața lui profesională, ca și în cea particulară.

După ce se așază la birou, îi cere ofițerului de serviciu să-l poftească înăuntru pe oaspetele său, pentru care a bătut drumul până aici. Comandantul adjunct al poliției din Wiltshire, Gregory Dockery, e în haine civile. Poartă un costum gri de stofă, o cămașă simplă albă și cravată gri. Dacă ar purta rasa sacră, i s-ar spune doar Grus.

— Ce mai faci? Îl întâmpină Pendragon, în timp ce-i strânge mâna și-i face semn către două fotolii Chesterfield îmbrăcate în piele maro.

— O să mă bucur când va veni ziua de mâine.

— O să ne bucurăm cu toții, răspunde Pendragon, în timp ce se așază. Spune-mi, cum te descurci cu părțile interesate, FBI-ul, Interpolul, Ministerul de Interne?

— Vicepreședintele Lock s-a întors în Statele Unite. Îl sună pe comandant de cinci ori pe zi. Nevastă-sa e beată sau drogată tot timpul,

când nu e pe la televiziuni, plângând și implorând. Cei de la Ministerul de Interne sunt plictisiți. Se pare că s-au resemnat cu eșecul, așteptând momentul când o să fie descoperit trupul fetei. Iar ăia de la Interpol știi că nu sunt buni de nimic. La fel de bine poți să le ceri și poștașilor s-o găsească.

— Deci totul merge bine?

— Nu chiar, recunoaște Dockery și e cuprins de o stare de agitație. Cred că s-ar putea să avem o problemă cu lupul american singuratic.

Pendragon dă din cap aprobator.

— Maiorul Joshua Goran, fost comandant în brigada de operațiuni speciale. Mă și întrebam cât o să treacă până să înceapă să ne facă necazuri.

— Goran are pe statul de plată vreo doi dintre oamenii mei. Aceștia îi dau numai ce le aruncăm noi, însă am auzit că dulăii lui au început să adulmece pe lângă Imber.

— Se poate. Musca mi-a zis că a văzut niște indivizi pe acolo în dimineața asta. L-au urmărit o vreme, dar au șters-o când și-au dat seama că au fost văzuți.

— S-a produs vreo pagubă?

— Nu prea cred. Pendragon meditează o clipă la incidentul respectiv. Majoritatea oamenilor pe care îi avem se ocupă de pregătirile pentru această noapte și pentru mâine-dimineată. Însă o să întăresc paza la Sanctuar, ca să fiu sigur că Goran nu reprezintă o problemă.

— Bine. Dockery se apleacă în față în fotoliu, punându-și mâinile pe genunchi. Am ceva probleme și cu cei din poliție, dar sper să fie rezolvate.

— Te referi la nevasta lui Aquila?

— Da. I-am luat cazul. Evident, Hunt a fost foarte mirat, însă, în cele din urmă, a înghițit gălușca aia cu transferul. Mâine o să fie prima ei zi de muncă în Swindon, într-un departament dedicat cazurilor nerezolvate, și am distrus toate dovezile fizice și electronice pe care le-a strâns. L-am pus și pe Aquila să-i facă o vizită în dimineața asta. Mi-a spus că a avut efectul scontat.

— Să sperăm. Și cum rămâne cu fiul tău și cu femeia aia?

Dockery tresare.

— Încă mă îngrijorează. Se pare că se încrede aproape orbește în polițistă.

— Chiar dacă e fiul tău, nu poți să-l lași să devină o problemă, Gregory.

— Știu prea bine. Dar cu fiul tău cum e?

— Bine punctat. Dar nu cred că mai am de ce să mă îngrijoresc. A trecut de inițiere, evident, și pare conștient de faptul că își datorează viața cauzei noastre. Chipul lui Pendragon se înăsprește.

— Deci de ce ai venit? Ce te preocupă?

Dockery se dă mai pe marginea fotoliului.

— Am o sugestie. Una care nu e prea ortodoxă, dar pe care cred că ai putea s-o aprobi. Dacă ești de acord, sunt sigur că planurile noastre o să

meargă ca pe roate în noaptea asta, fără să ne mai temem de vreo întrerupere.

154

Elicopterul Apache se năpustește peste câmpia Salisbury cu peste două sute patruzeci de kilometri la oră. Rămâne un timp nemișcat în înaltul cerului albastru, înainte să facă lupinguri înapoi, spre câmpurile pârzolite de soare din Imber.

Elicopterul de luptă este prevăzut cu o mitralieră M230 sincronizată cu câmpurile de vizibilitate de pe casca pilotului și cea a pușcașului. Și mai letale sunt rachetele Hellfire II, semiactive și ghidate prin laser, care pot să distrugă tancuri, clădiri și buncăre. E un adevărat arsenal zburător.

Dar zborul acesta nu are scopuri agresive. E o ieșire neașteptată. Pilotul Tommy Milner și echipa sa formată din doi oameni cercetează câmpia în căutarea unui grup de intruși care au fost observați în zona interzisă. E o ieșire bine-venită din rutină. Milner anunță baza după numai câteva minute:

— Am reperat ținta. Sunt doisprezece cu totul. Se îndreaptă spre ora douăsprezece, ora trei, ora șase și ora nouă. Doriți să vă dau verbal poziționarea exactă sau veți lua referințele din datele de pe ecran? Terminat.

— Am luat datele, anunță controlorul de zbor de la bază. Le procesăm acum. Poți să le descrii mișcările?

— Charlie o să vă dea detaliile. Eu rămân în zbor planat jos, ca să putem fixa camerele pentru voi.

Copilotul Charlie Golding prinde aluzia.

— Sunt două grupuri distincte. Patru sunt pe motociclete, luând-o în exteriorul zonei, către cărarea circulară spre Imber, așa cum s-a descris. Alți opt sunt pe jos, în grupuri de câte doi. Merg spre interiorul zonei.

Milner mărește imaginea înregistrată de una dintre puternicele camere video de supraveghere.

O siluetă ca de soldat, îmbrăcată într-un fel de uniformă neagră, umple ecranul.

— Am o imagine completă a unuia dintre intruși, spune pilotul. După cum se vede, are un fel de motocicletă care nu e militară și se deplasează cu viteză mică.

— Mulțumim, Apache Unu. Avem imaginea. Rămâi pe poziție pentru alte instrucțiuni. Terminat.

Controlorul de zbor se întoarce spre locotenent-colonelul James Pendragon.

— Ce vreți să facem, domnule?

Maestrul Cercului se ridică de pe scaunul de lângă monitor.

— Trimiteți o patrulă de teren ca să elibereze locul. Închideți-i pe amețiții ăia până mâine. Pe urmă, dați-le drumul!

155

Megan s-a aflat în stare de șoc aproape toată ziua. Vizita neașteptată a lui Adam a speriat-o de moarte. Își dă foarte bine seama ce a făcut el. I-a demonstrat că poate s-o găsească, să ajungă la ea sau la Sammy oricând vrea. Ei, da, a avut efect. El a plecat de mult, dar ea încă mai tremură.

Nu și-l poate scoate pe Adam din minte în timp ce Jimmy o duce în West Lavington, ca să-l întâlnească pe un tip cu care a intrat în contact. Un bărbat care s-ar zice că e la fel de speriat ca ea.

— E îngrozit, îi spune Jimmy. N-a acceptat să stați de vorbă decât undeva departe, într-un loc deschis, unde să se simtă în siguranță.

— Ei, da, aici chiar că e un loc deschis, remarcă Megan, uitându-se pe fereastră.

Ajung pe terenul școlii Dauntsey, un internat vechi de vreo cinci sute de ani, din cărămidă roșie, ce se înalță pe patruzeci de hectare, într-o regiune izolată din partea de nord a câmpiei Salisbury.

— Se numește Lee Johns, adaugă Jimmy, în timp ce parchează pe lângă mașinile părinților, în apropierea terenurilor de sport. A lucrat la securitate la Stonehenge împreună cu Sean Grabb, tipul pe care l-am găsit mort în Bath.

— Și ce, a apărut pur și simplu azi?

— Nu, am dat de el abia în dimineața asta. Am căutat prin condicile firmei de securitate și l-am prins, în sfârșit, acasă.

O Honda veche se apropie și parchează.

— Țsta-i puștiul, îi arată Jimmy. Cred că ar fi cel mai bine dacă relatează chiar el restul poveștii.

Coboară din mașină și se îndreaptă către parcare.

Megan se uită de pe scaunul pasagerului, evaluându-l pe Johns în timp ce acesta se apropie. E plin de coșuri, are vreo douăzeci și ceva de ani, înalt și slab, cu un mers cocârjat. E un tip umil, timid. Nu pare genul care-și face ușor prieteni. Probabil e un singuratic. Trăiește singur, nu se hrănește cum trebuie și nu are o iubită.

Jimmy deschide ușa din spate pentru Johns, se așază și el la loc pe scaunul șoferului și face prezentările.

— Lee, doamna este șefa mea, inspectorul Baker. Spune-i ce mi-ai zis și mie și nu inventa brașoave.

El o privește de parcă i-ar fi frică să nu-l mănânce.

— Vorbește! N-o să te mușc, îl liniștește Megan.

— O să credeți că sunt nebun.

— Hai, pune-mă la încercare!

— Lucrez - *am lucrat* - mult timp cu Sean Grabb. Era un tip tare de treabă. M-a luat, ca să zic așa, sub aripa lui când am venit aici. M-a scos destul de mult la liman. Mi-a găsit o slujbă, m-a ajutat să-mi bag mințile-n cap și să ies din rahatul în care eram. Știți ce s-a întâmplat cu Sean, nu-i așa?

Megan dă aprobator din cap.

Johns își pleacă fruntea.

— A fost un tip de treabă. Un adevărat tovarăș.

Jimmy intervine, grăbit:

— Spune-i doamnei inspector ce mi-ai zis mie despre secta aia și despre Stonehenge.

— Nu e o sectă, ripostează puștiul. E o religie. O religie de-adevăratelea. E mai veche decât a lui Hristos și a tuturor celorlalte. Sean era foarte devotat. El credea că Stonehenge e o chestie sacră, locul unde trăiesc vechii zei. Ar fi vorbit despre asta la nesfârșit, numai să ai răbdare să-l asculți. Spunea că ăia care îl venerază sunt oameni de seamă, doctori, avocați, d-ăștia mari, până și copoi. La ultimul cuvânt, îi aruncă o privire lui Jimmy. Fără supărare.

— Continuă!

— Păi a început să mă intereseze și pe mine, pentru că Sean era prietenul meu, voiam să stau cât mai aproape de el. M-au dus într-un loc ciudat, și acolo au făcut un fel de slujbă și m-au binecuvântat.

— Unde? întreabă Megan.

— Nu știu, răspunde el. Mi-au tras o glugă pe cap, ca să nu văd, și m-au dus cu mașina undeva. Dar știu cum arăta pe dinăuntru. Era ca o biserică mare, ca o catedrală din alea.

— Warminster, cumva? sugerează Jimmy.

— Poate. Nu știu. N-am mai călcat într-o biserică de când eram mic. Oricum, nici nu mi-au arătat cum se intră sau cum se iese de acolo. Sean mi-a zis că o să treacă un timp până când o să-mi spună unde e locul ăla.

Megan nu vrea să-l lase să bată câmpii.

— Lee, știi ceva despre Caitlyn Lock, americanca aia care a fost răpită la Stonehenge?

— Numai ce-am văzut la știri. Credeți că mai trăiește?

Megan continuă, fără să-i răspundă:

— Tipii ăștia, cu locul lor secret cu tot... Crezi că ei au prins-o?

El pare de-a dreptul șocat.

— Pe fata aia americană? Nu, nu-i cred în stare să facă așa ceva.

Ea își dă seama că tipul e speriat. O interesează însă *de ce*.

— Jimmy spune că știi ce ar trebui să se întâmple azi.

Lee pare să ezite.

— Spune-i! se răstește polițistul, privindu-l urât.

— Bine. Uitați cum stă treaba, s-ar putea să nu fie nimic. Adică, eu nu știu încă mare lucru despre tipii ăia. Lucrez doar la echipa de securitate de la Stonehenge, și am fost la ceremonie împreună cu Sean.

— Știm asta deja, se răstește Megan. Despre ce e vorba, Lee?

El inspiră adânc.

— O să se întâmple ceva cu adevărat important la monument. A fost întărită mult paza. Au fost aduși vreo treizeci de oameni în plus. Eu sunt într-o tură care începe la șase, și nu lăsăm pe nimeni să se apropie la mai puțin de un kilometru jumate de locul ăla.

— Păi nu se țin mereu acolo rugăciuni și slujbe?

— Ba da, sunt destule, dar în general nu sunt aduși prea mulți oameni la pază pentru chestiile astea. Sunt maximum doi paznici, ca să nu-i dea

nimănui prin cap să facă vreo stricăciune la Sacrosancte. Dar, în noaptea asta, o să fie altceva. Zona e complet închisă pentru public. Nu se fac deloc vizite până mâine după-amiază. Tipul se întoarce spre Jimmy. Uitați-vă pe dosarele lor! O să vedeți că scrie că e pentru lucrări de întreținere la pietre, însă ceea ce se va petrece acolo în noaptea asta n-are nimic de-a face cu întreținerea. Adică n-o să fie o chestie la care s-ar aștepta majoritatea oamenilor.

156

Luc van Daele dă primul nas în nas cu patrula de teren a armatei. Vede cum se îndreaptă spre el vehiculul blindat, marca Saxon, stârnind nori de praf și de gaze de eșapament. Nu-i nici o surpriză că au apărut. De fapt, se aștepta să apară mult mai devreme.

Frânează tacticos și coboară de pe motocicletă de teren. Oprește motorul, se îndepărtează de vehicul și vorbește repede și cu voce joasă în transmițător.

— Am vizitatori. Un blindat cu patru oameni în el. Vin spre mine, ca să stăm de vorbă. O să țin canalul deschis cât de mult pot. Terminat.

Blindatul Saxon, un vehicul mare, vopsit în culori de camuflaj, frânează zgomotos, și din el coboară câțiva soldați. Acum vor afla dacă acoperirea pe care le-a furnizat-o Lynton funcționează. Van Daele își dă jos din spate rucsacul și își scoate documentele false.

— Salut, strigă el, cu un zâmbet prietenos întipărit pe față. Și voi lucrați duminică?

Un soldat bine clădit, care pare să se apropie de treizeci de ani, e primul care i se adresează. Omul e îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj, vopsită în verde și maro. Ecusonul de recunoaștere tactică pe care îl poartă pe braț îl indică drept căpitan în regimentul Yorkshire, unul dintre cele mai mari regimente de infanterie ale armatei britanice.

— Ați încălcat o proprietate, domnule. Aici este o zonă interzisă. Vă rog să vă îndepărtați de motocicletă și să ne urmați.

— Cred că vă înșelați, răspunde van Daele și-i întinde un dosar de plastic, plin cu acte. Lucrez pentru Societatea Internațională de Entomologie și Istorie Naturală. Eu și colegii mei avem permisiunea celor de la ATE pentru a face o cercetare asupra unor specii rare de miriapode și izopode. Își dă seama că soldatul nu pricepe o iotă din ce spune el, așa că explică: Cercetăm gândaci, prietene. Păduchi, crustacee, chestii de-astea.

Căpitanul ia documentele, fără să le arunce însă vreo privire.

— Regret, domnule. Chiar nu are importanță ce scrie sau ce faceți. Ordinele mele sunt să vă scot de aici.

Lui Luc nici nu-i trece prin cap să se ia la ceartă cu el.

— În regulă, nici o problemă, zice el, dând resemnat din mână. Abia mă duc și eu mai devreme acasă, la copii și la nevastă.

Își ia înapoi actele, le îndeasă în rucsac și dă să pornească motocicletă.

Tânărul căpitan îi taie însă calea.

— Mă tem că nu puteți face asta. Trebuie să veniți împreună cu noi, la cazarmă. Unul dintre oamenii mei se va ocupa de vehiculul dumneavoastră.

— Ei, haide! Van Daele îi dă la o parte mâna. Sunt gata să dispar de aici, ar trebui să fie de-ajuns pentru voi.

Drept răspuns, căpitanul își strigă oamenii.

— Welsby, Simmonds, Richards!

Trei soldați îl încercuiesc imediat pe van Daele și îl fac să se îndepărteze de motocicletă. Doi dintre ei sunt aproape niște puștani. Ar putea să-i bumbăcească destul de ușor, lăsându-i să zacă la pământ, strigând după mămica. Dar, în cazul ăsta, ar trebui să renunțe la povestea cum că e un biet colecționar de insecte.

157

Megan și Jimmy îl lasă pe Johns să plece și se îndreaptă spre Stonehenge. Ea încă nu știe ce să creadă despre cele auzite.

— Cât de mult crezi din ce ne-a turnat, Jimmy?

— Omul e un fost drogat, răspunde polițistul, ținând o singură mână pe volan. Astora le e greu și să se ridice din pat fără să mintă. La ce te gândești?

— A folosit termenul Sacrosancte. Nu le-a spus pietre. Le-a numit Sacrosancte. E același cuvânt pe care l-a pomenit și Gideon.

— Atunci, asta ar însemna că nu a inventat, dacă și Chase a folosit același cuvânt.

Megan analizează încă întâlnirea avută.

— Nu ne spune totul. Fie e mai implicat decât susține, fie e mai puțin. În oricare dintre aceste situații, ne ascunde ceva, din cine știe ce motiv.

Jimmy apasă pe accelerație când ies din Shrewton și o iau pe ultima bucată de drum, către Amesbury. La dreapta, apare un indicator maro, care arată calea spre Stonehenge.

— Vrei să opresc în parcare?

— Nu, încă nu. Înconjoară locul!

El încetinește foarte mult, în timp ce trec pe lângă monument, după care traversează autostrada A344 și ajung în partea cealaltă, pe autostrada A303. Pe câmpia din jurul cercului de piatră văd peste douăzeci și cinci de indivizi de la securitate, în uniforme negre, organizați în grupuri.

— Ei bine, s-ar părea că, măcar într-o privință, nu ne-a mințit, remarcă Jimmy.

— Ia-o la dreapta, îi cere Megan, pe alea aia. Parchează și hai să facem o plimbare.

Jimmy semnalizează, dar când virează la dreapta, se trezește în fața unui indicator de „Drum închis” proptit cu saci de nisip în mijlocul aleii.

— O să mă opresc ceva mai încolo și întorc, zice el. Altfel, va trebui să mergem până la Winterbourne Stoke și pe urmă s-o luăm iar prin Shrewton.

Se oprește și face o întoarcere din trei mișcări. Megan a rămas cu privirea pierdută peste câmpuri.

— Jimmy, pe mine mă mai nedumerește încă un lucru pe care l-a zis

Johns adineauri.

— Ce anume? întreabă polițistul, în timp ce întoarce de volan și pleacă de pe loc.

— A afirmat că, din ce știe el, printre adepții acestei religii se numără doctori și polițiști. Și, când a zis asta, s-a uitat la tine și a spus „fără supărare”. De ce a făcut asta?

Jimmy își dă seama unde bate șefa lui.

— I-am spus că știu totul despre mișcare. Că tata e membru dintotdeauna, dar că eu n-am vrut niciodată să fac parte din ea. I-am zis că tatăl meu e și el polițist, că e comandantul adjunct al poliției și că poate să verifice foarte ușor ce zic, dacă are chef. Așa l-am convins să se deschidă și să ne mărturisească despre noaptea asta.

— Și e adevărat, Jimmy? Că tatăl tău e un membru al Discipolilor? De-asta am fost scoasă pe tușă și trimisă la Swindon?

— Nu, am inventat totul, ca să-l fac pe Johns să vorbească.

Megan îl privește în ochi, dându-și seama că încearcă să-și ascundă sentimentele.

— Dar tu crezi că e, nu-i așa?

Jimmy își ferește privirea. E frământat de îndoieli. Tatăl lui a fost mereu eroul său, motivul pentru care a intrat el în poliție, singurul om pe lume care l-a susținut mereu. Nu poate să accepte că bărbatul acesta ar fi amestecat în ceva atât de îngrozitor. N-o să accepte. Nu încă. Nu atâta timp cât nu va avea o dovadă zdrobitoare că așa stau lucrurile.

158

Caitlyn începe să vomite, chiar dacă nu prea are ce. Nu se poate abține. Se lasă pe marginea patului, după care cade în genunchi. E scuturată de spasme.

Gideon o privește neajutorat. O sprijină cu brațul, o ajută să bea, îi ține cana de lut la buze. Dar își dă seama că nimic din toate astea nu-i e de prea mare folos. Starea fetei se înrăutățește rapid.

— Am impresia că am acid sulfuric în burtă, zice ea.

— Cam așa și e. Ai acid gastric, secretat de pereții stomacului tău. Poți să-ți amintești când ai fost răpită? Când ai mâncat ultima oară?

— Nu mai știu. Am pierdut cu totul noțiunea timpului, nu mai știu când e zi și când noapte, răspunde Caitlyn. Apoi se gândește, scotocind prin amintirile ultimelor zile. Stai puțin! Era sâmbătă, la primele ore ale dimineții. În ziua dinaintea solstițiului. Pe nouăsprezece.

— Azi suntem în douăzeci și șapte. E duminică, douăzeci și șapte iunie.

— O, Doamne!

— Au făcut asta ca să te purifice. Ritualul cere să treacă minimum șapte zile fără ca pe buzele tale să ajungă hrana.

Gideon nu-și dezlipește ochii de la băncile de afară pe care stau cei doi Observatori.

— Caitlyn, în curând vor veni să te ia. Atunci o să înceapă ritualul, iar

o parte a lui presupune să te ducă afară. Eu o să fiu cu tine. Paza o să fie foarte strictă, chiar mai strictă decât acum. Dar e singura noastră șansă.

— Șansă? Ea pare să se mai însuflețească un pic. Ce șansă? Ce-ai de gând să faci?

— Tot ce pot, răspunde el susținându-i privirea.

159

Cei din elicopterul Apache care planează sus, în nori, sunt primii care își dau seama de ceea ce se petrece. Cele trei motociclete gonesc mâncând pământul, stârnind nori de praf. Deodată, roțile lor scrâșnesc cu zgomot, luând-o în direcții opuse.

— Delincvenții se dispersează. Ați înțeles?

Milner lărgeste cadrul ca să cuprindă cât mai mult posibil din terenul de dedesubt.

— Am recepționat. Am observat, Apache. Patrulele de la sol sunt gata de acțiune.

Milner reperează mai întâi vehiculul blindat Saxon care se târăște pe câmp, apoi urmele celor două mașini Land Rover Snatch care își taie drum spre vest.

— Nu apar prea des motocicliști pe aici, remarcă Golding, acoperind microfonul. Mai ales unii care se poartă ca tipii ăștia.

— Nu-i nimic, e bine să mai zboare și păsăroiul ăsta din când în când, nu să ruginească în hangar.

— Nu-i mare chestie să ai un echipament bestial dacă nu-l folosești, nu? zice Golding, la fel de relaxat ca pilotul.

Încep amândoi să râdă în timp ce se uită la monitorul de la bord, urmărind cursa pe care motocicletele îi obligă s-o facă pe cei din armată.

— O fi vreo operațiune militară, zice Golding. Poate că ăia din unitatea 76 sau 19 de infanterie joacă rolul delincvenților.

— Pot fi chiar și unii din afară, răspunde Milner. Uneori, vin aici tipii din Trupele de Intervenție Aeropurtate sau din Marină să facă exerciții înainte de plecarea în Orientul Mijlociu.

Una dintre motociclete face o întoarcere în unghi ascuțit, pune pe linie moartă un Land Rover, după care o ia în trombă într-o direcție nouă.

— O să-i piardă pe tipii ăia, zice Milner și arată spre monitor. Uite ce fac! S-au răspândit foarte mult și foarte repede. Patrulele n-o să-i prindă.

— Cineva o s-o pățească în seara asta.

Golding deschide iar transmițătorul. Am observat că unul dintre delincvenți se îndreaptă spre sud, către liziera de lângă Heytesbury. Vreți să ne repositionăm ori să rămânem tot aici, urmărindu-i pe ceilalți?

— Păstrează-ți poziția, Apache Unu.

Peste cinci minute se termină totul. Motocicletele au păcălit patrulele de teren și au dispărut. Numai patru dintre delincvenți, toți pedestri, au fost prinși. Apache Unu execută o întoarcere și se duce înapoi la bază.

160

Stonehenge este închis

Din câte pot să observe Megan și Jimmy, se pare că anunțuri similare au fost plasate peste tot în împrejurimile sitului istoric. Parcarea publică este închisă, și toate drumurile private au fost și ele blocate.

Cei doi ofițeri de poliție merg prin iarba tunsă a acostamentului autostrăzii A344, trecând de banda urâtă de asfalt, împrejmuită cu garduri, unde opresc de obicei autocarele și mașinile. Traversează și se uită printr-o altă zonă împrejmuită de garduri, la partea cea mai neatinsă de vreme a monumentului circular.

— Ce se întâmplă, Jimmy? întreabă Megan, cu ochii țintă la zecile de indivizi care poartă uniforma unei firme de securitate.

— Habar n-am.

Rămân în picioare, cercetând locul cu privirea. Paznicii încep să fixeze panouri mari, din plastic negru, pe gardul de sârmă, blocând vederea oricui s-ar afla pe cele două autostrăzi alăturate. Megan se grăbește spre grupul cel mai apropiat.

— Salut! Ce faceți aici?

Ei se poartă de parcă n-ar auzi-o, continuând să întindă o rolă imensă de plastic negru.

— Ce faceți aici? intervine și Jimmy, care i s-a alăturat.

— Ne vedem de treaba noastră.

Replica vine de la un tip mai în vârstă, nebărbierit, îmbrăcat într-un tricou negru și cu pantaloni cu multe buzunare.

Megan își lipește insigna de sârme.

— Sunt ofițer de poliție, și asta tocmai ce-a devenit treaba mea.

Bărbatul se ridică din genunchi, cu un cuțit în mână, și îi barează calea, aruncându-le peste umăr celorlalți ordinul să continue. Le rânjește celor doi polițiști drept în nas, cu vizibil dispreț față de legitimația întinsă spre el.

— E o petrecere privată. Locul a fost rezervat pentru noaptea asta. Așa că n-ar fi rău să-mi spuneți mai exact cum de e asta treaba voastră.

Ea nu se lasă intimidată de tonul agresiv. Tipul e, probabil, un fost polițist ajuns pe linie moartă la o firmă de securitate și vrea să se umțe în pene în fața tovarășilor săi.

— Și de ce acoperiți gardurile? insistă Megan, arătând spre panourile negre de plastic care au ascuns aproape tot câmpul. La ce vă folosește asta?

Paznicul îi aruncă o privire de-ai zice că o crede idioată.

— Pentru intimitate. E un teren privat. O petrecere privată. Pricepi? Dacă dai o căruță de bani ca să-ți faci o plăcere, n-ai nevoie de tipi băgăreți care să-și parcheze mașinile sub nasul tău și să nu te lase în pace toată noaptea. Pricepi ce vreau să spun? Și, dacă vreți să aflați mai multe, sunați la firma mea. Poate o să vă spună cine a făcut rezervarea. Sau poate nu. Și acum vă rog să mă scuzați, eu mai trebuie să și muncesc.

Și le întoarce spatele, îndepărtându-se.

„Nenorocitele“, îi aruncă ea în gând.

— Am luat numărul firmei de securitate, o liniștește Jimmy. O să-i sun din mașină.

Enervată, Megan lovește cu palma gardul de sârmă, după care se îndepărtează.

— Se pare că informatorul tău a avut dreptate. Se pregătesc pentru ceva important în noaptea asta. Pentru un lucru pe care, după câte se pare, vor să-l țină ascuns de ochii tuturor.

161

Ușa celulei se deschide cu un scârțâit, iar torțele de pe ziduri încep să palpâie din cauza curentului.

— Phoenix, îl cheamă Musca, făcându-i semn să se îndepărteze de cea care va fi sacrificată.

Gideon o lasă pe patul pe care zace pe-o parte, incapabilă să-și ia ochii de la omul ascuns sub rasă, cu fața acoperită de glugă, care stă în cadrul ușii. Musca poartă niște mănuși albe de bumbac și într-o mână are o altă pereche.

— Pune-ți astea!

— De ce?

Măcelarul se uită la el de parcă ar fi bătut în cap.

— Din cauza amprentelor. Nu vreau să fie nici o amprentă pe ceea ce o să-ți dau. Apoi se apleacă spre el. Ne vom întoarce s-o luăm într-o oră. Tu trebuie s-o anunți, ca să aibă aceste ultime clipe la dispoziție pentru ea, să se pregătească pentru moarte.

Gideon își dă seama de la o poștă că, pentru Musca, asta nu e doar un simplu ritual. Omul este un sadic care freamătă de bucurie când vede suferința altuia.

Măcelarul cel solid iese din celulă și ia un teanc de foi de scris și un pix ieftin de la unul dintre Observatori.

— Dă-i asta! Spune-i că i se permite să scrie o scrisoare de adio oricui dorește. Poți s-o asiguri că o să fie trimisă.

— Și chiar așa se va întâmpla?

— Dacă nu face vreo tâmpenie, cum ar fi să încerce să ne descrie pe noi sau locul unde se află, atunci o s-o trimitem.

— Am înțeles. Altceva?

— Nu. Are șaiszeci de minute, nici o secundă mai mult. Vezi să fie gata. Și ușa celulei se închide la loc cu zgomot.

Caitlyn s-a ridicat în capul oaselor și îl privește înspăimântată. Gideon îi întinde hârtia și pixul.

— Ți-au dat asta ca să poți lăsa un mesaj.

— Pentru părinții mei?

El își dă seama că fata a înțeles greșit.

— Nu e pentru răscumpărare. Ți-am spus, Caitlyn, n-o să ceară nici o răscumpărare. Oamenii ăștia nu au de gând să-ți dea drumul. Se așază lângă ea, încercând să-i ușureze chinul.

— Asta e. O să înceapă ritualul. Ai o oră la dispoziție, după care va

începe.

162

Caitlyn scrie două scrisori, una mamei, iar cealaltă tatălui ei. Și-ar fi dorit să fie doar una, însă nu se poate. Așa e nevoită să procedeze. Divorțul părinților îi dă peste cap moartea, tot așa cum i-a dat peste cap și viața.

Nu-i e deloc ușor să-și găsească vorbele. La început, nu poate scrie nimic. Nu se pricepe deloc să scrie de mână. Și nimic nu te poate pregăti pentru scrierea unor scrisori precum acestea. Numai oamenii bătrâni sau cei care suferă de boli incurabile ar trebui să scrie așa ceva.

Până la urmă, scrie doar ceea ce-i trece prin minte.

Îți mulțumesc că m-ai adus pe lume, că mi-ai dat frumusețea și umorul tău. Mamă, îmi pare rău că ne-am certat atât de mult din cauza lui tata și a lui François. Iubește pe cine dorești. Iubește-i pe amândoi, dacă o să-ți permită! Aș fi vrut să avem ocazia să ne pupăm și să ne împăcăm. Să fii fericită, mamă! Cu dragoste, Caitlyn

Scrisoarea adresată tatălui ei este emoționant de diferită.

Îmi pare rău, tati. Știu că ar fi trebuit să fac întocmai cum ai spus. Te rog să nu dai vina pe Eric. L-am păcălit, asta-i tot. Te iubesc, tati, o să-mi fie dor de tine. Dacă raiul există, atunci o să te aștept acolo cu cafea și cu plăcintă, cu un cappuccino cu spumă groasă, cum am băut în Italia, și cu o cafea Mississippi, ca aia cu care am făcut un adevărat dezastru la Hard Rock, în Londra. Un pupi mare, mare de la fetița ta. O să te iubesc mereu, tati.

Gideon nu aruncă nici o privire la scrisori când ea termină. Se mulțumește să le ia și să le împăturească.

— Te simți bine?

— Nu prea.

Fata pare secătuită, ca și cum viața ar fi părăsit-o deja.

Își toarnă puțină apă din cana smălțuită.

— La naiba! Izbește vasul de podea și începe să suspine. Nu vreau să mor! Doamne, Dumnezeule, te rog, nu-i lăsa să-mi facă așa ceva!

163

Telefonul firmei de securitate intră direct pe robotul telefonic. Mesajul înregistrat îi anunță că nu se poate vorbi cu nimeni până a doua zi.

— Ai luat numărul de acasă al proprietarului? Întreabă Megan.

— Da. Îl cheamă John Doran-Smith. Am un număr de mobil.

Jimmy caută iar în agendă și formează numărul. Nici un răspuns.

Polițistul lasă un mesaj, pe care îl concepe cât mai serios și mai oficial cu putință, cerându-i apelatului să intre de urgență în contact cu poliția.

E clar că se întâmplă ceva. Acum, Megan e sigură. Gândul îi zboară iar la Lee Johns. Oare ce le ascunde? Există trei motive de bază pentru care oamenii ca el încep să se arate utili față de poliție. Fie le e frică să nu ajungă în închisoare, fie au nevoie de bani pentru ceva, de exemplu pentru droguri, fie, în sfârșit, sunt băgați în ceva și pur și simplu nu știu cum să scape.

Se întoarce spre Jimmy.

— John ți-a cerut bani, cumva?

— Nici o para.

— A vorbit cu tine doar pentru că a dispărut Grabb, prietenul lui?

— Da.

Deodată, chipul ei devine roșu ca focul.

— Ar trebui să ne dăm singuri afară din poliție. Cum am putut fi atât de proastă? Probabil că tipul era cu Grabb când l-au omorât pe Timberland și au răpit-o pe Lock.

Jimmy formează în grabă numărul de mobil al lui Lee Johns. N-ar fi trebuit să-i dea drumul, acum își dă seama. La momentul acela însă, gândurile ei erau mai degrabă la Sammy.

— Nu răspunde, șefa.

Jimmy îi întinde telefonul ca să se convingă.

— Știi unde locuiește?

Polițistul nu mai are nevoie de altă comandă.

— Roagă-te să fie acasă, Jimmy!

164

Maestrul vine la monument pe neașteptate.

Membrii de încredere ai Cercului Interior grăbesc cât pot acoperirea gardurilor cu panourile negre. Situl e absolut gol. Abia când Observatorii cei mai vechi își ocupă pozițiile în afara cortinei improvizate de securitate, Maestrul trece prin pasajul subteran, pe sub autostradă, către locul sacru.

Ziua se sfârșește într-un lînțoliu de nori în care soarele se cufundă cuprins de jale în amurg. A venit vremea lucrurilor esențiale. Maestrul se plimbă la marginea câmpiei. Ca întotdeauna, va pătrunde prin brațele îmbinate ale pietrelor gigantice, pe dâra lăsată de soare de la Piatra Călcâiului până la Piatra Altarului. Se oprește în fața potcoavei celor cinci mari trilitoni și îngenunchează.

— Stăpânitori sacri ai lumii, mă plec în fața voastră, cu toată nimicnicia și credința mea, implorându-vă să-mi dați îndrumarea și înțelepciunea voastră. M-am dăruit ritualului înnoirii și am făcut astfel încât toate pregătirile pentru a vă cinsti să fie duse la bun sfârșit. Cea aleasă de voi e pregătită. E o mică parte din ceea ce vă datorăm pentru toate binefacerile voastre.

Își ridică privirea, simțind cum lumina zilei se întunecă, prevestind ceva rău. S-ar putea să se apropie o furtună neașteptată, o forță a naturii care să pună la încercare puterea Sacrosanctelor.

— Mai-marilor, dușmanii noștri se adună. Ne împresoară, așa cum

norii întunecați vor înghiți în această noapte Soarele și Luna. Știu că va fi o probă, o încercare a credinței noastre și a hotărârii de a rămâne Discipoli, dar nu voi putea s-o trec fără îndrumarea voastră. Fără îngăduința voastră.

Brațele i se îngreunează și-i cad pe lângă corp, ca și cum ar fi purtat o povară mult prea grea. Nu mai trebuie să rostească nici un cuvânt de acum înainte. Sacrosanctele știu totul.

Sunt în gândurile lui. În îndoielile care îl macină. Îl umplu până la ultimul atom al ființei sale. Și, când totul se termină, îl lasă stors la pământ, tânjind după aer. Însă a primit răspunsul pe care-l aștepta.

Știe ce trebuie să facă.

165

Kylie Lock îi trânteste telefonul în nas soțului ei.

Nemernicul ăla zgârcit tot nu vrea să dea banii. Bine, pricepe că nu poate s-o facă public. Vicepreședinții nu negociază cu teroriștii, asta poate înțelege. Dar pot să-și bage mâna în buzunarul ăla nenorocit. S-o facă pe ascuns. Ea poate să le spună polițiștilor și presei că a strâns singură și restul sumei.

Dar nu, el nu face nici măcar atât. Nu poate să-și compromită principiile lui mult iubite. Vai, nu, asta i-ar pune la îndoială *integritatea*. Adică l-ar costa ceva voturi. Thom „Omul de Fier” Lock nu poate fi văzut purtând tratative cu băieții răi. Nici măcar pentru familia lui. Și, evident, nu într-un an electoral.

Se plimbă ca un leu în cușcă prin apartamentul ei din Dorchester. Simte că o sufocă un val de furie. Și nici măcar nu poate să și-o verse pe Charlene. Șefa campaniilor ei de presă s-a găsit tocmai azi să facă o indigestie de toată frumusețea. Se duce la minibar, uitându-se cu jind la sticla de vodcă. Tare și-ar mai dori să ia o dușcă, dar se abține, mulțumindu-se cu un baton de ciocolată. Se așază pe pat, mestecând, și dă drumul la televizor, dar ascultă și la radio în același timp. Are nevoie de valium. Sau de amfetamină. Înșfacă telecomanda și dă pe Sky News, rugându-se să audă ceva știri proaspete despre fetița ei.

Își deschide iPadul și intră pe internet, scotocind după cea mai mică informație legată de fiica ei. E o greșeală. Bârfele care inundă internetul sunt amare, crude și mincinoase. Găsește până și un mormânt virtual, mânjit cu mesaje de către fani. Majoritatea băieți.

Dar simte nevoia să citească totul, până la ultimul mesaj. Trebuie să cunoască absolut tot ce are legătură cu Caitlyn. Căci undeva, în adâncuri, în cele mai ascunse cotloane ale ființei ei, simte un lucru pe care nu și-l poate explica.

Ceva instinctiv, matern. Nervii îi sunt întinși ca niște coarde.

Se întâmplă ceva rău cu fiica ei. Pur și simplu, știe asta.

166

E sunetul de care i-a fost groază lui Caitlyn.

Metal ce scrâșnește pe metal.

O cheie tocită ce se învâрте într-o încuietore veche. Ușa temniței se deschide. Au venit s-o ia. Ritualul o să înceapă, iar ea va muri.

Gideon îi cuprinde umerii cu brațele.

— Să fii pregătită, șoptește el. Orice aș face, și oricând, trebuie să fii gata să lupți pentru viața ta.

Inima fetei se zbate atât de tare, că el aproape că îi simte bătăile. Biata de ea tremură ca o frunză.

— E timpul, răsună un glas plin de nerăbdare pe culoar.

Ea se agață de Gideon.

— Fii curajoasă și puternică! Se desprinde din strânsoarea ei și o ia de mână. Voi fi cu tine.

Caitlyn respiră adânc, impunându-și să-și păstreze judecata limpede. N-o poate lua razna chiar acum. Ar fi lucrul cel mai rău cu putință, și nu vrea să lase să se întâmple așa ceva. Lupta nu va lua sfârșit decât atunci când va dispărea și ultima speranță.

Și, în adâncul sufletului, își regăsește curajul. Își desface mâna din a lui Gideon și se îndreaptă spre cei doi bărbați în rasă care o așteaptă la ușa celulei. La adăpostul glugii, Draco îi face un semn din cap lui Gideon, către scrisorile rămase pe patul pe care a stat fata. Gideon pricepe și se grăbește să le ia de acolo.

Merg cu toții pe culoar, însoțiți de trosnetul torțelor ce ard în locașurile lor de pe pereți. De ecoul pașilor pe care îi fac. Și de sunetul ușor al picioarelor lui Caitlyn, ce se îndreaptă spre moarte. Așa ajung la locul de curățare. Cea care urmează să fie sacrificată e despărțită de însoțitorul ei, dezbrăcată și împinsă în șanțul adânc de piatră. Apa minerală curată se repede cu putere asupra ei din gurile de scurgere săpate în tavanul de piatră. Ea tremură, încercând să-și regăsească suflul.

Gideon se întoarce cu spatele, în timp ce Purificatorii o scot din apă, o usucă și o înveșmântează în lunga rasă de sacrificiu. Unul dintre Observatori vine la el și i se adresează calm:

— Urmează-mă, Phoenix! Trebuie să-i fii alături în Sala Mare. Cercurile de lumină au fost aprinse. E așteptată acolo.

Gideon nu vrea să o lase singură. Se simte tras de umăr și își întoarce privirea către fată în timp ce pleacă. Nu-i poate zări chipul, deși ar vrea să i-l vadă, să o facă să simtă o legătură umană. Însă nu poate. Prea mulți oameni roiesc în jurul ei.

Ajuns în Sala Mare, privește neajutorat în jur, cu nările pătrunse de ceara proaspăt încălzită a lumânărilor. Se uită apoi în sus, observând că deschiderile pentru stele au fost descoperite. Cerul de pe care soarele a dispărut e cenușiu, iar amurgul a pus stăpânire pe el.

Timpul se scurge.

Ochii i se opresc pe Piatra Sacrificiului, locul unde Caitlyn va fi ținută la pământ și unde pe trup îi vor fi crestate cele cinci însemne ale trilitonilor, pe picioare, pe brațe și pe șira spinării. De afară vine un zgomot. Se aud pași. O aduc înăuntru. Ritualul e pe punctul să înceapă.

Dar în ușă se ivește capul acoperit de glugă al lui Draco, și ochii lui

negri se fixează asupra lui Gideon.

— Vino cu mine, acum! Sala Mare trebuie eliberată. A apărut o schimbare în plan.

167

— Nu putem s-o luăm prin altă parte, Jimmy?

— Bulford e de groază! Jumătate din afurisita aia de armată s-a instalat acolo: regimentul trei mecanizat, pușcașii, Logistica Regală, până și ăia de la Poliția Militară Regală.

Cu chiu, cu vai, reușesc să treacă de convoiul de echipaje, iar Jimmy calcă accelerația pe Marlborough Road, pe urmă face la dreapta pe Hubert Hamilton Road, după care la stânga, spre Harrington. Și, în sfârșit, ajung pe drumul care duce la locuința lui Lee Johns.

Se opresc într-o parcare, coboară din mașină și o iau la goană printr-o grădină comunală, urcând câteva trepte de beton până la un apartament cam dărăpănat. Megan se înfinge în butonul soneriei, în timp ce Jimmy sare în balconaș, bătând în fereastra livingului.

Nu răspunde nimeni.

Ea se lasă în jos și strigă prin gaura de scrisori:

— Lee, suntem inspectorii de poliție Baker și Dockery. Trebuie să vorbim cu tine. E *urgent*.

Dar tot nu se aude nimic.

— Sparge ușa!

Jimmy șovăie.

— Sparge-o, Jimmy, altfel o fac eu.

Luându-și avânt, polițistul dă un șut în dreptul mânerului. Ușa se zgâlțâie zdravăn, dar încuietoarea nu cedează. Abia după a doua lovitură, aplicată de data asta cu călcâiul, ușa sare în lături și pot să intre.

Jimmy o ia la fugă prin living către bucătăria micuță. Megan verifică dormitorul și baia, dar nu găsesc țipenie de om. Ea se întoarce în dormitor, deschide ușa de la șifonier și comoda. Înăuntru nu sunt decât haine. Se întoarce în baie, îi observă periuța de dinți. Nu-i nici un semn că omul ar fi șters-o în grabă.

Ies, întrebându-se unde l-ar mai putea căuta. Deodată, pe stradă, la vreo patruzeci de metri de ei, Megan vede un tip cu un ziar într-o mână și un sendviș în alta.

E omul lor.

John îi vede și el pe scări. Și, în aceeași clipă, o ia la fugă.

Și e iute, mult mai iute decât s-ar fi așteptat Megan să fie un fost drogat. Johns o taie pe câmpuri, dincolo de Harrington Road, iar polițista îl urmărește îndeaproape. Jimmy aleargă spre mașină, sperând să-i taie calea când iese pe Marlborough Road.

Megan aproape că l-a ajuns din urmă. Johns aruncă o privire peste umăr, văzând că ea mai are puțin și-l prinde. Observă și că Jimmy nu e cu ea. Nu-i ia prea mult ca să-și dea seama că Dockery îl urmărește cu mașina.

Johns se îndepărtează de Marlborough Road. N-o ia pe câmp deschis.

Nu-i chiar atât de prost. Se îndreaptă spre nord, către un pâlci destul de des de copaci. Dacă are un dram de noroc, o să scape de ea acolo.

Dar nu-i iese figura.

Megan își adună puterile pentru un ultim avânt, în timp ce Johns e vlăguit. Și reușește să-l prindă la vreo două sute de metri de pădure.

Amândoi suflă din greu, însă ea e mai rezistentă și mai puternică. Îl prinde de încheietura mâinii și i-o răsuțește cu putere la spate.

El se zbate un pic, simțind însă că-i iau foc plămânii.

— Nici să nu-ți treacă prin minte, Lee!

168

Șase Discipoli, conduși de Draco și de Musca, îi duc pe Caitlyn și pe Gideon înapoi în celulă.

Fata e vizibil înspăimântată de graba lor și de energia nervoasă pe care o răspândesc bărbații.

— Ce se petrece? îl întreabă Gideon pe Draco.

— Așteaptă puțin!

Observatorii o împing pe Caitlyn în celulă, iar Draco îl ia deoparte pe Gideon.

— Maestrul a schimbat planul în privința ritualului. S-a dus la cerc și a intrat în legătură cu Sacrosanctele. Acum, zeii sunt în el. Se află în Sala Mare chiar în acest moment, pentru ca zeii să-și ocupe locurile în Sanctuar.

— Înseamnă că *schimbă* locul unde se va îndeplini ritualul?

— Exact. Maestrul consideră că e mai sigur ca ritualul să aibă loc aici, nu afară, în spațiu deschis.

— Și e în acord cu tradiția?

— Da. Cercul din Sala Mare și cel aflat în văzul tuturor provin din același sanctuar de piatră. Din multe puncte de vedere, locul acesta e chiar mai sacru decât cel de afară.

Gideon înțelege implicațiile acestei schimbări. N-o să fie dusă afară. N-o să aibă nici o ocazie s-o ajute să scape. Privește printre gratiile celulei. O să fie dată morții la doar câțiva pași distanță de locul unde se află acum.

— Vreau să-l văd pe tatăl meu. Trebuie să-i vorbesc.

Încearcă să treacă de Draco, dar acesta i se pune în cale.

— Nu se poate.

— Trebuie.

— Am spus că *nu* se poate. Maestrul a cerut să nu fie întrerupt. Se lasă amurgul peste noi. Ritualul a început.

Gideon este condus înapoi în celulă, a cărei ușă se încuie în urma lui. Caitlyn stă pe patul ei de piatră, cu părul încă ud, strângându-și pe lângă ea roba de ceremonie. Este despicată cu totul la spate, astfel încât cuțitul ceremonial să poată creta carnea dezgolită.

Gideon își desface frânghia cu care este încins.

— Uite, ia asta. O poți folosi să-ți legi roba.

Ea o ia, stăpânindu-și cu greu un suspin.

— Ce tâmpenie! Peste câteva minute o să fiu omorâtă, dar pe mine mă

interesează să nu mi se vadă fundul.

El îi înțelege nevoia de a-și păstra măcar un dram de stimă de sine.

— Nu-i deloc o tâmpenie. Te ajută să-ți păstrezi demnitatea.

Caitlyn se uită spre ușă, prea speriată ca să poată vorbi.

— Ce se întâmplă acolo?

— O să îndeplinească ritualul aici, nu la Stonehenge.

Și-ar fi dorit din tot sufletul să-i fi putut da o veste mai bună.

Chipul ei exprimă o tristețe sfâșietoare. Pare complet pierdută.

— Poți să mă ții puțin în brațe? Simt că mă prăbușesc.

Și-l ia în brațe, iar el îi sprijină capul pe umărul lui. I se pare atât de bine să primească alinare, să se sprijine pe cineva care nu-i vrea răul.

— Hei! Unul dintre Observatori zgâlțâie ușa celulei. Nu e permis așa ceva. Îndepărtează-te de ea!

Gideon îi aruncă o privire de gheață. Idiotul ăla crede oare că vrea să facă sex cu ea? Ce cretin! Știe și el, ca toți ceilalți, că, dacă e profanată, persoana sacrificată nu-i va fi de folos nimănui.

Nu-i va fi de folos nimănui.

Cum de nu și-a dat seama până acum?

Totuși, poate că până la urmă o să reușească să-i salveze viața.

169

Maestrul Cercului este înveșmântat într-o rasă de ceremonie vopsită în roșu cu ajutorul unui amestec străvechi, făcut din sfeclă, roibă și cireșe negre. Sub glugă se întrevede, ca o semilună, linia părului său cenușiu.

Sacrosanctele au fost aduse în altarele lor. Luminile speciale ale Sanctuarului, tuburi multicolore de sticlă, în care ard lumânări de ceară neînchepută, au fost aprinse în locuri aflate la distanțe egale, în jurul cercului.

Prin fantele lăsate pentru stele se poate vedea cerul.

Amurgul și-a intrat aproape pe deplin în drepturi.

Se simte la un pas de epuizare. L-a secătuit strădania de a aduce Sacrosanctele în Sanctuar. Dar nu va da greș.

Ia o stropitoare ceremonială din piatră, plină cu apă strânsă de pe pietre, și cu ea trasează o linie divină, de la Piatra Altarului, în interiorul potcoavei de trilitoni, spre exterior, către arcele pietrelor situate către răsărit, de la Piatra Sacrificiului până la Piatra Călcâiului.

Scoate cuțitul ceremonial din piatră, pe care l-a ținut tănuț într-un buzunar al rasei, și rămâne cu privirea fixată asupra lespezii pe care o va tăia pe cea destinată sacrificării. Cinci tăieturi. Una pentru fiecare dintre puternicii trilitoni în care și-au aflat lăcașul cele mai importante zeități, zeul Soarelui, al Lunii, al stelelor, al Pământului și al vieții de după moarte.

Acolo va fi lăsată timp de cinci ore, câte una pentru fiecare zeităte. După aceea, va fi dezlegată și scăldată din nou în apele Sacrosanctelor. Și abia apoi va fi oferită. Mâna îi cotrobăie prin celălalt buzunar, simțindu-le acolo. Ciocanele pentru sacrificiu. Își îndreaptă atenția către cei doi Purtători care îl privesc, așteptând la cealaltă intrare a Sălii Mari. Țin în

mâini targa cea aspră, din lemn de pin, pe care o vor duce pe cea sacrificată în călătoria ei spre moarte.

Acum e pregătit.

Le face un semn Purtătorilor, iar ei se îndepărtează pe dată.

170

— După ce alergai așa grăbit, Lee? Ținându-l strâns, Megan îi răsucesce și mai tare mâna la spate. N-am timp de prostii și nici tu n-ai, dacă vrei să-ți rămână brațul întreg.

— Bine, *bine*! Vă spun.

Jimmy traversează câmpul, venind spre ei, așa că ea îi dă drumul lui Johns. Puștiul încearcă să se ridice în genunchi, frecându-și brațul răsucit, care îl doare.

— M-am speriat. V-am văzut în fața casei mele și m-a luat groaza.

— Tu și Sean Grabb l-ați ucis pe Jake Timberland, îi aruncă ea în față, iar tu l-ai ajutat s-o răpească pe Caitlyn Lock. În termenii poliției, ești terminat, ciudățelule. Avem deja dovezile care ne-au ajutat să vedem legătura lui Grabb cu omuciderea și cu răpirea. Și pot să pun pariu că, dacă ne apucăm să scotocim după ADN-ul tău, o să găsim ceva. Jurații se dau în vânt după ADN. Cred în astea trei litere mult mai mult decât în orice ar putea născoci un fost drogat ca tine.

Johns a mai fost la închisoare. Nu vrea să se întoarcă acolo. Aruncă o privire în jur, către șosea, către lumea cea mare. Își cântărește opțiunile. În cele din urmă, spune:

— Vreau imunitate, bine? Vreau să-mi garantați că n-o să fiu acuzat de nimic.

— Visezi, băiete, i-o trânteste Jimmy. Am trecut de mult de faza asta. Acum vorbim doar despre reducerea pagubelor. Grăbește-te! Ce ne dai, înainte să-ți citim actul de acuzare?

— Nu pot spune mare lucru. Nu-i ce credeți.

— Nu ne prosti, Lee, intervine Megan. Vrem să scuipi totul. Fără minciuni, fără să mai uiți câte-o bucătică. Totul.

Tipul își duce mâna la cap, încercând să se liniștească. Amintirea celor petrecute îl copleșește. Îl vede pe bărbatul care zăcea mort în camionetă. Fata cea frumoasă care țipa și îl lovea. Își aduce aminte că, atunci când se afla în rulotă, el propusese s-o omoare și pe ea, ca să nu fie prinși.

— A fost un accident. N-am vrut să omorâm pe nimeni.

Cei doi polițiști îl privesc neîncrezători.

— Serios! Ne-am dus după ei pentru că fata a atins una dintre Sacrosancte. Dup-aia, lucrurile ne-au scăpat de sub control. Sean l-a lovit pe tip și, pe urmă, când am plecat de acolo cu mașinile, ăla a murit. Ne-am speriat de nu mai știam de noi. Nu ăsta ne fusese planul.

— Ți-am zis să nu omiți nimic, îi reamintește Megan. Ce căutați la Stonehenge? Cine v-a cerut să-i prindeți și în ce scop?

— Trebuie ales un străin, pentru îndeplinirea ritualului, explică el,

înghițind în sec. Sean mi-a spus că se hotărâse că va fi cel care atinge una dintre Sacrosancte. Nu trebuia să fie neapărat tipa aia sau individul care era cu ea, putea fi absolut oricine, înțelegeți? Pur și simplu, ei s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Și unde-i fata acum? întreabă Jimmy.

— La Sanctuar, locul ăla despre care v-am zis. Dar, v-am spus, habar n-am unde e.

E clar că polițiștii sunt furioși.

— Pe bune, nu l-am văzut niciodată de afară. E pe undeva pe lângă autostrada A360. Cam pe lângă Imber, doar atât știu. Ne-am oprit pe șosea, înainte de intrarea în sat, înainte de zona câmpurilor cultivate. De acolo, Sean a plecat cu fata în mașina lui, și eu l-am așteptat în rulotă cu leșul.

Lui Megan îi vine să-l pocnească.

— Vorbești despre un tânăr căruia i-ați luat viața. Ai grijă ce spui!

— Continuă! intervine Jimmy.

— Apoi, Sean s-a întors și mi-a zis că a vorbit cu cineva la telefon, cu unul dintre membrii Cercului Interior. Părea ușurat. A crezut că totul o să fie bine.

— Și ce-a fost cu povestea de azi? întreabă Megan. Cu informația că o să se întâmple nu știu ce la Stonehenge?

Lee se face roșu ca racul, fapt care nu-i scapă polițistei.

— Dacă fata moare, o să fii acuzat de crimă.

Nu-i nevoie de mai mult ca să înțeleagă.

— A venit la mine un tip pe care îl cheamă Matt Utley, dar noi îi spunem Musca, începe el, cu ochii la Jimmy. Știa că vreți să mă găsiți și să vorbiți cu mine despre Sean. Mi-a zis că trebuie să vin la voi, să vă spun că în noaptea asta o să se întâmple ceva la monument. Puștiul aruncă o privire către Megan. Asta m-a cam încurcat, pentru că știam că trebuia, într-adevăr, să se întâmple ceva acolo în noaptea asta. E începutul ritualului, adaugă el cu glas stins.

— Continuă, Lee! îl îndeamnă cu fermitate Jimmy.

— În noaptea asta, știți voi, fata o să fie sacrificată. Și chestia asta ar trebui să se petreacă la Stonehenge.

— Ar trebui?

— Păi asta e, le explică el, uitându-se când la unul, când la altul. Ei știu că-i căutați. Știu totul. Musca mi-a cerut să vă spun asta, ca să vă duceți la pietre.

— Atunci, care e locul corect? întreabă ea oftând.

— Cred că la Sanctuar.

Apoi, Lee își încrucișează mâinile și le întinde spre Jimmy. Trebuie să mă arestați. Închideți-mă undeva. Musca mi-a zis că o să mă omoare dacă fac vreo tâmpenie. Mi-a zis că o să mă duc după Sean dacă nu fac ce mi-a cerut.

— Ia-l, spune Megan. O să se descurce Tompkins cu el.

Pe nebunul ăla iar l-a apucat. Phoenix și-a dat jos tricoul și o pipăie pe fata care trebuie sacrificată. Ticălosul i-a pus mâna pe fund. Volans a rămas cu fața lipită de gratiile celulei, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Hei! strigă el și zgâlțâie ușa. Las-o în pace, ești în călduri? Ți-am mai zis o dată.

Cei doi stau într-un colț, încercând să se ascundă, dar nu s-au putut face nevăzuți. De pe culoar, Musca se îndreaptă spre celulă.

— Ce se petrece?

— Idiotul ăla vrea să i-o tragă fetei.

— Ce? Oprește-i imediat! Deschide ușa aia!

Volans bâjbâie după chei, în timp ce Musca îi vede că se sărută.

— Repede! Hai!

Amândoi năvălesc în celulă, unde Caitlyn și Gideon sunt înlănțuiți într-un sărut plin de pasiune, fără să le pese de nimic din ce se petrece în jurul lor.

— Idiotule!

Musca îl apucă de păr, dezlipindu-l de fată.

Caitlyn face un pas înapoi, cuprinsă de disperare.

Musca îl întoarce pe Gideon cu fața spre el și-i trage un pumn în față. Însă tipul nu se prăbușește, ci îl cuprinde în brațe și se agață de el din răspuț. În acel moment, Caitlyn face un salt înainte și înfinge în gâtul lui Musca un ciob zimțat dintr-un urcior. Simte pe față șuvoiul cald al sângelui, și își dă seama că a nimerit o arteră importantă.

Musca e cuprins de fiori. Gideon îl lasă să cadă pe podeaua rece, smulgându-i pistolul de la centură în timp ce se prăbușește. Volans a încremenit, fără să știe dacă să-i vină în ajutor fratelui său, care se zbate în răcorile morții, ori s-o prindă pe cea care trebuie sacrificată.

— Ia-ți etichetele de pe ea, îl avertizează Gideon, altfel te ucid fără să clipești.

172

— Caitlyn, ia-i pistolul!

Cuprinsă de un val de adrenalină, ea trage pistolul din centura lui Volans și legătura de chei din mâna lui.

— Îngenunchează! Cu fața la perete!

Volans se conformează, în timp ce Gideon se holbează la pistolul pe care îl ține în mână. N-a mai pus niciodată mâna pe un pistol, habar n-are cum se trage cu el. N-are nici o idee pe unde e piedica și nici măcar dacă e încărcat.

— Să mergem!

O împinge pe Caitlyn spre ieșire și închide ușa de fier în urma lor. O trage pe fată de mânecă și o iau amândoi la fugă pe culoar, urmăriți de strigătele de ajutor ale lui Volans.

Gideon își desfășoară în minte harta pe care a memorat-o. Știe că nu e completă, dar e tot ce are. Se gândește că drumul cel mai drept e prin Sala Mare, prin pasajul ce se curbează, spre Cercul Exterior, apoi prin camera

Maestrului. O să-i ducă la scara de piatră și la ieșirea prin depozit.

Însă nu o ia pe acest drum. Își urmează intuiția, care fie o să-i elibereze, fie o să-i ducă la moarte.

173

Maestrul iese cu pași șovăitori din Sala Mare, uitându-se în jur. Cea care va fi sacrificată ar fi trebuit să fi fost adusă deja.

De pe culoar răzbate până la el larva glasurilor. Se îndreaptă spre celule și observă patru Purtători care se îndreaptă în goană către el, fără targă.

— A fugit, strigă unul dintre ei. Fata nu mai e în celulă.

— Și fiul meu? Unde e?

— A fugit și el, îl anunță Draco, alergând către el, cu mâinile pline de sânge. L-au omorât pe Musca și i-au luat pistolul lui Volans.

— Blocați ieșirea principală, poruncește Maestrul. O s-o ia către scara de piatră din anticameră.

Este copleșit de rușine pentru că s-a încrezut în copilul lui, că i-a arătat chiar el tainele Sanctuarului.

Draco îi organizează pe Purtători.

— Și strada, ieșirea din camera ta?

Maestrul scutură din cap.

— Nu știe de ea, dar păziți-o, ca să n-avem surprize.

— Mă duc chiar eu, zice Draco, luând cu el doi Purtători și cerându-le celorlalți să scotocească prin tot Sanctuarul.

Maestrul rămâne cu ochii ațintiți în pustietatea ce domnește în Sala Mare. Simte nemulțumirea Sacrosanctelor. Dar își păstrează calmul. Locul e o adevărată fortăreață. Au destul timp să-i prindă și să ducă la bun sfârșit ceremonia înainte de ivirea zorilor.

O ia către Sala Mare, dar se răzgândește.

Zâmbind, îl strigă pe Draco.

— Lasă-ți oamenii să se ducă singuri. Vino cu mine! Știu unde sunt.

174

Pe ziduri licăresc doar câteva torțe, din loc în loc, iar labirintul de culoare e înghețat și duhnește a mucegai și a moarte.

Caitlyn fuge agățată de Gideon, rugându-se ca el să știe ce face, fără să-și poată scoată din minte amintirea încercării ei ratate de evadare.

I se pare că lucrurile nu se petrec așa cum ar trebui. Se îndreaptă în jos. Se cufundă tot mai adânc în acest loc îngrozitor, în loc să iasă la lumină, la viață.

— Am luat-o pe un drum greșit.

— Ai încredere în mine, o îndeamnă Gideon, cu răsuflarea tăiată.

Caitlyn știe că n-are încotro.

În timp ce aleargă pe culoarele tot mai întunecate, se străduiește să-și contureze în minte cotiturile Sanctuarului. Și-l închipuie ca pe o piramidă îngropată, având însă forma unui dom. Vede cu ochii minții nivelurile

superioare, zona modernă unde se desfășoară diferite acțiuni. Încăperile și coridoarele proiectate cu atenție, pentru a participa la descărcarea greutateii. Sub ele se află camera Maestrului și Sala Mare. Vede Culoarul Ascendent și pe cel Descendent, care se află la est și la vest de Sala Mare. Totul a fost construit în jurul axului central, prin care se pot vedea cerul, precum și punctele cardinale și ale constelațiilor.

Acum se gândește la culoarul ce merge către răsărit. Prin care se poate pătrunde la nivelul cel mai de jos, la Cripta Străbunilor. În locul spre care se îndreaptă ei.

Coridoarele șerpuite și cu multe cotituri îi amintesc și ele de mormintele egiptene. Sunt exact genul de locuri pline de taine arhitecturale. Se gândește la Marea Piramidă a lui Kheops și își amintește încăperile și pasajele ei secrete.

Se roagă ca și Sanctuarul să aibă ceva asemănător.

De fapt, chiar pe asta s-a și bazat.

Axul central, cu deschiderea către stele, înălțimea variabilă a culoarelor, Culoarul Ascendent și Culoarul Descendent, precum și alinierile geografice, toate acestea sunt indicii, asta în caz că are dreptate.

Se strecoară într-o firdă din fața unei uși de stejar zăvorâte.

— Repede, zice Gideon, împingând-o în perete pe Caitlyn, care și-a pierdut suflul. Stai jos! Așază-te și rămâi aici!

El se dă înapoi câțiva metri, după care se întoarce să se uite la ea.

— Mai apropie-te puțin! Încă o jumătate de metru.

Ea se târăște pe podea, își strânge la piept genunchii ce-i tremură, își aranjează roba de sacrificiu.

— În regulă. Oprește-te! El se dă și mai în spate, o ia pe după colț, după care apare din nou, ținând-o cu o privire aspră. Rămâi aici! Nu te mișca! *Orice* s-ar întâmpla, chiar dacă îi vezi venind spre tine, nu te mișca!

175

Caitlyn tremură toată pe podeaua rece, luminată pe jumătate de flăcările unei torțe prinse în perete, pe jumătate ascunsă în umbrele culoarului ce duce spre Cripta Străbunilor.

Gideon a dispărut. E singură, și gândurile îi hoinăresc departe. Își amintește de vremea când era o copilă și se juca de-a v-ați ascunselea cu părinții ei. Numai că se ascundea atât de bine, că nici unul n-o mai putea găsi. Și atunci aștepta, parcă la nesfârșit, până când i se făcea teamă că ei n-o s-o mai descopere niciodată.

Nu cumva a plecat de tot? O fi lăsat-o drept momeală?

Aude zgomote. Pași. Se apropie cineva. Așteptarea a luat sfârșit. Voci înăbușite murmură pe culoar. Au venit după ea. În minte îi răsună cuvintele lui: „Nu te mișca... orice s-ar întâmpla... nu te mișca”.

Caitlyn încearcă să-și păstreze curajul. Acum au ajuns aproape. Foarte aproape. Pașii se aud atât de puternic, încât știe că, în câteva clipe, va fi descoperită. Gata, sunt aici. Doi bărbați. Unul mai vârstnic. Celălalt mai tânăr.

Caitlyn începe să țipe. Unul dintre ei se repede s-o prindă. Culoarul răsună deodată de zgomotul unei explozii. Suflul e atât de puternic, încât o aruncă pe spate. Urechile îi zvâcnesc de durere. Bărbatul din fața ei își duce mâna la piept, cu ochii goi și cu gura deschisă. Se prelinge pe-o parte, căzând în genunchi.

Gideon iese din umbre, ținând în mâinile tremurânde arma îndreptată spre omul mai în vârstă, înveșmântat într-o rasă roșie.

— Tată! scuipe el cuvântul.

Maestrul Cercului se uită la Draco, prăbușit la podea, cu sângele scurgându-i-se pe lespezi.

— Ce-ai făcut?

— Vreau cheia criptei, zice Gideon și face un gest cu pistolul.

Maestrul își trage șnurul de la gât, privindu-l plin de dispreț.

— Știam eu că n-o să poți pleca fără să furi vreun lucru de preț. Nu ești decât un jefuitor de morminte, la fel ca Nathaniel.

Aruncă pe jos cheia, în balta de sânge care a început să se lătească lângă Draco.

— Ia-o, îi cere Gideon lui Caitlyn, cu pistolul îndreptat încă spre tatăl său.

Ea se întinde s-o ridice, însă Draco o apucă de gleznă, trăgând-o spre el. Profitând de momentul de confuzie, Maestrul se aruncă asupra lui Gideon ca un taur, izbindu-l de perete.

Și urmează o altă explozie mortală.

176

Cei doi bărbați se prăbușesc la podea, înlănțuiți. Pistolul cade cu zgomot pe lespezile de piatră.

Instinctul de supraviețuire al lui Caitlyn se trezește. Își întinde mâna peste balta tot mai mare formată de sângele lui Draco și apucă arma de pe jos. Bărbatul tot nu i-a dat drumul. Mâinile lui puternice urcă de la gleznă spre genunchi. Ea se răsucesc. Nu are altă soluție decât să dea ascultare gândului care i-a cuprins mintea. Îl împușcă în față, orbită și asurzită de zgomotul exploziei.

Sânge și creieri o împroașcă pe față. Lasă arma să cadă, privindu-și îngrozită mâinile stacojii de sânge. Rămâne încremenită până în clipa când Gideon ajunge lângă ea.

— Vino, trebuie să mergem!

Însă ea nu se poate clinti din loc. În mintea ei s-a întipărit chipul celui împușcat. Felul în care s-a uitat la ea, apoi negura roșie, pielea jupuită, saliva, oasele care au zburat peste tot. A murit. Tocmai a omorât un om.

— Caitlyn! Ridică-te!

Simte cum Gideon o apucă de mână. E udă de sânge și de rămășițele de creier. O trage după el. Pietrele sunt moi sub picioarele ei, iar vederea i se împăienjenește. Se oprește, cuprinsă de greață, și vomită până la ultima picătură de venin din stomacul gol.

— Vino!

Ea începe din nou să vomite, apoi privește în jur. Gideon descuie o ușă aflată la doar câțiva metri de ea.

Se repede înapoi după ea și o trage înăuntru.

Întuneric. Beznă totală.

Ea tremură în timp ce el încuie ușa. Și, în fața ochilor, vede iar ceața roșie. Sânge. Salivă. Oase. Și, în cele din urmă, privirea înghețată din ochii lui, ca a unei păpuși stricate.

Apoi, apare lumina. O torță arde în apropierea ei. Răspândește o lumină portocalie, nu roșie. Gideon a aprins-o. O ține de mână, aprinzând lumânările uriașe aflate de jur-împrejurul încăperii. Bezna se risipește, se scurge ca apa pe nisipul fierbinte. Încăperea se leagănă cu ea. Genunchii o lasă, și simte cum o cuprinde o arșiță bolnăvicioasă.

— Caitlyn!

Glasul lui se aude încet, ca de departe, ca printr-un tunel lung și întunecat, în timp ce ea se prăbușește.

177

Glonțul pornit din pistol i-a trecut Maestrului prin coapsă. A avut noroc. Ca militar de carieră, știe două adevăruri simple. Primul, că nimic nu-i mai rău decât o împușcătură care nu e fatală. Orice rană care sângerează fără oprire poate omorî un om. Al doilea adevăr este că, dacă nu-ți împuști dușmanul în cap sau în coloana vertebrală, n-o să-l poți opri cu un simplu pistol. O să-l zgudui zdravăn, însă, după ce depășește șocul inițial, o să-ți ia din nou urma.

Și chiar asta o să facă el acum.

Își șterge sângele și examinează locurile pe unde a intrat și a ieșit glonțul. Rana e curată. Verifică, pentru siguranță, felul cum arată pielea traumatizată. Glonțul a avut viteză mică, așa că gaura lăsată are margini drepte, nu a atins mult din țesuturile înconjurătoare. Apasă și urmărește cum se umple gaura de sânge. Dacă ar fi fost o pușcă mai rapidă, probabil că rana ar fi fost mult mai gravă.

Palpează rana și împunge cu mâna, ca să fie sigur că nu există nici o așchie în rană, nici un fragment de os care să fi rupt țesuturile musculare. Încearcă să se ridice, însă îi e greu să-și păstreze echilibrul. Se sprijină de perete și-și trage frânghia cu care îi e prinsă rasa la mijloc. Și-o leagă strâns în jurul coapsei, în chip de garou. E o soluție improvizată, dar destul de bună pe moment.

Riscă să-și distrugă terminațiile nervoase. Totuși, e preferabil să se întâmple asta decât să sângereze până la moarte. Se uită în jos, la băltoaca lipicioasă de sânge și creieri care s-au scurs din craniul lui Draco. Nu mai are rost să-i verifice pulsul. Zărește cu coada ochiului licărirea lumânărilor din criptă. Își aude fiul strigându-i femeii să se grăbească.

Își bagă adânc mâna în buzunarul rasei, pipăind ciocanele de sacrificiu și cuțitul ceremonial.

E tot ce-i trebuie ca să-i oprească.

E tot ce-i trebuie ca să împlinească ritualul.

Gideon o lasă fără prea mare tragere de inimă pe Caitlyn pe jos, leșinată și zguduită de convulsii. Ține sus torța, croindu-și repede drumul prin criptă. Trebuie să găsească indiciul. O dovadă care să-i arate că nu a făcut o greșală fatală.

Din zecile de coșciuge înclinate, orbitele goale din craniile curățate de piele și oase par că îl urmăresc. Îi calcă pe urme ca niște stafii. Le poate simți pe gât falangele subțiri, reci ca un fior de groază, coborându-i pe șira spinării.

Egiptenii puneau în mormintele celor pe care îi cinsteau cele mai neprețuite obiecte ale acestora. Se pare că același lucru îl făceau și Discipolii Sacrosanctelor. Numai că, în mormintele egiptenilor, se găsea și altceva. Erau pasaje tainice către lumea de dincolo. Tuneluri lungi care le permiteau regilor renăscuți să iasă din nou la lumină, să-și regăsească poporul.

Speră ca și Discipolii să gândească la fel.

Se pare însă că nu e așa. Gideon încearcă să-și amintească tot ce știe despre piramide. Despre structura modestă, ridicată în onoarea lui Pepi al II-lea. Piramida în trepte a lui Djoser. Piramida roșie a lui Sneferu. Și complexul de la Gizeh, construit cu două mii cinci sute de ani înainte de Hristos. Cam în aceeași perioadă cu acela de la Stonehenge. Imediat după ridicarea Sanctuarului. Marea Piramidă avea încăperi asemănătoare cu acestea în care se află el acum. Deschideri misterioase ce duceau de la camerele regilor și ale reginelor la lumea de afară. Culoare tainice, prin care spiritele eliberate puteau să se ridice spre ceruri.

Gideon mișcă sicriile, tulburând morții. Oasele lor își mormăie nemulțumirea. Scheletele înfășurate în lințolii din pânze de păianjen scârțâie și crapă în timp ce el scotocește printre sicrie și pe sub ele, în căutarea unor uși secrete sau a unor pasaje ascunse. Dar nu găsește nimic.

Aude geamătul lui Caitlyn și se duce la ea; se apleacă și îndreaptă torța spre față, ca să-i poată vedea chipul. Și-a mai revenit, dar e lividă. Ochii îi sunt sticloși. Din ea s-a scurs și ultima fărâamă de energie.

El o atinge încurajator pe umăr.

— Nu-i nimic. Ai leșinat.

Ochii ei se fixează asupra grozăviilor din încăpere. Coșciuge. Schelete. Lumânări. Coșmarul nu a luat sfârșit.

Mintea lui s-a întors la tot ce a studiat, la dosarele prăfuite ale cercetărilor lui, la trecutul său ca profesor. Încearcă să vadă dincolo de ceea ce e evident. Și înaintea ochilor îi apare imaginea unui labirint urieșesc. Piramida lui Amenemhet, considerată o capodoperă a arhitecturii, care a depășit cu mult marile piramide, cu sute de camere, coridoare, culoare, camere false, canale de aerisire și trape.

Acolo exista o ieșire secretă, prin tavan, ascunsă de o trapă de piatră. Un mic spațiu gol care ducea la o serie de camere și de culoare ascunse. O cale de ieșire presărată cu încăperi-capcană și cu puțuri mortale. Dar o cale

de ieșire.

Își aduce aminte că arheologii scandinavi au descoperit că simbolul labirintului reprezintă echinocțiul de primăvară, momentul când soarele scapă din ghearele întunericii iernii. Se uită în sus, scrutând cu privirea tavanul de deasupra cubului uriaș de obiecte din centrul încăperii. Chiar dacă s-ar cățăra pe el, tot n-ar putea să ajungă la blocurile de piatră aflate deasupra capetelor lor. Cu toate acestea, par a fi unica ieșire.

Speră ca fata să fie destul de puternică încât să se cațare.

— Trebuie să ne mișcăm din loc, vino! îi spune, prinzând-o de încheietura mâinii, ca s-o ducă spre uriașul bloc de piatră.

Gideon începe să se cațare, apoi o trage și pe ea către prima nișă de piatră.

O ajută să se prindă cu degetele de uriașul cub de gresie.

— Ține-te bine! Agață-te strâns! Trebuie să mai urc un nivel și pe urmă...

Cuvintele îi mor pe buze.

Poate să vadă ceva ce ei îi este imposibil. Vede silueta din spatele fetei.

179

Gideon se mișcă prea târziu ca să mai poată opri cuțitul ce se înfige în călcâiul lui Caitlyn.

Ea începe să țipe și e cât pe ce să dea drumul cubului uriaș de piatră. Gideon o prinde de braț și o trage mai sus cu un nivel.

Maestrul își repede iar cuțitul, însă lovește prea jos și nu nimerește. Înaintează și încearcă din nou s-o taie. Tot nu e îndeajuns de aproape. Fără să țină seama de durerea din picior, se târăște către nivelul de jos al cubului.

Gideon o împinge pe Caitlyn în sus, spre una dintre laturile cubului, încercând să o apere de alte lovituri. Numai că nu se uită unde trebuie. Iar cuțitul mușcă din carnea lui. Gideon se rostogolește de pe cub.

Tatăl lui se târăște după el. E deja o treabă personală. Mândrie. Onoare. Toate lucrurile pentru care merită să trăiești ori să mori. Se năpustește din nou asupra lui, cu cuțitul în mână.

Pistolul se află la centura lui Gideon, care nu-și poate dezlipi ochii de pe lama ucigașă din mâna tatălui său. Nu mai are timp să scoată arma.

Maestrul se repede șontăcând ca să-l înjunghie. Nu-și poate păstra însă echilibrul în timp ce sare, așa că lovitura nu-și atinge ținta. Gideon își dă seama care e punctul lui slab. Din piciorul drept se scurge o șuviță de sânge. Acolo își îndreaptă și el lovitura.

Durerea îl face să urle pe Maestru, care scapă cuțitul din mână. Gideon ar putea să termine cu el. Ar putea să-și scoată pistolul și să-l omoare. Dar n-o face.

Se întoarce și începe să se cațare din nou spre Caitlyn.

— Ești nebun! strigă Maestrul, care zace pe lespezile de piatră, ținându-și strâns piciorul. Nu-i nici o ieșire. Nu poți să scapi.

Gideon se ridică până în vârful cubului din mijlocul încăperii și o ajută și pe Caitlyn să parcurgă ultima jumătate de metru. Însă acum, aflat în partea cea mai de sus a uriașului bloc de gresie, își dă seama că tatăl lui are dreptate. Nu există nici o cale de ieșire.

180

Maestrul iese clătinându-se din Cripta Străbunilor. Știe că mai are timp. Dacă poate să ajungă la Purtători și la Observatori, atunci cea menită sacrificării ar mai putea fi prinsă. E târziu, dar încă mai este posibil să împlinească ritualul.

Se simte slăbit, e amețit, pentru că a pierdut prea mult sânge. Coapsa îi zvâcnește dureros. Se oprește și își leagă iar garoul. Simte că nervii îi mor. Fiecare pas pe care îl face pe culoarul ce urcă este un adevărat chin. Dar, când ajunge pe la mijlocul lui, îl zărește pe Grus, însoțit de trei Observatori.

— Aici! Veniți încoace! e tot ce mai poate să spună, în timp ce se prăbușește la pământ.

— Chemați un doctor, repede, zice Grus, după care se întoarce spre doi dintre însoțitorii lui. Ajutați-mă să-l duc în camera lui!

— Nu, se opune Maestrul. Fiul meu și fata care trebuie sacrificată se află în Cripta Străbunilor. Prindeți-o! Prindeți-o acum!

— Ai grijă de el, îi cere Grus unuia dintre Observatori. Nu-l lăsa să-și piardă cunoștința. Apoi i se adresează prietenului său: Doctorul o să ajungă aici în câteva minute.

— Du-te! strigă Maestrul. S-au cățărat pe cubul din centrul încăperii. Fă tot ce trebuie ca s-o aduci pe fată înapoi.

181

Maestrul a fost întins pe masa de piatră din camera lui.

— Ați pierdut mult sânge, îi spune bărbatul care îl examinează.

— Știu, răspunde el. Fă ce trebuie făcut!

Medicul dă aprobator din cap. Așteaptă să i se aducă gheața și dezinfectantul din frigiderule aflate în zona de operațiuni. Va trebui să cauterizeze rana arzând-o cu fierul încins. E o improvizație care se potrivește pe câmpul de luptă. Nu-i prima dată când face așa ceva.

Maestrul nici nu se gândește la rana lui. Dacă nu va putea duce la capăt ritualul, urmările vor fi îngrozitoare. Puterea Sacrosanctelor va scădea, poate chiar până la un nivel critic. Iar asta ar însemna un dezastru pentru atât de mulți oameni!

Și ce-o să se întâmple dacă fata aleasă pentru sacrificiu și fiul său reușesc să fugă? La gândul acesta îl trec fiori.

Breasla va fi dată în vileag. Nu poate permite să se întâmple una ca asta. Atunci nu-i va mai rămâne decât să dea supremul ordin. Cel care a fost pregătit și care nu poate fi executat decât la comanda lui.

182

Partea de sus a piesei centrale din criptă este solidă. Gideon nu simte nici o crăpătură în blocul uriaș de gresie, cu excepția unui canal pătrat, săpat chiar în mijlocul său. Nu-și dă seama care este rostul lui. Să fi fost proiectat ca să se poată scurge ceva pe acolo? Să dreneze apa sau să permită gazelor să iasă?

Se uită în jos, în gaura fără fund. Să fi conținut cândva vreo altă piatră mai înaltă, care era în legătură cu tavanul criptei? Canalul e larg cam cât un puț. Abia dacă poate să se strecoare înăuntru. Însă asta-i tot. Nu-i nici un semn că ar mai exista vreo ieșire.

Caitlyn stă la marginea blocului de gresie, oblojindu-și rana de la picior. El se uită iar în canalul de scurgere, în beznă înfiorătoare. Observatorii pot să-i prindă în orice clipă. El se așază și își lasă picioarele să atârne în gol.

Caitlyn îl privește neîncrezătoare.

— Ce faci?

— Nu știu. Structurile străvechi sunt adesea aparent lipsite de sens. Trebuie doar să simți care îți este calea prin ele, ca să le descoperi scopul.

Se lasă mai jos prin deschizătură, până ajunge să se sprijine în coate. Umărul rănit protestează, inundându-i corpul cu valuri de durere.

Gideon își freacă talpa piciorului de perete. Simte ceva, un mic loc de sprijin. O scobitură în gresie. Își vâra talpa goală în ea și își lasă celălalt picior în jos, ca să caute încă un punct de sprijin. După ce pipăie un timp în sus și în jos, găsește unul. Inima îi bate nebunește.

Caitlyn îl urmărește cum dispare în canal și se chinuiește să îl urmeze. Nu vrea să fie lăsată singură acolo. Acum doar degetele lui se mai văd de sus. O strigă.

— Sunt spații tăiate în pereți. E ca și cum ai coborî o scară. Trebuie să simți pe unde s-o iei în jos.

Și mâinile lui dispar, iar în lumina slabă ea îi mai vede doar creștetul capului. Se lasă în genunchi și intră și ea în gaură. Se întoarce iar într-o gaură neagră. Simte că-i îngheață mintea, iar corpul i se răzvrătește. Nu poate să treacă din nou prin asta. Nu poate să intre în gaură.

Dar nu are de ales. Trebuie să-l urmeze pe Gideon. Trebuie să se încreadă în el.

Cu degetele de la picioare, cândva atât de îngrijite, pipăie gresia aspră, până când găsește locurile de sprijin, și îl urmează în necunoscutul înghițit de beznă. Pe măsură ce coboară, găsește deschizăturile tot mai ușor.

Cu piciorul drept atinge deodată un loc de sprijin ciudat de solid, un fel de buton din piatră care iese din zid. Asta o ajută să-și mute greutatea corpului de pe piciorul rănit și să se lase mai cu încredere în jos.

Însă, de îndată ce face asta, se aude un zgomot înfiorător, ca și cum ar trece un tren pe deasupra capului ei.

— Ce-i asta? întrebă Gideon de dedesubt.

Caitlyn n-are habar. Se uită în sus, observând ceva ce alunecă peste deschiderea canalului. E un disc de piatră, care blochează și ultimele firișoare de lumină. Caitlyn se uită cum acesta acoperă deschiderea de

deasupra ei. Apoi, se oprește cu zgomot. Tăcerea ce urmează e ucigătoare.
Sunt blocați înăuntru. Prinși în capcană.

183

În timp ce medicul leagă cu un bandaj elastic rana Maestrului, Grus repetă:

— Cripta e goală. Am căutat în cele mai mici cotloane, dar n-am găsit nimic. Dacă au fost acolo, acum nu mai sunt.

— Erau pe blocul din centru, spune el, cu glasul subțiat de durere. Au fost acolo, i-am văzut când urcau.

— Crezi că ți-am ignorat spusele? i-o întoarce Grus. Am căutat peste tot, *inclusiv* pe blocul central.

— Eu m-am urcat, Maestre, intervine unul dintre Observatori. Până în vârf. Nu se poate atinge tavanul de deasupra. Nu există nici o cale prin care cineva ar putea scăpa de acolo.

Maestrul își lasă jos piciorul de pe masă și se ridică în șezut.
Pierderea de sânge îl face să se simtă amețit.

— Atunci, înseamnă că nu au ieșit de acolo.

Grus se apropie de vechiul lui prieten.

— Crede-mă, nu sunt acolo. I-am fi găsit.

— S-or fi furișat din criptă după ce am ieșit.

Se ridică, amețit.

— Aveți mare nevoie de odihnă, intervine doctorul. Abia v-am cauterizat rana, și n-ar trebui să vă mai provocați încă un traumatism.

Maestrul nici nu-l bagă în seamă.

— Mai controlați o dată locul. Încă o dată și gata.

Pe chip i se citește înfrângerea.

— Grus, știi ce trebuie făcut, da?

Prietenul său dă aprobator din cap. Înțelege perfect.

184

Preț de câteva clipe, rămân amândoi nemișcați, încremeniți în întunericul sufocant. Nu pot vedea nimic. Nu aud nimic în aerul fierbinte și neclintit. Doar propriile respirații. Mișcarea tălpilor goale pe piatră. Bezna din canal e de neînvins.

Caitlyn e cuprinsă de panică.

— O să murim sufocați. O, Doamne, nu!

— Păstrează-ți calmul! o sfătuiește Gideon, urcând puțin mai sus prin puțul de piatră, ca să ajungă la ea. Caitlyn, oprește-te! Respiră adânc!

Ajunge până la ea și îi prinde piciorul cu mâna. O atinge, stabilind o legătură între ei. Canalul e prea strâmt ca să se poată apropia mai mult.

— Te rog să te liniștești. Trebuie să ne gândim cum ieșim de aici.

Ea închide ochii, încercând să îndepărteze duhoarea neagră a canalului cu propriul ei întuneric. Inspiră încet pe nas, după care expiră, tot încet, pe gură.

Gideon aude ritmul respirației ei deasupra lui. Așteaptă puțin, apoi o

întreabă:

— Ce s-a întâmplat? Ai apăsât cumva pe ceva, ai călcat pe ceva?

— Am călcat pe ceva, răspunde vocea ei, înecată în lacrimi. Îmi pare rău. Acum e aproape de genunchiul meu. Era un fel de margine ieșită în afară.

Exact cum și-a închipuit.

Gideon știe că mormintele antice erau adesea prevăzute cu dispozitive anume construite ca să-i împiedice pe hoți să le jefuiască. Mai urcă puțin și simte și el ieșitura. Piatra e netedă. Pare inofensivă ca formă și mărime. E plasată strategic, fiind contrabalansată de un alt bloc de piatră, mai adânc plasat în structură. Orice apăsare mai fermă dezechilibrează contragreutatea, făcând să se miște discul de piatră de deasupra, ca să astupe gura canalului. E simplu. Simplu și letal.

— Suntem prinși în capcană, așa-i? întreabă Caitlyn, încercând să pară calmă, deși vocea îi e gătită.

— E clar că n-avem cum să ne întoarcem pe unde am venit, răspunde Gideon, fără să-i lase timp să se panicheze și mai mult. Trebuie să continuăm să coborâm. Nu te mai sprijini pe nimic ieșit în afară. Dacă mai simți vreo altă margine ca aceea, anunță-mă. Bine?

— Bine, murmură ea, respirând încă o dată adânc, ca să se liniștească.

Simte și aude cum el se îndepărtează de ea. Abia mai rezistă. Știe că o lasă puterile și că nu se mai poate ține drept.

— Oprește-te! *Oprește-te!*

Strigătul lui o țintuiește locului.

— Am mai găsit una.

O pipăie cu degetele de la picioare. Fără îndoială, e tot un declanșator. Dar oare ce declanșează? Să deschidă ceva? Sau poate îi blochează și mai mult? Poate o să-i închidă în canalul acesta pe vecie.

Sau e doar o momeală?

Ar trebui să nu țină seama de nimic și să apese pe ea? Dar și dacă nu fac nimic, și-ar putea găsi sfârșitul.

Mintea lui Gideon lucrează cu repeziciune. Chiar și fundul acestui canal ar putea fi o capcană. E posibil ca, atunci când îl vor atinge cu picioarele, să declanșeze o avalanșă de nisip, de var ori chiar de pietre.

Ar putea fi îngropați de vii.

185

— Nimic, zice Grus. Nu-s de găsit nicăieri.

Maestrul stă jos, ținându-și piciorul ridicat.

— Ești sigur?

Grus încuviințează din cap.

— Am căutat în cele mai ascunse unghere, în mod sistematic, am luat la rând o încăpere după alta, culoar după culoar.

— Atunci au ieșit, zice Maestrul. Asta e singura concluzie. Probabil au reușit să-i păcălească în vreun fel pe Observatorii de la suprafață.

Nici unul dintre ei nu-și dă seama cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva,

dar nu există nici o altă concluzie logică. Lui Grus nu prea îi vine să spună ce îi trece prin minte, dar n-are încotro.

— Nu mai avem timp să împlinim ritualul. Trebuie să dăm ordinele necesare ca să se risipească toți, Purificatorii, Purtătorii, Observatorii. Trebuie să-i avertizăm și pe frații din străinătate. Trebuie să ne luăm toate măsurile de precauție.

Maestrul se străduiește să se ridice.

— Ai dreptate. Noi am dezamăgit Sacrosanctele, zice el, după care se corectează: *Eu* le-am dezamăgit. V-am dezamăgit pe toți.

Grus știe că nu-i timp pentru consolări, pentru iertare sau pentru sentimentalisme.

— Am permisiunea ta să anulez orice altă activitate și să mă întorc la procedurile de siguranță?

— Da, o ai.

Îi deschide brațele, și cei doi prieteni se îmbrățișează.

— Ai grijă să iasă toată lumea din Sanctuar în următoarele zece minute. Eu mă voi ocupa de Sacrosancte, după care voi folosi pasajul.

— E singura cale, admite Grus.

186

— Ce se întâmplă? strigă Caitlyn. Ce-ai de gând să faci?

Gideon n-are nici o idee.

Inima îi bate nebunește.

— Nimic, doar îmi trăgeam sufletul, minte el, în timp ce-și dezlipește ușor degetele de piatra-capcană. Găsește apoi încă un spațiu de sprijin și răsuflă ceva mai ușurat.

— Ai grijă când cobori, mai vine încă o capcană din alea.

— Bine.

Îi alunecă degetele. Se sprijină cu spatele de o latură a canalului și se lipește de pereți, ca să nu cadă. Tot timpul pe care l-a petrecut zidită în Sanctuar a avut măcar un rost.

— Ești în regulă?

— Nu m-am mai putut ține. Pipăie pereții și găsește, ușurată, un alt loc de care să se agațe cu degetele. Acum sunt bine. E-n regulă. Să mergem.

Însă el nu poate.

A ajuns la fundul puțului. Îi trage piciorul înapoi.

Și iar se zbate în ghearele nesiguranței. Încearcă să calculeze cât de mult au coborât. De cel puțin cinci ori înălțimea lui. Asta înseamnă de cinci ori un metru optzeci. Sunt la minimum nouă metri mai jos. Din ce-și poate aminti, blocul de piatră avea cam cinci metri înălțime, ceea ce înseamnă că sunt deja destul de jos, sub nivelul criptei.

Gândul îl liniștește destul cât să pună un picior jos, apoi un altul.

Nu se întâmplă nimic.

Locul e sigur. Însă, din câte își dă seama, nu au nici pe unde să iasă.

Apoi, aude un zgomot deasupra. Deodată, ceva greu îl lovește în umăr,

aruncându-l pe podeaua canalului, făcându-i picioarele să cedeze. E Caitlyn. A căzut peste el.

După care pământul îi fuge de sub picioare. Din cauza prăbușirii lui Caitlyn peste el, s-a mai declanșat încă o capcană. Lespedea care forma baza canalului se leagănă și cade, iar ei alunecă înlănțuiți pe pantă, hârșâindu-se de suprafața aspră a stâncii. Preț de câteva clipe înfiorătoare, se prăbușesc parcă în gol. După aceea, panta se mai domolește, căderea lor încetinește și, în cele din urmă, se opresc.

Sunt încă în viață. În viață și cuprinși de entuziasm. Există un singur motiv pentru care au căzut în cele din urmă. E un pasaj către lumea din afară. Gideon înțelege dintr-odată care era rostul blocului de piatră din mijlocul criptei. Fusesse conceput ca să fie umplut de spiritele strămoșilor. Atunci când canalul era plin de greutatea spiritualității renăscute, se declanșau trapele către pasajul din urmă, ce permitea ieșirea acestora.

Caitlyn geme, încercând să se miște. Gideon îi ascultă răsuflarea întretăiată. E clar că e epuizată. O ia pe după umeri.

— Hai să ne odihnim puțin. O să fie bine de-acum.

187

Echipajul elicopterului Apache se adună în mai puțin de cinci minute de la momentul în care a fost lansat ordinul de la bază.

Tommy Milner începuse să creadă că operațiunea de noapte n-are să mai aibă loc. Foarte rar se întâmplă. E doar o procedură de tip „caută și distruge”, chestii pe care le poate face și în somn. Cele patru rotoare îi ridică spre cerul negru al nopții, peste câmpuri. În depărtare, se zăresc luminile vehiculelor care eliberează câmpul. Li s-a spus că s-a făcut o recunoaștere secretă, în timp ce ei se aflau la sol.

Radioul lui Milner începe să pâraie, trezindu-se la viață.

— Câmpul este liber acum pentru manevre. Confirmă când ai ținta la vedere, Apache Unu.

— Afirmativ, suntem în aer și începem să ne apropiem.

— Sistem blocat, anunță Charlie Golding, cu mâna pe sistemul de tragere controlat prin radar. Suntem pe poziție și așteptăm comanda de tragere. Terminat.

— Aveți permisiunea să trageți când doriți, Apache Unu.

Golding se uită la ecranul fixat pe casca lui. De deasupra rotorului principal, sistemul de tragere controlat prin radar transmite mai departe datele către un dispozitiv de căutare milimetric, aflat pe botul rachetei Hellfire II, ghidată cu ajutorul laserului. În mijlocul ecranului, Golding zărește primul dintre tancurile inamice pe care are ordin să le distruagă.

Întunericul nopții din Wiltshire este sfâșiat de o lumină orbitoare și de zgomotul înnebunitor al unei explozii. Pământul se zguduie și geme, sfârtecat de brutalitatea bombei. Dedesubtul celor două tancuri Chieftain, domul Sălii Mari crapă ca un ou spart. Culoarele Sanctuarului pier ca niște vene zbârcite, iar Cripta Străbunilor e îngropată sub mii de tone de pământ și de pietriș. E ca și cum nici n-ar fi existat.

Caitlyn și Gideon își găsesc pe pipăite drumul prin pasajul întunecat ca moartea. Acum e devenit ceva mai larg și mai înalt. Pot să meargă unul lângă altul. Ea se sprijină de el ca să poată suporta durerea din piciorul rănit.

Gideon n-a scăpat încă de teamă. Cei din vechime își apărau locurile de închinăciune cu ferocitate. S-ar putea să mai aibă surprize. S-ar putea ca tot locul să se prăbușească peste ei. Ori sub ei. Încearcă să străpungă întunericul cu privirea, să vadă podeaua, pereții, locurile unde se îmbină acestea, căutând cel mai mic semn înșelător. Orice pare neobișnuit.

Cu mâna stângă pipăie drumul de-a lungul peretelui. O ține ridicată cât mai sus, ca să-și dea seama dacă apare vreo grindă sau ceva mai rău, care i-ar putea izbi, pe neașteptate, în cap.

După cum a ajuns să-și țină genunchii, își dă seama că drumul urcă. Cu puțin noroc, faptul că merg în sus ar putea însemna și *afară*. Își amintește cât de adânc sub pământ este clădit Sanctuarul. Bănuiește că încă mai au mult de mers.

Caitlyn nu prea poate vorbi. Încercările prin care a trecut în ultimele ore și cele șapte zile în care nu a pus nimic în gură au secătuit-o. E o minune că încă mai poate pune un picior în fața celuilalt.

— Vrei să ne oprim?

— Nu. Nu. Trebuie să continuăm. Dacă mă opresc, mă tem că n-o să mă mai urnesc din nou.

Merg în continuare, sprijinindu-se unul de altul. Un zgomot asurzitor sparge brusc tăcerea undeva în spatele lor. Unda sonoră se rostogolește prin pasaj. Nu pot să vadă nimic, doar aud și simt valurile de șoc. Pământul se cutremură sub ei, iar aerul se umple de praf.

Gideon înțelege ce se întâmplă. Se prăbușește ceva.

— Trebuie s-o luăm la fugă, îi spune fetei, prinzând-o de mijloc ca s-o ajute să se miște. Tunelul se prăbușește.

Ai zice că nu se știe ce fiară subpământeană s-a trezit la viață și rage în urma lor, mârâind și încercând să-i prindă de călcâie. Panicați, cei doi aleargă prin pasajul întunecat, simțind falcile animalului tot mai aproape la fiecare pas.

Gideon se izbește cu toată forța într-un perete de piatră. Au ajuns într-o fundătură. Impactul îl aruncă pe spate. În cădere, o trage și pe Caitlyn după el. Ea se rostogolește pe o parte în fundătură și se lovește rău la sold.

Aerul e atât de plin de praf și de moloz, că abia mai poate să respire. Pasajul se umple cu pământ și cu dărâmături. Sunt îngropați de vii.

— Unde ești?

În întuneric, l-a pierdut pe Gideon.

Simte cum țărâna și pietrele se scurg ca un râu de mizerie peste picioarele ei goale. Mareea morții se apropie.

— Gideon! *Gideon*, unde ești?

El zace cu fața în jos în molozul care se tot adună. Se simte de parcă i-

ar fi fost umplut pieptul cu ciment ud. Capul îi zvâcnește și are nasul rupt. Trebuie să-și adune toată energia ca să se poată ridica în mâini și în genunchi.

— Gideon! strigă ea, mai degrabă cuprinsă de disperare decât încrezătoare că are să primească răspuns.

— Aici, zice el. Sunt aici.

Însă ea nu-l poate găsi.

— Aici! Gideon, sunt aici!

El se târăște în direcția vocii ei. În sfârșit, cu mâinile întinse, o găsește. Colbul se învâртеjește în spirală deasupra capului ei.

— Ridică-ți mâna! Îndreaptă-ți mâna în sus!

În glasul ei se citește entuziasmul.

El face cum îi cere Caitlyn, iar degetele lui întâlnesc o gaură cu margini crestate. E o gaură situată într-un canal de ieșire săpat în tavanul tunelului. Gideon își împreunează degetele și o atinge cu ele.

— Pune-ți piciorul în mâinile mele, Caitlyn! *Urcă!*

Ar apuca-o râsul dacă ar mai avea putere. Un alt tunel.

Dacă e asemenea celui alt, Gideon calculează că se află la doar nouă metri de locul pe unde ar putea să iasă.

La doar nouă metri de libertate.

189

Se târăsc cu greu în sus, cu ultimele puteri.

— *Oprește-te*, se aude strigătul ei. Am mai găsit o ieșitură.

— Încearcă s-o ocolești, răspunde el. Nu pune nici o greutate pe ea.

Caitlyn se mișcă încet în jurul capcanei. Dar a urcat destul de mult în tunel. Se uită în sus, rugându-se să zărească vreo luminiță. O scânteiere pe cerul nopții. O steluță, cât de mică, sau o undă de aer proaspăt. Nu vede însă nimic, iar aerul duhnește îngrozitor.

Continuă să se cațăre, iar gândurile îi zboară acum la părinții ei, la cum o să se împace cu mama ei, la cum o să-și îmbrățișeze din răputeri tatăl, la cum o să-i ceară îndelung și din inimă iertare lui Eric.

S-au terminat găurile pentru degete. A rămas fără spațiu. A ajuns în partea de sus a tunelului. Pipăie locul cu palmele.

— E blocat, strigă Caitlyn, în timp ce valurile de panică încep deja s-o gâtuie. Nu găsesc nici o ieșire. Totul e blocat.

Gideon și-ar fi dorit să fie el deasupra, ca să poată cerceta ce e acolo. Însă tunelul e mult prea strâmt ca să poată schimba locurile.

— Ce să fac? întreabă ea, nerăbdătoare și înspăimântată.

— Așteaptă și gândește-te!

Gideon încearcă să vizualizeze mental configurația criptei. S-au cățarat cinci metri pe stânca din centrul încăperii. Au coborât nouă metri în total. Prin urmare, tunelul pe unde au evadat se afla la patru metri sub nivelul podelei criptei, însă probabil că s-a ridicat tot cu vreo patru metri pe drumul pe care l-au făcut ei. Apoi își dă seama că, din momentul în care au pătruns în al doilea tunel, au urcat doar vreo doi metri. Asta înseamnă că

suprafața ar putea fi încă la trei sau patru metri distanță.

— Ia-ți mâinile de pe plafonul tunelului, o îndeamnă el pe Caitlyn. O să încerc ceva.

Caitlyn se ghemuiește și așteaptă.

El se rotește prin gaură și își sprijină intenționat greutatea pe ieșitura-capcană de lângă piciorul lui drept. O clipă sau două nu se întâmplă nimic. După care lespede de deasupra capului ei începe să alunece încet.

— Se mișcă! Piatra se dă la o parte!

Dar entuziasmul îi pierе foarte repede. Tot nu se vede nici urmă de cer. O nouă porțiune de tunel.

— Continuă să mergi, o grăbește el. Peste încă un metru, o să dai de încă o ieșitură, în partea dreaptă. Să nu te sprijini pe nimic din partea stângă.

Ea găsește locul, înfiorată de nerăbdare.

— Acum ce fac?

Gideon șovăie. Pot să câștige totul, dar pot și să piardă totul. Închide ochii.

— Calcă pe piatră!

Caitlyn se trage în sus, după care se sprijină pe piciorul drept. Nu se întâmplă nimic. Își sprijină atunci și celălalt picior, astfel încât să apese cu toată greutatea pe ieșitură. Și, în acel moment, încep să-i cadă în cap bucăți de pământ și pietre. Din cauza șocului și a spaimei, i se taie respirația. Smocuri de iarbă și nisip continuă să-i cadă în cap și se rostogolesc mai departe, spre Gideon.

Deodată, pentru prima dată de o săptămână încoace, simte aroma aerului proaspăt. Se cațără în viteză până sus. Degetele îi ating iarba udă. Poate să audă sunetele dulci ale lumii de afară, să simtă libertatea.

Caitlyn se târăște afară din gaură și se rostogolește pe spate. Încă mai hohotește în clipa când Gideon iese și el din canal și se prăbușește lângă ea.

Un vânt rece biciuiește câmpurile sfârtecate de bombe. Cei doi zac pe spate, gâfâind și înghițind cu lăcomie aerul dimineții. Nici unul dintre ei nu observă jeepul care se îndreaptă către ei sau pe ocupanții acestuia.

190

— Oprește în fața lor, îi cere Grus ofițerului care conduce vehiculul. El și Aquila se pregătesc. Amândoi poartă încă robele din pânză de sac ale Breslei. Farurile din față ale jeepului străpung zorii cenușii și se opresc pe trupurile slăbite ale celor doi.

Toți au părăsit Sanctuarul cu câteva minute înainte ca Maestrul să iasă și să sune la baza militară. Cu autoritatea sa de locotenent-colonel, a dat comanda ca elicopterul Apache să bombardeze locul, după care a fugit și el.

Grus nu se așteptase să dea peste Gideon și peste fata care trebuia sacrificată. Nu voia decât să-și ia mașina, care era parcată chiar lângă câmpurile din Imber.

Gideon se întoarce spre raza de lumină. În sfârșit, le-au sosit ajutoare.

Își ferește ochii de strălucire și tocmai e pe punctul să strige către șofer, când observă că omul care se apropie de el are o armă. Chiar dacă ar mai avea putere s-o ia la fugă, n-are unde să se ascundă. N-are scăpare.

Grus începe să râdă încântat.

— Un ultim dar al Sacrosanctelor. Fiul trădător și femeia care a distrus totul. Se pare că, până la urmă, tot o să moară.

Trage piedica pistolului și se apropie de ei. Deodată însă, farurile de noapte ale elicopterului Apache de deasupra revarsă asupra lor o cascadă de lumină orbitoare, iar peste câmpuri răsună un mesaj strigat printr-un megafon:

— Poliția! Lăsați jos armele! Sunteți înconjurați.

Chipul lui Grus lasă clar să se înțeleagă că nu are să se întâmple una ca asta. Recunoaște vocea care strigă. E Jimmy. Fiul lui. Aruncă o privire în jur și, în penumbra ce se întinde dincolo de fasciculul de lumină, zărește bărbați în uniforme negre, la maximum cincizeci de metri distanță. Sunt cei care asigură sprijinul tactic.

Aleargă aplecați, aruncându-se în iarbă, prinzându-i în bătaia puștii. Exact așa cum a cerut el să fie antrenați. Lumina ce vine dinspre Apache crește în intensitate, în timp ce elicopterul coboară mai mult.

— Poliția este înarmată, aruncați armele!

Glasul fiului său plutește în aer. Nu mai are timp, și știe asta. Grus înalță pistolul, bagă țeava în gură și trage.

Jeepul care până acum rămăsese nemișcat se zgâlțâie brusc și pornește în goană. Focuri de armă pleacă din toate părțile. Farurile vehiculului se sting, și dinspre el se aud alte împușcături. Armele lunetiștilor răspund din iarbă, lătrând ca niște câini sălbatici.

Mașina se clatină periculos de tare. Apoi se răstoarnă pe o parte. Cu roțile în sus, ca un gimnast neîndemânatic. Se rostogolește de câteva ori, iar leșurile alunecă din ea ca niște păpuși din cârpe. Apoi, se așterne o liniște mormântală. Nimeni nu se clintește.

Abia în clipa în care izbucnește cântecul păsărilor, unul dintre trăgători anunță că pot să se miște. Gideon și Caitlyn se ridică sprijinindu-se unul de altul. Luna pălește pe cerul dimineții.

Peste câmpiile întinse din Wiltshire se revarsă zorii.

191

Luni, 28 iunie

Vestea recuperării în siguranță a lui Caitlyn ajunge în apartamentul lui Kylie Lock la ora cinci dimineața. La șase, vedeta hollywoodiană s-a dezmeticit îndeajuns încât să poată vorbi cu fiica ei și să-i dea plângând vestea cea bună tatălui acesteia.

Pe la șase și jumătate, Jude Tompkins a trimis o echipă completă de detectivi la Imber, ca să cerceteze locul faptei, iar la șapte dimineața, cadavrele șoferului lui James Pendragon, Nicholas Smith, al adjunctului șefului poliției, Gregory Dockery, și al inspectorului Adam Stone au fost

examine la locul faptei de către un legist din Ministerul de Interne și apoi duse la morgă.

Înainte de opt dimineața, Lee Johns este interogat în mod oficial la Devizes de către detectivul James Dockery, și până la ora nouă este deja cel dintâi acuzat de răpire și de omucidere.

Pe la opt și zece, presa află toată povestea. Ediții speciale blochează toate emisiunile de radio, de televiziune, site-urile de știri din aproape toată lumea.

La ora zece dimineața, comandantul-șef Alan Hunt ține o conferință de presă convocată în grabă la Devizes, felicitându-și ofițerii și mulțumindu-le celor din Ministerul de Interne, FBI-ului și publicului pentru sprijinul acordat.

Înainte de ora unsprezece, Josh Goran a acordat primul dintre numeroasele interviuri televizate pe care intenționează să le dea, susținând că îi revine meritul de a fi condus poliția la Imber și că acum va da în judecată armata pentru recompensa de zece milioane de dolari pe care o consideră pe drept a sa. De asemenea, le arată reporterilor micile tranșee pe care el și oamenii săi le-au săpat ca să scape de patrulele armatei.

Pe la prânz, cineva din cazarma de la Warminster își amintește că încă mai au închiși la ei în celule câțiva oameni din echipa lui Goran, cărora li se dă, în sfârșit, drumul.

Imediat după ora unu, Megan Baker ajunge acasă la părinții săi, strângând-o în brațe pe fiica ei, Sammy, și întrebându-se cum o să-i spună că nu-și va mai vedea niciodată tatăl.

Chiar înainte de ora trei, Gideon se trezește în aceeași rezervă de la spitalul din Salisbury în care a stat și după ce a fost atacat în casa omului pe care l-a considerat întotdeauna tatăl său. Adevăratul său tată. Profesorul Nathaniel Chase.

La cinci după-amiaza, Gideon primește un telefon de mulțumire din partea vicepreședintelui Statelor Unite și un fax de la biroul președintelui SUA.

La ora șase după-amiaza, echipele de securitate scot foliile negre de plastic din jurul gardurilor ce înconjoară Stonehenge și pregătesc locul pentru a fi redeschis a doua zi pentru public. Până când lucrătorii termină de curățat situl, se lasă din nou însurarea.

Rapoartele de poliție afirmă că acolo nu a avut loc nici o petrecere privată. N-a fost nici vorbă de mulțimi adunate, nici de sacrificii. Nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Cu excepția unui singur lucru. În lumina cenușie a acelei dimineți aglomerate, un unic vizitator a venit la monument. Un bărbat cu o figură ostenită, pământiu la față, a intrat în cerc. A rămas vreme îndelungată în genunchi, îmbrățișând fiecare piatră.

Nimeni nu pare să-i cunoască numele.

Și nimeni nu l-a mai văzut după aceea.

armatei (n.tr.)

22 În original, Imber Range Perimeter Path (n.tr.)

Mulțumiri

În primul și în primul rând, mulțumiri consilierului și păzitorului meu spiritual, Luigi Bonomi – nu există agent mai bun decât el. Oamenii de la Little, Brown/Sphere au fost extraordinari. Cartea aceasta îi aparține tot atât de mult lui Dan Mallory, cât și mie, sau poate chiar mai mult lui, și a fost o onoare pentru mine să o scriu împreună cu el. Multe mulțumiri lui Iain Hunt pentru toate modificările pe care le-a făcut într-un timp foarte scurt. Toată cinstea pentru Andy Hine, Kate Hibbert și Helena Doree; sunteți cu adevărat zeițe în ceea ce privește drepturile internaționale. Mulțumirile mele se îndreaptă și spre Hannah Hargrave și Kate Webster de la departamentul de publicitate, pentru că au promovat cartea. Scary Jake, și ție îți mulțumesc din suflet. Doamnă M, n-aș fi scos-o la capăt fără dumneavoastră.

Moștenirea Stonehenge este în întregime o operă de ficțiune. Savanții vor observa că, deși o mare parte din ea se bazează pe informații astronomice, arheologice și istorice, unele dintre aceste informații au fost folosite doar cu scopul de a face mai palpitantă povestea și nu pretind că reprezintă un adevăr general acceptat. Acestea fiind spuse, în ciuda cercetărilor de sute de ani, încă nu există un răspuns irefutabil la întrebarea: „În ce scop a fost ridicat Stonehenge?”

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI

PARTEA A DOUA

PARTEA A TREIA

PARTEA A PATRA

PARTEA A CINCEA

Mulțumiri

